ERIN WATT

DE LA AUTORUL SERIEI *FAMILIA ROYAL*,
1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

CÂND TOTUL E ADEVĂRAT

UN STAR POP.
O FATĂ OBIȘNUITĂ.
LUMEA ÎNTREAGĂ
E CU OCHII PE EI.

TION

Erin Watt

Când totul e adevărat

Traducere din limba engleză de Oana Dușmănescu
EDITURA TREI
2020

Autor: Erin Watt

Titlul original: When It’s Real

Copyright © 2017 by Timeout LLC

Copyright © Editura Trei, 2020

pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-0802-2

ISBN (PDF): 978-606-40-1063-6

ISBN (EPUB): 978-606-40-1387-3

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Carmen Botoşaru

Design şi ilustraţie copertă: Andrei Gamarţ

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Gabriela Anghel

Corectură:

Irina Muşătoiu

Carmen Eberhat

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Pentru Margo

Te-am iubit dinainte să cumperi această carte şi

te-am iubit şi mai mult după ce ne-ai ajutat să transformăm acest volum în nestemata care e acum.

Mulţumim că eşti editorul nostru, majoreta noastră, prietena noastră.

1

EL

— Te rog, spune-mi că toate fetele de-aici sunt majore.

— Toate fetele de-aici sunt majore, îi repet îndatoritor managerului meu, Jim Tolson.

Adevărul e că habar nu am dacă e aşa. Când m-am întors azi-noapte de la studio, petrecerea era deja în toi. N-am stat să verific actele tuturor înainte de a-mi lua o bere şi de a pălăvrăgi cu nişte fete nerăbdătoare, care s-au declarat atât de îndrăgostite de muzica mea, încât o cântau şi în somn. Părea o invitaţie vagă, dar nu eram interesat. Prietenul meu, Luke, mi le-a luat de pe cap, apoi am rătăcit încercând să-mi dau seama dacă-i cunosc măcar pe un sfert din oamenii aflaţi la mine în casă.

Am ajuns la concluzia că-i ştiu pe cel mult şapte dintre ei.

Jim a strâns din buzele-i subţiri, apoi s-a aşezat pe şezlongul de vizavi de mine. E o fată leşinată acolo, aşa că nu are ce face decât să se aşeze şi el pe un colţ. Odinioară, Jim mi-a spus că, în munca alături de un rock star tânăr, cea mai mare primejdie o reprezintă fanele. Faptul că stă atât de aproape de o adolescentă în bikini îl face, în mod clar, să se simtă agitat.

— Ţine minte replica asta în caz că TMI te-ntreabă azi pe stradă despre asta, mă avertizează Jim.

— O s-o ţin minte.

Ce altceva mai trebuie să ţin minte? Zilele astea ocolesc orice loc unde zumzăie vedetele. N-am niciun chef să fiu asaltat de fani.

— Cum a fost aseară la studio?

Îmi dau ochii peste cap. De parcă Jim n-ar fi vorbit la telefon cu tehnicianul imediat după ce am plecat, reascultând melodia.

— Ştii foarte bine cum a fost. De căcat. Mai rău de-atât. Cred că un Chihuahua care latră ar scoate nişte vocalize mai bune decât mine.

Mă las pe spate şi mă mângâi pe gât. Nu am nimic la coardele vocale. Jim şi cu mine am fost la un medic acum câteva luni. Dar ieri sunetele au ieşit ca şi cum le-ar fi lipsit... ceva. Toată muzica mea pare insipidă în perioada asta.

N-am mai înregistrat ceva ca lumea de la ultimul meu album încoace. Nu-mi dau seama care e problema. Ar putea fi versurile, ritmul sau linia melodică. E totul şi nu e nimic în mod special şi nimic nu m-a ajutat.

Îmi trec degetele peste cele şase coarde ale chitarei mele Gibson, ştiind că supărarea mi se citeşte pe faţă.

— Hai să ne plimbăm puţin, zice Jim şi se uită spre fată.

Ea pare leşinată, dar la fel de bine s-ar putea preface.

Oftând, pun chitara pe pernă şi mă ridic în picioare.

— Nu ştiam că-ţi plac plimbările pe plajă, Jim. Vrei să ne spunem unul altuia poezii înainte să mă ceri în căsătorie? glumesc eu.

Dar probabil că are dreptate când îmi propune să ne îndepărtăm puţin de fata respectivă. Nu avem nevoie de vreo fană vorbăreaţă care să discute cu ziarele tabloide despre blocajul meu. Le-am dat destule subiecte de bârfă până acum.

— Ai văzut ultimele statistici de pe reţelele de socializare? mă întreabă şi ridică telefonul.

— Asta chiar e o întrebare?

Ne oprim la balustrada de pe ponton. Mi-aş dori să ne plimbăm pe plajă, dar e un loc public şi ultima oară când am încercat să pun piciorul pe nisipul din spatele casei mele m-am ales cu şortul de baie sfâşiat şi cu nasul plin de sânge. Asta era acum trei ani. Tabloidele au transformat întâmplarea într-o poveste despre cum m-am certat cu fosta mea iubită şi despre cum am terorizat nişte copii.

— Pierzi vreo mie de followeri pe săptămână.

— Sună nasol.

Sună minunat, ca să fiu sincer. Poate că o să reuşesc, în cele din urmă, să profit de casa mea de pe plajă.

Chipul lui complet lipsit de riduri, datorită celor mai tari operaţii estetice de pe piaţă, capătă o expresie iritată.

— E o chestie serioasă, Oakley.

— Şi ce dacă? Cui îi pasă că pierd eu followeri?

— Vrei să fii luat în serios ca artist?

Predica asta din nou? Am auzit-o din gura lui Jim de un milion de ori până acum, de la 14 ani, când am semnat contractul cu el.

— Ştii bine că da.

— Atunci trebuie să fii iar în formă, pufneşte el.

— De ce?

De ce faza asta cu să fii în formă trebuie să aibă legătură cu faptul că fac muzică bună? Dacă am nevoie de ceva, atunci trebuie să fiu mai sălbatic şi să forţez limitele în toate aspectele vieţii mele.

Dar... n-am făcut întotdeauna aşa? Simt că, în ultimii cinci ani, am băut, fumat, înghiţit şi experimentat tot ce are lumea de oferit. Sunt deja un star pop terminat, deşi n-am împlinit încă 20 de ani.

La acest gând, un fior de teamă mi se lasă-n jos pe şira spinării.

— Casa de discuri e gata să renunţe la tine, mă avertizează Jim.

La auzul acestei veşti, îmi vine să bat din palme ca un copil. Suntem în conflict de câteva luni.

— N-au decât s-o facă.

— Şi cum crezi c-o să-ţi apară următorul album? Studioul deja ţi-a respins ultimele două încercări. Vrei să experimentezi cu sunetul? Să foloseşti poezia clasică pe post de versuri? Să scrii şi despre alte chestii în afară de suferinţă şi de fetele drăguţe care nu te iubesc?

Mă holbez morocănos la apă.

El mă prinde de braţ:

— Fii atent, Oak!

Îi arunc o privire de genul ce mama dracului faci? şi el îmi dă drumul. Amândoi ştim că nu-mi place să fiu atins.

— Nu te vor lăsa să scoţi discul, dacă vei continua să-ţi alungi publicul.

— Exact, spun arogant. Deci de ce să-mi pese dacă renunţă la mine casa de discuri?

— Deoarece casele de discuri există ca să facă bani şi nu-ţi vor produce următorul album dacă nu-l pot vinde. Dacă vrei să mai câştigi un Grammy, dacă vrei să fii luat în serios de colegii tăi, atunci singura ta şansă e să-ţi reabilitezi imaginea. N-ai mai scos un disc de când aveai 17 ani. Adică de acum doi ani. Asta înseamnă un deceniu în businessul muzical.

— Adele a scos un disc la 19 ani şi-apoi la 25.

— Tu nu eşti Adele, la naiba!

— Sunt mai tare, zic eu, şi nu e aroganţă.

Ştim amândoi că e purul adevăr.

De când mi-am lansat primul album, la 14 ani, am avut un succes ireal. Fiecare album a luat de două ori Discul de platină, iar Ford chiar pe cel de diamant. În acel an, am avut un turneu internaţional cu 30 de concerte, toate pe stadioane, toate cu casa închisă. Sunt mai puţin de zece artişti în lume care susţin turnee pe stadioane. Toţi ceilalţi au retrogradat la arene mai mici, amfiteatre, săli şi cluburi.

— Erai mai tare, spune tăios Jim. De fapt, eşti pe punctul de a deveni unul căruia i-a apus steaua la 19 ani.

Devin încordat când el dă glas temerii mele de mai devreme.

— Felicitări, puştiule. Peste 20 de ani, o să stai pe un scaun la Hollywood Squares şi un copil îşi va întreba mama: „Cine-i Oakley Ford?” şi maică-sa va spune...

— Am înţeles ideea, zic băţos.

— Nu. Nu ai înţeles. Existenţa ta va fi fost atât de meteorică, încât mama se va întoarce spre odrasla ei şi va spune: „Habar n-am cine mai e şi ăsta”.

Tonul lui Jim devine rugător.

— Fii atent, Oak, vreau să ai succes cu muzica pe care o faci, dar trebuie să colaborezi cu mine. Industria asta e condusă de câţiva moşi îmbătaţi de cocaină şi putere. Le place la nebunie să vă dea câte una în gură, vouă, artiştilor. Se excită la gândul ăsta. Nu le mai da motive să creadă că eşti un ratat. Poţi mai mult de-atât. Eu cred în tine, dar trebuie să-ncepi s-o faci şi tu.

— Dar eu cred în mine.

Oare şi pentru urechile lui Jim a sunat la fel de fals cum mi-a sunat mie?

— Atunci poartă-te ca atare.

În traducere? Maturizează-te!

Mă întind şi-i iau telefonul din mână. Numărul fanilor de pe reţelele de socializare are tot opt cifre, în dreptul numelui meu. Milioane de oameni mă urmăresc şi înghit toate tâmpeniile pe care le postează zilnic echipa mea de PR. Pantofii mei. Mâinile mele. Frate, postarea cu mâinile a strâns un milion de like-uri şi a generat un număr egal de

poveşti fictive. Fetele alea au o imaginaţie foarte aprinsă. O imaginaţie aprinsă şi murdară.

— Deci ce anume sugerezi? mormăi eu.

— Am un plan, oftează Jim uşurat. Vreau să ieşi în oraş cu cineva.

— Nici gând. Am mai încercat deja manevra cu iubita.

În timpul lansării albumului Ford, conducerea m-a combinat cu April Showers. Dap, ăsta e numele ei adevărat – i l-am văzut pe permisul de conducere. April era o stea de televiziune în plină ascensiune şi am crezut cu toţii că-şi va cunoaşte interesul. O relaţie falsă, ca să ne apară numele pe copertele revistelor şi în titlurile de pe fiecare site de bârfe de pe net. Da, existau şi comentarii rău-voitoare în unele medii, dar atenţia continuă a presei şi speculaţiile urmau să ne crească vizibil notorietatea. Numele noastre aveau să fie pe buzele tuturor, până în China şi înapoi.

Strategia de presă a funcţionat ca o vrajă. Nici nu puteam strănuta fără să ne facă vreunul poze. Am dominat presa de scandal vreo şase luni, iar turneul Ford a avut un succes zdrobitor. April a stat în primul rând la spectacole de modă care nici nu ştiam că există şi a semnat un contract imens pe doi ani cu o agenţie importantă de modele.

Totul a fost splendid până la terminarea turneului. Ceea ce toată lumea, inclusiv eu, refuzase să admită era faptul că, dacă pui alături doi adolescenţi şi le spui să se poarte ca şi cum ar fi îndrăgostiţi, se întâmplă unele lucruri. Care s-au şi întâmplat. Singura problemă? April a crezut că aceste

lucruri vor continua şi după încheierea turneului. Când i-am spus că nu va fi aşa, n-a fost deloc fericită – şi avea o platformă destul de mare să spună lumii întregi exact cât de nefericită era.

— N-o să mai fie ca faza cu April, mă asigură Jim. Vrem să apelăm la toate fetele care vor să păşească pe covorul roşu, dar cred că e prea mult pentru ele. Nu vrem un fotomodel sau o vedetă. Vrem ca fanii tăi să creadă că pot ajunge la tine.

Deşi mă îndoiesc de plan, întreb:

— Şi cum facem asta?

— Inventăm o tipă normală. Începe să-ţi scrie pe conturile de socializare. Să flirteze cu tine online. Oamenii văd cum interacţionaţi. Apoi o inviţi la un concert. Vă-ntâlniţi, vă îndrăgostiţi şi buum. Devii din nou idol.

— Fanii mei o urau pe April, îi reamintesc.

— Unii da, dar alte milioane o iubeau. Şi şi mai multe milioane de fani te vor iubi dacă te vei îndrăgosti de o fată oarecare, pentru că toate fetele vor crede că e reprezentanta lor.

Strâng din dinţi.

— Nu.

Dacă Jim încerca să inventeze o cale de a mă tortura, atunci a găsit-o, pentru că eu urăsc reţelele de socializare. Am crescut fiindu-mi fotografiaţi primii paşi şi vânduţi celui care a oferit mai mult la licitaţie. În scopuri caritabile, a susţinut mama, mai târziu. Publicul mă vede în toate

ipostazele posibile. Vreau să păstrez în privat unele aspecte ale vieţii mele, de aceea le plătesc câtorva oameni o avere ca să nu fiu nevoit să am de-a face cu chestiile astea.

— Dacă faci asta..., spune Jim, apoi face o pauză. King îţi va produce albumul.

Mă întorc atât de brusc, încât Jim se dă înapoi, luat prin surprindere.

— Vorbeşti serios?

Donovan King este cel mai bun producător din ţară. A lucrat la tot felul de albume, de la rap la country şi la rock, transformând artiştii în legende. Am citit cândva un interviu în care spunea că nu ar lucra niciodată cu un star pop şi cu muzica total comercială şi lipsită de emoţie a acestuia, indiferent cu cât ar fi plătit. E un vis al meu să lucrez cu King, dar a refuzat fiecare propunere pe care i-am făcut-o.

Dacă n-a fost interesat să producă Ford, aduci de ce acest album? De ce acum?

Jim rânjeşte. Mă rog, cât îl lasă să zâmbească faţa lui de plastic.

— Da. A zis că dacă eşti serios, ar fi interesat, dar că-i trebuie o garanţie.

— Şi o iubită e o astfel de garanţie? întreb îndoit.

— Nu o iubită. Ci ceea ce semnifică o relaţie cu o fată obişnuită, care nu e faimoasă. Că eşti cu picioarele pe

pământ, că faci muzică de dragul muzicii, nu de dragul banilor şi celebrităţii.

— Dar eu sunt cu picioarele pe pământ, protestez.

Jim răspunde pufnind dispreţuitor. Face semn cu degetul mare spre uşile franţuzeşti din spatele nostru.

— Spune-mi un lucru... cum o cheamă pe fata leşinată de-acolo?

Încerc să nu mă crispez.

— Habar n-am, mormăi.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Se încruntă.

— Vrei să afli cum a fost fotografiat Nicky Novak azi-noapte?

Capul începe să mi se învârtă.

— Ce mama naibii are de-a face Novak cu povestea asta?

Nicky Novak e un star pop în vârstă de 16 ani cu care nu m-am întâlnit niciodată. Trupa lui tocmai a scos albumul de debut şi se pare că urcă rapid în topuri. Trupa e la fel de grozavă ca 1D.

— Întreabă-mă ce făcea Novak, insistă Jim.

— Bine. Cum vrei. Ce făcea Novak?

— Juca bowling.

Managerul meu îşi încrucişează mâinile la piept.

— A fost prins la un meci de bowling cu iubita lui... o fată cu care iese din şcoala generală.

— Bravo lui!

Îmi dau din nou ochii peste cap.

— Vrei să mă duc la bowling, asta vrei? Crezi că asta îl va convinge pe King să lucreze cu mine? Să mă vadă cum ratez nişte mingi?

E greu să-mi stăpânesc sarcasmul din glas.

— Ţi-am spus adineauri ce vreau eu, mormăie Jim. Dacă-l vrei pe King să-ţi producă albumul, trebuie să-i arăţi că eşti serios, că eşti gata să încetezi cu petrecerile la care vin fete pe care habar n-ai cum le cheamă şi să-ţi găseşti o parteneră de cursă lungă.

— O să-i spun că aşa va fi.

— Are nevoie de o dovadă.

Îmi îndrept din nou privirea spre ocean şi rămân aşa un moment, urmărind valurile ce se izbesc de ţărm. Acest album la care lucrez de doi ani – nu, cel la care încerc să lucrez şi nu-mi iese – pare dintr-odată tangibil. Un producător cum e King m-ar putea ajuta să-mi depăşesc blocajul şi să fac muzica pe care mi-am dorit-o dintotdeauna.

Şi tot ce trebuie să fac în schimb e să ies cu o fată normală? Presupun că pot face asta. Adică, orice artist

trebuie să facă sacrificii de dragul artei sale, la un moment din viaţa lui.

Corect?

2

EA

— Nu.

— Nici măcar n-ai auzit ce vreau, protestează soră-mea.

— Nici nu trebuie. Ai exact privirea aia...

Scot şunca din cuptorul cu microunde şi arunc câte patru felii pe fiecare farfurie.

— Care privire?

Paisley îşi studiază reflexia în lingura cu care de obicei amestec ouăle.

— Cea care-mi spune că n-o să-mi convină ce ai de zis.

Fac o pauză cât timp pregătesc şi micul dejun pentru gemeni.

— Sau că sunt prea tânără ca să înţeleg.

— Ha! Toată lumea ştie că eşti mai cu capul pe umeri decât mulţi adulţi. Mi-aş dori să fii mai impulsivă. Ar face totul mai uşor.

— Micul dejun e gata! strig eu.

Zgomotul pantofilor pe trepte o face pe Paisley să ofteze. Frăţiorii noştri sunt incredibil de gălăgioşi, consumă extrem de multă mâncare şi devin din ce în ce mai costisitori. Nu pot să spun decât Slavă Domnului pentru noua slujbă a lui Paisley. De-abia ne menţinem pe linia de plutire, chiar dacă Paisley a făcut minuni cu puţinii bani din asigurare pe care ni i-au lăsat părinţii noştri. Contribui şi eu la bunăstarea familiei cu slujba mea de ospătăriţă la Sharkey, dar nu ne prea rămân bani în plus. Spencer şi Shane insistă să nu ne facem griji în privinţa taxei lor şcolare, întrucât plănuiesc să obţină nişte burse sportive. Dar dacă bursele nu se acordă pentru concursul olimpic de înfulecat, eu nu m-aş prea baza pe asta.

În timp ce gemenii cad practic cu feţele în farfurie, Paisley le toarnă laptele şi le aşază câte un prosop de hârtie lângă farfurii. Să sperăm că-l vor folosi în locul cârpei de bucătărie. Dar nici în privinţa asta nu aş fi prea optimistă.

Îmi beau cafeaua cu lapte, privindu-i pe fraţii mei în vârstă de 12 ani cum devorează ceea ce va fi prima dintre cele şase mese ale zilei. În timp ce ei se vaită că vacanţa de Crăciun e prea scurtă, eu mă gândesc că, spre deosebire de ei, n-am avut niciun curs anul acesta.

— Vaughn, spune Paisley agitată. Tot trebuie să discut cu tine.

— Ţi-am spus deja că nu.

— Vorbesc serios.

— Ah, bine. Spune!

— Afară.

Arată din cap spre uşa din spate.

— Noi nu tragem cu urechea, spune Spencer.

Shane dă aprobator din cap, pentru că asta e marota lor. Spencer vorbeşte şi Shane susţine tot ce spune fratele lui, chiar dacă nu e de acord.

— Afară.

De data asta, Paisley dă din cap aşa de tare, încât pare că o doare, aşa că mi se face milă de ea.

— Ieşi tu prima!

Uşa de plasă se trânteşte în urma noastră. Mai iau o gură din băutura mea, care se răceşte cu rapiditate, şi mă uit la Paisley care îşi caută cuvintele. Lucru îngrijorător, pentru că Paisley ştie întotdeauna ce are de spus.

— Bine, vreau să mă asculţi cu atenţie. Să nu mă întrerupi până nu termin.

— Ai băut prea mult Red Bull de dimineaţă? întreb eu.

Amândouă ştim că Paisley e oarecum dependentă de cafeină.

— Vaughn!

— Bine! Bine! spun mimând că-mi trag fermoarul la gură. Nu mai zic nimic.

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Închide-ţi fermoarul la gură după ce ai terminat de vorbit, nu mai înainte.

— Detalii, blablabla. Zi ce ai de zis! Promit să nu te-ntrerup.

Inspiră adânc.

— OK, deci ştii că mi-au dat, în sfârşit, propriul birou, ca să nu mai fiu nevoită să-l împart cu cealaltă secretară?

Dau din cap. Se referă la şefii ei de la Diamond Talent Management. Titulatura oficială a slujbei lui Paisley este Asistentă de Monitorizare a Brandului, dar, practic, e doar o secretară cu o titulatură care sună bine – de fapt, aleargă după cafea, face un miliard de fotocopii şi-şi pierde incredibil de multă vreme programând şedinţe. Jur că oamenii pentru care lucrează ţin mai multe şedinţe decât cei de la Naţiunile Unite.

— Ei bine, în biroul meu, pe perete e un mic avizier. Am voie să pun acolo poze, aşa că ieri am dus câteva fotografii. Ştii, ca aia care ne place nouă mult, cu mama şi tata sărutându-se pe pasarelă… Sau aia cu gemenii în cantonamentul de baseball. Şi-am pus şi una cu tine la focul de tabără de pe plajă, pe care l-am făcut luna trecută, de ziua ta.

Mă împotrivesc cu greu impulsului de a nu da din mână ca să treacă mai repede la subiect. Lui Paisley îi ia o veşnicie ca să spună ceva.

— În orice caz, fii atentă! Jim Tolson trece pe lângă biroul meu…

— Cine e Jim Tolson? întreb, încălcând jurământul tăcerii.

— E fratele şefului meu. E managerul câtorva dintre cei mai mari muzicieni din lume.

Paisley e atât de entuziasmată, încât s-a înroşit în obraji.

— Deci trece şi vede poza cu tine de pe avizier şi mă-ntreabă dacă poate s-o împrumute un minut...

— Bleah! Nu-mi place deloc încotro se-ndreaptă povestea asta.

Îmi aruncă o privire criminală.

— N-am terminat. Mi-ai promis că taci până când termin ce am de spus.

Îmi înăbuş un oftat.

— Scuze...

— Aşa că-i zic, sigur, ia-o, dar te rog să mi-o aduci înapoi, pentru că e poza preferată cu soră-mea mai mică. Deci ia fotografia şi dispare pentru o vreme în biroul fratelui său. Adună toţi asistenţii acolo şi discută despre poză...

OK, acum chiar că nu-mi place încotro se îndreaptă povestea asta.

— În agenţie se-ntâmplă ceva foarte important, adaugă Paisley. Habar n-am ce, pentru că sunt o biată secretară, dar domnul Tolson a tot plecat şi s-a tot întors, s-a certat cu fratele lui toată săptămâna şi tot ţin nişte şedinţe cu uşile închise în sala de conferinţe.

Jur că dacă nu ajunge mai repede la subiect o să-mi ies din minţi.

— Deci, la sfârşitul zilei, şeful meu, Leo, mă cheamă în biroul lui Jim şi-ncep amândoi să-mi pună tot felul de întrebări despre tine.

Cred că vede şi ea cât sunt de îngrijorată, pentru că se grăbeşte să mă liniştească.

— Nimic prea personal. Jim voia să ştie câţi ani ai, ce pasiuni ai, dacă ai avut vreodată probleme cu legea...

— Aăă... poftim?

Paisley pufneşte iritată.

— Vrea să fie sigur că nu eşti vreo infractoare.

Uit de jurământul tăcerii. Sunt prea derutată ca să-l mai respect.

— De ce vrea agentul ăsta...?

— Manager, mă corectează ea.

— Manager..., repet după ea şi-mi dau ochii peste cap. De ce-i pasă acestui manager atât de mult de soarta mea? Spui că ce ocupă de muzicieni... încearcă să mă facă să semnez vreun contract cu el sau ceva de genul ăsta? I-ai zis că nu sunt în stare să cânt, nu-i aşa?

— Ah, sigur că da. Asta a fost una dintre întrebările lui, dacă ai „aspiraţii muzicale”, zice ea, desenând în aer nişte ghilimele imaginare. A fost destul de încântat când i-am

spus că (a) nu ai deloc talent la muzică şi (b) ai de gând să devii profesoară.

— Şi-atunci ce vrea?... să-mi facă lipeala cu cineva? Că atunci... chiar că-i o chestie greţoasă. Câţi ani are tipul ăsta? întreb cu scepticism.

Ea flutură din mână.

— Vreo 30, cred. Dar nu-i vorba de asta.

— Dar despre ce e vorba? Pentru că deja îmi pun întrebări.

Paisley meditează o clipă. Apoi îmi spune totul dintr-o singură suflare.

— Vor să te prefaci că eşti iubita lui Oakley Ford anul ăsta.

Mă înec cu cafeaua şi-mi ţâşneşte din gură pe scară.

— Poftim?

— Îţi promit că nu e atât de rău pe cât pare!

Îşi trece o mână prin părul negru tuns perfect, ca de obicei, iar eu observ pentru prima oară că şuviţele i se lipesc de-o parte şi de alta a capului. În mod obişnuit, Paisley e extrem de îngrijită, din cap până-n vârful balerinilor pe care şi-i lustruieşte în fiecare seară.

— Domnul Tolson crede că eşti perfectă pentru slujba asta. A zis că eşti drăguţă, dar nu exagerat. Eşti naturală, genul vecina de-alături. Le-am spus că eşti cu picioarele pe pământ, iar el crede că-l poţi completa pe Oakley, căci Oakley poate fi uneori foarte... intens.

— OK, dă puţin înapoi, o întrerup eu. Vorbeşti despre Oakley Ford, vedeta pop? Oakley Ford, tipul cu atâtea nume de fete tatuate pe corp, de zici că e carte de telefon în care-s toate fostele modele de la Victoria’s Secret? Oakley Ford, care a încercat să-i dea jos pantalonii unui călugăr din Angkor Wat şi care era cât pe ce să provoace un incident diplomatic? Acel Oakley Ford?

— Da, el.

Strâmbă din nas.

— Şi nu are tatuat decât numele unei singure femei, pe al mamei lui.

Ridic din sprânceană.

— Ţi-a zis el asta sau l-ai inspectat personal?

Oakley are 19 ani, iar Paisley 23, aşa că presupun că se putea întâmpla, dar ar fi cam dezgustător. Nu pentru că el e mai tânăr, ci pentru că Paisley e prea şmecheră ca să fie la cheremul vreunui nemernic celebru.

— Bleah, Vaughn.

— Uite, chiar dacă vorbeşti serios, răspunsul meu e tot nu. De fapt, am atâtea motive să refuz, că nici nu cred că am timp să fac o listă. Dar uite unul dintre ele... nu-mi place de Oakley Ford.

— I-ai ascultat albumul trei luni încontinuu.

— Când aveam 15 ani!

Oakley Ford a fost o fază. La fel ca medalioanele cu Cea Mai Bună Prietenă şi cu Hannah Montana. În plus, isprăvile sale au devenit de-a dreptul respingătoare. După a zecea poză cu el pupându-se cu nu ştiu ce fată la întâmplare prin vreun club, în ochii mei a devenit cam greţos.

Paisley îşi trece din nou mâna prin păr.

— Ştiu că ţi-ai luat liber anul ăsta. Şi chiar vreau să te bucuri de asta, jur. Dar chestia e că n-o să-ţi ia foarte mult timp. O oră sau două, din două-n două zile. Câteva seri. Câteva weekenduri. E ca şi cum ai lucra ca ospătăriţă la Sharkey.

— Ăăă... n-ai uitat nimic?

Ea clipeşte derutată.

— Ce anume?

— Am deja un iubit!

— W?

— Da, W.

Nu ştiu de ce, Paisley îl urăşte pe W. Spune că are un nume tâmpit şi că şi el e tâmpit, dar eu îl iubesc oricum. William Wilkerson nu e cel mai mişto nume, dar nu e vina lui. Ăsta e şi motivul pentru care îi spunem W.

— Trebuie să fie zeci de fete care să vrea să iasă cu Oakley Ford. Şi de ce are nevoie de o falsă iubită? N-are decât să meargă la hotelul Four Seasons de pe Wilshire, să arate cu degetul spre o fată şi s-o aibă în camera de hotel în cinci secunde.

— Păi, exact asta e problema, zice ea şi ridică braţele în aer. Au mai încercat faza cu falsa iubită, dar tipa s-a îndrăgostit de el, iar el i-a frânt inima. Cred că jumătate din publicitatea negativă de care are parte omul ăsta de la ea i se trage.

— Te referi la April Showers? zic eu uluită. Povestea aia a fost falsă? Hai, frate, eu credeam în ShOak. Visele copilăriei îmi sunt zdrobite.

Glumesc, dar numai pe jumătate. 2015 a fost un an foarte greu şi nu numai pentru că ne-au murit părinţii.

Paisley îmi dă un ghiont în umăr.

— Tocmai ai spus că nu-ţi place de el.

— Păi, nu mi-a mai plăcut după ce a înşelat-o pe April cu manechina aia braziliană care prezenta costume de baie.

Îmi muşc colţul buzei.

— Fals, pe bune?

— Pe bune!

Hmmm... S-ar putea să-mi schimb părerea despre Oakley.

Totuşi, asta nu înseamnă că vrea să fiu următoarea lui falsă iubită şi să fiu părăsită şi înşelată... tot la modul fals.

— Deci o s-o faci?

Mă holbez la ea.

— Câştig câteva sutare pe seară la Sharkey. Înainte de Crăciun ai spus că ne descurcăm bine, zic eu şi apoi mijesc ochii. E ceva ce nu-mi spui?

Anul trecut am găsit-o pe Paisley plângând la masa din sufragerie, la două noaptea. A recunoscut că mama şi tata nu ne-au lăsat deloc o situaţie financiară grozavă. Banii de la asigurări ne-au ajutat să ne menţinem pe linia de plutire la început, dar vara trecută a trebuit să ipotecheze a doua oară casa ca să ne putem plăti facturile, ba chiar se gândea să abandoneze facultatea ca să-şi ia o slujbă. De-a dreptul îngrozită, m-am aşezat lângă ea şi am rugat-o să treacă situaţia în revistă pentru mine, pentru că mai avea doar un an şi trebuia să absolve. Eu mi-am luat diploma mai devreme ducându-mă la nişte cursuri de vară şi învăţând online ca să-mi termin studiile liceale, apoi am obţinut permisiunea de a merge la clasele pentru studenţi avansaţi. Şi pe urmă mi-am găsit o slujbă. Nu e mare şmecherie să servesc fripturi şi cartofi cu salată, măcar aşa plătim facturile.

— Nu. Suntem în regulă. Adică...

Nu-şi termină ideea.

— Atunci răspunsul meu e nu.

Nu m-a interesat niciodată cealaltă faţă a Los Angelesului. Pare prea artificial, iar eu mă prefac suficient şi fără să mi se impună.

Am deja mâna pe uşa de plasă, când Paisley lansează următoarea bombă.

— Îţi vor da 20 000 pe lună.

Mă răsucesc lent, cu gura căscată.

— La naiba, îţi baţi joc de mine?

— Nu vorbi urât, spune ea automat, dar ochii îi strălucesc de entuziasm. Şi asta pentru un an întreg de angajament.

— Asta ar...

— Plăti facultatea băieţilor? Ar rezolva ambele ipoteci? Ne-ar uşura considerabil situaţia? Da.

Îmi suflu din ochi bretonul rebel. Propunerea este dementă. La naiba, cine plăteşte suma asta obscenă unei fete din mulţime ca să se prefacă a fi iubita unui star pop timp de un an? Poate că asta e ceva normal în lumea divertismentului, însă părinţii mei au fost învăţători.

Mă gândesc la ce ar fi spus mama şi tata dacă ar fi fost în viaţă şi ar fi auzit oferta asta aiurită. M-ar fi încurajat s-o accept sau mi-ar fi zis să fug şi să-mi salvez viaţa? Sincer, chiar nu ştiu. Ei vorbeau despre explorarea noilor oportunităţi, despre căile mai puţin bătute. Era unul dintre lucrurile mele preferate în privinţa lor şi mi-e dor de părinţii mei veseli şi impulsivi. Mi-e foarte dor de ei.

Pe scurt, înclinaţia lor spre spontaneitate e unul din motivele pentru care acum plângem după bani.

— Nu te întâlneşti în fiecare zi cu o astfel de ocazie, dar nu trebuie să accepţi, mă asigură Paisley.

Vorbele ei spun una, dar tonul încordat arată cu totul altceva.

— Cât timp am la dispoziţie să mă gândesc la asta?

— Jim Tolson vrea un răspuns mâine-dimineaţă. Şi dacă zici da, vrea să vii la agenţie, să te întâlneşti cu el şi cu Oakley.

Oakley. Blestematul de Oakley Ford.

E o... nebunie.

— Bine, mă gândesc.

Răsuflu zgomotos.

— O să primeşti răspunsul meu mâine-dimineaţă.

20 000 de dolari pe lună, Vaughn...

Mda. Sunt sigură că ştim amândouă care va fi răspunsul meu.

3

EA

Am acceptat.

Pentru că (1) sunt o grămadă de bani. Şi (2) sunt o grămadă de bani.

Cred că asta mă face într-un fel o oportunistă? Nu sunt sigură dacă e definiţia exactă a situaţiei mele, dar nu pot să neg că aşa m-am simţit dimineaţă, când am intrat după Paisley în lift.

Diamond Talent Management ocupă o clădire întreagă. Nu doar câteva etaje, ci o clădire întreagă, din sticlă, care are nevoie de lift şi de o echipă de bodyguarzi. Paznicii încruntaţi, dar sexy, cu căşti în urechi, îmi dau fiori, dar Paisley trece pe lângă ei făcându-le cu mâna. Fac şi eu la fel. Într-un fel, mi-aş dori să nu fi băut şi a doua ceaşcă de cafea dimineaţă. Mi se plimbă în stomac ca un val la reflux.

Lifturile sunt de alamă strălucitoare şi mai e şi un tip la costum a cărui singură treabă pare a fi să le stropească în permanenţă cu soluţie de curăţat şi să le şteargă. Are un maxilar care ar arăta senzaţional sculptat pe un versant montan şi un fund tonifiat care ar putea rivaliza oricând cu cele ale jucătorilor de fotbal american.

Paisley iese din lift la etajul al şaselea, unde scrie cu litere mari şi aurii pe un fond negru de lemn: Divizia de muzică. Recepţionera e mai frumoasă decât jumătate dintre actriţele care apar pe coperta tabloidelor. Mă străduiesc să nu mă holbez la buzele ei perfect trasate şi la ochii machiaţi cu codiţă.

— Te zgâieşti, mormăie Paisley pe ascuns când trecem pe lângă recepţie.

— Nu mă pot abţine. La Diamond sunt angajaţi doar oameni care pot juca în propriul lor film?

— Înfăţişarea nu e totul, spune ea cu detaşare, dar înseamnă totuşi ceva, pentru că Diamond vrea şi fotografii la cererile de angajare.

Cred că e mişto să lucrezi în show biz, chiar dacă eşti în spatele scenei.

Suntem poftite într-o sală de şedinţe, unde mă opresc brusc. E plină cu oameni. Cel puţin zece.

Cercetez iute masa din priviri, dar nu recunosc pe nimeni şi singura persoană pe care aş putea-o recunoaşte – şi în jurul căreia se învârte şedinţa asta – nici măcar nu este aici.

Un tip înalt cu păr negru şi piele de plastic se ridică din capul mesei.

— Bună dimineaţa, Vaughn. Eu sunt Jim Tolson, managerul lui Oakley. Mă bucur să te cunosc.

Îi strâng stânjenită mâna.

— Şi eu mă bucur, domnule Tolson.

— Te rog, spune-mi Jim. Ia loc. Şi tu, Paisley.

În timp ce sora mea şi cu mine ne aşezăm pe scaunele de lângă Jim, el face prezentările, dar nu pot reţine numele tuturor celor prezenţi.

— Ea e Claudia Hamilton, agenta de PR a lui Oakley, şi ceilalţi sunt echipa ei.

Face semn spre o roşcată cu balcoane enorme, apoi spre alţi trei oameni – doi tipi şi o tipă – care o flanchează. Apoi arată cu mâna spre trei bărbaţi cu mutre încremenite, din celălalt capăt al mesei.

— Nigel Bahri şi asociaţii săi. Avocaţii lui Oakley.

Avocaţi? Speriată, îi arunc o privire lui Paisley, care-mi strânge mâna pe sub masă.

— Şi, în cele din urmă, ea e asistenta mea, Nina – face semn cu capul spre blonda minioană din dreapta sa – şi asistenţii ei. Greg – gest spre un tip afro-american din stânga lui. Şi Max – un alt gest, spre tipul cam grăsuţ de lângă Greg.

Frate! Asistenta ei are asistenţi?

După ce termină cu prezentările, Jim nu mai pierde vremea şi trece direct la subiect.

— Aşadar, sora ta ţi-a dat deja detalii despre acest aranjament, dar înainte să-ţi spun mai multe, am câteva întrebări de pus.

— Ăăă… OK. Sunt gata.

Glasul îmi sună neobişnuit de zgomotos în sala asta imensă de şedinţe. Ecoul pare fără sfârşit.

— Ar fi bine să ne spui câte ceva despre tine, sugerează el.

Nu pricep ce vrea să spun. Se aşteaptă să-i recit povestea vieţii mele? Păi, m-am născut în California. Locuiesc în El Segundo. Părinţii mei au murit într-un accident de maşină când aveam 15 ani.

Sau poate vrea chestii din categoria Ştiaţi că…? Verdele e culoarea mea preferată. Mi-e teamă de fluturi. Urăsc pisicile.

Cred că deruta mi se citeşte pe chip, pentru că Jim îmi dă câteva idei.

— Ce anume te interesează? Ce vrei să faci după ce termini liceul?

— Ah, am terminat deja liceul, recunosc eu.

— Eşti la facultate?

Claudia, PR-ista, se răsuceşte şi se încruntă la Paisley.

— S-ar putea să fie nevoie să lipsească de la cursuri. Câţi ani ai, mai spune-ne o dată?

— 17.

— Vârsta majoratului în California este 18.

Acest amănunt vine din capătul mesei, unde stau avocaţii, la plural. Claudia face dispreţuitor semn cu mâna.

— Ies împreună. Nimic mai mult. În plus, publicul lui Oakley e format în majoritate din adolescente. Dacă ar fi cineva mai mare ca vârstă, n-ar mai avea acelaşi impact.

Se întoarce spre mine.

— Acum cu ce te ocupi?

— Muncesc. Mi-am luat un an liber ca să-mi ajut familia.

Am spus-o de atâtea ori, dar gândul la mama şi la tata încă-mi face inima să se strângă.

— Părinţii lui Paisley şi ai lui Vaughn au murit acum câţiva ani, explică Jim.

Paisley şi cu mine ne crispăm când toţi cei prezenţi la masă ne aruncă priviri pline de milă. În afara Claudiei, care surâde.

— Minunat! O orfană inteligentă şi curajoasă, zice ea, iar glasul ei e atât de piţigăiat şi zgomotos, că-mi răneşte urechile. Povestea e din ce în ce mai mişto. Fata asta e exact ceea ce căutăm.

Noi? Acum sunt şi mai derutată. Credeam că e vorba despre mine, care mă voi preface că sunt iubita lui Oakley Ford. Deci de ce mă aflu într-o sală de şedinţe plină de străini? Viitorul meu fals iubit n-ar trebui să fie şi el aici?

— Plănuieşti să mergi la facultate? întreabă Jim.

Dau aprobator din cap.

— Am intrat la USC şi la Cal State, dar am amânat pentru toamna viitoare.

Îmi şterg palmele transpirate de jeanşi şi-mi repet la infinit discursul exersat despre cum voiam să experimentez viaţa adevărată înainte de a merge la şcoală, dar cum, în cele din urmă, m-am hotărât că voi fi profesoară.

Cu coada ochiului, observ că „echipa” Claudiei ia silitoare notiţe. Mărturisesc că-mi place să desenez şi asta îmi atrage câteva priviri interesate din partea diviziei PR.

— Te pricepi? întreabă direct Claudia.

Ridic din umeri.

— Sunt bunicică, aş spune. Fac mai ales schiţe în creion. De obicei, portrete.

— E modestă, zice ferm Paisley. Desenele lui Vaughn sunt uimitoare.

Ochii albaştri al Claudiei sclipesc de entuziasm. Se întoarce spre echipa ei, apoi patru glasuri chiţăie la unison:

— Fan art!

— Scuze... poftim? întreb uluită.

— Aşa vom imagina primul contact. Ne-am tot stors creierul cu tot feluri de întâlniri online, dar toate păreau atât de forţate! Asta are potenţial. Imaginează-ţi... postezi pe Twitter o schiţă superbă pe care i-ai făcut-o lui Oakley şi eşti uluită când vezi că el îţi răspunde!

Tipa cu voce piţigăiată din echipa de PR a lui Oakley începe să facă gesturi rapide cu mâinile, devenind din ce în ce mai entuziasmată de povestea pe care o construieşte.

— Iar cei care-l urmăresc vor observa, pentru că el răspunde foarte rar pe Twitter. Oakley îţi spune că desenul lui l-a mişcat. L-a făcut să lăcrimeze. Vă mai scrieţi pe Twitter de câteva ori şi apoi... zice ea şi face o pauză pentru efect maxim. El devine followerul tău.

Asta îi face pe cei trei asistenţi să geamă la unison.

— Da, spune fata, dând aprobator din cap, cu hotărâre.

— Dar, intervine unul dintre băieţi, un pic şovăitor, trebuie să avem grijă de problema cu sora.

— Corect, zice Claudia. Hmmm... Da.

Paisley şi cu mine schimbăm o privire uluită. Ca şi cum oamenii ăştia vorbesc o cu totul altă limbă. Jim ne vede mutrele şi ne lămureşte rapid.

— O să se afle, fără îndoială, că Paisley lucrează pentru agenţie. După ce presa o să scoată informaţia asta la suprafaţă, o s-apară teorii aiurea că relaţia voastră e o escrocherie aranjată de managerul lui Oakley...

Nu mă pot abţine şi pufnesc în râs.

Pe Jim nu pare să-l amuze adevărul la fel de tare cum mă amuză pe mine.

— ... care pur şi simplu se întâmplă să fie rudă cu şeful acestei agenţii. Aşa că trebuie să le oferim un motiv plauzibil pentru care sora unei angajate de la Diamond e brusc legată sentimental de unul dintre clienţii agenţiei.

— O să dăm vina pe coincidenţă, spune Claudia totalmente încrezătoare. Una dintre postările de pe Twitter a lui Vaughn pentru Oakley va fi următoarea...

Îşi flutură degetele prin aer ca şi cum ar scrie un titlu.

OMG! Tocmai mi-am dat seama că sora mea mai mare lucrează la agenţia care te reprezintă pe tine! Cât de tare e chestia asta!

Mă abţin să nu-mi dau ochii peste cap.

— Ar putea să meargă, spune Jim gânditor. Apoi o punem pe Paisley – se uită la sora mea – să dea un scurt interviu despre rolul ei în această relaţie.

— Rolul meu? face Paisley şovăitoare.

Claudia îi poate citi probabil gândurile lui Jim, pentru că începe din nou să dea din cap. Dacă mai face mult aşa, m-aş mira să nu-şi frângă gâtul.

— Da, o să dai o declaraţie în care zici că nu ţi-a venit să crezi că managerul lui Oakley te-a chemat în biroul fratelui său şi ţi-a spus că Oakley vrea numărul de telefon al surorii tale.

Paisley dă şi ea din cap şi mie aproape că-mi vine s-o pocnesc. De ce le hrăneşte nebunia acestor oameni?

— Mai am câteva întrebări pentru Vaughn, spune Jim. Sora ta spune că te vezi cu cineva.

Nu-mi scapă felul în care Paisley strâmbă din nas când vine vorba de W. Ah! Într-o bună zi, va trebui să tacă şi să accepte faptul că sunt îndrăgostită de băiatul ăsta.

— Mda, am un iubit, răspund eu stânjenită. De fapt, conturile mele de Twitter şi de Instagram sunt pline de poze cu noi doi.

Jim se întoarce spre Claudia, care tace mâlc. Văd cum rotiţele din mintea ei ascuţită încep să se învârtă.

— Vei anunţa despărţirea pe conturile tale de pe reţelele de socializare, hotărăşte ea. Vom petrece două, nu, trei săptămâni concentrându-ne asupra despărţirii. Prima va fi o postare tristă în care anunţi finalul relaţiei, apoi vom trece prin perioada de suferinţă, te dai necăjită şi...

— Şi apoi asculţi albumele lui Oakley Ford la nesfârşit, termină ideea unul dintre asistenţi.

Ochii Claudiei se luminează.

— Da! zice ea şi bate zgomotos din palme. Muzica lui Oakley te scoate din abisul suferinţei.

Aproape că mă înec.

— Şi asta te inspiră să-i desenezi chipul, lucru care duce la prima noastră întâlnire romantică pe reţelele de socializare, spune şi îi aruncă scurt o privire lui Jim. Încă funcţionează.

El pare încântat.

— Bine. Ce spui de înfăţişarea lui Vaughn? Ce părere avem despre asta?

Toţi cei de la masă întorc capul spre mine. Privirile lor mă străpung, studiindu-mă ca şi cum aş fi o mostră de analizat la microscop. Mi se încing obrajii, iar Paisley mă strânge din nou de mână.

Dintr-odată, criticile încep să curgă din toate părţile.

— Bretonul e prea lung, ciripeşte Claudia. O să-l mai scurtăm.

— Trebuie altă tunsoare. Iar nuanţa asta de castaniu pare falsă.

— E culoarea mea reală! protestez eu, dar nimeni nu mă ascultă.

— Ochii de culoarea mierii sunt frumoşi. Îmi plac stropii aurii. Nu-i mai punem lentile de contact.

— Tricoul e cam larg. Toate tricourile tale sunt aşa largi, Vaughn?

— Nu căutăm ceva normal? îi contrazice cineva. Dacă o facem prea frumuşică, fanele nu vor mai avea cu cine să se identifice.

N-am fost atât de umilită niciodată în viaţa mea.

— Ah, încă un lucru, spune Claudia din senin. Eşti virgină?

Uitaţi ce-am zis mai devreme... se poate să fiu şi mai stânjenită decât mă simţisem. Câţiva dintre cei de la masă tuşesc jenaţi. Jim se preface că aglomeraţia de pe hol e de-a dreptul fascinantă, în vreme ce avocaţii se holbează în gol, cu mutre împietrite.

— Trebuie să răspund la întrebarea asta?

O privesc îmbufnată pe soră-mea, care clatină din cap.

— N-are de ce să fie important, îi zice Paisley tipului care-i este, mai mult sau mai puţin, şef.

Jim o ignoră. În mod clar, asta e o întrebare la care şi el aşteaptă un răspuns.

Îmi vine s-o îmbrăţişez pentru că-mi ţine partea. Sunt convinsă că am obrajii la fel de roşii ca părul Claudiei.

— Dacă vă faceţi griji că există vreun scandal sexual în trecutul lui Vaughn n-are niciun sens, îi asigură sora mea pe cei de la masă. Vaughn e definiţia fetei cuminţi.

Nu ştiu de ce, dar perspectiva lui Paisley asupra mea mă cam doare. Ştiu că nu sunt Miss Şmechera Universului, dar nici Cuminţenia Pământului nu sunt.

Claudia a ridicat din umeri.

— O să facem o verificare meticuloasă, cu siguranţă.

Verificare meticuloasă? Viaţa mea sexuală apare în raportul cuiva? Aproape că izbucnesc de nervi, dar Jim intervine.

— Bine, cred că putem fi cu toţii de acord că acest aranjament pare promiţător.

Îşi împreunează mâinile şi priveşte spre avocaţi.

— Nigel, propun ca tu şi oamenii tăi să pregătiţi un contract preliminar şi să notaţi toate subiectele care pot fi negociate. Oakley vine peste o oră, deci ne putem concentra atunci asupra detaliilor de fineţe.

Mă încrunt. Trebuie să aşteptăm cu toţii o oră până ce Majestatea Sa ajunge aici? Şi acum, că veni vorba, am şi eu nevoie de un avocat? O întreb în şoaptă pe Paisley, care îl întreabă mai departe pe şeful ei.

— Contractul va fi foarte clar, ne asigură Jim. Practic, e un contract de prestări servicii în care scriem că eşti de acord cu ce s-a stabilit şi că acesta va fi încheiat oricând dacă tu nu-ţi vei mai putea îndeplini îndatoririle. Orice bunuri sau bani pe care îi vei primi în această perioadă îţi aparţin şi îi poţi păstra.

Îmi muşc buza. Chestia asta începe să pară extrem de complicată. Dar cred că trebuie să te aştepţi la ceva complicat când e vorba de 20 000 de dolari pe lună!

— Ce zici de asta? propune Jim. Hai să ne vedem cu Oakley şi să parcurgem detaliile contractului! Pe urmă poţi

citi drafturile finale realizate de firma lui Nigel şi de-abia apoi poţi hotărî ce vrei să faci.

— OK, răspund eu, pentru că pare foarte rezonabil, în ciuda absurdităţii întregii situaţii.

Lângă mine, Paisley îmi face cu ochiul şi, total lipsit de subtilitate, ridică degetul mare, în semn de încurajare. Îi zâmbesc vag.

Dacă nu uit de ce fac lucrul ăsta – pentru ca fraţii mei să meargă la facultate, pentru ca Paisley să nu-şi mai facă griji în privinţa plăţii facturilor... Dacă mă pot concentra asupra acestor motive, atunci poate că o să fiu în stare să nu mă mai simt de parcă-mi vine să vomit.

4

EA

Mi-e foame şi stomacul meu trâmbiţează chestia asta de vreo jumătate de oră. Totuşi, nimeni nu sugerează să luăm o pauză, chiar dacă e aproape ora prânzului şi Oakley Ford tot n-a apărut. Au trecut două ore. Jim şi avocaţii au ieşit din sală, dar toţi ceilalţi par a fi lipiţi de scaune.

— Uite un baton de cereale. Şi o Cola.

Paisley pune gustarea pe masă, în dreptul meu.

— Nu mă mir că-ţi place să lucrezi aici, glumesc eu. Prânzurile gratuite sunt atât de elegante!

Dar pentru că mor de foame, îmi îndes jumătate de baton în gură – exact când Oakley Ford deschide larg uşa lovind-o de perete.

Doi musculoşi cu braţele ca nişte trunchiuri de copac intră după el. Unul se postează lângă intrare, iar celălalt se ţine după cântăreţ. Aproape că nici nu-i observ pe Jim şi pe avocaţi când intră şi închid uşa, pentru că sunt prea absorbită de Oakley.

E mai înalt decât credeam. Toată lumea la Hollywood e mică de statură. Zac Efron e doar cu puţin mai înalt ca mine, care am 1,70. Daniel Radcliffe, la fel. La 1,95, Ansel Elgort e un adevărat uriaş. Oakley pare a fi de statura lui Elgort, dar cu mai mulţi muşchi.

E chiar mai sexy în persoană. Nu e vorba despre părul lui blond-nisipiu, ţepos în faţă şi tuns scurt la spate. Nici de ochii lui de un verde-electric. Nici de maxilarul sculptat. Are pur şi simplu o aură. Auzi lucruri de genul ăsta, dar, până nu le experimentezi pe pielea ta, nu crezi că există.

Dar el o are.

Toţi cei din cameră au o reacţie. Se ridică şi-şi îndreaptă hainele. Observ cu coada ochiului cum Paisley îşi aranjează părul.

Iar eu nu mă pot uita în altă parte.

Jeanşii lui Oakley au talia suficient de joasă ca să-i văd marca chiloţilor, când se întinde de-a lungul bufetului ca să-şi ia o sticlă cu apă. Muşchii braţelor sunt bine definiţi, iar eu privesc fascinată cum bicepsul drept i se încordează când tipul răsuceşte capacul sticlei. Aceşti muşchi îmi

amintesc de posterul din Vogue, cu el la bustul gol, cu numai câteva luni în urmă. Era pe net oriunde te uitai. Şi o singură poză cu el doar în lenjerie intimă au dus la speculaţii că şi-ar fi îndesat o pereche de şosete în chiloţi.

Uit că mănânc batonul de cereale. Uit că stau la masă cu o grămadă de avocaţi. Uit şi cum mă cheamă.

— Scuze. Traficul, spune el înainte de a se aşeza pe locul din capul mesei, cu bodyguardul la umărul lui.

Mă pomenesc dând din cap, căci în LA e un trafic oribil. Sigur că acest zeu superb nu ne-ar fi făcut să-l aşteptăm aiurea pentru că făcea altceva... are părul ud? Tocmai a ieşit de la duş? S-a făcut brusc cald în sala de şedinţe?

Acesta e Oakley Ford şi i-am ascultat albumul la nesfârşit când aveam 15 ani. Bine, poate că am fost şi puţin îndrăgostită de el, de-asta am fost atât de supărată când şi-a înşelat iubita. Falsa iubită.

Ceea ce voi fi şi eu.

Falsă.

Nu-mi plac chestiile false, dar mă pricep la asta. Adică, să falsific chestii.

Paisley îmi dă un ghiont.

— Ce e?

Apoi îmi dau seama că încă am batonul ăla tâmpit de cereale în gură.

Mă uit prin încăpere şi conştientizez faptul că toată lumea a observat asta. Claudia are o mutră îngrijorată. Jim e resemnat. Nu vreau să mă uit la Oakley, dar o fac. Pe faţa lui se citeşte un amestec de groază şi fascinaţie. Privirea pe care i-o aruncă managerului spune, fără îndoială: Cred că-ţi baţi joc de mine.

Singurul lucru pe care pot să-l fac e să mă port ca şi cum mă doare în cot. Muşc din baton şi încep să mestec. Batonul de cereale, care nu m-a atras niciodată ca gustare, zici că-i din carton. Toată lumea mă priveşte, iar eu mestec şi mai lent. Apoi iau o sorbitură mare de Cola şi mă şterg la gură cu şerveţelul pe care Paisley mi-l întinde, nu ştiu cum de-l avea la îndemână. Cu siguranţă sunt mai roşie la faţă decât rujul recepţionerei, dar mă prefac că nu e mare scofală. Vedeţi ce bine mă pricep să mă prefac că totul e perfect?

— Deci ea e? întreabă Oakley, fluturând din mână spre mine.

L-am auzit dând interviuri, dar vocea îi sună mai bine în realitate. Profundă, răguşită, hipnotizantă.

Jim şovăie şi se uită la telefon. Nu ştiu ce vede acolo, dar pare că-l face mai hotărât. Lasă telefonul jos.

— Oakley Ford, ea e Vaughn Bennett. Vaughn, Oakley.

Dau să mă ridic şi să-i întind mâna, dar la jumătatea drumului mă opresc, pentru că Oakley se lasă pe spate şi-şi prinde mâinile la ceafă.

Bine, dacă aşa vrea.

Dintr-odată, emoţiile şi stânjeneala mea se evaporă. Le ia locul o senzaţie de uşurare. Iau o gură de Cola. Surprize, surprize... Domnul Celebritate e un nesimţit desăvârşit.

Preţ de o clipă, mi s-a părut că sunt în pericol de a fi absorbită de magnetismul lui. Că o să uit de W, de bani, de April Showers, de supermodelele braziliene şi că voi rămâne captivă în câmpul lui de forţă. Dar un tip care râde de mine pentru că am avut tupeul să mănânc un baton de cereale în timp ce-l aşteptam cu toţii, iar el întârzia? Care nu are bunul-simţ să dea mâna cu mine?

N-o să mă îndrăgostesc niciodată de un tip de genul ăsta.

Trag cu ochiul la Paisley, care zâmbeşte subtil. Probabil vede aceleaşi probleme ca mine.

— Deci trecem la discuţia despre condiţii? De exemplu, care e programul meu de lucru? întreb cu nonşalanţă, cu cutia de suc în mână.

— Programul de lucru? repetă Claudia, încruntându-se.

— Păi, da, de vreme ce asta e slujba mea.

Ea chicoteşte.

— Nu e o slujbă, e mai degrabă un...

— Rol? propune unul dintre asistenţii ei.

— Da. Un rol într-un film lung şi romantic. Iar voi sunteţi actorii principali.

Simt în gură gust de fiere.

Oakley mormăie, nerăbdător.

— Hai să terminăm mai repede cu asta!

Repede, Claudia vorbeşte despre prima noastră întâlnire, despre desen şi despre chestiile de pe Twitter. La sfârşit, Oakley cască.

— Sigur. Cum spui. Te ocupi tu, corect?

— Nu eu, ci Amy.

Claudia înclină din cap spre tipa cu părul negru ca pana corbului din dreapta ei. Amy ridică telefonul, în semn că aşa este.

— Excelent! zice Oakley şi loveşte masa cu palmele. Atunci... am terminat?

Serios? Am aşteptat două ore şi ceva şi am primit doar un baton de cereale şi nişte umiliri pentru o demonstraţie de cinci minute în care Oakley Ford vrea să ne facă să înţelegem că nici măcar nu va lua parte la această şaradă? În schimb, o să mă prefac că flirtez cu asistentul unuia dintre oamenii care se ocupă de promovare.

Mă întorc spre Paisley, care ridică din umeri aproape imperceptibil.

— Nu. N-am terminat, se răsteşte Jim din celălalt capăt al mesei.

Cei doi se încruntă şi schimbă o privire, dar Jim pare a avea putere asupra lui Oakley, pentru că tânărul star se aşază la loc.

— Să auzim şi restul, zice şi face un gest plictisit spre Claudia.

Aceasta îşi ia carnetul.

— Vom avea nevoie de prima întâlnire. Nu credem că ar trebui să aveţi vreun contact fizic până după cea de-a treia..., spune şi se uită la asistenţii săi, apoi la Jim, după... cea de-a patra întâlnire? Adică, încercăm să vindem aici o desăvârşită poveste de dragoste.

Toţi încep să sugereze idei referitoare la momentul şi felul în care se va întâmpla această atingere. Cineva spune că ar trebui să mă sărute pe frunte. Altcineva propune să-mi aşeze o mână pe spate. Altul votează să ne luăm de mână.

Încă mă străduiesc să accept ideea de a fi atinsă în vreun fel, oricare ar fi el, când trădătoarea de Paisley mă întreabă:

— Când ai început să te ţii de mână cu W?

Înainte să apuc să dau vreun răspuns, Oakley rânjeşte şi se amestecă în discuţie.

— Ai umblat cu un tip pe nume W?

— Şi ce dacă?

Uau! Primele cuvinte pe care mi le adresează, iar el face mişto de numele iubitului meu? Ai zice că Oakley face eforturi să-l displac.

— Pare a fi un bou cu fiţe.

Se lasă pe spate pe scaunul lui de piele şi-şi încrucişează braţele la piept. Gestul îi face bicepşii să se încordeze din nou.

— OK, domnule Ford, zis şi Îmi-Numesc-Toate-Albumele-

După-Numele-Meu.

Cineva din celălalt capăt al mesei suspină la auzul replicii mele îndrăzneţe, dar Oakley e netulburat de jignirea mea.

— Chiar şi Madonna are o colecţie întreagă de scrisori pe care şi le-a scris singură.

— W nu e de fiţe.

— Dacă spui tu..., rânjeşte el.

— Spun! E un tip uluitor. Şi dulce.

— Atunci de ce te-ai despărţit de el?

— Nu m-am despărţit, zic indignată.

Se încruntă.

— Deci el s-a despărţit de tine?

Pare... derutat. Ca şi cum nu are logică.

— Nu s-a despărţit!

Oakley se răsuceşte spre Claudia.

— Deci iubita mea normală, cu picioarele pe pământ şi desăvârşită îşi înşală iubitul? ridică el din sprâncene. Chestia asta o să meargă de minune.

— Ah, te referi la falsa despărţire, zic eu.

Preţ de un minut, uitasem. Pare că vrea să-şi dea ochii peste cap, dar se abţine.

— Se va despărţi de ea mâine. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. O lăsăm vreo două săptămâni după despărţire, apoi va posta desenul pe Twitter. Va urma o serie de întâlniri, dar fără să te atingi de ea.

Claudia se întoarce spre mine.

— Când te-ai sărutat prima oară?

— Prima oară-n viaţa mea?

Îmi dau seama că e o întrebare tâmpită, dar mintea mi s-a blocat la partea cu despărţirea de W. Nu m-am gândit bine la toată faza asta. M-am concentrat atât de mult pe bani, pe plata ipotecii, pe facultatea gemenilor, pe Paisley care va dormi mai bine noaptea, încât nu m-am gândit deloc la cum va merge chestia asta în detaliu.

— Da, în viaţa ta, spune Oakley şi de data asta chiar îşi dă ochii peste cap.

Întrebările astea personale sunt tare nasoale.

— Dar tu? contraatac, gândindu-mă încă la problema cu W.

În ultima vreme, s-a cam îndepărtat de mine. Spune că e vina mea că nu mă port ca un adult în relaţia noastră, pentru că încă refuz să fac sex cu el.

— Cu limba? Cred că aveam 11 ani. Cu Donna Foster, fiica amantei tatei.

Fac ochii cât cepele. S-a sărutat franţuzeşte la 11 ani? La vârsta aia, credeam că băieţii au râie. Oakley probabil că ar face pe el de râs dacă ar şti că încă sunt virgină.

— Tu? insistă el.

— Ăăă...

Frate, acum mă simt din nou stânjenită, dar din cu totul alt motiv.

— La 16 ani, mormăi eu.

— Ce drăguţ! La fel ca şi vârsta în sine.

Strâng pumnii. Dacă echipa Claudiei nu s-ar fi aflat între noi, m-aş fi repezit la el şi l-aş fi pocnit, ca să-i şterg rânjetul ăla arogant de pe faţă.

Paisley mă prinde de mână, îmi face un semn tăcut ca să mă adun.

Chiar şi Claudia îşi dă seama că răbdarea mea se apropie de final şi spune repede:

— Haide să vă ţineţi de mână la cea de-a treia întâlnire şi să vă sărutaţi la cea de-a patra. Păstrăm discrete primele întâlniri, dar le lăsăm pe următoarele pradă pentru paparazzi.

— Staţi aşa, o să ne sărutăm? Am un iubit, le reamintesc celor din încăpere. N-a spus nimeni nimic de sărutat.

— O să avem o relaţie de un an şi nu ne sărutăm? De ce nu anunţăm direct că e o prefăcătorie de la bun început? spune ironic Oakley.

— Dar... dar...

Mda, cu siguranţă nu m-am gândit cum trebuie la povestea asta. Mă întorc repede spre Paisley, ca să mă ajute. Ea se strâmbă.

— Au dreptate. Nimeni n-o să creadă că tu şi Oakley nu v-aţi sărutat. Dacă aveţi o relaţie serioasă.

Parcă îşi cere scuze când vorbeşte, dar cuvintele ei nu mă liniştesc deloc.

— Doar nu vreţi să...

Rămân cu ideea suspendată, nefiind în stare să rostesc acele cuvinte cu voce tare.

— Sigur că nu, spune tăios Jim. Nu suntem genul ăla de agenţie.

Încearcă s-o spună ca pe o glumă, dar, ăăă... de fapt, într-un fel, chiar asta sunt. Îi angajează unui tip o gagică şi se aşteaptă ca el s-o sărute.

Cum o să-i explic toate astea lui W? Scuze, scumpule, nu vreau să fac deocamdată sex cu tine, dar o să mă sărut cu alt tip. În public.

Asta o să meargă foarte bine.

Claudia se apleacă în faţă.

— Nu e cu nimic diferit faţă de rolul pe care l-ai juca într-un show TV. Ţine minte, joci un rol într-o mare poveste de dragoste.

Tentativa ei de a mă linişti nu dă roade. Poate că habar nu am ce vreau de la viaţă. Poate că le spun tuturor că vreau să devin profesoară pentru că e mai simplu decât să recunosc că habar nu am ce vreau de la viitorul meu şi că prefer să mă ascund în uniforma de chelneriţă pentru următorii cinci ani. Dar sunt convinsă că industria divertismentului nu mă interesează.

Paisley mă strânge din nou de mână, probabil ca să-mi reamintească de ce fac asta. Jucând rolul iubitei, pot lua povara de pe umerii surorii mele şi le pot asigura viitorul fraţilor mei. Nu e ca şi cum renunţ la întreaga mea viaţă. E doar un an.

— Ce am de făcut? întreb resemnată.

— Doar să vă sărutaţi, să vă ţineţi un pic de mână. Nu e mare scofală, pe bune!

Claudia flutură din mână cu nonşalanţă.

— Şi în contract nu trebuie să existe alte prevederi despre contactul fizic mai mult decât cele necesare.

— Lucrurile astea trebuie să fie trecute în contract? zice Oakley şi pare enervat.

— De acord. Dacă se află vreodată ar fi îngrozitor pentru imaginea lui Oak, subliniază Jim.

— Prevederile trebuie să fie clare, pentru ca fata să ştie ce trebuie să facă, răspunde unul dintre avocaţi.

Apoi el şi Jim încep o discuţie furioasă pe şoptite, până când avocatul cedează nefericit, strângând din buze.

— Bine, poate fi general, atunci. Un contract generic de angajare.

După ce se hotărăşte acest lucru, Claudia se întoarce la lista ei. Mă întreb cât o fi de lungă. Mă holbez la ceasul mare şi alb de pe perete. Deja suntem de trei ore aici şi sunt epuizată.

— Hai să ne-ntoarcem la aspectul ei.

— Nu-mi schimb înfăţişarea, mormăi eu. Îmi place cum arăt.

Îmi plac jeanşii mei mulaţi şi comozi, colecţia de tricouri colorate şi tenişii Vans pe care eu şi W i-am mâzgălit în timpul orelor de orientare profesională din primăvara trecută. Încălţările sunt pline de detaliile care marchează întâlnirile noastre preferate. De-a lungul tălpii stângi e o baghetă magică pentru că amândoi suntem fani Harry Potter. Apoi e felinarul stradal care semnifică instalaţia urbană de lumini de pe strada Wilshire, acolo unde W m-a sărutat prima oară. Cu limba. Iniţialele lui se află pe spatele unuia dintre pantofi şi ale mele pe celălalt. Are şi el o pereche, dar nu o poartă. Spune că nu vrea să-i strice.

— Ţi se pare că arăţi bine? întreabă Oakley, ridicând din sprâncene.

— Da, mai bine decât tine, ripostez eu, sătulă de atitudinea lui. Crezi că mori dacă porţi nişte pantaloni care să-ţi vină bine pe talie? Nimeni nu vrea să-ţi vadă chiloţii.

— Micuţo, toată lumea vrea să-mi vadă chiloţii. Câştig o sută de parai pe o poză de paparazzi.

— Micuţo? mă strâmb eu.

Se înclină în faţă, unindu-şi degetele uimitor de fine.

— Nu-ţi place? Alege altceva, atunci. Eşti iubita mea, îmi reaminteşte el, în bătaie de joc.

— Să-nţeleg că-ţi plac copiii mici?

— Poftim? spune şi se dă înapoi. Nu. Bine. Ce zici de..., se preface că se gândeşte, apoi pocneşte din degete –, bătrânico?

— Excelent! spun şi îi zâmbesc cât pot de fals. Iar eu să-ţi spun... puţoi nespălat!

— Vaughn, eşti scârboasă, se bagă soră-mea.

Oakley îşi duce mâna la gură. Pot să jur că a zâmbit. Aştept să văd ce zice şi nu sunt deloc dezamăgită.

— N-am o problemă cu asta, păsărică irascibilă!

— Gata, terminaţi! Nimic din toate astea nu trebuie să existe în contract.

Avocatul lui Oakley foşneşte agitat hârtiile, iar eu mă întorc spre Claudia. Am cedat în privinţa săruturilor. A întâlnirilor. A falsei despărţiri de iubitul meu, în ochii

presei. Dar la felul în care arăt nu am de gând să renunţ. Trebuie să lupt şi eu pentru ceva.

— Credeam că vreţi o fată normală. Eu sunt o fată normală. Aşa se-mbracă fetele normale.

Claudia şi Jim schimbă o privire, iar eu îmi dau seama imediat că am câştig de cauză. Cad cu toţii de acord că... cel puţin deocamdată... îmi pot păstra stilul.

— Dar măcar când facem poze, lasă-ne să te machiem. O să vrei s-o facem, îmi promite Claudia.

Hm! Nu pare ceva oribil.

Negocierile continuă. Când va fi dată publicităţii prima noastră poză oficială? Unde vor avea loc întâlnirile? Îl voi însoţi la un spectacol de premiere? Dar la săptămâna modei de la New York? Cât de des ar trebui să fiu văzută cu el? În fiecare zi? Din două în două zile?

Ah, şi nu voi primi numărul de telefon al lui Oakley. De parcă mi-ar păsa.

Dar mi se pare ceva ciudat, cum adică un tip de 19 ani nu are voie să-i dea numărul de telefon iubitei sale? Cum comunică el cu prietenii săi? Stai... are prieteni? Sau sunt toţi falşi, aşa, ca mine?

Mă uit la el pe sub gene şi simt un soi de compasiune. Ah, frate! Începe să-mi fie milă de el? Cred că da. Dar apoi stomacul meu chiorăie şi-mi aminteşte că suntem în continuare furioşi. Şi nemâncaţi.

— Îi dai mesaj lui Amy sau mie dacă vrei să vorbeşti cu Oakley, zice Claudia.

— Simt că am şi eu nevoie de propriii oameni. Oamenii mei care să-i sune pe oamenii voştri, glumesc eu.

Nimeni nu râde. În schimb, Claudia pare că se gândeşte serios la asta, dar i se pare o idee proastă.

— Nu, cred că doi tineri scriindu-şi pe Twitter şi comentând pe Instagram ar fi ceva prea tras de păr. Iar vocea ta vrem s-o păstrăm. Pentru că Amy se ocupă de conturile lui Oak de câţiva ani deja.

Am o voce?

— Cum vreţi voi.

Sunt epuizată şi mi-e foame. Batonul de cereale n-a fost suficient şi stomacul meu chiorăie din nou, anunţându-i pe toţi că mi-e foame.

— N-ai mâncat decât batonul ăla de cereale pe ziua de azi? întreabă Oakley.

Asta mă ia prin surprindere. Dintre toţi oamenii din încăpere, Oakley e singurul care mă întreabă?

— Am luat micul dejun, dar îmi place să mănânc ca o persoană normală.

Zâmbeşte subtil.

— Jim, vrem să mâncăm.

— Ah, desigur.

Jim se răsuceşte spre Paisley.

— Fugi şi adu-ne orice găseşti la cafeneaua de vizavi.

Văd o şansă de scăpare şi încerc să profit de ea.

— Merg şi eu cu tine.

Ca să nu spun că nu vreau să rămân aici fără Paisley.

— Ah, nu, avem nevoie de tine aici, obiectează Jim.

— Îmi pare rău, şoptesc spre sora mea.

Nu trebuie să stea după mine. Ea râde.

— E slujba mea, prostuţo. Mă-ntorc imediat.

Iese valvârtej, ca şi cum s-ar bucura să scape de acolo, iar eu mă uit după ea şi-mi doresc să fi plecat şi eu.

La celălalt capăt al mesei, Oakley se lasă pe spate şi-şi încrucişează braţele cu aroganţă, de parcă ar fi rezolvat foametea mondială.

— Ei bine? face el.

— Ei bine, ce?

— N-ai de gând să-mi mulţumeşti?

— De ce? Paisley s-a dus după mâncare.

— Fără mine, n-ai mânca nimic.

Arăt spre ceas.

— Stau în sala asta de şedinţe de cinci ore. Şi prizonierii din închisorile de maximă securitate sunt trataţi mai bine.

Dacă nu erai tu, acum aş fi stat tolănită pe plajă, recitind Povestea slujitoarei şi aş fi mâncat ceva. Dar sigur, mersi că ţi-ai pus managerul s-o trimită pe soră-mea să-mi aducă ceva de mâncare.

Nu-i place răspunsul meu ironic.

— E prea frig pentru plajă.

— N-am spus că aveam de gând să înot.

Vorbesc pe acelaşi ton pe care-l am când le spun fraţilor mei mai mici că se poartă ca nişte idioţi imaturi.

— Atunci de ce te duci la plajă?

Mă holbez la el cu gura căscată.

— De ce se duce lumea la plajă? Pentru că e senzaţional.

— Dacă spui tu, răspunde el, dar aroganţa pe care o etalase mai devreme se mai risipeşte puţin, ca şi cum motivele pentru care-mi place plaja ar fi importante... sau cel puţin interesante.

Ori poate nu pricepe de ce aş prefera să fiu acolo, nu la doi metri distanţă de preţioasa lui prezenţă.

Dar n-am de gând să-i spun.

În schimb, sorb restul cutiei de Cola şi o trântesc pe masă mai tare decât ar fi cazul. Apoi mă las pe spate şi refuz să mai scot vreo vorbă.

Mă port copilăreşte?

O, da!

Dar mă face să mă simt tare, tare bine.

5

EL

Jim mă târăşte la el în birou înainte să apuc să fug spre lift. Bodyguarzii mei, Big D şi Tyrese, rămân afară la uşă, dar ne văd perfect, pentru că biroul e un cub mare de sticlă. Nu ştiu cum reuşeşte să muncească, în ciuda faptului că tot etajul îl vede tot timpul.

Viaţa mea întreagă e un cub uriaş de sticlă. Nici nu-mi pot aminti ultima oară când am avut un strop de intimitate.

— Nu o pune pe fugă!

E primul lucru pe care mi-l spune Jim, pe un ton răstit.

— Pe cine?

— Pe Vaughn Bennett. E candidata perfectă care s-o joace pe falsa ta iubită. Avem nevoie de ea.

— Mda, aşa cum avem nevoie de o clismă. Ai văzut ce obraznică e tipa?

— Oakley! Te avertizez!

— În ce privinţă?

Îmi dau ochii peste cap şi mă trântesc pe imensul fotoliu de piele din spatele biroului masiv. El nu comentează că m-am aşezat pe scaunul lui. N-are cum, căci eu sunt nenorocitul de Oakley Ford.

— În primul rând, începe Jim, nu flirta cu ea...

— Păi, nu asta e ideea? Trebuie să ieşim împreună.

— Ideea e reabilitarea ta. Vaughn va juca un rol esenţial în asta şi uite aşa ajungem la al doilea punct de pe listă: Nu te certa cu ea!

Ea a început, îmi vine să zic, dar asta m-ar face să par un copilaş de cinci ani. Totuşi e adevărat. Vaughn Bennett a fost cea care s-a purtat nepoliticos şi mi-a vorbit obraznic. Eu n-am făcut altceva decât să subliniez că iubitul ei are un nume de bou fiţos. Nu e vina mea că unii oameni nu pot accepta adevărul.

— Nu puteai să angajezi pe cineva mai puţin... răutăcios? mormăi eu.

— Vrei să spui, cineva care să te adore? răspunde Jim, iar zâmbetul lui atotcunoscător mă calcă pe nervi.

Bine, poate că mă enervează lipsa totală de... respect din partea lui Vaughn. Nu mă aştept ca fiecare fată pe care o cunosc să mi se arunce la picioare şi să-mi declare iubire eternă, dar, hai să fim serioşi, putea măcar să spună că-i place muzica mea sau ceva de genul ăsta. Sau să mă felicite pentru ultimul premiu Grammy.

Dar fata asta se poartă ca şi cum îmi face o favoare doar pentru că stă în aceeaşi sală de şedinţe cu mine! Eu sunt Oakley Ford.

— Te-ai răzgândit, să înţeleg, în privinţa colaborării cu King? întreabă Jim.

Mă uit urât la el.

— Trebuie să existe altă cale. Hai să-l sunăm din nou.

— Sigur.

Jim îşi scoate telefonul şi mi-l aruncă pe birou. Acesta se opreşte la jumătatea distanţei dintre noi.

— Sună-l! E numărul 10 pe lista contactelor favorite.

Asta pare a fi o provocare. Înşfac telefonul şi dau să apăs pe buton, apoi îmi dau seama că mă uit la lista apelurilor recente date de Jim. Unul din cinci apeluri e către King. Ridic ochii spre Jim şi ceea ce zăresc în privirea lui nu-mi convine deloc. E un amestec de regret şi resemnare.

Îşi lasă capul în jos.

— Am încercat să-l sun. Nu-mi răspunde la apelurile legate de tine. Nu e interesat până nu vede că nu eşti un mic ticălos alintat care preferă să petreacă prin cluburile de noapte, în loc să facă muzică bună. Deci, dacă ai vreo soluţie mai bună, sunt numai urechi. Dar, exceptând ideea de a-l răpi, de a-l duce la o cabană din munţi şi de a-l îndopa ca în Misery, n-o să lucreze cu tine.

Nu mă mai pot uita în ochii lui, pentru că nu am altă idee. Îmi plimb degetele pe gât şi mă întreb cum de mi-am

pierdut farmecul. Dacă trebuie să mă prefac că ies cu o fată pe care n-o cunosc şi căreia nu-i place de mine doar ca să-l recâştig, atunci voi fi cel mai tare iubit pe care gagica asta l-a avut vreodată.

Lucru ce nu poate fi foarte greu, având în vedere că pe actualul ei iubit îl cheamă W.

Ajung acasă o oră mai târziu şi găsesc, în patul meu, un cuplu pe jumătate despuiat.

Rămân în prag o clipă, încercând să-mi dau seama ce mama dracului se întâmplă, iar blonda slăbănoagă de pe salteaua mea imensă mă remarcă şi trage un ţipăt strident.

— Ah! Doamne! Dumnezeule! Eşti Oakley Ford!

Apoi, îmbrăcată sumar, doar într-o fustă mini şi sutien, zboară din pat şi se aruncă spre mine.

Tyrese apare din senin şi se aşază în calea ei.

Simt cum furia şi iritarea îmi izvorăsc din măruntaie când trag cu ochiul la tipul de pe pat. Îl recunosc vag... cred că e unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Luke. Ce caută la mine în dormitor?

Îşi trage fermoarul la pantaloni şi se dă jos din pat. Ori e beat, ori e drogat, ori amândouă, pentru că spune împleticit:

— Oak, frate! Ce devreme ai ajuns acasă! Luke a zis că n-o să te-ntorci decât peste câteva ceasuri.

Ca şi cum aşa ar fi OK faptul că se giugiuleşte cu una la mine-n pat?

Sunt atât de scârbit, că nici nu pot răspunde. Îi fac doar semn din cap lui Tyrese, care pune un braţ musculos pe mâna fetei şi celălalt braţ musculos pe umărul tipului.

— E momentul să vă căraţi, spune bodyguardul meu, cu glas de bariton.

— Nu, aşteaptă! se văicăreşte blonda. Vreau doar să fac o poză cu Oakley! Oakley, sunt cea mai mare fană a ta! Te iubesc! Te rog, putem să...

Rugăminţile ei se aud tot mai îndepărtat, pentru că Tyrese îi târăşte pe cei doi în jos, pe scara de marmură. Aud uşa deschizându-se şi dau cu ochii de una dintre menajerele mele ieşind dintr-o cameră de oaspeţi.

— Totul e în regulă, domnule Ford? întreabă ea, cu o mutră timidă.

— Totul e în regulă, zic şi fac un semn spre dormitor. Pune pe foc aşternuturile alea, îi spun scurt, apoi trag cu ochiul pe lângă ea, spre aripa de est, unde Luke se instalase de câteva zile.

Deschid uşa camerei lui fără să mai bat.

— Ieşi de-aici, mă răstesc eu.

Luke zăcea în pat, uitându-se la televizor, dar acum sare brusc în picioare, privindu-mă confuz şi speriat.

— Oak, spune el moale. Te-ai întors devreme.

— Da, fix aşa, zic eu tăios. Iar acum a venit momentul ca tu să dispari.

— Dar..., dă să spună, însă înghite în sec. Hai, frate, ţi-am zis deja că n-am unde să stau până nu mi se igienizează apartamentul.

— Nu mai e problema mea.

— Oak...

— De ce mama dracului sunt nişte oameni străini în dormitorul meu, Luke? Am avut o înţelegere. Îţi ofer un loc unde să stai, şi tu nu inviţi oameni aici fără să mă-ntrebi!

— Ştiu, îmi cer scuze. A fost o tâmpenie din partea mea, frate. Dar iubita lui Charlie e obsedată de tine şi e ziua ei, iar Charlie doar voia să-i arate camera ta. Ştii şi tu..., zice el slab, pe post de cadou.

Rămân cu gura căscată. Oare chiar îşi imaginează că pot să cred una ca asta?

— Cât şi de câte ori? îl întreb pe un ton plat.

Luke înghite din nou în sec.

— Pof... poftim?

— Câţi bani le iei pentru experienţa asta, că şi-o trag în dormitorul lui Oakley Ford, şi de câte ori ai făcut asta?

Vârfurile urechilor i se înroşesc şi ştiu că am dreptate. Iar acum toată scârba pe care o simt e direcţionată spre mine însumi. Ar fi trebuit să ştiu că Luke o să mi-o tragă, în cele din urmă. Toţi fac aşa.

L-am cunoscut acum câţiva ani, la studio. Repetam cu trupa, el cânta la bas şi ne-am simpatizat instantaneu. Ne plăceau aceeaşi muzică, aceleaşi jocuri video, aceleaşi chestii, în general. Ne-am făcut amândoi de cap prin cluburile din LA, pentru o vreme. L-am invitat în turneu cu mine. Dar, în ultimele câteva luni, Luke s-a transformat într-o lipitoare. Îmi cere bani cu împrumut, mă pune să dau autografe pe chestii pe care el le vinde online.

Iar acum faza asta? Mda. Cred că această „prietenie” a ajuns la final.

— Lasă, nu-mi răspunde, mormăi. Ia-ţi lucrurile şi cară-te!

— Nu fi aşa, frate!

Răbdarea mea s-a epuizat.

— D! strig peste umăr.

Big D apare din spatele meu. Îşi încrucişează braţele enorme peste pieptul gigantic, apoi îi aruncă lui Luke nişte priviri ucigaşe, încât basistul oftează înfrânt şi începe să-şi strângă boarfele.

Cât timp bodyguardul meu se ocupă de problemă, eu plec, coborând treptele două câte două. Ziua asta e tot mai proastă, începând de la întâlnirea cu noua şi falsa mea iubită, o fată cu gura spurcată şi cu capsa pusă, şi terminând cu un alt om pe care-l consideram prieten şi care şi-a dat arama pe faţă.

Fierb când dau buzna în salonul de la parter şi înşfac o bere din frigider. Da, sunt minor, dar am băutură, droguri şi gagici la dispoziţie de o veşnicie. Răsucesc capacul şi

mă trântesc pe canapeaua de piele. E doar ora cinci şi cred că sunt îndreptăţit să-mi doresc ca această zi să se termine.

Tyrese îşi vâră ţeasta rasă pe uşă şi mormăie:

— S-a rezolvat problema, Oak.

— Mulţumesc, Ty.

Iau o gură de bere şi apăs pe telecomandă.

— D pleacă, mă anunţă el.

Dau din cap. Amândoi bodyguarzii mei sunt lipiţi de mine în timpul zilei, dar numai Ty rămâne în preajma mea în serile în care ies în oraş sau când vin oameni în vizită. Big D are soţie şi copil. Ty e necăsătorit.

— Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Mulţumesc.

După ce dispare, dau tare volumul televizorului şi schimb canalele, dar nimic nu-mi menţine interesul prea multă vreme. Mă uit vreo zece minute la un documentar despre varanii de Komodo. Alte cinci minute la o comedie de căcat. Câteva minute de ştiri sportive. Câteva secunde din jurnalul de la ora 5:00, destul ca să mă plictisească, aşa că mă trezesc din nou schimbând canalele.

Sunt pe punctul să închid televizorul, când o figură cunoscută îmi atrage atenţia. Canalul pe care mă aflu difuzează TMI, o emisiune tembelă unde doi tâmpiţi se uită la poze făcute de paparazzi şi le comentează într-un fel foarte condimentat. Pe ecran apare o blondă înaltă şi

suplă, în jeanşi mulaţi şi într-o bluză albastră şi fluidă, pe aeroportul LAX.

Blonda aceasta este mama mea.

— ... şi nu pare foarte preocupată de cel mai recent scandal, care l-a avut în centru pe fiul ei, spune prezentatorul.

Stai, există aşa ceva? Mă gândesc intens, încercând să-mi dau seama ce am făcut în ultima vreme, dar nu găsesc nimic. Un chicotit melodios se aude din boxe. Cunosc prea bine acest chicotit.

— Ah, vai de mine! Fiul meu e un băiat sănătos şi temperamental. Şi are 19 ani. Dacă a te giugiuli cu o fată drăguţă şi majoră lângă un club de noapte e o infracţiune...

Corect. Acel scandal.

— ... atunci hai să-i băgăm la puşcărie pe jumătate dintre adolescenţii din oraşul ăsta, încheie mama.

Apoi îşi pune ochelarii enormi şi se strecoară în limuzina care o aşteaptă în parcarea aeroportului.

— Poate că Oakley urmează exemplul mamei sale, zice gazda emisiunii, o tipă cu păr roz şi ţepos. Pentru că, în mod clar, Katrina Ford nu are nicio problemă să se giugiulească pe lângă cluburile de noapte. Poza asta e făcută în Londra, aseară.

O fotografie cu mama care se sărută cu un tip mai în vârstă apare pe ecran. Închid televizorul înainte de a auzi

comentariul. Mă preocupă mai puţin ştrengăriile londoneze ale mamei şi mai mult faptul că s-a întors în LA.

Şi nici măcar nu s-a obosit să mă sune.

Rahat, poate m-a sunat, îmi dau seama o clipă mai târziu, când mă uit la telefon şi descopăr un apel ratat de pe numărul de Los Angeles al mamei. Am uitat că mi-am dat telefonul pe silent în timpul şedinţei de la Diamond.

O apelez şi aştept să sune de cel puţin zece ori până când glasul mamei se aude ciripindu-mi în ureche.

— Bună, puiule!

— Hei, mamă. Când te-ai întors în oraş?

— Azi-dimineaţă.

Pe fundal se aud multe zgomote, multe lovituri tari de ciocan şi bâzâit de scule electrice.

— Stai puţin, scumpule. Mă duc la etaj, că de-abia te aud. Fac nişte renovări la parter.

Iarăşi? Vă jur că femeia asta îşi renovează casa de pe plaja din Malibu în fiecare lună.

— OK, acum te aud. Te-am sunat ca să mă asigur că vii la evenimentul caritabil pe care studioul îl găzduieşte în weekendul ăsta.

Mi se încordează maxilarele. Cred că e prea mult să sper că a sunat doar ca să discute cu fiul ei.

— Ce eveniment, îmi mai spui o dată? o întreb pe un ton dur.

— Hmmm, nu mai ţin minte. Cruzime împotriva animalelor, poate? Nu, cred că e ceva în favoarea cercetării în domeniul cancerului, zice, apoi face o pauză. Nu, nici asta nu e. Are cu siguranţă ceva de-a face cu animalele.

N-o să vă mint… mama e de pe altă planetă.

Nu e tâmpită sau ceva de genul ăsta. Poate memora un scenariu de 100 de pagini în mai puţin de o zi. Şi când îşi găseşte o pasiune, îşi pune tot sufletul. Doar că… are nişte pasiuni absolut cretine. Pantofi. Renovarea casei de mai multe milioane de dolari pe care a primit-o după divorţ. Nu mai ştiu ce dietă fiţoasă la modă.

Katrina Ford a fost regina telenovelelor de dragoste, plină de viaţă şi absolut superbă, dar adevărul e că nu are prea multă substanţă. Nu e nici Cea Mai Bună Mamă, dar eu m-am obişnuit să trăiesc în spatele fiinţei sale egocentrice.

Asta nu înseamnă că tata e cumva mai breaz. Mama măcar îşi aminteşte să mă sune. Uneori. Dustin Ford e prea ocupat să fie un actor câştigător de Oscaruri, ca să mai ţină minte că are un fiu.

— Şi, scumpule, te rog să vii neînsoţit, spune mama. Dacă apari cu vreo fată de braţ, toţi se vor concentra la asta şi nu la evenimentul caritabil pentru care încercăm să strângem bani.

Eveniment al cărui nume şi scop nici măcar nu le ştie.

— O pun pe Bitsy să-ţi trimită detaliile. Mă aştept să-i acorzi măcar o oră din timpul tău.

— Sigur, cum vrei tu, mamă.

— Ce băiat cuminte am! spune şi face din nou o pauză. Ai mai vorbit cu taică-tău în ultima vreme?

— În ultimele câteva luni nu, recunosc eu. Ultima oară era cu Chloe prin Hawaii.

— Mai zi-mi o dată, care e Chloe? Aia cu silicoane sau aia prost botoxată?

— Sincer, nu mai ţin minte.

De când părinţii mei au divorţat, viaţa sentimentală a tatei a fost un du-te-vino de femei îmbunătăţite chirurgical. La naiba, aşa era viaţa lui şi înainte de despărţirea de mama.

De-aici şi divorţul.

— Ei bine, când vorbeşti cu el, spune-i că e o cutie cu lucruri de-ale lui în debaraua din hol, de aproape un an. Şi dacă el sau vreunul dintre oamenii lui nu vine s-o ia mai repede, o s-o arunc pe foc în vatra din spatele curţii.

— De ce nu-i spui tu singură? mormăi eu.

— Ah, scumpule, ştii că taică-tău şi cu mine vorbim doar prin intermediul avocaţilor... iar avocatul meu e plecat din oraş deocamdată. Deci fii de treabă, Oak, şi transmite-i mesajul meu lui Dusty.

Glasul i se aude estompat pentru o clipă.

— În niciun caz! strigă ea spre altcineva. Lambriurile astea trebuie păstrate!

Apoi vocea îi redevine cristalină.

— Oakley, iubire, trebuie să-nchid. Constructorii ăştia încearcă să-mi distrugă casa! Ne vedem în weekend.

Apoi închide fără să-şi ia la revedere.

Tăcerea din casă mă face să mă înfior. Fără Luke şi fără gaşca veselă de lipitori, locul ăsta seamănă cu un muzeu. Deschid din nou televizorul şi dau volumul mai tare.

Grozav! Acum, că televizorul e dat tare, mă prefac că nu sunt singur. Mă uit absent la câteva emisiuni despre maşini, până când mă satur de drama asta stupidă şi contrafăcută.

Seamănă prea mult cu drama mea, cred. Înşfac telefonul şi zăbovesc cu degetul deasupra ecranului. L-aş putea ruga pe Tyrese s-o sune pe una dintre fetele care-şi doresc pur şi simplu să-l atingă pe Oakley Ford. Mi-ar prinde bine, o oră-două. Mi-aş putea aprinde un joint. Mi-aş putea bea minţile. Sau, pur şi simplu, m-aş putea duce la culcare. Pentru că, dacă încerc să întorc foaia, aşa cum i-am promis lui Jim, niciuna dintre aceste opţiuni nu se potriveşte cu marele plan.

Sting televizorul. În camera din faţă, Tyrese stă într-un fotoliu enorm, uitându-se prin telefon.

— Mă duc să mă culc.

— Pe bune?

Pare surprins. De-abia e zece.

— Singur?

— Mda. De-acum se presupune că sunt băiat cuminte. Nu pot aduce gagici pe-aici când mă pregătesc să curtez o altă fată, nu-i aşa?

Tyrese ridică din umeri.

— Presupun că nu. Dar Big D e familistul aici, nu eu.

Şi ştim amândoi unde e Big D chiar acum. Nu e într-un club, agăţând gagici.

— Ne vedem mâine.

— Noapte bună, frate!

— Noapte bună!

6

EA

Mă trezesc cu noaptea în cap, în ciuda faptului că n-am dormit aproape deloc. La bucătărie, Paisley e zombi, adică starea ei obişnuită înainte de a-şi bea cafeaua, cu un covrig cu unt pe masă şi o cafetieră pe jumătate plină în mână. Îi iau cafetiera înainte ca ea s-o lovească de marginea frigiderului. Sora mea nu poate funcţiona fără doza de cafeină.

După moartea părinţilor mei am început să beau chestia asta nasoală cot la cot cu ea. Acum e parte din programul meu zilnic, dar o diluez întotdeauna cu lapte. Paisley a poreclit cafeaua mea „jumi-juma”. Jumătate cafea, jumătate lapte.

— Am auzit că te-ai trezit pe la trei, mormăie ea, aşezându-se la măsuţa de cafea cu blat de sticlă. Te simţi bine?

— Nu puteam dormi.

Arunc apa de la robinet şi scot o carafă cu apă de la frigider.

— Chiar crezi, pe bune, că asta trebuie să facem? întreb turnând apă în rezervorul filtrului de cafea şi punând cafea proaspătă. M-am tot gândit la asta azi-noapte şi nu faza cu relaţia falsă mă enervează – mă pricep foarte bine să mă prefac –, ci perioada de timp. Un an întreg, Paisley?

Mă aşez lângă ea şi rup o bucată de covrig.

— Ştiu că pare mult, dar dacă nu e o relaţie serioasă, n-are sens să acceptăm şarada asta.

Şi ea pare obosită.

— Nu trebuie s-o faci dacă nu vrei. Ne descurcăm şi fără banii ăia.

Vinovăţia mă copleşeşte când îi aud resemnarea din voce. Paisley a ţinut familia laolaltă cu voinţă şi curaj. Când asistenţa socială voia să ne despartă şi să-i trimită pe gemeni la o familie adoptivă, Paisley nici n-a vrut să audă. A făcut şcoala pe repede înainte, înscriindu-se la mai

multe cursuri decât îmi imaginam că ai voie să înghesui într-un an, şi a terminat în trei ani în loc de patru. A avut două slujbe în acelaşi timp până când a găsit-o pe cea de la Diamond. În vremea asta, eu m-am ocupat de gospodărie – gătit, spălat şi grija gemenilor, mai precis m-am asigurat că au stabilitate.

În ciuda tuturor strădaniilor noastre, ştiu că de-abia ne descurcăm.

Un an e nimic în comparaţie cu sacrificiile făcute de Paisley.

— O s-o fac, spun cu hotărâre. De-asta m-am trezit la trei. Ca să semnez actele.

Şi să-mi bat capul cum să-i vând ideea lui W. Mă răsucesc şi privesc cum cafeaua picură în carafă.

— Adică, nu trebuie să mănânc gândaci sau căcat, sau mai ştiu eu ce altă scârboşenie. Sunt chestii mai nasoale pe care le-aş putea face pentru bani decât să am o relaţie falsă cu Oakley Ford, corect?

— Corect! zâmbeşte ea uşurată. Şi nu e băiat rău. Poate fi fermecător când vrea şi o să faci foarte multe lucruri distractive. O să mă asigur că întâlnirile voastre sunt pline de chestii mişto de făcut.

— Grozav!

Încerc să par entuziasmată de dragul lui Paisley. E evident că perspectiva acelui munte de bani îi ridică o povară de pe umeri, iar eu aş fi o soră oribilă şi egoistă dacă nu mi-aş

dori asta pentru ea. Totuşi, nu pot să nu mă gândesc cât de mult mi se va schimba viaţa.

— Ceva tot te sâcâie, zice ea, rupându-mi altă bucată de covrig.

O vâr în gură şi mestec o clipă, după care recunosc.

— Da, W. Nu ştiu cum să-i spun de chestia asta.

Paisley scutură din cap.

— Nu-i poţi dezvălui toate detaliile. Acordul de confidenţialitate nu-ţi permite asta.

— Ştiu, spun şi şterg o pată inexistentă de pe masă. Cât de stricte sunt chestiile astea?

— Acordurile de confidenţialitate? Foarte stricte, zice Paisley, cu ochii măriţi de panică. O mai ţii minte pe Sarah Hopkins?

— Bona care i-a tras-o lui Mark Lattimer şi i-a distrus căsnicia?

Mark Lattimer e solistul trupei rock Flight. Anul trecut a avut un divorţ foarte nasol. A fost în fiecare articol de bârfe online şi în fiecare tabloid vândut în magazinele alimentare, timp de trei luni. Oprobriul public nu s-a stins până la apariţia următorului scandal.

— Nu-i aşa că fata avea o problemă cu drogurile şi căuta nişte trucuri prin care să-şi plătească marfa? întreb eu.

— Dap, şi ştii de unde au primit tabloidele toate aceste informaţii?

Înainte nu ştiam, dar cred că acum ştiu.

— A semnat un acord de confidenţialitate, apoi s-a hotărât că s-a săturat să fie vinovată de destrămarea mariajului lui Mark şi al Lanei. Toţi cei din interior ştiau că aveau o relaţie deschisă. Lanei îi convenea povestea cu bona până când cei doi au fost prinşi în public. După aceea, Sarah a fost plătită, dar n-a avut chef să tacă. Aşa că Jim a aruncat acea informaţie tabloidelor. I-a cam distrus viaţa.

— Deci dacă încalc înţelegerea, Jim va lansa o bombă despre noi.

— Despre viaţa noastră, mă corectează sumbru Paisley. Oakley Ford înseamnă milioane de dolari pentru Jim. Ultimul lui turneu a avut încasări de 250 de milioane.

Rămân cu gura căscată. Nu ştiam că sumele sunt atât de mari în viaţa reală.

— Deci spui că ori fac asta sută la sută, ori n-o fac deloc.

— Exact asta spun. Nu poţi să-i spui lui W decât ce-ţi permite contractul să-i spui. O vorbă în plus... şi Jim ne va zdrobi ca pe un gândac.

Pe noi. Nu doar pe mine, ci pe toată familia mea.

Paisley îi duce pe gemeni cu maşina la şcoală, iar eu fac curat în casă, pregătesc cina şi mă chinui să mănânc ceva la prânz. Apoi iau autobuzul spre USC ca să-l văd pe W. Ultimul său curs de azi e de la ora 14:00.

Jim Tolson a trimis un curier cu un alt contract de confidenţialitate – pe ăsta trebuie să-l semneze W. De

parcă ar avea un milion de contracte pe laptop, gata să le arunce în capul celor care nu bănuiesc nimic.

Noul semestru a început doar de vreo săptămână, aşa că nimeni din cămin nu are chef de învăţat. Când sosesc, câteva uşi sunt deschise, iar muzica şi zgomotele de tot felul invadează coridorul.

Într-un fel, îmi pare rău că nu m-am dus la facultate anul ăsta. W voia s-o fac, dar după ce am văzut cum Paisley se omoară să plătească toate facturile, mi-am dorit să-mi aduc şi eu contribuţia. Era mai logic să-mi iau un an liber şi să câştig nişte bani. Totuşi, de câte ori vin în căminul lui W şi văd toate fetele alea drăguţe hoinărind pe holuri, mă apucă brusc toţi nervii.

— Cioc, cioc, anunţ eu din prag.

W şi colegii lui de cameră zac pe canapeaua lor la mâna a doua, jucând Madden. Două fete pe care nu le cunosc sunt ghemuite pe o sofa din colţ. Mereu sunt fete aici. Ca de obicei, mă prefac că nu mă deranjează, pentru că ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să arăt ca o iubită geloasă şi imatură, cum sunt fetele de liceu. W sare imediat de pe canapea.

— V, nu ştiam că vii.

— Ţi-am trimis mesaj.

Se strâmbă.

— Ne jucam. Fraţilor, nu mai joc. A venit iubita mea.

— Pune-ţi o şosetă pe clanţă, strigă Mark în timp ce W trânteşte uşa dormitorului.

Mark e un puşti din nordul statului care mă-ntreabă mereu cât de bun e W în pat – de parcă ar şti că n-am făcut-o niciodată şi îi place să mă împungă. W rânjeşte la mine, cu mâinile în şolduri.

— Vrei să pun şoseta?

— Sunt oameni acolo, îi amintesc.

El izbucneşte în râs şi mă trânteşte în pat.

— Şi ce dacă? Aici nu-i nimeni, în afară de noi doi.

Mă cutremur când îi simt mâinile strecurându-mi-se pe sub tricou. W mă face să mă simt bine, dar deocamdată nu sunt pregătită să fac pasul următor. Mai ales când colegii lui de cameră sunt dincolo de uşă, jucând un joc video, alături de două fete ciudate pe care nu le cunosc. Îi împing mâna la o parte.

— Nu fac prima oară sex când e-atâta lume dincolo.

Am mai purtat discuţia asta. Mai întâi se împotriveşte, apoi îşi scoate mâna de sub tricoul meu şi şi-o pune pe jeanşii mei, în dreptul şoldului. Câteva şuviţe din părul lui castaniu îi cad pe frunte când W se rostogoleşte pe o parte. I le dau la o parte ca să-i văd ochii de culoarea ciocolatei. Arată grozav, ca de obicei. Mai grozav decât Oakley Ford, asta cu siguranţă.

Pe bune, mă ceartă vocea mea interioară. Cred că glumeşti.

OK, W nu arată mai bine decât Oakley, dar e mai drăguţ şi mai dulce, şi-l iubesc, şi doar asta contează.

— Bine.

Zâmbeşte şi, la coada ochilor, i se formează câteva riduri fine.

— Au căutat gemenii parcul acela de skating despre care ţi-am scris?

— Cel din Boyle Heights? E ca şi cum ar fi în altă ţară.

Orice drum care implică ieşirea din LA pe autostradă e considerat o mică infracţiune, având în vedere traficul congestionat. O excursie la Boyle Heights nu cere să ai paşaport, dar e un efort enorm. Îmi iubesc fraţii, dar nu atât de mult.

— Da, dar dacă-i duci acolo, putem sta şi noi puţin împreună. Ar fi drăguţ, hm? zice şi se apleacă să mă sărute în scobitura gâtului.

Ştim amândoi că gemenii nu se vor duce, dar e drăguţ din partea lui W că s-a gândit să ne adune pe toţi la un loc.

— De fapt, da. Înţeleg înţeleptul tău plan.

Mă ghemuiesc în braţele lui şi-mi lipesc buzele de ale lui.

— Avantajul când iubitul tău e student, mă tachinează el.

Ne mai sărutăm un pic şi, când ne desprindem ca să respirăm, motivul pentru care am venit azi aici îmi dă un fior pe şira spinării.

— Hei, vreau să-ţi cer o favoare.

— Răspunsul e da, spune el, gâdilându-mă pe burtă.

Am exersat un mic discurs în autobuz, dar nu suna cum trebuie. I-l servesc oricum.

— Deci ştii că mi-am luat un an liber de la şcoală ca s-o ajut pe Paisley?

— Aha!

Îşi lipeşte buzele de urechea mea.

— Am ocazia să câştig mulţi bani anul ăsta. Ne-ar face oameni pentru multă vreme.

— Sună bine.

Trece de la ureche la gât, apoi îmi trage tricoul lălâu peste rotunjimea umărului. Faptul că-l las să mă sărute când sunt pe punctul de a-i da vestea că trebuie să încep o relaţie falsă cu un star pop mă face să mă simt prea vinovată ca să mă pot bucura de atenţia pe care mi-o acordă. Aşa că mă strecor jos din pat şi mă duc la fereastră.

— Vreau să nu te enervezi şi să înţelegi.

W se încruntă şi-şi leagănă picioarele peste marginea patului. Se sprijină pe coate, iar silueta lui deşirată mi se pare familiară şi minunată. Şi-mi pun din nou decizia la îndoială.

— Începe să semene cu genul de discurs pe care Danny Jones i l-a servit lui Karen pentru că pleca la NYU şi nu voia să aibă o relaţie la distanţă.

— Nu, nu e nimic de genul ăsta.

Îmi frec fruntea.

— Doar că... slujba asta îmi cere să fac ceva ce ţie n-o să-ţi placă.

— O să joci într-un film porno? ridică el uimit din sprâncene.

— Nu, W, Doamne sfinte!

— Spune odată, V!

Răsuflu plină de frustrare.

— Nu-ţi pot spune mai multe decât dacă semnezi asta.

Îi întind contractul de o pagină care prevede faptul că lui W i se pot spune unele lucruri, dar nu în detaliu. El împinge hârtia la o parte.

— Nu semnez nimic. Ce mama dracului, Vaughn?

— Nu vorbi urât, zic automat.

— N-o mai imita pe soră-ta, mârâie el.

El şi Paisley nu sunt tocmai prieteni. Ea crede că el mă presează, el crede că ea e prea băţoasă.

— Ştiu că pare o nebunie, dar, dacă nu semnezi, nu-ţi pot spune detalii şi va părea mult mai rău dacă nu ştii nimic, crede-mă.

— Atunci ai încredere în mine.

W ia hârtia şi o aruncă pe pat, în spatele lui.

— Mie poţi să-mi spui orice. Ştii că tac mâlc.

Nu că n-aş avea încredere în W, dar e în joc viitorul întregii mele familii.

— Dacă ar fi doar după mine, atunci da, ţi-aş spune, dar am promis agenţiei că nu voi dezvălui nimic dacă nu semnezi asta.

Mijeşte ochii.

— Care agenţie?

— Cea la care lucrează Paisley. Diamond Tal...

— Diamond Talent Management? face el. Ei îţi dau o slujbă? Păi, de ce n-ai zis aşa de la început? Sigur că semnez. Unde trebuie să semnez?

Privesc cum W se repede la birou să ia un pix. Practic, vibrează de entuziasm.

Nu ridică privirea în timp ce-şi scrie rapid numele peste tot pe unde se cer semnături, inclusiv unde ar fi trebuit să semneze Jim în numele lui Oakley. Îşi marchează ultimul i din ultimul nume cu o floricică.

— Bine. Acum, spune-mi!

Mă ridic şi-l târăsc înapoi pe pat, ca să pot sta lângă el în timp ce-i explic această mică nebunie.

— OK, asta e tot ce-ţi pot spune... lucrez pentru agenţie, fac un fel de campanie pe reţelele de socializare.

Pare absurd când o spui cu glas tare, dar numai atât îmi permite contractul de confidenţialitate să dezvălui.

— Ştiu că tu şi cu mine suntem împreună şi...

— Ei ştiu despre mine?

Are ochii aprinşi de nerăbdare.

— Le-a spus Paisley despre emisiune? Credeam c-o urăşte! Care episod le-a plăcut? Cel în care le dădeam note celor mai tari celebrităţi? Sau cel în care ne-am costumat şi ne-am prefăcut să suntem câinii ăia care joacă poker? Am avut multe vizualizări la ăla şi nici măcar nu ne e caracteristic.

Mă încrunt.

— Ăăă, nu, nu despre emisiune e vorba.

— Nu? Dar ai pomenit de ea, corect?

— Nu chiar.

Mă crispez. Nici nu-mi trecuse prin minte că primul gând al lui W va zbura la emisiunea lui şi acum mă simt prost că nu am deschis subiectul ăsta în faţa lui Jim Tolson.

— De ce nu?

În voce are o nuanţă de trădare. W şi colegii lui de cameră au din septembrie un canal pe YouTube, unde postează filmări cu ei vorbind despre cele mai importante evenimente sportive. Emisiunea lor se numeşte Bro Hards şi e... ăăă... e un pic cretină.

Dar pentru că sunt o iubită care-l încurajează, privesc conştiincioasă fiecare clip şi las un comentariu optimist, deşi nu mi se pare deloc distractiv.

— Nu ştiu, nu s-a ivit ocazia, răspund eu, dorindu-mi să fi negociat şi asta.

La urma urmei, ar fi fost destul de simplu şi l-ar fi făcut pe W să accepte mai lesne înţelegerea mea cu Oakley. Îmi propun în gând să vorbesc despre asta cu Jim la întâlnirea următoare.

— În orice caz, relaţia noastră e o mică problemă pentru agenţie. Interferează cu unele dintre... îndatoririle mele. Nu pot avea un iubit despre care să ştie lumea, aşa că vor să ne despărţim pentru public – când se încruntă, vorbesc mai repede –, dar nu de-adevăratelea. În realitate ne putem vedea. Doar că..., spun şi fac o grimasă, nu putem fi văzuţi împreună în public.

W se uită la mine neînţelegând nimic.

— Vrei să te desparţi de mine, dar nu chiar de-adevăratelea?

— Da.

Ah, frate! Sună incredibil de absurd.

— Aşa vrei tu să te desparţi de mine, V? Pentru că eu nu ştiam că avem probleme. Dacă nu mai vrei să ne vedem, spune-o direct şi gata.

O zice atât de nonşalant, de parcă despărţirea nu l-ar ucide.

Însă pe mine m-ar ucide.

— Vrei să te desparţi de mine? spun speriată, moartă de îngrijorare.

W e ancora mea. Am început să ne vedem înainte ca părinţii mei să moară şi a rămas lângă mine tot timpul, în acea vară îndoliată, în ciuda tendinţei mele de a izbucni în plâns în orice moment. Ca atunci când eram la mall şi am văzut reclama cu Ziua Tatălui în vitrina magazinului Hallmark. M-am dus acasă în acea seară şi am decis să redevin iubita amuzantă şi, de-atunci, n-am mai plâns niciodată în faţa lui.

Mi-era atât de teamă că se va despărţi de mine când el va începe facultatea şi eu nu, dar n-a făcut-o. Mi-a spus că mă iubeşte şi că o să rămână cu mine, chiar dacă asta însemna să mai amâne din planurile pe care le făcuse pentru noi.

— Sigur că nu.

Mă trage în braţele lui, încruntat.

— Dar cum o să funcţioneze chestia asta? întreabă şi mâinile lui alunecă sub tricoul meu. Trebuia să ne distrăm împreună anu-ăsta.

— Ştiu, zic nefericită. Dar sunt mulţi bani la mijloc.

W se încruntă.

— Tu şi Paisley vă descurcaţi. N-ai spus că ea câştigă suficient şi că nu mai are nevoie de două slujbe?

— Da, dar...

— Şi nu ţi-ai amânat facultatea anu-ăsta ca să poţi munci?

— Ba da, dar...

— Atunci nu ai nevoie de chestia asta, spune el cu încrederea cuiva care nu şi-a făcut niciodată probleme din cauza unei facturi neplătite.

Familia lui W are bani. Ba chiar părinţii i-au plătit lui W o cameră de cămin în De Neve Plaza, într-un apartament de două camere cu baie privată, pe care îl împarte cu alţi trei băieţi. Când m-am uitat să văd cât costă apartamentul pe un semestru, a fost cât pe ce să-mi înghit guma de mestecat.

— Ba da, W. Am nevoie de slujba asta. Familia mea are nevoie de ea.

Îi cuprind cu palmele mâinile când W încearcă să-mi scoată tricoul.

— Asta e ideea lui Paisley? Pentru că ştiu că mă urăşte.

— Nu te urăşte.

W mormăie neîncrezător. Degetele lui îmi ating talia jeanşilor, iar eu mă forţez să nu mă retrag. Aşa e W. Îl iubesc pe W. Aşadar ar trebui să-mi placă atingerea lui, nu să mă-ncordez de fiecare dată când îl văd apropiindu-se de mine.

Sora mea nu mi-a zis niciodată pe şleau că n-ar trebui să fac sex cu W, dar ştiu că mă crede prea tânără. Mare parte din reticenţa ei vine de la prima oară când ea a făcut sex, pe care o descrie drept oribilă. După înmormântarea părinţilor noştri, Paisley era singură, deprimată şi,

întrebându-se cum va putea avea grijă de noi, s-a culcat cu cineva pe care nu-l cunoştea prea bine, pentru că avea nevoie de un strop de alinare. Şi a fost atât de nasol, încât a doua zi am găsit-o plângând. Nu pot să spun că asta m-a speriat, dar cu siguranţă m-a făcut să nu-mi doresc să mă grăbesc cu W.

— Bine, hai să presupunem că sunt de acord, zice lent W. Care dintre noi provoacă despărţirea?

Schimbarea asta la 180 de grade mă sperie. Cred că ar trebui să fiu uşurată că W va fi de acord cu chestia asta, în schimb atitudinea lui nonşalantă mă enervează la culme. Unul dintre cele mai grozave lucruri la W este că e atât de relaxat! Nu mă bate la cap în privinţa lipsei mele de ambiţie sau a faptului că habar nu am ce vreau să fac cu viaţa mea. Nu se plânge niciodată dacă nu ajung la o întâlnire pentru că vreau să fiu cu familia mea sau că lucrez câteva ore în plus. Îmi tot spun că e o relaţie bună şi sănătoasă. În lunile de după moartea părinţilor mei, atitudinea lui relaxată a fost exact lucrul de care aveam nevoie.

Şi pentru că am nevoie ca el să fie de acord cu chestia asta, n-ar trebui să mă irite faptul că întreabă cum se va desfăşura falsa noastră despărţire, pe un ton atât de indiferent de parcă s-ar interesa dacă afară plouă.

— Cum vrei tu să procedăm? contraatac eu.

El ridică din umeri.

— Ar trebui probabil s-o fac eu, dar nu vreau ca prietenele tale să mă acuze că te-am înşelat. O să spunem că, pur şi simplu, nu mai mergea.

Înşelat? Oare să-i spun acum sau mai târziu că va trebui să-l sărut pe Oakley Ford? Niciuna dintre opţiuni nu-mi e la îndemână, pentru că nu am voie să-i spun lui W că Oakley e implicat în povestea asta. Evident, va afla în curând, dar contractul pe care l-am semnat prevede că nu am voie să rostesc numele lui Oakley.

Totul e atât de aiurea!

— O să mă asigur că află toată lumea că tu nu ai greşit cu nimic, îi promit, încercând să lupt, în tot acest timp, cu neliniştea mea crescândă.

— Bine, spune, apoi face o pauză. Şi... ne vom putea vedea în secret?

Am senzaţia că nu asta e întrebarea pe care voia să mi-o pună... a ezitat prea mult înainte de a o rosti. Dar dau oricum din cap.

— Atunci va trebui să se întâmple la mine acasă. Şi nu avem voie să ne dăm deloc mesaje în perioada în care suntem despărţiţi. Putem vorbi la telefon, dar nu putem lăsa dovezi. Aşa că fără mesaje, Snapchat, comentarii pe Instagram, nimic din toate astea.

— Parcă suntem într-un film cu James Bond, zice şi mişcă rapid din sprâncene. Deci o să am o aventură secretă cu iubita mea? Asta e o chestie sexy.

Îmi ascund uşurarea. E de bine. Face glume deja şi, nu ştiu de ce, asta îmi spune că totul va fi în regulă.

— Va fi foarte sexy să ne furişăm, spun cu entuziasm.

Drept răspuns, rânjeşte la mine ca un drăcuşor.

— Altceva?

Rahat! Asta e cea mai grea parte.

— S-ar putea să fiu fotografiată cu nişte celebrităţi...

Ochii i se luminează.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu deocamdată, mint eu. Dar dacă vezi poze cu mine pe internet, trebuie să ştii că nu sunt adevărate.

Îi mai arunc o minciună.

— Majoritatea vor fi probabil photoshopate. Pe bune, tot ce fac anul ăsta nu va fi adevărat. Totul va fi un scenariu, gândeşte-te că e un reality TV produs de Diamond.

El dă din cap.

— Că tot veni vorba despre emisiuni de televiziune...

Disconfortul meu creşte în timp ce aştept să continue.

— Dacă-ţi dau o filmare de probă, poţi s-o transmiţi mai departe unuia dintre agenţi? mă întreabă el plin de speranţă. N-am rugat-o niciodată pe Paisley, pentru că amândoi ştim că nu mă va ajuta, dar acum contactele ei sunt şi contactele tale, nu-i aşa?

Cererea lui mă sâcâie rău de tot, chiar dacă m-am hotărât deja să-i propun asta lui Jim. Mă străduiesc să-mi ascund enervarea.

— Adică, o să-ţi petreci o grămadă de vreme cu oamenii ăştia de la Hollywood, din industrie, şi ştii cât de mult lucrăm eu şi băieţii la emisiunea asta.

Acum are în priviri o sclipire sfidătoare.

— E şansa noastră de a pătrunde în lumea asta. Şi ai spus-o chiar tu... că ne vezi având propria noastră emisiune la televizor.

Blestem ziua în care am scris acel comentariu pe YouTube.

— Nu vrei să te axezi pe diploma ta în comunicare? subliniez, în speranţa că-l voi deturna.

Dar W dă din mână dispreţuitor.

— Singurul motiv pentru care studiez comunicarea e ca să intru mai uşor în televiziune. Vreau să fiu prezentator de ştiri sportive. Ştii asta. Aşa că, dacă se poate să accelerez mutarea, de ce să n-o fac?

Nu-i răspund, iar el strânge nefericit din buze.

— Vrei să spui că n-ai chef să faci asta pentru mine?

— Nu asta voiam să...

— Nu cred că-ţi cer prea mult, mă întrerupe el. Pentru că, dacă tot o să rămân câteva luni fără iubită...

— Un an..., şoptesc eu.

Rămâne cu gura căscată.

— Un an? Despărţirea asta de faţadă va dura un an?

Ridică mâinile în aer, de-a dreptul uluit.

— Vezi? E un sacrificiu enorm din partea mea! Va fi mai uşor să mă împac cu povestea asta dacă-mi va ieşi şi mie de-aici o oportunitate profesională.

Deci nu-ţi era suficient să ştii că astfel îmi ajuţi familia?

Îmi muşc limba înainte să spun ceva la furie. Îl înţeleg, cred. Un an e mult timp şi sunt sigură că, mai devreme sau mai târziu, o să ne săturăm de furişat. În plus, Diamond n-o să semneze niciodată vreun contract cu el, aşa că, poate dacă va primi câteva critici constructive din partea unei autorităţi adevărate, îşi va da şi el seama că toată povestea cu YouTube-ul e o imensă pierdere de vreme.

— Ai dreptate, îl aprob eu. Nu poţi pierde nicio oportunitate profesională.

Expresia i se înseninează.

— Trimite-mi proba pe e-mail când ai chef şi o s-o dau mai departe oamenilor potriviţi.

— La naiba, iubito! Eşti cea mai tare!

Mă ia în braţe şi mă sărută până mă sufocă. Când îmi dă drumul, izbucnim amândoi în râs.

De fapt, el râde, iar eu mă prefac. Cred că asta e povestea vieţii mele.

7

EA

Vineri seara, la 48 de ore după excursia mea la USC, W şi cu mine ne-am „despărţit”. Deunăzi, înainte de a pleca din cămin, m-a sărutat, a zis că mă iubeşte şi a promis că-mi trimite proba video cât de curând. Deşi nu mă simt deloc comod să garantez pentru emisiunea cretină a lui W în faţa lui Jim Tolson, mi-e teamă că dacă n-o fac W nu va mai fi de acord cu faza cu Oakley şi o s-o termine cu mine de-adevăratelea. Or, vreau cu disperare să mă susţină în privinţa asta.

De vreme ce nu intrăm prea des pe Facebook, despărţirea noastră va fi trâmbiţată în două feluri.

1) W şterge referirile la mine din biografia lui de pe Twitter şi Instagram. Amândouă spuneau „Îndrăgostit la nebunie de @VeryVaughn”. Acum acolo nu mai scrie nimic.

2) Scriu pe Twitter 48 de caractere pline de nefericire pură:

Vaughn Bennett @VeryVaughn

Despărţirile SUNT NASOALE #cuinimasfâşiată #fml

Peste câteva minute, mesajele prietenilor noştri încep să curgă pe Twitter şi Instagram. Stau în pat cu o cutie de îngheţată cu fulgi de ciocolată în poală şi cu o lingură în

colţul gurii, încercând să nu plâng, în timp ce mă holbez la ecranul laptopului.

@MandiHunt343 OMG, W! Ce s-a întâmplat cu biografia ta?? Te-ai despărţit de V??

@CarrieCarebearDawes TE-AI DESPĂRŢIT DE W?

@KikiSimpson omg vaughn. când s-a întâmplat?

@Tracyloves1D dacă nemernicul ăla de W te-a înşelat, o să-l OMOR ÎN BĂTAIEEEE!

Carrie, Kiki şi Tracy sunt prietenele mele din liceu. De Carrie sunt cea mai apropiată, aşa că-i răspund că da, W şi cu mine ne-am despărţit. Îmi scrie imediat şi se oferă să treacă pe la mine cu nişte îngheţată. Îi spun că deja am îngheţată şi stabilim să ne vedem duminică, la prânz.

Pentru că PR-ista lui Oakley mi-a spus că trebuie să răspund la toate Tweeturile referitoare la despărţire, mă apuc cu chiu cu vai să le răspund lui Kiki şi lui Tracy, dar nu intru în detalii. W a subliniat faptul că nu vrea să pară un tip (a) slab sau (b) naşpa. De aceea, despărţirea trebuie să fie ideea lui, iar eu nu am voie să-l acuz de nicio nemernicie.

Povestea noastră oficială e că m-a părăsit pentru că nu voia o relaţie pe termen lung acum, când intrase la facultate. O asigur pe Tracy că nu m-a înşelat. Apoi iau o lingură mare de îngheţată cu ciocolată şi mă abţin cât pot ca să nu izbucnesc în lacrimi.

Nu e o despărţire reală, îmi tot spun, dar asta nu-mi uşurează ghemul de durere din stomac. Îmi doresc atât de mult să-i scriu lui W! Nu, vreau să-l sun şi să-i aud glasul, ca să mă asigur că acele Tweeturi sunt doar nişte răspunsuri normale la o situaţie aiurea.

Dar nu pot. Claudia mi-a interzis orice contact cu W cel puţin o săptămână – „Să lăsăm despărţirea să se instaleze” –, aşa că nu-l pot suna ca să mă consoleze. Claudia pretinde că ne monitorizează îndeaproape. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar mi-e puţin teamă de ea şi de Jim, aşa că nu-l sun, deşi sunt disperată s-o fac.

— Vaughn?

Sora mea bate uşor la uşa dormitorului.

— Da? strig eu cu glas tremurat.

Despărţirea asta falsă pare foarte reală.

— Pot să intru?

— Mda, cum vrei.

Paisley intră, aruncă o privire spre îngheţată şi spre mutra mea plângăcioasă şi se bagă lângă mine, în pat. Ochii ei căprui se uită la ecranul computerului, apoi se umplu de milă.

— Îmi pare atât de rău! Ştiu că trebuie să fie oribil pentru tine, spune muşcându-şi buzele. Nu e prea târziu să te retragi.

— Ba da, este, zic, şi nu mă pot gândi decât la bani. Dar anul ăsta va trece repede, nu-i aşa?

Paisley dă aprobator din cap, iar eu mai iau o lingură de îngheţată.

— Ştii care e partea cea mai nasoală? Mă rog, nu chiar cea mai nasoală... pentru că cea mai nasoală e că nu pot vorbi cu W. Că Oakley Ford e atât de nemernic! Nici măcar n-a dat mâna cu mine la întâlnire. Cum mă va putea atinge în public?

— A observat că ţi-era foame şi ţi-a făcut rost de mâncare. E ceva. În plus, e foarte drăguţ, subliniază Paisley.

Mda, chestia asta e adevărată.

Sora mea coboară din pat.

— Diseară mă duc cu gemenii la un film. Vrei să vii şi tu?

Dau din cap că nu vreau.

— Neah, o să stau acasă şi o să mă scald în propria-mi nefericire. Plănuiesc să mă îngraş cu cel puţin trei kilograme din cauza îngheţatei.

— Nu te îngrăşa prea tare, mă tachinează ea. Că poate se răzgândeşte Oakley Ford în privinţa întâlnirilor cu tine.

Asta nu sună, de fapt, atât de rău. Poate ar trebui să mai deschid o cutie de Ben & Jerry’s. Paisley se apleacă şi mă sărută pe obraz.

— Faci un lucru minunat. Serios. O să ne ajute mai mult decât îţi dai seama.

Ba îmi dau seama. Asta însă nu înseamnă că trebuie să mă prefac că sunt fericită. Mi-e dor deja de W şi n-au trecut decât două zile de când n-am mai vorbit cu el.

După ce pleacă Paisley, mă las în voia terapiei cu îngheţată. Mănânc încet. Atât de încet, încât, când ajung la fundul cutiei, îngheţata s-a transformat deja în zeamă. Amestec ce a mai rămas şi mă gândesc pentru a suta oară la planul legat de Oakley.

Oare Paisley a venit la mine pentru că, în străfundul sufletului ei, crede că nu sunt pregătită să înfrunt lumea reală? Că nu am niciun plan pentru mine însămi? Că, spre deosebire de toţi copiii cu care am fost colegă la şcoală, habar n-am ce să fac cu viitorul meu şi că o relaţie inventată cu o celebritate oarecare se potriveşte perfect cu existenţa mea de plastic?

Îngheţata topită nu-mi oferă niciun răspuns. Oftez, închid toate paginile online şi deschid folderele cu muzică. Pot să mă scald în continuare în nefericire sau pot să merg pur şi simplu pe acest drum absurd pe care am pornit. Cred că varianta din urmă e mult mai productivă, aşa că-mi caut un album, dau click pe prima melodie şi aşez laptopul lângă mine pe pat.

În timp ce caut prin sertarul de jos al biroului un caiet de schiţe, din boxele computerului se aude începutul celui mai popular cântec al lui Oakley Ford, „Hold On”. În clipa în care începe, mă simt brusc transportată înapoi în clasa a zecea. Eram obsedată de acest album. Dar, în mod ciudat, nu-mi aminteşte de Oakley, ci de W.

W şi cu mine am început să ieşim împreună când a apărut albumul Ford. Râdea de mine pentru că-mi plăcea, dar

apoi l-am auzit fredonând unul dintre cântece şi l-am făcut să recunoască faptul că şi lui îi place. Atunci am desenat două mâini înlănţuite pe perechea mea de tenişi Vans, ca să imortalizez momentul.

Găsesc un caiet şi un set de creioane, dar nu încep deocamdată să desenez. Mai întâi intru din nou pe net şi mă uit la pozele cu Oakley, pentru că nu sunt sigură că-l pot desena din memorie.

Bine, recunosc. Tipul ăsta e foarte sexy. Absurd de sexy. Părul ciufulit, ochii verzi şi pătrunzători şi trupul tonifiat şi musculos, îmbrăcat mereu în jeanşi sfâşiaţi şi tricouri mulate. Dumnezeule!

Deschid poză după poză. Fotografii de la concerte. Poze făcute de paparazzi prin LA. Cadre cu el şi mama lui la premierele filmelor acesteia. Imagini cu ei de la filmările unei pelicule de-ale tatălui său.

Oakley Ford trăieşte pe altă planetă din punctul meu de vedere. E o Celebritate cu C mare. Singurul fiu al Katrinei şi al lui Dustin Ford, un cuplu de forţă de la Hollywood, cel puţin până la divorţ. A câştigat câteva premii Grammy şi People’s Choice şi i s-a turnat slime verde în cap la premiile Nickelodeon, când avea 14 ani. A fost pe coperta a milioane de reviste, incluzând aici pictorialul supersexy pentru Vogue la care mă uit acum.

Mă hotărăsc să aleg o poză din pictorial, cea în care e înfăţişat pe un fundal negru, uitându-se fix la camera foto. Privirea lui e atât de intensă, încât îmi dă fiori.

Încep să desenez ascultându-i glasul minunat şi răguşit ce răsună în tot dormitorul meu.

La o săptămână după falsa despărţire, W trece pe la mine şi stăm împreună în dormitorul meu. Ne giugiulim în pat ore întregi, apoi, dintr-odată, el spune că trebuie să plece.

— E târziu. Ar trebui să mă-ntorc, mă anunţă el pe la zece seara.

Dau să protestez că nu e deloc târziu, dar nu eu am cursuri a doua zi dis-de-dimineaţă.

— M... bine.

Cred că se vede de la o poştă că m-am supărat, pentru că el mă sărută blând pe frunte.

— Măcar avem voie să ne vedem, corect? Nu-i chiar aşa de rău.

Nu e rău? Săptămâna asta, fără niciun fel de contact, a fost tortură curată. Am ieşit de câteva ori cu Kiki şi Carrie şi, ca nişte prietene adevărate ce sunt, nu au făcut altceva decât să mă asigure tot timpul că W e un dobitoc şi că o să-mi fie mai bine fără el. Le-am cântat în strună, deşi a fost o adevărată agonie să le aud vorbind urât despre băiatul pe care încă îl iubesc. Dar nu vreau să par iubita obsedată şi imatură, aşa că pur şi simplu dau din cap şi zâmbesc.

— Urăsc chestia asta, mormăie el coborând scările.

Mă simt copleşită de uşurare. Simte şi el acelaşi lucru, slavă Cerului!

— Şi eu.

În holul de la intrare ne îmbrăţişăm câteva clipe. Îşi sprijină fruntea de a mea şi mă cuprinde în braţe. Mă gândesc la toate îmbrăţişările noastre din ultimii doi ani. La toate glumele intime şi la mesajele aiurea şi la faptul că nu m-am dus nici măcar o dată la culcare fără ca W să mă sune şi să-mi ureze noapte bună.

— Mark şi cu mine am ales cele mai bune episoade, spune el, iar răsuflarea lui caldă îmi gâdilă nările. O să le editeze săptămâna asta şi o să ţi le trimit pe e-mail.

Mă încordez uşor şi sper ca el să nu remarce.

— De-abia aştept să aud ce crede agentul ăla despre emisiune.

— Şi eu, zic, cu voioşie forţată.

Apoi încerc să mă gândesc la altceva, inspirându-i aroma de citrice a aftershave-ului.

După un ultim sărut, privesc cu tristeţe cum se îndreaptă spre maşină. E acelaşi SUV, model mai vechi, pe care-l conducea şi în liceu. Se îndepărtează, iar eu mă gândesc cu jind la toate orele senzaţionale de giugiuleală de care am avut parte în maşina asta.

Mă întorc la etaj, mă trântesc în pat şi postez din nou pe Twitter despre inima mea sfâşiată.

Vaughn Bennett @VeryVaughn

Ascult Ford la nesfârşit = cel mai bun leac pentru o inimă rănită.

Mint de două ori, pentru că nici nu ascult Ford şi nici nu există leac pentru inimile rănite. Nici măcar un leac fals.

— Trebuie să postezi desenul în seara asta, mă anunţă Claudia când iau telefonul din mâinile lui Paisley.

Claudia nu sună pe numărul meu... deocamdată. Sunt convinsă că asta se va schimba după ce relaţia dintre mine şi Oakley va apărea pe prima pagină a ziarelor.

Au trecut două săptămâni de la „despărţire”, aşa că mă aşteptam la această solicitare după prima plată în contul lui Paisley, dar asta nu înseamnă că mă bucur.

De vreme ce nu am voie deocamdată să-mi părăsesc locul de muncă, am lucrat patru schimburi la Sharkey şi am părut destul de deprimată din cauza despărţirii, în faţa colegilor mei. Asta nu e foarte greu. Cum nu e nici plata celor 20 000 de dolari – prima dintre cele numeroase ce vor urma. A fost luată decizia ca toate cecurile să fie pe numele surorii mele pentru orice eventualitate, căci dacă s-ar afla că Diamond Talent Management scrie cecuri pe numele meu, vulturii ar începe imediat să-mi dea târcoale. Dacă totul e pe numele lui Paisley, agenţia poate pretinde că plăţile fac parte din salariul ei.

Minciunile pe care le inventează par complicate şi deloc necesare, dar eu n-am mai făcut niciodată aşa ceva, în timp ce pentru Claudia cred că e ceva absolut firesc, la ordinea zilei.

— De ce în seara asta? mormăi eu, în special pentru că vreau s-o fac pe Gică Contra.

N-ar trebui probabil să fac mutre, pentru că practic e şefa mea, dar asta e cea mai ciudată relaţie profesională din lume. Într-un fel, sper să fiu concediată.

— Pentru că trebuie să mergem mai departe. Postează desenul. Oak îl va vedea peste câteva ore. După ce el va aprecia Tweetul, fii pregătită pentru un potop de mesaje. Răspunde doar la câteva dintre ele.

— Poate că ar trebui să-mi spui la care să răspund, murmur eu sarcastic.

— O, nu. Trebuie să fie organic, protestează Claudia, ignorându-mi ţâfna. Dar o să primeşti atât de multe, încât n-o să poţi răspunde la toate. Până mâine-dimineaţă, vei fi o stea a reţelelor de socializare în toate regula! Dar să nu uiţi că nu toată lumea te va adora. Fanii lui Oak sunt posesivi, aşa că ignoră-i pe cei răutăcioşi şi concentrează-te asupra celor care te încurajează. Nu uita că toate fetele îşi vor dori să fie în locul tău, indiferent ce postează!

După ce mă încurajează în felul ăsta ciudat, îmi închide. Scot desenul pe care am reuşit să-l termin câteva zile. Mă întreb ce părerea va avea Oakley despre el. Nu e rău, dar nu sunt îndrăgostită de el şi nu doar pentru că chipul nu i-a ieşit exact cum voiam. Aşa voiam să fie. Am muncit o grămadă de timp la ochii lui, dar mi-a fost greu să le surprind vivacitatea în alb şi negru. Are ochi frumoşi, mă gândesc şi-mi plimb uşor degetul peste ei.

Nu, nu e vorba de stângăciile mele tehnice, mai e ceva ce lipseşte. Oakley Ford are ceva ce nu pot pune pe hârtie.

Mă strâmb, indecisă. Nu-mi place că o lucrare artistică de-ale mele ajunge pe reţelele de socializare şi milioane de

oameni se vor uita la ea şi o vor critica. Dar la asta m-am înhămat.

Iau telefonul, fac rapid o poză şi apoi o postez pe Twitter.

Vaughn Bennett @VeryVaughn

Despărţirile sunt mai uşoare când îţi imaginezi acest chip lângă al tău.

Trec doar trei ore până ce Oakley apreciază desenul şi primul răspuns apare deja pe contul meu. Peste un minut primesc un mesaj de la Carrie.

Ai văzut că Oakley Ford ţi-a apreciat poza?!

Fac pe proasta şi scriu:

Pe bune??

Da! Intră pe Twitter. Contul tău o să crape! Fă-i o poză!

Nu fac o poză pentru că mi-a apreciat o postare.

Nu se ştie niciodată! Scrie-i pe privat ca o profesionistă, fetiţo!

Şi apoi nu-i mai pot răspunde, pentru că în fiecare secundă – sau poate milisecundă – primesc o notificare.

@pledo5514 @1doodlebug1 @caryneo @paulyn_N o urmăresc pe@VeryVaughn

@OakleyFord a apreciat o poză de-a fetei ăsteia @VeryVaughn?

@OakleyFord dă-mi follow. Te rog. Te iubi. @VeryVaughn

@luv_oakley_hands @VeryVaughn Desenul ăsta e atâââât de tare. Am nevoie de 1 în dulăpiorul meu.

@VeryVaughn Doamne, atâta lipsă de talent? Du-te înapoi la şcoala de arte, crvo

@OakleyFord_stanNo1 @VeryVaughn Chiar aşa. M-am uitat la istoria ei. Nu e deloc un fan obsedat. Să ne lase.

@VeryVaughn nici măcar nu eşti drăguţă. @OakleyFord eşti sexy ca naiba

@selleuni5 @OakFordHeart @unicornio @wammalamma

@ magg1e_ han50n şi încă 244 o urmăresc pe @VeryVaughn

Ah, uau! Am strâns peste 200 de noi followeri în vreo zece secunde. Ce nebunie!

Paisley îşi vâră capul pe uşa camerei mele.

— A sunat Claudia. Crede c-ar trebui să-ncepi să răspunzi. Se pare că primeşti sute de răspunsuri.

— Ştiu, zic şi iau telefonul, un pic ameţită. Sunt mesaje despre cât de netalentată şi urâţică sunt şi că Oakley poate găsi pe cineva mai mişto decât mine.

Sora mea îmi zâmbeşte trist.

— Ăsta e internetul. Oamenii spun mereu tâmpenii pe internet. Vrei o mână de ajutor?

Dau din cap că nu. Am semnat un contract şi e momentul să-mi joc rolul, aşa că-mi petrec următoarea oră răspunzând aiurea pe Twitter cu OMG şi !!!!! ori ignorând comentariile de genul Ieşti tare urâţică. Cei care mă insultă au un lucru în comun: nu prea ştiu să scrie corect şi asta mă consolează într-un fel.

Ultimul mesaj pe care-l primesc înainte de a mă duce la culcare e de la W.

Ce mama dracului, V? Sună-mă!

8

EL

— De ce n-am văzut poza asta înainte de a fi postată? îl întreb pe Jim.

E trecut de ora zece, în casă e din nou linişte, iar eu mă holbez la portretul meu în creion de pe telefonul lui Ty. Tipul stă în camera din faţă, încercând să-şi ascundă hohotele de râs, să nu-l văd eu.

— Nu-ţi place? spune Jim, de-a dreptul uluit. Cred că e mişto. De fapt, e mai bună decât credeam. Fanilor tăi le va plăcea la nebunie.

Fac zoom pe gura mea. Aşa mă vede ea? Îmbufnat şi mohorât? Parcă sunt un băieţel care a rămas fără jucăria preferată. Dar dacă mă voi plânge la Jim, voi părea şi mai imatur, aşa că mă agăţ de altă scuză.

— Ai văzut rahaturile pe care le trimit celelalte fete? Twitter-ul ăsta nu are nicio regulă?

Nu ştiu de ce sunt şocat. Primesc tot timpul poze nud, dar unele dintre fetele astea par... foarte tinere. Prea tinere chiar şi pentru mine.

Când Jim mi-a făcut cont pe Snapchat, am primit mii de poze nud înainte de a apuca să-mi încarc primul snap. Am răspuns din greşeală uneia dintre ele, ceea ce a dus la o ciudată experienţă cu şi despre followeri obsedaţi. E de-a dreptul înspăimântător să te urmărească fete de 14 ani, pe bicicletă.

— Ignoră-le, mă sfătuieşte Jim. De fapt, poţi să ignori toată faza. Se ocupă Claudia de răspunsurile tale.

M-am plictisit să mă tot admir, aşa că arunc telefonul lui Tyrese pe blatul de marmură din bucătărie.

— Când trebuie să ajungem la King? întreb, pentru că singurul motiv pentru care m-am înhămat la şarada asta este să-mi pot produce muzica.

— Cu el nu se va întâmpla nimic pentru o vreme. Scoate-ţi asta din minte! De ce nu foloseşti acest timp pe care-l ai la

dispoziţie ca să scrii cântece noi? Poate că noua ta iubită o să-ţi servească drept inspiraţie.

— Ha-ha, o să mor de râs.

De vreme ce Vaughn nu mă place prea mult, toate cântecele mele vor fi despre fete lipsite de discernământ şi despre judecăţile lor pripite.

Şi, la urma urmei, ce i-am făcut eu ei? Traficul din LA este nasol, iar Jim ar trebui să nu-mi stabilească nicio şedinţă înainte de ora prânzului. Eu sunt pasăre de noapte.

— Sper că nu-ţi imaginezi c-o să stau un an întreg închis în casă, mormăi eu.

— Nu, îmi dau seama că eşti periculos când te plictiseşti. Sincer, nu-mi pasă ce faci tot anul, atât timp cât nu mai tragi pe nas. King o să revină la sentimente mai bune. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Acum mă duc acasă la frumoasa mea soţie.

— Nu-mi dau seama dacă-ţi baţi joc de mine sau dacă mă cerţi.

— Şi una, şi alta, puştiule, zice Jim vesel, apoi închide.

Poza de pe telefonul lui Ty mă obsedează. Vreau să-i răspund lui Vaughn, dar habar nu am să intru în propriul cont de Twitter. Reţelele de socializare sunt o mare pierdere de vreme. Când am intrat prima oară, am fost şocat de câte persoane îmi trimiteau mesaje pe care n-ar fi avut niciodată tupeul să mi le transmită faţă-n faţă. M-am certat cu câţiva dintre ei.

Atunci a intrat pe fir Claudia şi a preluat controlul asupra contului meu – asupra tuturor conturilor. Şi după gaşca celor patru, cum îmi place mie să le spun, am fost bucuros să-i cedez cârma.

Telefonul lui Ty bâzâie. O fată i-a trimis un mesaj porcos. Îl şterg imediat.

— Tu de ce ai cont pe Twitter?

— Fotbal, frate.

Intră în bucătărie, aparent calm după criza de râs.

— O grămadă de jucători profesionişti pe Twitter.

— Da?

— Da, uite-aici.

Îmi ia telefonul din mâini şi tastează ceva, înainte de a mi-l vârî din nou sub nas.

— Am aici jocurile de football fantasy şi o grămadă de sportivi.

Îi citesc cronologia. E plină de statistici, linkuri spre filmări de meciuri şi diverse articole.

— Nu-i de mirare că mă baţi măr la fantasy football.

— Ai nevoie de un cont secret de Twitter.

— Da, o să-i placă mult de tot Claudiei.

Sar de pe scaun şi scotocesc prin frigider după ceva de halit. Ignor legumele, brânza şi băuturile sănătoase şi iau o bere.

— Vrei să jucăm nişte FIFA?

— Sigur. Eşti gata să fii bătut măr?

— Haide, bagă!

Îi arunc o bere şi ne ducem în living. Ty îşi pune căştile cu microfon, iar eu pe cele simple. Nu am voie să am microfon. Odată înjuram cât mă ţinea gura şi cineva şi-a dat seama că semăn foarte mult la voce cu Oakley Ford. M-au înregistrat, apoi au urcat înregistrarea pe internet şi o grămadă de oameni s-au înfuriat că înjur atât de mult la 16 ani.

La naiba, oare părinţii ăştia ascultă vreodată cum vorbesc copiii lor? Pe cuvânt, 99 din înjurăturile cu Să i-o trag maică-tii ies din gura preadolescenţilor.

Mă joc cu Ty câteva ore, iar el chiar mă bate măr. Îmi consolez egoul jucând apoi aiurea pe internet şi, în cele din urmă, câştig. După ce terminăm, îmi îndrept din nou privirea spre telefonul lui.

— Poţi să te loghezi? îl întreb.

— Pe contul tău?

— Mda.

— Nu. Nu ştiu detaliile. Dar o pot suna pe Claudia.

Mă joc cu telefonul lui Ty. Din câte-mi dau seama, Vaughn n-a răspuns aprecierii mele la adresa pozei ei. Nu e deloc interesată de atenţia mea. Îmi aminteşte de părinţii mei. Mă strâmb.

— Nu.

Mă duc din nou devreme la culcare.

Când mă trezesc, e deja dimineaţă. Mă duc la ferestrele înalte şi dau la o parte jaluzele opace. Afară ciripesc păsărelele şi văd câţiva oameni alergând pe plajă. Într-o bună zi mă voi întoarce pe insula aceea privată pe care a rezervat-o Jim după turneul Ford. Aş putea abandona casa asta fără nicio măsură de securitate.

Mă dau la o parte de lângă ferestre. Big D nu va veni decât la prânz, pentru că, în mod normal, atunci mă dau jos din pat. Au trecut două săptămâni de când n-a călcat nimeni aici, în afară de mine, menajera şi bodyguarzii mei.

Mi-e oarecum dor de ticălosul de Luke. Nu era atât de rău. La urma urmelor, poate că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru dacă eram în locul lui... aş fi încercat să fac din succesul prietenului meu un avantaj pentru mine.

Eu n-am fost niciodată nevoit să fac asta. N-a trebuit să cânt într-o mie de cluburi ca să mă remarce cineva. Mama i-a trimis o probă video unui prieten de-ai săi, care a transmis-o altui prieten şi am semnat un contract cu o casă de discuri la 13 ani. Primul meu album a fost lansat cu un mare efort de marketing înainte să împlinesc 15 ani. Am mai scos trei albume de succes înainte ca acest blocaj să mă lovească.

N-am fost niciodată în locul lui Luke – şi nici într-al lui Vaughn, Doamne fereşte –, să fiu nevoit să fac compromisuri pentru bani.

Trebuie să recunosc, atitudinea mea faţă de Vaughn, când ne-am cunoscut, a fost cam de căcat. În apărarea mea, pot spune că n-am fost tocmai deschis la minte la acea întâlnire pentru că am avut deja o relaţie falsă şi a fost un dezastru desăvârşit. Doar cineva care vrea să şi-o tragă cu vedete poate fi de acord cu această absurditate, mai ales când are deja un iubit.

Dar Vaughn nu mi s-a părut băţoasă sau obsedată de faimă în vreun fel. Era sexy, deşi nu era machiată aproape deloc. Nu era împopoţonată şi a spus clar că nu vrea o înfăţişare nouă. Era încrezătoare în privinţa aspectului ei, aşa cum fosta mea falsă iubită n-a fost niciodată.

Şi n-a încercat deloc să mă impresioneze. Nu şi-a dat părul peste umăr, nu şi-a muşcat buzele şi nici nu şi-a fluturat genele spre mine. Desenul ei e bun, dar parcă a fost făcut de cineva care mă crede un fel de April Showers – egocentric şi ticălos.

Da, Vaughn n-a fost deloc impresionată de mine la şedinţă. Şi, deşi mă deranjează să recunosc, atitudinea ei mă enervează. Mă rog, nu mă aştept să mă placă toată lumea pe care o întâlnesc. Doar că era de-a dreptul... ostilă pe faţă.

Iau telefonul şi-mi downloadez aplicaţia de Twitter. Vreau să văd ce a răspuns. Doar că... rahat! Nu mă pot loga fără user şi parolă.

Nu vreau să fac asta, dar îl sun pe Jim.

— Ai văzut ştirile? spune el, când răspunde la telefon.

Lumea noastră e puţin bolnavă când o apreciere de-ale mele pe Twitter este considerată ştire. Un genocid din Africa nu provoacă atâta uimire cât faptul că mie mi-a plăcut desenul unei fete oarecare.

— Trebuie să intru pe contul meu de Twitter.

— De ce? Nu eşti mulţumit cum merge? Am discutat cu Claudia de dimineaţă. Toată lumea e entuziasmată. Te bucuri de cele mai bune articole din ultimele luni. Stai să-ţi citesc nişte fragmente.

Aud gălăgia de pe stradă.

— Tu scrii pe telefon când eşti la volan?

— Da. Cum crezi că reuşesc să-mi fac treaba în oraşul ăsta?

— Lasă! O să le caut singur.

Închid ca să nu se sinucidă încercând să citească titlurile din ziarele de bârfe. Intru pe cel mai faimos site dedicat celebrităţilor şi văd imediat o poză cu mine, în care am un aer arogant, privind spre cameră dintr-o parte.

Oakley Ford răspunde pe Twitter şi îndeplineşte visul unei fane!

Fane ale lui Ford, aveţi grijă!

Aseară, superstarul internaţional Oakley Ford şi-a pus admiratoarele pe jar când a apreciat portretul pe care i l-a

făcut o fană. Potrivit contului ei de Twitter, Vaughn, în vârstă de 17 ani, tocmai s-a despărţit de iubitul ei şi s-a consolat ascultând la nesfârşit albumul Ford.

Ford a fost mereu deosebit de discret pe Twitter în afara felicitărilor ocazionale adresate unui alt artist, aşa că acest gest a fost de-a dreptul ieşit din comun! Nu am fost singurii care au observat asta. Fanii au sărit să reposteze Tweetul cu desenul. Contul fetei a crescut de la 89 la 8 000 de followeri, explodând practic după ce Oakley Ford i-a răspuns pe Twitter.

Să fie oare o nouă idilă pentru Oakley? N-a fost combinat cu nimeni – mai mult de o noapte – de la April Showers încoace. Gossip Central a găsit-o pe April lângă clubul Nice Guy din LA. April a părut luată prin surprindere de vestea că, în sfârşit, Oakley merge mai departe, ea declarându-ne: „Ştiţi mai multe despre viaţa lui Oakley decât ştiu eu”. Echipa lui Ford nu a comentat.

Interacţiunea cu admiratorii a făcut ca #Fordfangoals să crească în trendurile de pe Twitter. Au trecut doi ani de la ultimele noutăţi muzicale ale lui Oakley Ford. Poate că Vaughn îl va inspira!

Doamne Dumnezeule! Intru pe linkul care duce la pagina de Twitter ca să citesc despre aşa-zisa mea interacţiune cu Vaughn.

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Mulţumesc că m-ai desenat văzut din partea stângă. Aşa arăt cel mai bine.

Dau mai jos, trecând peste o mie de Tweeturi, ca să ajung la răspunsul ei.

Vaughn Bennett @OakleyFord Haha! Întotdeauna arăţi bine!

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Ai vreun creion roşu la îndemână? Roşesc.

Scuzaţi-mă, dar îmi vine să vomit. Roşesc? Ce replică jalnică! Eu sunt Oakley Ford. Eu nu roşesc. Pentru ce anume ar trebui să mă simt stânjenit?

@jelly_bean1984 @ OakleyFord Te rog Oak te iuby. Te rog apreciază postarea mea!!!!!

@cassandra.vega.5 @ OakleyFord ieşti atâttt de fffffromos. Te <3 <3 <3 aşa de mult! Ieşti ubitul meu!

@OakleyFord_stanNo1 @ OakleyFord Te iubesc Oakley. De-abia aştept următorul album.

Chestia asta e de-a dreptul imposibilă. Intru pe pagina lui Vaughn şi răsuflu uşurat. Aici e mult mai uşor de citit.

Vaughn Bennett @OakleyFord Nu cred că tu roşeşti. Dar am un creion roşu.

A postat încă un desen, înfăţişând un obraz cu pometele roşu. Drăguţ. Chiar dacă nu redă exact realitatea, nu pot să spun că nu are talent.

Trec peste câteva zeci de răspunsuri ale altor oameni şi găsesc răspunsul meu.

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Deci iei comenzi. Mi-ar plăcea să văd un autoportret.

Vaughn Bennett @OakleyFord Ca acesta?

Dau mai jos. La naiba, mi-a trimis oare... o schiţă a telefonului ei.

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Modern şi şmecher. Îmi place.

Răspunsurile astea sunt îngrozitoare. Dacă aş fi răspuns eu, aş fi spus ceva de genul...

Îl sun din nou pe Jim.

— Vreau acces la contul meu de Twitter. Dacă o să ies cu tipa asta, aş vrea să-i pot răspunde direct.

— Poftim? De ce vrei să faci aşa ceva?

— Fiindcă vreau. Aşa că fie îmi acordaţi accesul, fie îmi fac alt cont.

— Stai puţin!

Oftează şi-i strigă unui asistent:

— Sun-o pe Claudia şi află cum poate Oak să intre pe Twitter.

9

EA

— O să ieşi cu Oakley Ford?!

W e furios şi ţipă de mă dor timpanele, dar nu-l rog să se calmeze. Asta e prima ocazie pe care o avem să vorbim la telefon de când a început conversaţia mea online cu Oakley. Iubitul meu a acumulat frustrări în ultimele 24 de ore şi acum le revarsă asupra mea.

— Nu pot nici să confirm, nici să infirm, răspund eu oftând.

— Pe naiba! Habar n-ai câţi prieteni de-ai noştri m-au sunat şi mi-au dat mesaje ca să-mi spună că flirtezi online cu Oakley Ford!

Nervii îmi cedează.

— Sper că nu le-ai spus nimic despre jobul meu. Ai semnat un contract de confidenţialitate, W. Dacă-l încalci, Diamond o să...

— O să-mi distrugă viaţa, a terminat el ideea cu amărăciune. Da, ştiu.

Ah, nu e vorba despre viaţa lui W, dar ştiu din experienţa anterioară că va trebui să-l ascult văicărindu-se şi plângându-se până când se va sătura.

— Deci ce le-ai spus tuturor?

— Că suntem amândoi supăraţi că ne-am despărţit şi că aşa încerci tu să depăşeşti momentul, flirtând cu o celebritate.

Tresar la auzul cuvintelor sale, dar spun doar atât:

— Mulţumesc.

Urmează o pauză lungă.

— Ce anume faci mai exact cu Ford? mormăie W.

— Nu prea multe, spun, apoi şovăi. O să ieşim împreună – doar în faţa camerelor de filmat – de câteva ori. Şi s-ar putea să fie nevoie să ne sărutăm. Mai mult un pupic nevinovat. Dar nu e nimic pe bune, ţi-am mai zis, da?

— Sper să fie aşa...

Mă doare sufletul din cauza geloziei lui, dar îmi trece imediat când îl aud că-mi spune:

— Nu e deloc amuzant să par cel mai mare fraier de pe Pământ.

De dincolo de uşa dormitorului meu se aude un glas rugător.

— Vaughn! Avem nevoie de telefon!

Ridic un deget ca să-i fac semn lui Shane să tacă.

— Îţi jur că e doar un show, îmi asigur iubitul. Ca la reality TV.

— Trebuie să-l sunăm pe Kenny! strigă Spencer, apărând lângă fratele lui geamăn.

Amândoi se uită furioşi la mine, cu ochii lor sclipitori, de culoarea alunei. La 12 ani, sunt deja mai înalţi decât mine şi-mi pot luat telefonul cu forţa. Oftez.

— Trebuie să-nchid. Gemenii îşi vor telefonul înapoi. Ne vedem în weekend, OK?

— OK.

El şovăie din nou.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, răspund, iar gemenii suspină la unison şi se prefac că vomită, scuturându-şi pletele castanii.

Închid şi-i arunc telefonul lui Spencer.

— Gata, răsfăţaţilor. Sunaţi-l pe preţiosul de Kenny.

După ce se cară, mă prăbuşesc pe pat şi blestem ziua în care am lăsat-o pe Paisley să mă convingă să mă-ntâlnesc cu Jim Tolson şi cu anturajul acestuia.

Claudia crede că oricine poate obţine istoricul telefoanelor, aşa că timp de două luni nu-l pot suna pe W de pe

telefonul meu sau al surorii mele. Ceea ce înseamnă că mă aflu la mila celor doi puşti de 12 ani.

În plus, a trebuit să-i cer Claudiei permisiunea înainte de a-l suna. Apoi tot ea a convocat o şedinţă idioată cu echipa ei de PR ca să analizeze dacă are vreun sens ca W să păstreze legătura cu fraţii mai mici ai fostei sale iubite. I-am reamintit că W a făcut parte din familia mea vreme de doi ani, deci bineînţeles că era apropiat de fraţii mei.

— La telefon! se aude vocea surorii mele, care mă face să tresar.

Paisley intră în cameră şi-mi întinde iPhone-ul ei.

— Claudia.

Îmi vine să urlu, dar mă abţin. Ah, Doamne! Nu pot să fac faţă chiar acum încă unei cereri absurde din partea Claudiei.

— O să-ţi faci chiar azi contul privat, spune Claudia în loc de bună ziua.

— De ce? Din cauza noilor followeri?

Dis-de-dimineaţă m-am trezit şi am descoperit că am 25 000 de noi followeri pe Twitter. Aproape că era să mor din cauza şocului.

— Pentru că vrem să punem paie pe foc şi mai mult. Dacă-ţi faci brusc contul privat, fanele lui Oakley nu te vor mai putea urmări şi asta le va scoate din minţi. Vor începe să bârfească pe conturile lor şi să speculeze în privinţa faptului că ţi-ai făcut pagina privată. Iar cele care te urmăresc deja vor începe să facă screen-shoturi la

Tweeturile tale şi te vor transforma într-un produs şi mai sexy.

Nu mă obosesc s-o contrazic. Am renunţat de mult să încerc să desluşesc logica unui om de PR.

— Bine, zic eu. Mai e ceva?

— Da. Amy o să-ţi trimită pe e-mail o arhivă a contului tău de Twitter. Trebuie să-ncepi să ştergi toate pozele cu fostul tău iubit.

Sunt scandalizată.

— Cum de-aţi obţinut arhiva contului meu? Şi de unde aveţi adresa mea de e-mail?

— De la Jim. Nu-ntreba de unde o are. N-o să-ţi spună niciodată, ciripeşte Claudia. În orice caz, vrem să scapi de orice urmă a fostului tău iubit de pe contul tău până mâine. Ai făcut-o, desigur, ca să-l ştergi din viaţa ta.

Simt că-mi vine să vomit.

— Dacă aveţi acces la arhiva mea, de ce nu le ştergeţi voi?

— Ah, desigur. Ne-am bucura s-o facem în locul tău. Ne-am gândit doar că ţi-ar plăcea s-o faci cu mâna ta. Pentru o adolescentă e greu să depăşească momentul despărţirii de iubitul ei.

Îmi imaginez cum un străin se uită prin pozele mele cu W şi le aruncă la gunoi. Îmi dau seama că are dreptate.

— Las-o baltă. Mă ocup eu. Şi nu e fostul meu iubit, Claudia!

— Ba e, în ochii lumii.

Începe să pară sâcâită.

— Încă o chestie. Trebuie să ieşi la cină cu familia în oraş, vineri seara.

— De ce? întreb şi mă încrunt.

— Doamne, Vaughn, astea sunt cuvintele tale preferate – „de ce”? Ai grijă, scumpo, sau o să încep să răspund cu „pentru că aşa am spus eu”.

Strâng din dinţi atât de tare, încât mă dor fălcile.

— De ce trebuie să ies la cină, Claudia?

— Pentru că e seară în familie. De-acum înainte, tu şi fraţii tăi o să ieşiţi o dată pe săptămână în oraş, în seara dedicată familiei.

Îi răspund cu replica ei preferată.

— De ce?

— Pentru că asta fac oamenii normali!

Aud un pufnet zgomotos, de frustrare, apoi glasul i se îndulceşte.

— Instagramul tău e legat de contul de Twitter?

— Da. De c...

Mă opresc înainte să rostesc întrebarea. E destul de ofticată pe mine şi aşa.

— Bravo! Diseară, la cină, postează o poză cu tine şi familia ta. Nu contează dacă fraţii tăi sunt sau nu în poză, dar sora ta trebuie să fie.

— Presupun că ştii deja ce urmează să te-ntreb.

Ea scoate un oftat plin de exasperare.

— Va fi o modalitate firească de a dezvălui faptul că sora ta lucrează la Diamond. Oakley va face un comentariu la poza ta şi apoi această informaţie va fi făcută publică.

— Bine. O să postez ceva diseară.

Închid telefonul fără să-mi iau la revedere, apoi strig:

— Paisley, vino-ncoace!

Apare în câteva clipe.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Spune-le gemenilor să se-mbrace frumos, îi zic, aruncându-i telefonul. Ieşim la masă.

— De ce?

— E seara dedicată familiei.

Soră-mea ridică din sprânceană.

— De ce?

O, uau! Cuvintele astea chiar că sunt enervante.

— Pentru că asta fac oamenii normali! strig eu, apoi mă-ndrept spre dulap, să-mi găsesc ceva de îmbrăcat.

10

EL

#obiectivedeechipă #cinaînoraş

#decetrebuiesăaşteptămatâtdemult

Mă holbez la poza de pe Instagram cu familia lui Vaughn. Se înghesuie unul într-altul aşteptând să obţină o masă la un restaurant de care nu cred că am auzit vreodată. Nu-mi mai aduc aminte când a fost ultima oară când am mâncat împreună cu mama şi tata. Hmmm... Ultima oară când am stat la aceeaşi masă cu mama şi aveam o furculiţă în mână a fost... gala Premiilor Golden Globe de anul trecut?

Doamne sfinte! Aproape că-mi vine să râd de tristeţea şi absurditatea acestei situaţii. Cu tata, pe de altă parte, n-am mai mâncat de ani întregi. Bătrânul e foarte priceput să fie ranchiunos la nesfârşit.

Mi se pune un nod în gât. Nu e... neah... nu e invidie. Închid aplicaţia şi mă holbez afară, pe fereastră. Trebuie să ies din casa asta nenorocită. Am rămas de prea multă vreme prizonier între zidurile astea şi în studio... unde nu înregistrez decât porcării.

Mă îndrept spre bucătărie, unde îl găsesc pe Tyrese.

— Hai să halim ceva.

Îşi scoate telefonul.

— La ce te gândeşti?

— Habar n-am. Ce zici de...

În minte mi se aprinde o idee diabolică.

— Vai de mine!

Ty se dă înapoi.

— Nu-mi place zâmbetul tău. Îmi spune că ai de gând să intri în belele.

— Ce zici de nişte fondue? răspund eu inocent.

Trebuie să-mi dau seama cu ce să mă camuflez. O pălărie şi o pereche de ochelari de soare nu vor fi de ajuns.

— Sigur. Ştiu un loc pe bulevardul La Cienega, zice el.

Ty e înnebunit după mâncare. Omul ştie toate locurile în care se mănâncă bine, dar eu nu vreau să merg la restaurant Row.

— Mă gândeam la Fondue Heaven din...

Deschid aplicaţia şi, desigur, Vaughn a postat şi locul unde se află.

— El Segundo. E pe Main Street.

Ty pare ofensat şi oarecum dezgustat. Se ţine după mine până în camera mea.

— Un lanţ de restaurante, frate? În El Segundo? E la o oră distanţă.

Îl ignor şi răscolesc debaraua. Ar trebui să port pantalonii cu cea mai joasă talie. Cei din care aproape că mi se vede tot fundul. Mă-ntreb dacă nu cumva i-am aruncat. Scotocesc după ei în dulap.

— Oamenii ăia vor termina de mâncat înainte să ajungi tu acolo, spune Ty din spatele meu.

Nu e prost.

— Nu şi dacă luăm elicopterul. Facem 15 minute. Probabil că o s-ajungem exact când vor fi serviţi.

Găsesc o pereche de jeanşi jerpeliţi pe care-i urăsc, într-un morman de haine de sub o pereche de încălţări. Îi duc la nas. Miros a curat. Vechi, dar curaţi. Ty ridică din sprânceană.

— Pe bune?

— Jeanşii sau elicopterul? întreb, dezbrăcându-mă de trening şi punându-mi pantalonii.

Nu i-am purtat de câţiva ani, aşa că-mi vin cam strâmţi. Am mai pus nişte muşchi pe mine de când aveam 16 ani.

— Amândouă.

Îmi trag un hanorac negru peste tricou şi-mi frec mâinile.

— Suntem gata?

— Ai auzit când ţi-am spus că mi se pare o idee proastă, corect? întreabă Ty, întorcând în parcare.

— Te-am auzit c-ai zis asta de vreo trei ori.

Îmi aranjez căciula în oglinda maşinii închiriate. Nu e un camuflaj desăvârşit, dar mă bazez pe faptul că nu se va aştepta nimeni să-l vadă pe Oakley Ford în El Segundo, într-un lanţ de restaurante cu fondue.

— Jim e un om înfricoşător, iar eu am familie, îmi reaminteşte Ty.

— Ce familie? Ai copii de care nu ştiu eu?

— Surori.

Corect. Le-am cunoscut pe surorile lui Ty. Dacă ar trebui să se teamă cineva, acela e Jim, pentru că fetele alea sunt absolut înspăimântătoare. Sunt extrem de protectoare cu „frăţiorul” lor şi n-au niciun filtru la gură. „Scumpule”, aşa-mi spun. Nici nu cred că-mi mai ştiu numele. „Scumpule, trebuie să-ţi tragi pantalonii ăia în sus şi după aia să-ncepi o revoluţie.”

Aveam 15 ani şi eram foarte prost când i-am spus Shanorei, sora cea mare a lui Ty, că aşa e moda.

— Scumpule, nu e nicio modă. N-am văzut nicio târfă masculină pe rafturi ultima oară când am fost la Macy’s, a răspuns ea. Suferi doar de lipsă de imaginaţie.

Datorită sfaturilor ei am renunţat la jeanşii cu turul căzut, la şapca întoarsă cu cozorocul la spate şi la maioul cu

găurele şi am încercat să-mi găsesc un stil între zeu al rockului şi un fraier care se îmbracă de la Abercrombie. Nu sunt convins că l-am găsit.

— Jim ştie că asta e ideea mea. N-o să dea vina pe tine.

Închid oglinda.

— Până acum n-a dat niciodată vina pe tine.

Ty parchează mormăind. Parcarea e plină de maşini, dar nu sunt prea mulţi oameni prin preajmă. Puţinii care se-ndreaptă spre restaurant nu mă observă. Un cuplu trece chiar pe lângă mine şi nu se opreşte. Pe ascuns, ridic degetele mari spre Ty, iar el scutură din cap.

Sunt entuziasmat. Mi se pare că încalc legea, că fac un lucru pe care n-ar trebui să-l fac doar pentru că iau cina într-un restaurant sub standardele mele. Deja îmi imaginez următorul interviu:

— Care e cel mai palpitant lucru pe care l-ai făcut de la turneul Ford încoace?

— Păi, am mâncat o porţie de fondue şi nu m-a observat nimeni. Asta a fost cea mai tare fază din cel de-al nouăsprezecelea an al vieţii mele.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu oamenii, zice Ty deschizând uşa. Vocea ta e prea uşor de recunoscut. Hai măcar să băgăm ceva în noi, înainte de a fi nevoiţi s-o luăm la goană.

— Mi se pare un plan bun.

Glasul meu are o nuanţă răguşită distinctă. O jurnalistă de la Billboard m-a întrebat odinioară dacă am fumat mult în copilărie. Glumea doar pe jumătate. Dar nu, pur şi simplu aşa m-am născut.

În restaurant sunt o grămadă de oameni care-şi aşteaptă locul la masă. Ty îşi face loc până în faţă, iar eu rămân în urmă şi cercetez interiorul. Ochesc o masă de patru persoane, lângă bucătărie.

— Aveţi de aşteptat vreo 20 de minute, îl anunţă angajata pe Ty.

— Nicio problemă, spun eu. Trebuie să ne-ntâlnim cu cineva.

Arăt spre masa lui Vaughn. Angajata pare surprinsă.

— Nu mi-au spus.

— Nu vă faceţi griji!

Apoi pornesc înainte ca tipa să strice surpriza.

— Gata, nu m-ai lăsat pe mine să vorbesc, îmi mormăie Ty la ureche.

Îl ignor şi mă aşez exact lângă Vaughn, împingând-o mai aproape de sora ei.

— Ce mâncăm?

Ea se răsuceşte, dând să mă înjure, apoi se holbează la mine.

Mă holbez şi eu la ea şi mă trezesc atras de buzele ei generoase. Nu e rujată şi nici machiată. Părul negru îi este prins într-o coadă dezordonată la spate, iar bretonul îi cade în ochi şi îi încadrează chipul.

Noua mea iubită e o ratată, dar e o ratată sexy. Puloverul străveziu şi jeanşii mulaţi îi îmbracă rotunjimile, iar eu simt că pantalonii îmi devin şi mai incomozi.

— Ţi-aş spune să-mi faci o poză pentru că durează mai mult, zic eu, dar deja mi-ai făcut portretul.

Îi smucesc furculiţa din mână, o înfig într-o bucată de pâine şi o înmoi în brânza topită. În cele din urmă, îşi revine şi mă întreabă:

— Ce cauţi aici?

— Vreau să mănânc. N-ar trebui să mai comandăm ceva de mâncare?

Ty se aşază vizavi de mine, lângă fraţii lui Vaughn, care se zgâiesc la mine cu ochii cât cepele şi gura deschisă. Are o siluetă impresionantă – e doar puţin mai scund decât mine, care am 1,83. Dar are un aer ameninţător, pe care cred că l-a dobândit în armată, unde a servit 10 ani, înainte de a se alătura unei firme de securitate. Ty se foloseşte de asta ca să alunge fanele disperate şi să atragă doamnele în patul său.

O privire spre sora mai mare a lui Vaughn îmi demonstrează că nici ea nu e imună. E roşie în obraji şi se uită la el pe furiş, când i se pare că el nu observă. El însă observă. Dar nu se va culca cu nimeni aflat în slujba lui Jim, din cauza principiului nu-te-căca-unde-mănânci.

— Asta e prima noastră întâlnire? şopteşte Vaughn, ezitant. N-am primit nicio instrucţiune de la Claudia.

De-abia mă abţin să nu-mi dau ochii peste cap.

— Dacă tot trebuie să ieşim amândoi, cred că putem lua singuri aceste decizii.

Ea îşi muşcă buza. Nu pentru că ar vrea să i-o muşc eu – lucru care-mi trece prin cap, pentru că gura e tot ce are ea mai frumos –, ci pentru că-şi imaginează că se va enerva Claudia. Nu vreau să fiu un ticălos egoist, dar n-ar trebui să-şi facă griji că mă enervează pe mine?

Înainte să-mi spun acest punct de vedere, o chelneriţă se loveşte de mine.

— Ah, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că mai aşteptaţi pe cineva. Doriţi o masă mai mare?

Privim în jur, în restaurantul plin ochi.

— Nu.

Vaughn oftează de parcă i s-a cerut să negocieze un tratat de pace între Coreea de Sud şi cea de Nord.

— Mă mut eu un pic.

Se dă mai încolo şi încap şi eu cu totul pe banca de vinilin. Chelneriţa ne aduce tacâmuri şi două pahare de apă. Îmi las capul în jos. Vaughn e tensionată lângă mine.

— Nu-mi place chestia asta, protestează ea pe ascuns după ce chelneriţa se îndepărtează. Dacă te recunoaşte cineva?

— Chelneriţa nu m-a recunoscut, zic eu.

— Te uitai în jos. Ai de gând să mănânci aşa tot timpul?

— Nu-ţi mai face griji!

Îmi dau seama că Vaughn e mai rea decât Jim.

— De unde ştiu când vine mâncarea?

— A venit acum cinci minute, mă anunţă unul dintre gemeni.

Celălalt se uită ba la mine, ba la Ty. Nu-mi dau seama care dintre noi îl uimeşte mai mult. Cred totuşi că Ty. Printre fanii mei se află de obicei şi băieţi în preadolescenţă.

Arată identic, doar că unul poartă un tricou alb, iar celălalt unul de skateri. Am primit un milion de dolari, cu câţiva ani în urmă, doar ca să mă plimb puţin pe una dintre plăcile făcute de acest brand. Încă mai am vreo şase la mine-n garaj.

— Îţi place SkateBoiz? îl întreb pe puşti.

Dă din cap şi schimbă apoi o privire cu fratele lui geamăn. Cei doi îşi vorbesc doar din priviri, apoi cel vorbăreţ se întoarce spre mine.

— Mda. Au plăci mişto.

— Am o grămadă acasă. Au nevoie de roţi noi, dar te interesează?

Ochii i se luminează imediat.

— Da, ar fi...

Se dă înapoi, aruncându-i lui Vaughn o privire încruntată. Înclin capul ca s-o văd mai bine.

— Tocmai i-ai dat un şut fratelui tău?

— Poate. Şi ce dacă? răspunde ea şoptit.

— N-am voie să-i dau rahaturile mele?

— Nu spune rahaturi, intervine Paisley.

De data asta nu mă pot stăpâni şi-mi dau ochii peste cap.

— Câţi ani au? arăt spre gemeni. 12? 13 ani?

— 12, spune cel în tricou alb, care aproape vibrează de entuziasm.

— 12, deci. Asta înseamnă că ştiu mai multe înjurături decât pot spune eu într-o singură frază.

— Poate, dar nu le folosim, zice Paisley.

Băieţii îşi duc mâinile la gură şi chiar şi Vaughn schiţează un surâs reticent.

— Paisley are ceva împotriva înjurăturilor. Nu e mare fan, explică Vaughn. Avem un borcan pentru înjurături şi nu cred că Paisley a pus vreodată vreun bănuţ în el.

— Iar tu eşti în stare să-ţi pierzi toată averea, ripostează Paisley.

— Vaughn are gură spurcată, spune unul dintre gemeni.

— Ba nu am, protestează ea. N-am mai pus nimic în borcan de câteva săptămâni.

— Un nou record din partea ta, o tachinează Paisley.

— Borcanul e pentru o cauză bună.

Vaughn îşi ridică nasul drăgălaş.

— Fondul de facultate al gemenilor.

Mă uit la Ty, care şi-a întins braţul lung peste spătarul separeului. Zâmbeşte vag, pentru că probabil glumele dulci dintre fraţi îi reamintesc de propria familie.

— Deci să ne-ntoarcem la plăcile de skating, zic eu. Am o grămadă, de la un contract mai vechi de publicitate. Se pune praful pe ele şi nici măcar nu pot fi folosite pentru că n-au roţi. Le pot da unor străini sau...

Îmi răsfir inocent degetele, lăsându-i pe gemeni să completeze fraza. Ei muşcă momeala.

— Pe bune, Vaughn. De ce nu ni le poate da nouă? Lui nu-i sunt de niciun folos.

— Bine. Ce mai ai pe-acolo, prin casă? Ne-ar trebui un televizor nou. Poate o maşină. N-avem decât una. Câte ai în plus? se răsteşte Vaughn.

— Cinci, dar nu cred că-ţi voi dărui o maşină până la a treia sau a patra întâlnire.

— Va trebui să oferi ceva la schimb, zice puştiul în tricoul alb.

— Spencer! îl dojenesc ambele fete.

Par pregătite să-l certe rău pe fratele lor, dar eu îmi aşez o mână în mijlocul mesei ca să atrag atenţia tuturor. O ceartă din partea surorilor lui în faţa mea? Puştiul va muri de ruşine.

— Neah. Cadourile sunt cadouri.

Mă aplec peste masă şi-l fixez pe puţoi cu o privire serioasă.

— Pe tine nu te pun să faci nimic pentru skateboardurile alea, nu-i aşa?

Spencer se face mic în locul lui.

— Nu, domnule.

Puştiul încearcă să mă impresioneze. Mi se întâmplă des. Luke o face tot timpul – încearcă să pară cât se poate de cuminte ca să compenseze propriile inadecvări. Cum şi eu port acum perechea asta idioată de pantaloni, îmi dau seama într-un moment incomod de iluminare.

— N-are importanţă cât de mare este un cadou, îi spun lui Spencer. Nimeni nu face ceva special ca să merite cadouri. Pur şi simplu le oferi pentru că vrei ca persoana care le primeşte să se simtă bine.

Scot pâinea uitată în brânza topită şi o vâr în gură. Cum spunea celălalt geamăn, era gata de-acum cinci minute. O înghit, are un gust oribil, apoi înmoi încă o bucată, pentru că mi-e foame, mâncarea e aici, iar eu nu plec nicăieri.

11

EA

— Deci, dacă tu eşti Spencer, pe tine cum te cheamă? îl întreabă Oakley pe Shane, iar eu mă simt prost că nu am făcut prezentările.

— Shane, intervine Paisley înaintea mea. Shane, Spence, ei sunt Ty şi...

Şovăie, apoi îşi coboară vocea.

— Oakley Ford.

Fraţii mei nici nu clipesc.

— Cântăreţul? întreabă Spencer.

Oakley rânjeşte.

— Mda. Cântăreţul.

Gemenii schimbă o privire şi ridică din umeri, total indiferenţi. Nu cred că vreunul din ei a ascultat vreodată vreun album de-ale lui Oakley Ford, în scurta lor existenţă. Lor le place muzica heavy metal, ceea ce, probabil, este un lucru bun, pentru că dacă ar fi fost nişte mari fani Ford ar fi făcut o scenă.

— Dar îmi puteţi spune Oak, zice el vesel, luând o gură de pâine fără s-o înmoaie în bolul cu brânză topită.

— O să ne mai trebuiască mâncare, îi şoptesc lui Paisley.

— Ştiu, răspunde ea. Cred că poate să mănânce cât gemenii la un loc.

— Şi de Ty ce zici? subliniez eu.

Ea se înroşeşte.

— A, da, şi el.

O, Doamne Dumnezeule! Paisley e îndrăgostită de bodyguardul lui Oakley Ford. De-abia aştept s-o tachinez diseară pe tema asta! Nu pot spune că o condamn – tipul chiar e sexy. Prea musculos pentru gustul meu, dar are o faţă drăgălaşă cu pometi frumoşi şi ochi de un cafeniu-închis, care-mi amintesc de ciocolata topită.

Apare chelneriţa, care ne aduce recipientele cu ulei încălzit şi carne proaspătă. Ty îi zâmbeşte.

— Putem primi şi noi două porţii?

Ea dă aprobator din cap.

— Sigur. Pentru dumneavoastră şi...?

Se întoarce spre Oakley, care se arată brusc interesat de telefonul meu.

— Da, pentru amândoi, spune Ty.

Oakley îşi lasă din nou capul în jos şi se trage cumva mai aproape de mine. Piciorul lui se lipeşte de-al meu, iar puloverul pe care-l port mi se pare dintr-odată prea subţire, cu braţul lui atât de aproape de mine. Aproape că stăm unul în poala celuilalt. Îi simt muşchii încordându-i-se când se întinde după mâncare.

— Poţi să te dai mai încolo?

Mă foiesc pe loc ca să-i arăt cât de incomod stau. Am nevoie de spaţiu.

— Nu. De-abia încap pe banchetă.

Gemenii chicotesc.

— Ah, rahat, câţi bani trebuie să pun în borcan? face Oakley rânjind.

— Acum o faci intenţionat, spun acuzator.

— Contribui şi eu la fondul de facultate al gemenilor, zice el, făcându-le băieţilor cu ochiul.

Iar ei zâmbesc larg. Apoi Shane, care nu vorbeşte decât cu Spencer, începe să-l chestioneze pe Oakley pe tema plăcilor pe care le are. Sunt scurte sau lungi? Sau de dimensiune medie? Are nişte roţi preferate?

Este cel mai mare interes pe care gemenii îl arată unui străin de câţiva ani încoace. Erau nesăbuiţi şi nebuni, făceau cascadorii pe bicicletă sau pe placă, dar moartea mamei şi a tatei i-a făcut să se simtă vulnerabili şi nesiguri. Încă merg cu bicicleta şi cu skate-ul, dar nu la fel de frecvent şi nu se aventurează departe de casă. De aceea, ideea lui W de a merge la Boyle Heights nu avusese deloc succes.

— Neah, nu m-am mai dat de câţiva ani buni cu placa, recunoaşte Oakley. Am încercat, dar mi-e greu să-mi ascund identitatea în locurile publice. Şi dacă închiriez tot parcul înseamnă că puştii nu-l mai pot folosi în acel timp. Am renunţat la asta când am început turneele.

Shane dă din cap, dar nu cred că pricepe cât de limitativă poate fi viaţa lui Oakley. Simt o urmă de milă pentru falsul meu iubit.

— O să te scurgi sub masă ca să te ascunzi? întreb eu.

— Sper că nu.

Se întinde pe lângă mine ca să înmoaie un băţ în bol şi, în trecere, braţul lui îmi atinge sânul.

Trupul meu reacţionează şi, cumva, prin hanorac, el simte asta.

Se întoarce spre mine.

Încremenesc.

Şi, exact atunci, se declanşează un flash.

— Trebuie să plec, băieţi şi fete, murmură Tyrese.

N-am văzut niciodată în viaţa mea pe cineva să se mişte atât de repede. Acum eram în separeu, storcită de Oakley; peste o clipă, el şi Tyrese mă goneau, pe mine şi pe fraţii mei, spre uşă.

— Pot să jur că ăla e bodyguardul lui Oakley Ford! chiţăie o fată din separeul alăturat. Îl recunosc din documentarul MTV difuzat anul trecut...

Nu mai aud restul frazei, pentru că am ajuns deja în celălalt capăt al încăperii. Tyrese se opreşte cât să arunce două bancnote de câte 100 de dolari angajatei de la intrare, îi spune că „ar trebui să fie suficient” şi apoi ne împinge pe toţi spre ieşire.

Între timp, Oakley râde de se prăpădeşte.

— Hei! îi aruncă el bodyguardului. Te-au recunoscut!

Tyrese nu zâmbeşte. Îl împinge pe Oakley pe scaunul din dreapta al unui Mercedes argintiu luxos.

— Haideţi! se răsteşte el şi se uită urât la noi toţi. Claudia o să vrea să discute cu voi despre faza asta. Daţi-mi un mesaj cu adresa voastră şi ne vedem acolo.

Stai puţin! Vin la mine acasă? De ce?

Tyrese nu-mi dă nicio şansă să obiectez – se strecoară deja la volanul Mercedesului şi porneşte motorul.

Mă întorc uluită spre sora mea.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Ea oftează.

— Bine-ai venit în minunata lume a lui Oakley Ford!

@1doodlebug1 Cineva i-a văzut pe Oakley Ford şi pe bodyguardul lui la Fondue Heaven în compania familiei nu ştiu cui! Ia uitaţi ce poză!

Tyrese nu glumea. Claudia nu numai că voia să discute cu noi, dar se pare că era atât de important, încât nici măcar n-o putea face la telefon. Toată echipa de PR a lui Oakley ia un elicopter şi zboară până în El Segundo. Apoi se urcă într-o flotă de Forduri Escalade şi ajung la modesta noastră

căsuţă, parcând cele trei vehicule imense lângă trotuar. Ca şi cum asta nu va atrage atenţia nimănui.

Acum suntem cu toţii strânşi în livingul nostru, prea mic pentru a găzdui atâţia oameni. Tyrese stă în prag. Paisley şi gemenii stau pe o parte a canapelei. Oakley şi cu mine stăm pe cealaltă parte. Iar echipa de PR a lui Oakley stă în faţa noastră, cu un aer ameninţător, în timp ce Claudia îşi ceartă clientul pentru purtarea sa nechibzuită.

— Ce mama dracului ai avut în cap? strigă Claudia, cu glasul ei de Mickey Mouse. Nu ai voie să iei astfel de decizii fără să te consulţi mai întâi cu mine!

Oakley îşi încrucişează braţele, cu o mină plictisită.

— Vaughn, intră pe Twitter! se răsteşte Claudia şi, când dau să spun ceva, ridică o mână în semn de avertisment. Jur pe Dumnezeu, dacă mă-ntrebi de ce, o să-mi ies din minţi!

Are faţa mai roşie decât o tomată.

— Mie mi se pare că ţi-ai ieşit deja din minţi, murmură Oakley pe sub mustaţă.

Mă căznesc să nu zâmbesc şi scotocesc prin sacul meu de pânză după telefon. Deschid Twitterul şi aştept cu atenţie următoarea comandă a Claudiei.

— Compune un Tweet pentru Oak în care să menţionezi că sora ta lucrează la agenţia lui, îmi ordonă ea, apoi se întoarce spre Oakley, cu o privire înfricoşătoare. Eşti mulţumit de tine, Oak? Ai stricat totul! Tweetul despre sora ei trebuie să fie înaintea primei întâlniri!

Una dintre asistente, Amy, cred, vorbeşte împăciuitor.

— Planul nostru încă poate să funcţioneze, Claudia. O s-o dăm la-ntors şi o să spunem că Vaughn i-a transmis lui Oakley numărul ei de telefon, au ieşit împreună şi atunci şi-au dat seama că sora ei lucrează la Diamond. Se repară uşor chestia asta.

— Sper, mormăie Claudia şi pare atât de supărată, că aproape mi se face milă de ea.

Postez repede Tweetul înainte să se înroşească şi mai tare în obraji.

Vaughn Bennett @OakleyFord OMG! Nu-mi vine să cred că sora mea lucrează la agenţia ta! #cemicăelumea

Unul din telefoanele din mâna lui Amy începe să bâzâie. Îi dă lucrurile sale altei asistente de-ale Claudiei şi tastează ceva pe telefon.

Peste o clipă, telefonul meu bipăie. Îi citesc răspunsul şi-mi dau ochii peste cap.

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Lumea e mică... sau poate a intervenit soarta.

Claudia se uită la telefonul ei şi răsuflă prelung.

— Bine. Bravo! Trebuie să mai staţi un pic de vorbă pe Twitter, ca să nu pară că n-aţi făcut altceva decât să explicaţi legătura cu Paisley.

— Dar acum am contul privat, îi reamintesc. De ce să continuăm să vorbim online?

— Pentru că încă ai followeri şi aceşti oameni vor vinde Tweeturile tabloidelor.

— Ba nu!

Claudia se uită la mine de parcă aş fi tâmpită. Nici măcar nu se oboseşte să mă corecteze.

Realitatea mă copleşeşte. Oakley şi cu mine nu suntem complici. Aici nu împărtăşim un moment frumos. Nu el îmi scrie pe Twitter. Nu i-a plăcut niciodată desenul meu. Nici măcar nu ştiu dacă l-a văzut. Amy e cea din spatele acestor Tweeturi.

Mă dau la o parte, ca piciorul meu să nu mai fie atât de aproape de al lui.

Ridică din sprâncene şi întinde mâna, fără a-şi lua privirea de la mine. Amy se uită speriată la Claudia, care strânge din buze şi se încruntă.

Dar Oakley câştigă această rundă, pentru că Amy îi dă telefonul, câteva secunde mai târziu.

Al meu bipăie din nou şi, de data asta, suspin încet.

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Apropo... arătai supersexy în seara asta!

— Pe bune? îl întreb pe Oakley, privindu-l cu disperare.

Claudia îi citeşte ultimul Tweet şi bombăne:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Oakley!

El clipeşte inocent.

— Ce? Nu-i pot spune gagicii mele că e sexy?

Inima mi-o ia la galop. Ah! Toată adrenalina iscată de fuga de la restaurant mă copleşeşte. E singura explicaţie pentru care glasul lui răguşit care-mi şopteşte că sunt sexy îmi transformă inima într-un delfin tembel.

— Nu merge, spune Claudia exasperată. Vrem un flirt degajat, nu..., vorbeşte ea, dar se opreşte ca să-şi caute cuvântul potrivit.

— Perversitate, completează Amy.

Claudia dă aprobator din cap.

— Păstraţi dialogul la un nivel civilizat, ne ordonă ea.

— Nu XXX? ripostează el.

— Oakley!

— Doar X?

— *Oakley...*

— Bine, rămânem la audienţă restricţionată.

Îmi muşc buza ca să nu râd. Tipul ăsta e incorigibil.

— Bine, acum...

Claudia meditează:

— Bine. Evident, va trebui să ieşiţi în oraş şi mâine-seară.

— Două seri la rând? mă mir eu.

Ea dă din cap cu hotărâre.

— Da, pentru că nu mai aveţi răbdare şi de-abia aşteptaţi să vă vedeţi. Vreţi să vă petreceţi tot timpul împreună.

Ăăă... nu, mulţumesc. Poate că acum mă amuză tâmpeniile lui Oakley, dar asta nu înseamnă că vreau să-l revăd atât de curând.

Claudia îmi remarcă mutra nemulţumită şi ridică din sprânceană.

— Dacă voiaţi intimitate, nu trebuia să vă fixaţi prima întâlnire în public.

Protestez iute:

— Eu eram în oraş cu familia mea. El a decis că e momentul să dea buzna peste noi.

Toate perechile de ochi din încăpere se îndreaptă spre Oakley, care răsfoieşte un Cosmo pe care l-a luat de pe măsuţa de cafea. Ridică privirea şi dă din umeri.

— Mi-era foame.

12

EL

BeeBee_OF @OakleyFord_stanNo1 Te rog fă un screenshot al contului ei. E privat.

OakleyFord_stanNo1 @BeeBee_OF Poftim.

BeeBee_OF @OakleyFord_stanNo1 Nici măcar nu e atât de drăguţă.

OakleyFord_stanNo1 @BeeBee_OF Ştiu dar trebe să-i respectăm alegerea lui Oakley. Măcar nu e April Umbrella

BeeBee_OF @OakleyFord_stanNo1 corect, dar o urăsc. De ce n-am fost eu?

BeeBee_OF @OakleyFord Pls, dă-mi follow iubi!

Vaughn apare la casa mea de pe plajă pe la 7. Poartă jeanşi cu găuri în genunchi, un maiou în dungi şi e foarte încruntată.

— Nu-mi vine să cred că ai trimis o maşină după mine! răbufneşte ea când intră în foaierul imens.

— Salutare şi ţie! mă răstesc.

— Ne-a luat două ore să ajungem aici! Puteam pur şi simplu să iau autobuzul. Ar fi fost mai rapid şi bietul şofer n-ar fi fost nevoit să înfrunte traficul din LA dus-întors.

Îşi face griji pentru şofer? Asta e premieră mondială. Ultima oară când am trimis un taxi după o fată, tipa s-a plâns că n-am trimis o limuzină.

— Asta e treaba lui Marco, îi spun lui Vaughn. Crede-mă, primeşte o avere ca să stea în trafic.

Nu pare deloc înduplecată şi de-abia priveşte în jurul ei. Majoritatea oamenilor s-ar extazia la vederea podelei de marmură, a tavanului înalt şi a candelabrului de cristal scânteietor, dar Vaughn nu se sinchiseşte de nimic din toate astea.

Tyrese închide uşile de la intrare în urma ei şi rânjeşte la mine. Noroc cu fata asta, pare el să spună.

Senzaţional! Am început cu stângul.

— Hai să mergem în living, spun oftând.

Vaughn mă urmează pe coridorul lat de marmură, strângându-şi geanta de pânză la piept de parcă i-ar fi teamă să nu i-o fur. O conduc în camera de divertisment şi-i arăt spre canapea.

— Ia loc! Vrei ceva de băut?

Mă duc spre bar şi deschid frigiderul din inox.

— Am bere, Cola, suc de portocale, apă...

— Apă, te rog.

Iau o sticlă de apă şi o bere pentru mine şi mă aşez lângă ea, pe canapea.

— Ţi-e foame?

— Am mâncat înainte de a veni aici.

E absorbită de telefon, captivată de ceea ce vede pe ecran. Dar când aude paşii lui Ty apropiindu-se de uşă, ridică brusc capul.

— Unde te duci? îl întreabă ea agitată.

— ... ca să vă las singuri, zâmbeşte strâmb. Pentru că văd că aveţi întâlnire.

— O, nu, rămâi, te rog, izbucneşte ea. Poţi sta cu noi. Hai să jucăm Monopoly sau ceva de genul ăsta. Te rog!

Strâng din dinţi. Pe bune? Practic, îl imploră pe Ty să nu plece. Şi vrea să se joace? La o nenorocită de întâlnire?

Nu m-am mai simţit aşa insultat niciodată în viaţa mea.

— Ăăă... pare distractiv, dar... mneah...

Ty se îneacă de râs, iese pe furiş din cameră şi închide uşa. Eu îmi deschid sticla de bere şi mă uit urât la partenera mea.

— Monopoly? Serios?

Ochii ei căprui scânteiază resemnaţi.

— E-n regulă. Nu trebuie să jucăm nimic. Mi-am adus o carte.

Ca să sublinieze asta, bagă mâna în geanta ei monstruoasă şi scoate o carte. Nu văd titlul. Nu-mi pasă ce titlu are. Pentru că povestea asta e inacceptabilă.

— Îţi dai seama că sunt milioane de fete care ar face o crimă numai ca să stea acum lângă mine? zic eu băţos.

Deschide cartea cu un gest brusc, fără ca măcar să se uite la mine.

— Da? Atunci de ce mă plăteşti pe mine să fac asta?

Mă crispez când îmi reaminteşte lucrul acesta, dar prefer să-l ignor.

— Pune naibii cartea aia deoparte! îi cer.

— De ce? Nu e o întâlnire adevărată, nu-i aşa?

— Ai spus-o cu gura ta... te plătesc ca să fii aici. Şi nu-mi arunc banii câştigaţi cu strădanie ca să stau aici şi să mă uit la tine cum citeşti, spun eu şi mă încrunt la ea. Eu decid ce facem!

Ochii ei scânteiază o clipă, dar reuşeşte să se stăpânească. Extrem de metodic, închide cartea şi o vâră la loc în geantă. Apoi îşi împreunează mâinile în poală.

— Bine. Ce ţi-ar plăcea să facem, Oakley?

— Spune-mi Oak, zic eu automat.

— Pas! rânjeşte ea. Repet, ce ţi-ar plăcea să facem?

Rânjesc şi eu.

— Să ne giugiulim.

Vaughn ţipă îngrozită.

— Bleah! Nu.

Bleah?

Scrâşnesc din dinţi.

— Nu te mai purta ca şi cum n-ai crede că sunt sexy. Văd şi eu cum te uiţi la mine.

Se aprinde în obraji.

— Nu m-am uitat niciodată la tine.

— Da, bine. Ieri la restaurantul cu fondue, nu puteai să-ţi desprinzi ochii de la braţele mele.

Zâmbesc arogant, ridic un braţ şi-l încordez.

— Îţi place arsenalul, da?

Se înroşeşte la faţă.

— Nu mai fi dobitoc!

— Nu te mai preface că nu sunt sexy!

Vaughn mă priveşte un minut, expresia ei trecând de la stânjeneală la scandalizare. Apoi mă priveşte de parcă nu-i vine să creadă.

— Eşti cea mai încrezută persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Ridic din umeri.

— Şi mai ştii ceva? Chiar dacă aş crede că eşti sexy, tot n-aş vrea să fac prostii cu tine. Am un iubit, mai ţii minte?

— Corect. Z.

— W, mârâie ea.

Ştiam, dar îmi place întru câtva cum i se aprinde în ochi acea scânteie de mânie. Dacă e furioasă pe mine, atunci poate că nu o să mă ignore. Nu-mi place să fiu ignorat.

— Va trebui să te giugiuleşti cu mine, într-un final. E parte din înţelegere, îi reamintesc.

— Trebuie să te sărut. Nu să fac prostii cu tine. E o diferenţă.

Izbucnesc în râs. Oare asta îşi spune?

— Pe bune? Pentru că buzele noastre se vor atinge. Mâinile mele se vor opri undeva pe trupul tău. Poate pe fundul tău. În părul tău. Limba mea va fi în gura ta.

Ochii ei scânteiază din nou şi, de data asta, flama din ei nu e cauzată doar de furie. Dar mă rog, poate că am eu imaginaţia prea bogată.

— Mă pricep să fac lucruri cu limba, Vaughn, îi zâmbesc. O să afli chestia asta destul de curând.

— Nu va fi nicio limbă, izbucneşte ea. N-a spus nimeni că va fi vreo limbă!

Nu mă pot abţine.

— N-ai făcut schimb de salivă cu bătrânul Xilofon? Eşti sigură că puştiul ăsta ştie ce trebuie să facă?

— O, Doamne. E W şi o ştii prea bine şi ce fac cu W nu e absolut deloc treaba ta.

Îşi încrucişează braţele la piept şi se uită fix la ecranul stins al televizorului.

Replica mi se opreşte pe limbă pentru că gestul ei face ca sânii să-i iasă la înaintare într-un fel absolut fantastic. Mă întreb dacă ar trebui să-i spun că acum îi văd dantela albă a sutienului în partea de sus a maioului. Neah, ce nu ştie nu-i poate face rău.

În plus, dacă are de gând să fie o vacă desăvârşită, măcar atâta plăcere să am şi eu – să mă uit la balcoanele ei. O cercetez în tihnă în timp ce pun dopul înapoi la sticlă. Vaughn e foarte departe de genul meu preferat de gagică. Mie îmi plac tipele cu cracii lungi, balcoane imense şi cu plete bogate. Păr des are şi ea, dar e cam scundă – aş spune că are cam 1,67— şi nu pare prea deşteaptă, dar e plăcut să o contempli.

— La ce vrei să ne uităm? mă întreabă ea.

Aproape că îi spun la tine, dar mă stăpânesc la timp. Pare o fată care te poate pălmui. Cu toată puterea.

— La un film?

— Sigur.

Iau telecomanda şi pornesc televizorul. Apăs de câteva ori şi găsesc listele cu filme.

— Alege!

Ea îl alege pe primul din listă, ceea ce-mi spune că nu-i pasă, de fapt, la ce ne uităm. Din nefericire, a pus ultimul film pentru care tata a fost nominalizat la premiile Oscar, dar nu-i spun asta. E un film despre cel de-al Doilea Război Mondial, cu scene lungi de luptă. Tata e nespus de mândru că a supravieţuit unei perioade de două săptămâni de antrenamente alături de trupele SEAL ca să se pregătească pentru acest film, aşa că povestea oricui avea răbdarea să-l asculte că ar fi devenit membru SEAL dacă nu i-ar fi stat în cale această pasiune a lui care este actoria.

Omul nu poate să bea apă de la robinet, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu cred că Vaughn şi-a dat seama ce film a ales. Nu se uită la genericul de început, ci îşi petrece tot timpul cu nasul lipit de telefon.

— Ce faci acolo?

Mă enervează că nu se uită la film, deşi nu-l suport pe taică-meu.

— Mă uit pe contul de Instagram al iubitului meu, spune ea sfidător.

Hristoase! Iar băiatul ăla! Mijesc ochii.

— Nu trebuie să intri în contact cu el.

Poate că par gelos, dar chiar nu sunt. Însă chiar nu mai vreau să am de-a face cu alte fete pentru slujba asta de-a prefăcutul. E suficient de greu cu Vaughn. Cine ştie de ce gen de gagică am parte data viitoare? La bafta mea, va fi o plantă agăţătoare disperată, care va crede că ne vom căsători. Cum ar fi April Showers pe steroizi emoţionali.

— În public.

Îşi îndreaptă sfidătoare bărbia spre mine.

— N-a spus nimeni că n-am voie să mă uit la contul lui de Instagram. În rest fac tot ce-mi cere Claudia, inclusiv să-mi dau demisia de la muncă.

— Ai un loc de muncă?

O plătesc pe fata asta cu o avere şi ea mai are o slujbă?

— Aveam. Eram chelneriţă la Sharkey.

Îşi încrucişează din nou braţele. Mă străduiesc să-mi mut privirea la măsuţa de cafea.

— N-am auzit de Sharkey.

— E un lanţ de restaurante. Se serveşte friptură.

Îmi dau ochii peste cap.

— Vorbeşti de parcă adori acel loc.

— Câştigam bine acolo.

— Lui Alfabet îi plăcea?

Ea se strâmbă.

— Nu, de ce?

Îi smulg telefonul din mână şi mă uit pe ecran. W merge la facultate şi pagina îi e plină cu „gaşca”, o trupă de băieţaşi cu şapca întoarsă, lipiţi de păhărelele roşii cu alcool şi de hainele cadrilate.

— Arată ca un dobitoc.

Ea îşi ia telefonul înapoi.

— Nu e dobitoc. E grozav!

— Bine, atunci spune-mi ce e atât de grozav la el, o provoc eu.

— E de treabă... e amuzant..., spune ea, dar îşi pierde şirul. E de treabă.

De treabă? Frate, dacă vreo tipă m-ar descrie drept de treabă pe tonul ăsta călduţ, sper să mă ia careva să mă ducă în pădure şi să mă împuşte.

— Ai mai zis asta.

Închide gura brusc şi se uită fix la televizor. Nu e distractiv deloc.

— În afara faptului că e de treabă, zic eu sarcastic, de ce l-ai ales pe el dintre toţi tipii pe care i-ai fi putut avea?

Îmi aruncă o privire dispreţuitoare.

— O spui de parcă ar exista un bufet suedez cu tipi şi poţi alege pe oricine. În lumea reală nu merge aşa. Persoana respectivă trebuie să te placă, la rândul ei.

— Vrei să spui că-ţi place de W pentru că n-ai avut pe cine altcineva să alegi? o întreb neîncrezător.

Nu-mi vine să cred. Fata asta? Cred că s-ar fi ţinut câţiva tipi din liceu după fusta ei. Eu n-am mers niciodată la liceu, dar Vaughn e o păpuşică în felul ei. Mi-ar fi plăcut să-i trag una peste fund în pauze.

— N-a fost singura mea opţiune. Îmi place de el. Nu trebuie să-mi justific sentimentele în faţa ta.

— Cum v-aţi cunoscut?

— De ce vrei să ştii?

Pentru că prefer să mă rad pe picioare decât să-mi văd tatăl jucând într-un film.

— Cred că ar trebui să ne cunoaştem mai bine, dacă tot trebuie să ne petrecem împreună un an întreg. Să stăm muţi la toate întâlnirile nu mi se pare deloc distractiv. Ca să nu mai zic că poate vrei să fii puţin mai amabilă, având în vedere că te plătesc o avere pentru slujba asta.

Ochii ei căprui se măresc şi buzele pline se întredeschid, formând un cerculeţ – un cerculeţ care-mi dă numai idei perverse. Apoi se strâmbă.

— Ah, sigur, de parcă tu mă plăteşti.

— Cine naiba crezi că te plăteşte? Zâna Măseluţă?

— Credeam că Jim.

— Şi lui Jim cine crezi că-i scrie cecurile?

Ridic din sprâncene. Oare atât de neştiutoare e?

— Ah!

Presupun că da.

— Da, ah.

— Ce mai vrei să ştii?

Întrebarea asta a sunat ca un oftat, ca şi cum ar fi fost o povară să discute cu mine şi, brusc, mă simt enervat. Sunt lucruri mai rele decât să mă uit la un film cu taică-meu în rolul principal şi unul dintre ele e să încerc să scot cu cleştele detalii plicticoase de la o fată obişnuită care e plătită să stea aici şi să se uite la film cu mine.

— Cum vrei tu. Hai să ne uităm la film! mormăi iritat.

Ne holbăm amândoi din nou la ecran, dar nu cred că ne uităm la acelaşi film. În loc să-l văd pe tata cum îndreaptă o armă spre un dezertor nazist, mi-l amintesc cum a dat cu ochii de discul meu de platină, aşezat pe policioară, lângă Oscarul lui. Ce mama dracului caută gunoiul ăla aici? Mama chicoteşte. Scumpule, cel de-al doilea album al lui Oak s-a vândut din nou într-un milion de exemplare. Tata rânjeşte. Cântă nişte melodii pe care preadolescenţii le cumpără la 99 de cenţi bucata. Îl dă jos de pe policioară şi i-l aruncă mamei. Găseşte alt loc pentru rahatul ăsta. Peisajul se schimbă şi iată-mă cum vin acasă mai devreme de la studio şi-l găsesc trăgându-i-o asistentei sale peste marginea balconului. Nu mă miră faptul că ea redecorează

mereu balconul. Filmul mi se rupe din nou şi-l văd pe tata în capul mesei de conferinţe a lui Jim, spunându-mi ce prost sunt dacă semnez un nou contract pentru alte trei albume.

Şi m-aş fi sinucis dacă aş mai fi rămas un minut în casa aia, cu el, aşa că am semnat contractul. La urma urmei, trebuie să ai bani ca să obţii emanciparea legală.

— Filmul ăsta e cam plicticos, remarcă Vaughn, întrerupând drama jalnică din mintea mea.

Se trage de coada ciufulită. Întind braţul peste spătarul canapelei până când îi ating uşor cu dosul palmei părul castaniu-închis.

— O să-i transmit această critică tatălui meu.

Se înroşeşte imediat.

— Ah! O, Doamne Dumnezeule! Am uitat că Dustin Ford era tatăl tău. Adică este tatăl tău. Cred că e senzaţional!

Incredibil! Primul semn de entuziasm şi e legat de dobitocul de taică-meu?

— Dap. Unicul şi fenomenalul Dustin Ford.

Par nefericit? Îmi pun lacăt la gură.

— Ah, face ea, pentru a treia oară în această seară.

Dar stânjeneala ei durează doar o secundă, pentru că adaugă:

— Mă rog, n-o să mă prefac că-mi place filmul doar pentru că e tatăl tău.

Nu-i spun că e cel mai frumos lucru pe care mi l-a zis în seara asta. În schimb, iau telecomanda şi opresc filmul. Ea îşi ia sticla cu apă şi o roteşte în mâini.

— Vrei să mai încercăm faza aia cu să-ne-cunoaştem-mai-

bine?

— Sigur.

Îmi întorc palma şi simt câteva şuviţe rebele printre degete. Părul ei pare ireal. E castaniu-închis şi are multe nuanţe de roşu şi cafeniu. Probabil, tipa se vopseşte. În lumea mea nimic nu e natural.

— OK, eu prima. De ce n-ai dat mâna cu mine?

— Nu-mi place să fiu atins.

Ce ironie, având în vedere că-i pipăi părul pe furiş. Continui să fac asta oricum.

— Când ies, toată lumea mă atinge, chiar dacă îi am lângă mine pe Big D şi pe Tyrese. În privat, prefer să fiu eu acela care iniţiază contactul. Nu e nimic personal. Acum e rândul meu. De ce faci asta?

— Pentru bani.

Mă priveşte pe sub gene.

— Părinţii mei erau nişte iresponsabili şi ne-au lăsat cu o grămadă de datorii. Paisley a dus familia în spate şi ar fi

incredibil de egoist din partea mea să nu iau şi eu parte la asta, dacă am această oportunitate.

Îmi frec tâmplele când mă izbeşte revelaţia asta. Sunt rău cu o orfană. Cu o familie de orfani. Şi-mi dau seama că amândoi suntem cam în aceeaşi situaţie – doi adolescenţi ai căror părinţi nu mai sunt în peisaj. Ai mei nu sunt morţi, dar e ca şi cum ar fi, atât de rar îi văd.

— Din nou rândul meu, spune ea.

Se întoarce spre mine, ridicând un genunchi pe canapea şi vârându-şi piciorul sub coapsa îmbrăcată în jeans.

— Tu de ce faci asta? Din toţi oamenii din lume, aş fi crezut că tu ai fi avut cele mai puţine probleme în a-ţi găsi pe cineva cu care să ieşi... chiar şi o persoană „normală”.

Descrie nişte ghilimele imaginare pentru cuvântul normal.

E greu de ascuns că-i pipăi părul când se holbează la mine, aşa că-mi retrag braţul, prefăcându-mă că mă întind după berea care acum are gust de pipi fiert.

— Toţi cei din LA spun că vor pe cineva normal, naiba ştie ce înseamnă asta, dar, în final, nu vor asta, pentru că personajele creative sunt diferite, trăiesc diferit. Eu sunt nebun şi toţi cei cu care o ard sunt un strop nebuni. Trebuie să-ţi doreşti să trăieşti într-un acvariu şi să nu ai intimitate. Şi 99 din relaţiile tale – indiferent că e vorba despre prieteni sau despre camarazi de petreceri cu gagici – există din motive publicitare.

Dau pe gât restul de bere fiartă înainte de a continua.

— Răspunsul la întrebarea ta poate fi foarte lung, dar răspunsul scurt e că o fată normală nu se va descurca niciodată cu mine.

Vaughn dă să obiecteze, dar mă bag peste ea.

— Nu pentru că aş fi grozav, deşi sunt...

Ea zâmbeşte.

— Ci pentru că nu va avea suficientă răbdare să înţeleagă că sunt momente în care sunt atât de pierdut în muzică, încât nu-mi amintesc că trebuie să mănânc, să beau apă sau să mă duc la budă. Vreau doar să cânt şi să studiez la chitară până-mi sângerează degetele şi până rămân fără voce.

Nici nu mai ştiu de câte ori a bătut April la uşa studioului meu de acasă, văicărindu-se că se plictiseşte.

— Nicio fată normală nu va suporta să fiu plecat în turneu şi să mă trezesc cu o fană despuiată în apartamentul de la hotel, după ce a obţinut numărul apartamentului de la un angajat al hotelului căruia i-a supt-o pe casa scărilor. Nicio fată normală nu va putea suporta turneele mele lungi decât dacă vine cu mine. Şi-ţi jur că pe la a treia oprire o să se roage să rămână acolo, pentru că e plictisită din cauza timpului pierdut, plictisită de aceeaşi listă de cântece, de faptul că trebuie să dau mâna cu promoterii turneului, totul urmat de alt zbor, alt autocar, alte interviuri la radio, în ziare şi la televiziuni unde oamenii îmi pun aceeaşi nenorocită de întrebare de un milion de ori. Aşadar, de asta tu te afli aici şi nu altcineva.

Ea tace mult timp şi, când deschide gura, spune ceva cu totul neaşteptat.

— De fapt, au fost două răspunsuri lungi. Nu unul scurt şi unul lung.

— Ţi-am răspuns la întrebare? mormăi eu.

Vaughn îşi muşcă buza de jos.

— Mda. Mi-ai răspuns.

13

EA

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Iar au ieşit în oraş? Există poze?

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 Nu! doar un tweet de la@OakleyFord.

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 E pe bune? Ies împreună? De ce nu sunt poze?

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 Ah. Nu ştiu.

Nu vine anunţul celei de-a treia întâlniri nici din partea Claudiei, nici din partea lui Oakley. În schimb, un curier

îmbrăcat în haine kaki îmi trânteşte în braţe o cutie albă cu o mare fundă neagră şi mă pune să semnez de primire.

Îmi trec vârful degetului peste tableta lui, după care tipul coboară scările şi ajunge la dubiţa lui albă.

— Mulţumesc, strig după el, dar e un efort în van.

Cu atenţie, duc cutia în bucătărie, acolo de unde răspund pe Twitter de două ore. Claudia mi-a trimis un mesaj de dimineaţă, ordonându-mi să le răspund fanelor mele – celor care au rămas în listă înainte de a-mi face contul privat.

Dar eu nu am fane. Sunt doar nişte... fete care şi-au pierdut minţile după ce Oakley a scris de pe contul lui de Twitter că data viitoare îşi va aminti să mă şi hrănească.

Dacă le-aş putea spune acelor fete adevărul... că Oakley e un dobitoc condescendent care crede că fetele normale nu pot să se descurce cu un tip ca el pentru că ar fi prea geloase, nerăbdătoare sau neînţelegătoare... atunci fetele astea s-ar îndrăgosti imediat de altcineva.

Una dintre ele deja spune că W e sexy. Am făcut mari eforturi să şterg replica pe care i-o scrisesem tipei, spunându-i să-şi ţină mâinile jegoase departe de iubitul meu. Iar asta pentru că se presupune că nu am iubit.

M-am mulţumit cu răspunsuri de genul „Nici eu nu ştiu ce se petrece” sau „Şi pentru mine e o noutate”.

Paisley m-a sunat pe la prânz ca să-mi spună cât de mulţumită a fost Claudia de comportamentul meu. Asta m-

a indispus, lucru pe care cutia asta fiţoasă pe care scrie GG nu face decât să-l înrăutăţească.

Mi-e teamă s-o deschid. Lucrul cel mai fiţos pe care l-am avut vreodată e una dintre genţile Coach ale mamei. Până acum câteva zile, eram chelneriţă la Sharkey unde le serveam fripturi clienţilor, îmbrăcată în nişte pantaloni de poliester împrumutaţi, care-mi sunt prea mici, şi cămaşă albă, care mi-e prea mare.

Mă uit la cartea de vizită de pe capac ca să mă asigur că e numele meu pe ea. Este. Plicul îi este adresat lui Vaughn, scris caligrafic. Pe cartea de vizită scrie: „Poartă asta diseară”.

Trag de fundă şi ridic capacul cutiei. Înăuntru, sub un strat de hârtie de împachetat e... o cămaşă... cred. O ridic şi văd prin materialul ei străveziu până în cealaltă parte a camerei. Sub ea sunt o fustă mini neagră şi o pereche de pantofi cu tocuri până la cer.

Mi se pune un nod în stomac. Deci cea de-a treia noastră întâlnire trebuie să fie în public.

Pentru că nu am voie să am contact direct cu Claudia, îi dau un mesaj surorii mele.

Unde mă duc diseară?

Nu-mi răspunde. Probabil e într-o şedinţă.

Duc lucrurile sus şi pun hainele pe pat. Mă încalţ cu pantofii, care mi se par în acelaşi timp prea mari şi prea

mici pentru mine. Degetele-mi sunt strivite de vârful ascuţit, dar între călcâiul meu şi spatele pantofului rămâne mult spaţiu. În plus, sunt atât de înalţi, încât cred că o să cad în nas. Singurul lucru care-i ţine lipiţi de piciorul meu e bareta din jurul gleznei.

Încerc să merg cu ei prin dormitor. Dar îmi simt gleznele instabile şi străine. Sunt cam la fel de sexy ca un cal.

Probez restul ţinutei... aşa sumară cum e ea. Cămaşa e transparentă cum mi se şi păruse, având nişte flori din dantelă plasate strategic în câteva locuri din faţă. Restul e o pânză străvezie. O urăsc. E probabil cel mai scump lucru care mi-a atins vreodată pielea, dar o urăsc.

Îmi pun şi fusta şi apoi mă uit în oglinda de pe uşă. Arăt de parcă... aş fi fost respinsă de la audiţiile pentru Spărgătorul de nuci.

Dacă o să-mi facă vreo poză careva diseară – presupun că ăsta şi este scopul acestei întâlniri publice şi al ţinutei mele special trimise prin curier –, atunci am nevoie de o mână de ajutor. Carrie mi-o fi cea mai apropiată prietenă, dar Kiki e cea care ne coafează şi ne machiază pe toate când dormim una la alta.

Kiki, când termini orele, poţi veni pe la mine?

Ea-mi răspunde imediat.

O să fie şi Oakley Ford?

Nu. Trebuie să mă văd cu el diseară. Uite ce mi-a trimis.

Îmi fac o poză, cu braţele peste sâni, pentru că florile aplicate nu sunt suficient de mari.

OMG! E de la Gucci?

Mda, dar mi se văd sânii prin cămaşă. Nu pot ieşi aşa din casă.

Oakley Ford ţi-a trimis haine sexy de la Gucci?

Poţi veni sau nu?

DDDDDDDDAAA!

Kiki încalcă probabil mai multe reguli de circulaţie, pentru că apare la 30 de minute după ce termină şcoala.

— Hei, gagico, chiţăie ea când deschid uşa. A venit?

— Nu.

— Ah, OK, spune ea, evident dezamăgită, dar îşi revine imediat, ridicând rucsacul. Mi-am adus recuzita. Cât timp avem la dispoziţie?

O trag înăuntru.

— Gemenii se-ntorc de-abia peste vreo 45 de minute. Paisley nu se-ntoarce până la şase. Uneori la şapte sau opt, depinde cât are de muncă. De ce? Trebuie să ajungi undeva?

Kiki râde şi tropăie pe scări.

— În niciun caz până când se-ntorc ai tăi, Vaughn. Când ieşi în oraş?

— Habar n-am, recunosc.

Cască ochii mari. Nu de dispreţ, ci de entuziasm.

— Ce tare! O întâlnire misterioasă. Îţi trimite haine şi apoi te ia şi te duce în cine ştie ce loc mişto de tot. Doamne, ce mi-ar plăcea şi mie să fie Justin mai spontan! Zilele astea, ideea lui de întâlnire e să mă ducă acasă la Colin, unde îşi fac amândoi echipa de fantasy pentru weekend. Iar ultimul lucru pe care mi l-a cumpărat a fost un mocha grande de la Starbucks.

Îmi muşc buzele pentru că-mi vine să-i spun că e de o sută de ori mai bine decât falsa mea întâlnire cu Oakley de aseară. Zic doar:

— Justin nu-i atât de rău.

Ea pufneşte.

— Dar nu e Oakley Ford, cu siguranţă.

Ajungem în camera mea, unde Kiki inspectează hainele pe care mi le-a trimis Claudia.

— Nu cred că pot purta aşa ceva, zic eu.

— De ce?

Studiază cămaşa şi apoi fusta. Pantofii cu baretă şi cataramă îi captează însă atenţia. Cred că-i observ o dâră de salivă în colţul gurii.

— E transparentă şi nu mă simt comod ca toate acele celebrităţi să se uite la sfârcurile mele.

— Ce zici de un maiou negru?

Singurul lucru relativ acceptabil pe care-l găsim e o bustieră de la American Eagle. Toate maiourile mele sunt de sport şi-mi dau seama că nu vor merge cu broderia străvezie şi delicată.

Kiki mă pune să mă îmbrac cu bustiera şi cu cămaşa, apoi îmi pune părul pe bigudiuri.

— Vrei să semeni cu cineva anume sau am voie să te aranjez cum cred eu că e mai bine?

— Fă ce ai chef.

— Bine. O să-ţi fac nişte bucle mari şi lejere, te fardez cu negru la ochi şi-ţi dau cu un ruj mov. Ce părere ai despre genele false?

— Am încercat să le port anul trecut la bal şi le-am găsit pe umărul lui W la petrecerea de după.

Ea izbucneşte în râs.

— Atunci sărim peste.

— Bună idee!

Privesc cum Kiki, cu degetele ei experte, îmi separă părul în şuviţe şi începe să mi le onduleze. De când o cunosc, ştiu că vrea să se ocupe de coafuri şi machiaj. După absolvire, are de gând să urmeze institutul Aveda.

Iubitul ei, Justin, se duce la UCLA, la facultatea de contabilitate.

Tracy hrăneşte stereotipul blondei – indiferent de câte ori îi explicăm că soarele e o stea şi noi orbităm în jurul acestei stele, ea nu ne crede, pentru că nu putem vedea soarele noaptea, iar stelele sunt vizibile şi pe întuneric. Dar chiar şi Tracy ştie ce va face după absolvire. Se va duce la USC, ca să lucreze în domeniul achiziţiilor de modă.

Eu sunt cea care a absolvit mai devreme. Toată lumea presupune că ştiu exact ce vreau să fac, dar se înşală amarnic.

Mă foiesc neliniştită pe scaun.

— Te-am tras de păr?

Kiki trage cu ochiul în oglindă, cu o expresie îngrijorată.

— Nu. Scuze.

— Să-mi spui.

Îmi aranjează o altă buclă peste umăr.

— Ai un păr superb. Ce-i place lui Oakley cel mai mult la tine?

Că mă poate trata ca pe o cârpă, iar eu nu mă plâng? Desigur, nu pot spune asta, dar alt răspuns n-am. Cred că nu-i place nimic la mine.

— Lui Justin ce-i place cel mai mult la tine?

— Balcoanele. Ce altceva credeai?

Chicoteşte, apoi îşi trece degetele prin buclele mele proaspete.

— Neah, sunt sigură că e aruncarea ta mortală de la softball.

Kiki e titulară în echipa feminină de softball a liceului Thomas Jefferson.

— Şi asta.

Îmi transformă şuviţele drepte de păr, una câte una, în bucle elastice.

— Deci lui Oakley îi place părul tău, îi plac picioarele sau ochii tăi? Vreau să-ţi scot în evidenţă ce-i place lui mai mult.

Îmi dau seama că nu va renunţa până când nu-i voi dezvălui ceva.

— Îi place că sunt normală.

— Hmmm..., face ea şi se gândeşte o secundă. Înţeleg asta, pentru că-ţi doreşti să devii profesoară. E o chestie destul de normală. Acum închide ochii.

Flutură recipientul de fixativ prin faţa mea.

Fac cum îmi spune. Dacă lui Oakley i-a plăcut de mine pentru că vreau să mă fac profesoară, asta ar fi doar glazura de pe tortul metaforic pe care i-l pregătesc.

— Ştiai că prima oară am făcut-o cu Justin pe melodia „Do Her Right” a lui Oakley? zice Kiki nonşalant, în timp ce-mi tamponează faţa cu un burete roz, în formă de ou.

— Ăăă, nu, nu ştiam asta.

Pe vârful limbii îmi stau întrebări precum: Şi cum a fost?A fost bine? Pentru că Paisley a urât chestia asta şi cred că-şi doreşte să nu fi făcut vreodată sex.

Între timp, W vrea să-i cedez chiar acum şi nu cred că pot. Nu ştiu dacă voi fi vreodată pregătită.

— Justin nu poate s-o mai asculte fără să i se-ntărească...

Ne holbăm un minut una la alta, apoi izbucnim în râs. Gândul că Justin, iubitul ei, mare fundaş de top, se excită ascultând tânguielile lui Oakley Ford care o să i-o pună, o să i-o pună, o să i-o pună aşa cum trebuie e atât de caraghios, încât râd până-mi dau lacrimile.

— Câţi oameni ştiu asta?

Mă sufoc încercând să-mi recapăt suflul.

— Toată lumea, recunoaşte ea. Se pare că s-a auzit în vestiar, nu ştiu de ce, şi lui Justin i s-a-ntărit. Kirk Graham făcea mişto de el pe tema asta la prânz, săptămâna trecută.

— Poate-l convingem pe Oakley să dea un concert numai pentru voi, glumesc eu, iar Kiki se hlizeşte.

— Nu cred că Justin ar fi capabil să suporte presiunea.

Mă întreb ce părere ar avea Oakley despre povestea asta? Ar dispreţui-o, probabil. Probabil că Oakley are erecţie numai dacă stă întins pe un covor de bancnote de 100 de dolari şi dacă în jurul patului său ar ţopăi modele de la Victoria’s Secret.

Kiki mă ajută să mă îmbrac cu tutuul, care e surprinzător de catifelat pentru cât e de voluminos. Mă pune să-mi vâr bile de bumbac în spatele pantofilor şi în vârful lor, până mi se potrivesc. Apoi coborâm la parter şi-mi exersez mersul dintr-un capăt în celălalt al livingului.

— Te superi dacă aştept până vine Oakley?

Se cocoaţă pe fotoliul extensibil de lângă fereastra din faţă.

Simt o gheară în inimă când îmi arunc privirea spre fotoliul preferat al tatei. Dacă ar fi fost pe-aici, n-aş mai fost îmbrăcată ca o balerină stranie, aşteptând o falsă întâlnire. Aş fi fost la USC cu W, la cursuri de... căcat, habar n-am. Tata s-ar fi gândit în locul meu. Sau mama. Sau amândoi.

Însă eu sunt de-a dreptul pierdută.

— Sigur, zic mohorâtă.

Din fericire, Kiki e atât de concentrată pe venirea iminentă a lui Oakley, încât nici nu-mi remarcă lipsa de entuziasm.

— Deci cum e?

— Oakley? întreb eu.

— Nu. Primarul din LA, zice ea, dându-şi ochii peste cap. Sigur că Oakley.

E un nesimţit care nu se sinchiseşte să-mi dea numărul de telefon, deşi trebuie să ieşim împreună un an întreg. Mi-a cerut să-l bag în seamă. A tot făcut mişto de W, un tip pe care nu l-a întâlnit niciodată. E incredibil de egoist. Dacă-mi place arsenalul lui? Cine spune aşa ceva?

Crede şi că e mai bun decât noi, ceilalţi, pentru că nicio fată normală nu-l poate înţelege. Deşi... după ce mi-a recitat toate prostiile pe care le fac fanele lui, înclin să-i dau dreptate.

Apoi a urmat acea remarcă ciudată şi amară despre tatăl său. Şi aseară l-am prins mângâindu-mi părul. Poate că ar trebui să-i spun asta lui W, pentru că Oakley şi cu mine am rămas singuri şi n-ar trebui să mă atingă când suntem singuri – nici măcar pe păr, pentru că-mi produce nişte senzaţii bizare în stomac.

Nu-i spun nimic din toate astea lui Kiki, pentru că nu avem acel gen de relaţie în care să-i pot destăinui toate gândurile mele urâte fără teama că mă judecă. Nu ştiu, de fapt, dacă există cineva cu care să am acest gen de relaţie. Aşa că prefer să spun:

— Nu-l cunosc deocamdată.

Ea dă cu înţelepciune din cap, prefăcându-se că înţelege.

— E diferit când nu creştem alături de ei. Uneori simt că Justin şi cu mine ştim prea multe unul despre celălalt. De-asta te-ai despărţit de W?

— Nu eu m-am despărţit de W, răbufnesc eu. Asta vorbeşte lumea?

Îmi aruncă o privire prin care-mi spune că, probabil, glumesc.

— Tu te întâlneşti cu Oakley Ford. N-are cum să se fi despărţit W de tine.

— Dar pe Oakley l-am cunoscut după despărţire.

Mă strâmb. Lui W n-o să-i convină asta. Nu-i place să pice de prost în faţa amicilor săi. De aici şi lipsa acuzaţiilor referitoare la faptul că m-ar fi înşelat. Dar asta e mult mai rău. W n-ar vrea ca oamenii să creadă că a fost dat la o parte din cauza unui tip celebru.

— Atunci de ce v-aţi despărţit? Te-a înşelat? A pus capăt relaţiei pentru că nu te-ai dus la USC?

Ah, rahat! Nu ştiu ce să spun. Când îmi sună telefonul răspund fără să-mi pese că e un număr necunoscut, pentru că, în acest moment, salvarea poate veni şi de la teleshopping.

— Alo?

— Vezi că te ia Ty pe la 8 jumate.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că e vocea lui Oakley.

— Diseară?

— Nu, mâine-dimineaţă, mormăie el sarcastic. Da, diseară.

— Dar... la ce oră mă-ntorc acasă?

— Ai cinci ani cumva?

Orice senzaţie caldă care apăruse pentru că m-a salvat dintr-o situaţie stânjenitoare moare subit. Mă întorc cu spatele la Kiki, care se holbează pe fereastră sperând să-l vadă pe Oakley.

— Mereu eşti atât de bou? şuier eu.

— Da, cam aşa ceva.

Închid ochii şi mă rog să am răbdare.

— Unde mergem?

— La o petrecere privată. Îţi plac hainele?

Clipesc uimită. Oakley le-a ales?

— Nu în mod special.

— Evident că nu-ţi plac.

14

EA

— Credeam că mergem la o petrecere, spun şi privesc neliniştită pe geamul fumuriu, de pe bancheta din spate a Fordului Escalade al lui Oakley. De fapt, unde mergem?

Tyrese, care e la volan, tocmai a oprit maşina pe o stradă industrială din sudul Los Angelesului. Nu e un loc unde să

mai fi fost înainte. Aud basul, dar nu e niciun semn pe clădire, doar o uşă neagră de oţel care arată cam sinistru.

Lângă mine e Oakley, care are o mutră iritată.

— E un club.

— Deci nu mergem la o petrecere?

— E o petrecere. Într-un club. Ce n-ai înţeles, iubito?

Mă uit urât la el.

— Nu vorbi cu mine de parcă aş fi tâmpită. Şi nu-mi spune iubito.

El rânjeşte. Ah! Îmi vine să-l pocnesc pe tipul ăsta! Nu-mi pasă că-mi plăteşte o avere şi nici că arată supersexy, în jeanşii uzaţi şi în tricoul lui verde care pare lipit de trupul lui. Nimic din toate astea nu şterge faptul că uneori e un bou desăvârşit.

— Vreau doar să ştiu în ce mă bag, spun eu înţepată. Cine e proprietarul acestui loc?

— Cine ştie? Promoterii fac evenimente private. Petreceri, lansări de discuri, mici concerte.

Ridică din umeri, iar eu mă încrunt.

— Şi Claudia vrea ca ăsta să fie locul primei noastre întâlniri publice?

— Da. Asta vrea, răspunde Oakley nerăbdător. Ty... eşti gata?

Pulsul mi se accelerează.

— Gata pentru ce? chiţăi eu.

— Mă asigur că nu sunt paparazzi care să pândească prin jur, zice Oakley. Le dăm fotografiile când plecăm, nu când venim.

— De ce?

— Pentru că, dacă ne văd acum, vor găsi o cale să intre în club şi să facă nişte poze pe care noi nu vrem să le facă.

Se uită la mine ca la o proastă care nu ştie nimic.

M-am săturat ca toată lumea fiţoasă să mă trateze de parcă aş avea creier de piatră. Dar în loc să protestez, stau acolo, strâng din dinţi şi-mi reamintesc că sunt plătită cu 20 000 de dolari pe lună pentru asta.

Nu, Kiki, lui Oakley Ford nu-i place nimic la mine. Şi mie-mi convine de minune faza asta, pentru că e un Dobitoc cu D mare.

Oakley şi cu mine nu ne dăm jos din maşină până când Ty nu ne spune că drumul e liber. Sunt gata-gata să cad de vreo cinci ori până când ajungem la înfricoşătoarea uşă neagră. Şi nu ratez amuzamentul din ochii „iubitului” meu de câte ori mă clatin pe pantofii cu tocuri demente pe care mi i-a trimis.

— Data viitoare poţi să alegi o pereche de balerini? mormăi eu.

— Neah. Arăţi supersexy pe tocurile astea.

De data asta, nu mă mai înfior la auzul cuvântului sexy.

Încep să cred că-l rosteşte absolut la întâmplare. Fiecare fată care-i iese în cale primeşte probabil un compliment.

Tyrese bate cu pumnul lui masiv în uşa de oţel, care se deschide aproape imediat. Apare o altă versiune de-a lui Ty – un tip enorm şi musculos, cu ditamai braţele, doar că are şuviţe împletite în loc de chelie. Se holbează la Oakley, dă din cap şi deschide uşa larg.

Simt mirosul fumului din secunda în care intrăm în holul slab luminat.

— A luat ceva foc? adulmec eu.

Nu ştiu de ce, asta îl face să râdă isteric. În loc să-mi răspundă, el înaintează cu viteză. Îl urmez pe tocurile mele criminale şi mă rog să nu-mi sucesc vreo gleznă.

Coridorul dă într-o cameră întunecată, cu un bar într-o parte, o scenă în cealaltă parte şi câteva zeci de mese şi canapele între ele. Nu e foarte aglomerat, dar sunt ceva oameni aici, râzând, fumând şi strigând unul la altul ca să se poată auzi peste muzică. Nu recunosc trupa care cântă, dar melodiile îmi sunt familiare. Am auzit acest cântec sau ceva asemănător la radio, în ultimii cinci ani.

Celălalt lucru familiar este numărul oamenilor pe care-i recunosc, nu pentru că i-am mai întâlnit, ci pentru că i-am văzut la emisiuni de televiziune, pe coperta revistelor sau în filme. În LA, poţi vedea deseori celebrităţi dacă mergi în locurile potrivite, dar faptul că aici sunt atât de multe mă face să mă simt nesigură, chiar dacă sunt îmbrăcată într-o ţinută scumpă, de designer.

Asta mă face să mă răstesc la Oakley.

— În LA e ilegal să fumezi înăuntru.

Ridică din sprânceană.

— Vrei să chem poliţia?

Dispreţul lui mă scoate din minţi.

— Fac cancer doar stând aici, mormăi eu. Plămânii mei au trecut de la bine mersi la stadiul patru. Poate că data viitoare când ieşim, mă duci într-un loc unde nu trebuie să-mi fac griji c-o să mor din cauza fumatului pasiv.

Ty zâmbeşte. Mă întorc spre el, încruntată.

— Nu e amuzant. Dacă aş lucra la primărie, aş închide locul ăsta imediat.

— Ce bine că nu lucrezi la primărie, spune dispreţuitor Oakley. Lucrezi pentru mine, mai ţii minte?

Ce dobitoc!

Mă conduce spre bar, iar Ty vine în urma noastră, ca un căţel ascultător. Încerc să nu mă holbez când trec pe lângă un model superb care râde alături de un cântăreţ. Obrajii îmi ard. Nu pot decât să-mi imaginez ce cred oamenii despre mine – cât de banal arăt în comparaţie cu fetele astea superbe. Şi cu câtă indiferenţă mă tratează Oakley.

Mi-ar plăcea să pot pleca de-aici.

Când ajungem la bar, începem cea de-a doua ceartă a serii. Sau poate e a treia. Am pierdut şirul.

— Ce vrei să bei? Bere? Daiquiri? Ceva mai tare?

— Nimic, răspund eu, cu dinţii încleştaţi. Am 17 ani.

— Aşa, şi?

— Şi asta înseamnă că sunt minoră. Nu am voie să beau alcool.

Am mai băut câte o bere pe la vreo petrecere, dar, în cea mai mare parte a timpului, Paisley şi cu mine încercăm să le oferim un exemplu bun gemenilor. Iubitul lui Kiki i-a sugerat odată că dacă părinţii mei „nu mai sunt printre noi”, am putea găzdui toate petrecerile. N-am vorbit cu el o săptămână şi nimeni n-a mai deschis vreodată acest subiect.

Oakley îşi dă ochii peste cap.

— Nu-mi vine să cred că iubita mea e aşa de mironosiţă.

Nu-mi vine să cred că iubitul meu e aşa de bou!

Îmi înghit replica şi-mi lipesc un zâmbet pe buze, pentru barmanul care se apropie de noi. Are părul ţepos, un cioc neîngrijit şi multe tatuaje pe gât. Îl observă pe Oakley şi zâmbeşte.

— Oak! Nu te-am văzut de mult, frate.

— De prea mult timp, răspunde absent Oakley.

Ochii lui verzi cercetează încăperea. De-abia se uită la barman când spune:

— Lagavulin de 16 ani cu gheaţă, pentru mine. Pentru iubita mea orice fără alcool.

Obrajii mi se încing, pentru că vrea să mă facă de râs. Ce bou!

— Vreau o Cola, te rog, îi spun lui Păr-Ţepos.

— Imediat!

Ar fi trebuit să-mi dau seama după fumat că faptul că e minor nu-l va împiedica pe Oakley să-şi ia ceva de băut. Măcar îl avem pe Ty să ne ducă cu maşina.

Aşteptăm băuturile. Oakley se uită în jur de parcă ar căuta pe cineva anume. Eu încerc să evit contactul vizual cu vreo persoană faimoasă, pentru că ştiu că locul meu nu e acolo.

— Te întâlneşti cu cineva? întreb eu.

De ce mă aflu aici dacă vrea să se combine cu o altă fată? Şi dacă se combină, oare stau aici ca un manechin şi pretind că nu mă deranjează? Sunt cam multe lucruri pe care trebuie să mă prefac că le fac. El clipeşte, dând cu ochii de mine şi parcă atunci îşi aminteşte că sunt lângă el.

— Poftim? Sigur că nu.

— Eşti sigur? Pentru că nu mă deranjează deloc. Pot să stau cu Ty când timp dispari şi mă „înşeli”, zic, desenând în aer nişte ghilimele imaginare.

Zâmbeşte.

— Vai, iubito, n-aş înşela-o niciodată pe brioşica mea.

Mă trage în joacă de una dintre buclele făcute de Kiki şi începe din nou să studieze mulţimea. Eu oftez.

Barmanul trânteşte un scotch şi o Cola pe tejghea. Iau o înghiţitură şi savurez băutura rece care-mi alunecă pe gât. Aici e cald. Şi Oakley continuă să mă ignore. Întâlnirea asta e nasoală rău.

— Oak! Hei!

Glasul unui bărbat se aude din dreapta, apoi un tip cu păr negru ciufulit şi cu un trup subţire, îmbrăcat în jeans şi într-un tricou cu Green Day apare în faţa noastră. Simt cum Oakley se tensionează.

— Ce faci, Luke?

Tipul, Luke, zâmbeşte forţat.

— Nimic special. Tu?

Partenerul meu ridică din umeri. Nu spune altceva, nici măcar nu mă prezintă prietenului lui.

— Eu sunt Luke, zice tipul, într-un final, întinzându-mi mâna.

Dau repede mâna cu el.

— Vaughn.

— Mă bucur de cunoştinţă.

— Şi eu.

Mă bucur să-l cunosc, pentru că pare... în fine, nefaimos, şi asta e o mare uşurare. Brusc, Oakley i se adresează.

— Luke, ţine-i iubitei mele un pic de urât, da?

Apoi dispare. Dispare în mulţime, lăsându-mă cu un necunoscut. Sarcina lui Ty e de a-l proteja pe Oakley, aşa că dispare şi el, făcând ca situaţia să fie şi mai stânjenitoare.

— Deci...

Luke se joacă cu eticheta sticlei sale de bere. Colţurile acesteia se îndoaie din cauza condensului.

— De unde-l cunoşti pe Oak?

— Scuze, poftim?

Nu sunt atentă pentru că sunt prea ocupată să desluşesc unde a dispărut Oakley. În cele din urmă îi descopăr părul blond lângă boxa DJ-ului. Vorbeşte cu cineva, dar nu văd cu cine.

— De unde-l cunoşti pe Oak? repetă Luke.

Mă forţez să-l bag în seamă.

— Ăăă... ne-am cunoscut online.

— Serios?

Pare surprins. Dau din cap şi spun povestea pe care au copt-o Claudia şi ajutoarele ei.

— Am postat un desen şi cred că i-am atras atenţia. Mi-a răspuns pe Twitter şi acum ieşim împreună.

Luke face o pauză. Apoi zâmbeşte amar.

— Şi crede cineva povestea asta?

Mijesc ochii la el, bucuroasă că nu e prin preajmă nimeni din echipa de PR a lui Oakley. Claudia mi-ar fi dat nota 4 pentru prestaţia asta.

— Sper s-o creadă, pentru că e purul adevăr.

— Dacă spui tu...

— Aşa e, insist eu.

El râde.

— Uite, Vaughn... Vaughn te cheamă, corect?

Dau aprobator din cap, iar el continuă.

— Îl cunosc de mult timp pe Oak. Are asistenţi care se ocupă de paginile lui de pe reţelele de socializare, aşa că dacă ai atras atenţia cuiva, sigur nu era el.

Acuzaţia mă revoltă. Nu-mi vine să cred că-mi spune că sunt mincinoasă.

Eşti o mincinoasă.

Îhh... Chiar sunt.

Decid să înăbuş din faşă această conversaţie periculoasă.

— Tu de unde-l cunoşti pe Oakley?

— Fac parte din trupa studioului, spune el. Am cântat la bas în câteva dintre piesele de pe Ford.

— Ah, ce tare! Mergi vreodată în turnee cu el?

— Am fost cu el în turneul Ford, dar doar pe Coasta de Vest.

Ochii lui căprui se concentrează pe cineva din depărtare.

Oakley se întoarce spre noi şi nu e singur. Bărbatul de lângă el pare cunoscut. Nu ştiu de unde să-l iau, dar ştiu acel chip. Are ochi negri, păr tuns scurt şi tenul atât de frumos că-mi vine să-l întreb ce cremă hidratantă foloseşte.

Pe măsură ce se apropie, îmi pică fisa. E Donovan King, unul dintre cei mai mari producători muzicali din lume. În mod normal, n-aş putea recunoaşte niciun producător, dar pe King îl ştiu pentru că, înainte de a trece la producţie, a fost cântăreţ R & B. A vândut nu ştiu câte milioane de albume înainte de a se retrage de pe scenă.

— El e King, îmi şopteşte Luke. Oak îşi doreşte de o veşnicie să lucreze cu el.

Ajung la noi şi atunci remarc că Oakley pare neobişnuit de agitat. Se foieşte cu băutura în mână, iar cuburile de gheaţă îi zornăie în pahar. Ochii lui jucăuşi sunt acum extrem de serioşi. Face un semn vag cu capul spre Luke, un ordin nerostit să dispară de-acolo. Observ încruntătura lui Luke doar pentru că mă aşteptam să fie aşa... se vede

clar că el şi Oakley au un conflict şi mi se face milă de el când îşi cere scuze şi dispare.

— Ea e Vaughn, îi spune Oakley lui King. Vaughn, Donovan King. Tocmai îi spuneam cât de mult îi admiri munca şi cât de mult îţi doreai să-l cunoşti.

Mă încrunt, dar Oakley mă imploră practic din priviri. Cântă-mi în strună pare el să spună.

Aşa că-i zâmbesc lui King şi zic:

— Sunt o mare admiratoare. Mi-a plăcut la nebunie albumul pe care l-ai produs pentru Saturn’s Rising.

Apoi rostesc ceva care mimează interesul şi mă rog să nu mă întrebe ce altceva a produs, pentru că astea sunt toate cunoştinţele mele despre el. Singurul motiv pentru care ştiu de albumul SR este obsesia gemenilor pentru această trupă, care a avut debutul vara trecută.

— Merci. Frumoasă perioadă, să lucrez la album cu puştii ăia.

Glasul lui King e la fel de catifelat ca pielea lui şi mai profund decât mă aşteptam.

— Sunt foarte serioşi când vine vorba de muzica lor.

Zâmbesc ca o proastă, pentru că habar nu am ce să răspund. Eu nu cânt la niciun instrument. Rahat, nu sunt în stare nici să fluier.

— Ce părere ai despre trupa care cântă acum? întreabă King, arătând spre scenă cu o mişcare a capului.

Încerc să nu mă strâmb. Ce ştiu eu despre muzică? Când ne uităm la televizor la vreo emisiune de talente, aleg întotdeauna cântăreţul care pierde.

Oakley este atât de încruntat, încât mi-e teamă că ridurile de pe fruntea sa o să devină permanente. Asta mă face şi mai agitată.

— Ştiu doar ce-mi place, răspund, într-un final.

King zâmbeşte vag.

— Tu şi 90 la sută din întreaga Americă. Asta e ceea ce vinde muzica. Ce anume îţi place la muzica lui Oak?

— Ce te face să crezi că-mi place muzica lui Oakley? răbufnesc eu.

Trupa se opreşte din cântat fix în momentul acela şi mie-mi vine să mă târăsc sub o masă. Oakley dă să spună ceva, dar se opreşte când King izbucneşte în râs.

— Îmi place fata asta, zice el, arătându-mă cu degetul mare.

— Şi mie.

Zâmbetul lui Oakley e fals şi încordat şi mă forţez să nu mă dau la o parte când îmi pune un braţ în jurul umerilor.

— Chiar dacă e de părere că muzica mea e de căcat.

Crede cineva povestea asta? îl aud spunând pe Luke. Ca să fiu sinceră, răspunsul ar trebuie să fie nu prea.

— Nu-i adevărat!

Mi-aş dori ca podeaua să se despice şi să mă înghită. De ce nu vine cutremurul când ai nevoie de el? Am obrajii încinşi şi ştiu că nu e din cauza aglomeraţiei din club. Trebuie să-i conving pe toţi că-l ador pe Oakley, iar eu o dau în bară lamentabil.

Trag cu ochiul spre el, dar el se holbează la scenă. Dacă n-ar fi braţul lui în jurul umerilor mei, am arăta de parcă ne-am urî reciproc. Poate că aşa arătăm oricum.

— Am ascultat Ford pe repeat când aveam 15 ani, mărturisesc eu. Era toată viaţa mea şi e jenant să recunosc asta. Încerc să par şmecheră pentru că stau aici, cu el, şi vorbesc cu Donovan King, dar e un pic cam mult pentru mine.

Râsul lui King e înlocuit de o expresie uimită, pe care n-o pot desluşi în întregime.

— Chiar că avem o discuţie sinceră, spune şi ridică paharul spre mine. În domeniul nostru nu prea avem parte de aşa ceva. Oamenii vor pur şi simplu să audă lucruri drăgălaşe, dar chestiile sincere te lovesc şi-ţi rămân în minte. Deci, ia spune-mi, ce părere ai despre trupa asta?

— E...

Mă căznesc să găsesc un răspuns. Mă simt atât de nelalocul meu aici, încât simt că înnebunesc. Mă simt ca o începătoare. Ar putea să cheme cineva ambulanţa chiar acum.

— Continuă! Spune ce gândeşti, mă încurajează King.

— Nu e pentru mine. E prea...

— Obişnuită, se bagă Oakley. Am auzit muzica asta de un milion de ori înainte, la alte trupe. Inclusiv la a mea.

Şi are dreptate. Exact asta nu-mi pica nici mie bine. King dă din cap.

— Toată muzica de azi sună la fel. Asta e problema.

Oakley se înclină spre King, strivindu-mă. Este atât de concentrat la producătorul de discuri, încât nici nu cred că-şi mai dă seama că sunt şi eu pe-aici.

— În afară de muzica ta. Mi-ar plăcea să intru în studio cu tine, spune el morocănos.

King se uită fix spre mulţime. Frate, chestia asta e stânjenitoare. Nu m-am mai simţit atât de aiurea din clasa a noua, când Leigh Mariner a plâns la prânz pentru că şi-a văzut fostul iubit de mână cu noua lui gagică. Oakley încearcă din nou.

— Ceea ce faci tu e grozav, frate. Trebuie să facem ceva împreună.

Văd cum King se gândeşte intens la asta. Cum să-l refuz pe puşti fără să facă din asta o dramă...

În cele din urmă, înclină capul, întorcându-şi trupul astfel încât Oakley să nu-i poată vedea faţa. Încerc să mă îndepărtez de tejghea.

— Muzica ta are un public prea tânăr pentru mine. Nu cred că ne-am potrivi. Te-ai gândit să-l suni pe Lance Buchanan? Seamănă cu stilul tău din trecut.

Frustrarea îi întunecă ochii lui Oakley.

— Dar acum am un sound nou.

King oftează. E clar că s-a săturat de această conversaţie. Eu îmi doresc doar să dispar. Oare aş putea spune că am nevoie la toaletă?

— Caută-mă peste câţiva ani. Sunt sigur că atunci putem face ceva împreună.

Oakley zâmbeşte forţat.

— Cu siguranţă.

King se întoarce spre mine şi, de data asta, zâmbetul lui e sincer.

— Mă bucur de cunoştinţă, Vaughn. Nu lăsa lumea asta să te schimbe, bine?

Îmi strânge mâna şi dispare. După plecarea lui, se lasă o tăcere stânjenitoare. Simt că privirea furioasă a lui Oakley îmi străpunge craniul şi e atât de insuportabilă, încât caut cu disperare să spun ceva.

— E gălăgie aici, zic eu.

— Atunci nu mai vorbi, zice el, uitându-se urât la mine.

15

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 E cumva model? Nu era o ţinută Gucci?

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 Ba era G. Scandaloasă pentru că erau la club? Îmbrăcată aşa? Târfă.

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Mare târfă.

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Totuşi rochia aia. Mişto de tot.

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 lasă rochia. Hai să vorbim despre mâna lui pe fundul ei. Târfă băftoasă.

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Ştiu! Noaptea trecută am visat că eram io.

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 şi eu

Ca de obicei, toată lumea e supărată pe mine. Nu e nici 9:00 dimineaţa şi deja trei oameni au urlat la mine.

Discuţia cu Jim a fost ceva de genul:

— Ţi-am spus să stai departe de King! Am uns eu rotiţele din culise! Şi tu apari în clubul lui, ca un plod răsfăţat, cerând de pomană şi stricând toate progresele pe care le-

am făcut eu! Sunt managerul tău! Asta înseamnă că eu mă ocup de cariera ta! Şi tot ce te rog... nu, tot ce-ţi cer în schimb este să taci din gură, să-ţi scrii nenorocitele de cântece şi să laşi afacerile în seama adulţilor!

Îi închid în mijlocul tiradei, pentru că nu sunt obligat să-i suport atitudinea. Eu sunt clientul. Clientul are întotdeauna dreptate. Şi cu asta, basta!

Claudia însă nu mă lasă să-i închid telefonul în nas. Am încercat, dar ea m-a sunat din nou şi a reluat scandalul de unde rămăsese.

— Un club, Oak! La prima voastră întâlnire în public! Cu iubita ta dulce şi integră! Nu. Nu, nu, nu! Nu mai ai privilegiul de a lua decizii! De-acum înainte, faci cum îţi spun eu! De-asta m-ai angajat! Refuz să fiu sabotată de propriul meu client! TMI v-a fotografiat pe tine şi pe Vaughn plecând din club la miezul nopţii – asta nu dă bine, Oakley! Mass-media speculează că Vaughn e o petrecăreaţă! Trebuie să înăbuşim povestea asta! Ideea era să-ţi repare reputaţia, în schimb tu i-o strici pe-a ei!

Apoi ea este cea care-mi trânteşte telefonul în nas.

Dacă e să fiu sincer, ăsta e singurul lucru de care-mi pare rău. Nu că-i distrug reputaţia lui Vaughn, pentru că asta e o nebunie. Imaginea ei e intactă. O noapte la club nu va schimba asta, iar fotografiile apărute online de dimineaţă sunt inofensive. Doar câteva cadre cu mine deschizând portiera maşinii pentru Vaughn, cu noi doi urcându-ne în maşină. Mâna mea pe mijlocul ei şi, la un moment dat, ea atingându-mi braţul.

Inofensiv.

Nu, ceea ce mă face să mă simt de rahat e felul în care m-am purtat cu ea aseară. M-am comportat ca un bou. Am ignorat-o. M-am răstit la ea după dezastruoasa întâlnire cu King, deşi ea a încercat să-mi cânte în strună. Am ignorat-o în continuare. M-am folosit de ea ca să-l impresionez pe King.

Singurul motiv pentru care m-am dus la club a fost că mi-a dat cineva mesaj că va fi şi King acolo. M-am gândit că dacă o am pe Vaughn alături de mine îi voi demonstra că sunt serios. Că dacă sunt serios în privinţa iubitei mele, voi fi serios şi în privinţa muzicii mele, corect?

Doar că asta s-a întors împotriva mea. Tipul m-a refuzat din nou. M-a strivit ca pe un gândac sub talpa pantofilor lui de 1 000 de dolari.

Vaughn n-a scos nici măcar un cuvânt în drum spre casă.

Cu un mârâit zgomotos, cobor în subsol, la studioul meu de la domiciliu, şi deschid uşa nervos. În colţul camerei antifonate sunt câteva canapele, lângă şirul nesfârşit de suporturi de chitară. Iau Gibsonul meu preferat şi mă cufund în pernele canapelei.

Dacă aş avea numărul ei de telefon, i-aş scrie un mesaj de scuze. Dar nu-l am şi mi-e prea ruşine să-i pun pe Ty sau pe Big D s-o sune în locul meu. Ty mi-a ţinut deja o lungă predică după ce am lăsat-o acasă pe Vaughn.

— Nu-ţi poţi trata iubitele de parcă ar fi recuzită, frate. Nici măcar pe cele false.

Petrec vreo oră prostindu-mă cu chitara. Am o melodie în cap de aseară, dar nu pot s-o fac să meargă. Nici versurile

nu-mi vin. Sunt încă blocat, iar nodul de frustrare din stomac creşte din ce în ce mai mult cât eu ciupesc visător chitara.

Poate că astăzi nu blocajul creativ mă enervează. Poate că e altceva.

Scrâşnesc din dinţi, iau telefonul de pe măsuţă şi-l sun pe Big D.

— Hei, zic eu după ce răspunde. Sun-o pe Vaughn în locul meu, bine?

— Bine.

Închid telefonul şi stau acolo nerăbdător până când paşii grei ai lui Big D se aud, în sfârşit, pe scări. Intră în studio şi-mi întinde mobilul.

— Mulţumesc, îi spun.

— Nicio problemă. Strigă-mă când termini.

Iese din cameră, iar eu inspir adânc înainte de a vorbi.

— Neaţa, zic eu vesel.

Vaughn nu e nici pe departe la fel de prietenoasă pe cât încerc eu să fiu.

— Avem şi azi întâlnire? mă întreabă ea fără să mă salute.

Pare vioaie pentru cât e de devreme. Mă întreb de ce n-a dormit mai mult. Şi-a luat un an pauză de la şcoală, şi nici nu mai lucrează la restaurant. Adică trebuie să răspundă

doar chemărilor mele, aşa că nu are niciun motiv să se trezească înainte de prânz.

Să răspundă doar chemărilor tale?

Vinovăţia mă pleoşteşte. OK, e o înţelegere dură pentru ea, să fie forţată să stea şi să aştepte până când Claudia se hotărăşte ce trebuie să facă şi când anume.

Totuşi, primeşte o grămadă de bani ca să aştepte semnalul meu.

— Neah, nu avem întâlnire, răspund. Claudia vrea să aşteptăm câteva zile înainte de a ne revedea.

— Atunci ce vrei?

Mda, nu e deloc mulţumită de mine. Dar scuzele mi se opresc pe vârful limbii.

— Ai văzut pozele de pe TMI?

— Tu ce crezi? Am răspuns toată dimineaţa la Tweeturi.

Enervarea ei se simte chiar şi prin telefon.

— Ca să nu mai zic că a urlat Claudia la mine.

Simt iar o urmă de regret. Chitara e încă la mine-n poală, aşa că încerc să uit de vinovăţie atingându-i coardele.

— Oakley? M-ai auzit?

Îmi dreg glasul.

— Ăăă... Da.

Ciupesc din nou coardele. Îmi vine o idee.

— Te pun pe difuzor. Stai puţin.

Apăs pe un buton, apoi aşez telefonul lângă mine şi prind chitara mai bine în mâini.

— Mai eşti acolo? întreb.

— Da.

Pare derutată.

— Cânţi la chitară?

— Mda. Aşteaptă o secundă.

Acordez repede coarda mi.

— Scuze, m-am întors. Uite, în legătură cu seara trecută... nu prea mă pricep să-mi cer scuze, aşa că... ascultă, bine?

Înainte să mă ia la întrebări, trec pana peste coarde şi cânt intro-ul cântecului încercat mai devreme în joacă. Apoi încep să cânt o improvizaţie absurdă pe care n-aş putea-o recrea oricât m-aş strădui. Versurile nu sunt strălucite. Îmi cer scuze că m-am răstit la ea în club. Cânt despre faptul că iertarea îţi face bine la suflet. Spun chiar că expresia îmi pare rău e la fel de neînsemnată ca trecerea vântului, dar când are emoţie ascunsă în ea, îţi poate elibera inima.

Cântecul e siropos şi ridicol, iar obrajii mei ard cu fiecare notă pe care o cânt. Când ultima notă amuţeşte, mă întâmpină o tăcere totală.

— Vaughn? Eşti acolo?

Ea tuşeşte uşor.

— Mda... a fost...

Faţa îmi ia foc.

— Ştiu. A fost o mizerie. Am compus-o aşa... spontan.

— Nu, zice ea iute. N-a fost o mizerie. Deloc. A fost de-a dreptul... dulce. Şi antrenant.

O aud cum râde catifelat şi, nu ştiu de ce, asta îmi face inima să-mi bată un pic mai tare.

— Da? Deci recunoşti, până la urmă, că eşti o fană a lui Oakley Ford?

— N-aş merge atât de departe. Am zis că-mi place cântecul tău, glumeşte ea.

Adică sper că glumeşte. E pentru prima oară când spune ceva despre muzica mea.

— E acelaşi lucru. Mă iubeşti pe mine, îmi iubeşti muzica.

— Ce-ar fi să-ţi accept scuzele? Nimeni nu mi-a cântat până acum iartă-mă la telefon.

Nici măcar W? Zâmbesc pe sub mustaţă.

— Aşadar ieri, începe ea, vorbind ciudat. Producătorul acela... îţi doreşti mult să lucrezi cu el, nu?

Mă întristez imediat.

— Mult de tot.

Las chitara la o parte, îmi pun telefonul lui Big D pe umăr şi mă întind pe pernă.

— Dar el nu vrea să lucreze cu mine.

— M-am cam prins, spune ea sec. A zis că aveţi... cum? Sounduri incompatibile?

— Mda.

Încerca să spună că el face chestii unice, în timp ce eu cânt ca trupa care era atunci pe scenă şi ca o mie de alte voci.

— Asta şi, în plus, faza cu imaginea mea, adaug eu.

— Ce fază cu imaginea?

— Ei, haide! De ce crezi că plătesc o gagică să iasă cu mine, iubito? Nu, de ce crezi că plătesc o tipă ca tine să iasă cu mine.

— Ca mine?

Îi simt enervarea şi mă grăbesc să-i explic.

— Mda. Drăguţă. Dulce.

— Ai ales fata greşită, atunci. Pentru că nu sunt prea dulce.

— Eşti mai dulce decât orice fată cu care am fost, recunosc eu. Jim şi Claudia cred că eşti bună pentru imaginea mea. Trebuie ca şi restul lumii să creadă asta, mai ales King.

— De când îţi pasă de imaginea ta? Nu păreai prea preocupat de asta când ai făcut baie în pielea goală cu fetele alea de bani gata, în Monte Carlo. Sau când fugeai în fundul gol pe Bourbon Street, anul trecut, de Mardi Gras.

Zâmbesc larg.

— Cineva mi-a luat urma pe internet.

— Nu, pur şi simplu nu pot să pornesc televizorul fără să văd un reportaj despre ultima ta tâmpenie.

Mă fac ca un arici.

— Tâmpenie? Se numeşte distracţie.

Apoi mă strâmb, pentru că asta e problema. Mă distram prea mult. Atât de mult, încât unul dintre cei mai buni producători din lume refuză să lucreze cu mine pentru că nu crede că-mi privesc muzica la modul serios.

Dar se înşela amarnic. Sunt foarte serios în privinţa asta. Când eram mic, toată lumea credea că voi deveni actor, ca părinţii mei, dar eu mă născusem cu muzica în sânge. Am compus primele mele cântece când aveam şapte ani. Le-am înregistrat când eram preadolescent. La începutul carierei mele, au fost acele acuzaţii de rahat că am primit contractul de înregistrare pentru că părinţii mei erau cine erau, dar bârfele acelea s-au stins când detractorii mei şi-au dat seama că, de fapt, cântam foarte bine.

Glasul lui Vaughn mă trezeşte din gânduri.

— Păi, dacă te distrezi, de ce să te schimbi? Eşti bogat, celebru, poţi să te distrezi cât vrei. De ce nu faci asta în continuare?

— Pentru că-mi afectează cariera muzicală.

Pentru că nu mai e distractiv.

Îi ascult răsuflarea în timp ce ciupesc aceeaşi coardă, plimbându-mă pe bare şi dorindu-mi să-l pot face pe King să se răzgândească la fel de lesne cum mă joc cu această melodie.Tăcerea se prelungeşte şi încep să mă gândesc la felul în care m-am purtat cu ea. Urât. Şi de ce? Mă forţez să găsesc un răspuns sincer. Uneori sunt capabil de astfel de momente.

Răspunsul sincer e că Vaughn face ceva lipsit de egoism şi asta mă face să mă simt stingher. E mai uşor să ai de-a face cu lichelele, dar doar pentru că ea nu va face tot ce-i spun eu nu înseamnă că trebuie să fiu un dobitoc. Mă opresc din cântat şi lovesc cu mâna peste coarde.

— Vinerea viitoare cânt într-un club, la un eveniment caritabil. O să scriu vreo două cântece. Poate chiar mai multe, ca o favoare pentru un prieten de-ai mei.

Deşi nu e chiar adevărat. Fac asta pentru autopromovare. Trebuie să am expunere la ştiri, să rămân în conştiinţa oamenilor, ca să nu mă uite în timp ce eu îmi irosesc viaţa în studio. Totuşi...

— Vrei să vii? Poţi să-ţi aduci şi câţiva prieteni, dacă ai chef.

— Asta e următoarea mea întâlnire cu tine? întreabă ea.

Vreau să-i spun că nu, eu o invit la un eveniment, unde mă poate asculta cântând, în loc să-i fredonez o melodioară pe care am inventat-o pe moment. Vreau să-l vadă pe Oakley Ford, nu pe boul despre care crede că-i distruge viaţa. Din nou, complet egoist.

Dar pentru că nu ştiu dacă va accepta invitaţia dacă vine din partea mea, spun:

— Da, e următoarea noastră întâlnire.

16

EL

Oare Oakley Ford a ieşit în mod oficial de pe piaţa burlacilor? Cântăreţul şi presupusa lui prietenă au fost văzuţi aseară la un eveniment privat. Surse exclusive au declarat pentru Gossip Central că Ford şi iubita lui erau inseparabili. Dar şi mai entuziasmante sunt zvonurile conform cărora Ford a fost zărit discutând cu megaproducătorul King. Oare avem un nou album în pregătire? Aşa sperăm!

Cuplul a plecat înainte de încheierea petrecerii. Daţi click mai departe ca să vedeţi fotografii cu Ford şi noua lui prietenă alintându-se în public! Categoric, pare că sunt mai mult decât nişte simpli amici!

— Credeam că întâlnirea cu numărul patru trebuia să fie clubul, remarcă Vaughn.

Se tot încruntă la mine şi pare la fel de derutată ca mai devreme, la telefon, când am anunţat-o că ne întâlnim.

N-am avut niciun contact de trei zile, de când i-am cântat în chip de scuze. Ca să fiu sincer, nu mă aşteptam s-o văd nici astăzi, dar PR-ul meu a avut alte planuri.

— Nu e destul de echilibrat, dacă e să te iei după Claudia, răspund oftând. Ne trebuie şi ieşiri pe timp de zi ca să avem voie să ne ţinem de mână pe întuneric.

Motiv pentru care acum stăm la coadă în faţa unui camion cu îngheţată, parcat la Melrose Trading Post. Claudia voia, probabil, să se asigure că toţi turiştii din West Hollywood care se plimbă pe-acolo pot să facă o poză cu Oakley Ford comportându-se normal.

— Sper ca îngheţata asta să fie cel mai bun produs creat vreodată din încrucişarea dintre lapte şi zahăr. Mi-a luat aproape două ore să ajung aici, cu autobuzul, mormăie Vaughn în barbă.

Ty, Big D şi alţi doi bodyguarzi stau în spatele nostru, creând o barieră evidentă între noi şi mulţime. Îmi trag căciula pe ochi.

— Trebuia să-i spui Claudiei că vrei o maşină.

Îmi vâr mâinile în buzunare şi mă uit la felurile de îngheţată. E un camion retro, cu trei arome, dar şi cu toppingurile obişnuite din California – chipsuri de kale şi quinoa învelită în ciocolată. O urăsc pe Claudia.

— N-aş putea ruga pe nimeni să-mi dea o maşină. E o nebunie.

Vaughn îşi trece mâna prin părul răvăşit. S-a întors la uniforma ei – tricoul larg cu guler în V, jeanşi sfâşiaţi şi perechea ei de Vans, decorată multicolor.

Un lucru e sigur la Vaughn – nu încearcă deloc să mă impresioneze. Între noi e un spaţiu de vreun metru. Poţi parca un VW în acel spaţiu. Pozele pe care le fac chiar acum paparazzi au descrieri care se scriu, practic, singure.

Noua relaţie a lui Oakley Ford deja se răceşte!

Oakley Ford se desparte!

Jim şi Claudia nu vor fi deloc fericiţi dacă se întâmplă una ca asta. În acest moment, titlurile pozitive le depăşesc numeric pe cele negative. Jim m-a anunţat aseară că unele dintre primele mele albume au înregistrat o creştere a vânzărilor. Cred că povestea asta cu mine şi Vaughn are efectul scontat. Dar funcţionează numai dacă publicul crede cu adevărat că formăm un cuplu.

Aşa că mă apropii de ea, sub pretextul că-i arăt felurile de îngheţată.

— Care-i aroma ta preferată?

— Doamne, kale? Numai în LA. O să iau una cu lămâie şi cu bombonele colorate.

Scoate o bancnotă de cinci dolari.

— Pe bune?

Îi iau banii din mână.

— Mă descurc.

— Ah, corect, e o cheltuială de protocol.

Vorbeşte serios? Nu-mi dau seama.

— Două combinate. Pentru ea cu bombonele, pentru mine cu...

— Dacă o să comanzi kale, plec chiar acum.

— Pe a mea las-o aşa, simplă.

Mă întorc spre Ty, care-mi întinde o hârtie de 20 de dolari. Nu ţin la mine portofelul. E o chestiune de securitate.

— Hei, frate, te superi dacă-ţi fac şi eu o poză pentru galeria vedetelor? mă întreabă cel care ia comanda, în timp ce-mi dă restul.

Îmi înăbuş un oftat.

— Sigur, nicio problemă.

— Asta-i iubita ta? Poate să apară şi ea.

Tipul se apleacă pe geam şi se uită direct în decolteul lui Vaughn. Ce obsedat! Mă aşez în faţa ei.

— Neah, doar eu. Ai telefon?

În zilele noastre, lumea nu vrea decât selfie-uri. Autografele sunt nişte dinozauri dintr-o altă epocă. Acum dovada că ai cunoscut pe cineva e în galeria ta foto. Poză sau minţi.

Tipul asudat din camion se apleacă peste tejghea. Alţi doi indivizi scot capetele pe geam. Mă vâr în cadru,

permiţându-i celui transpirat să-mi aşeze braţul gros pe spate. Scrâşnesc din dinţi, zâmbesc frumos la cameră, îndur a nu ştiu câta intruziune nedorită în spaţiul meu personal, de dragul muzicii mele, şi aştept. Aştept să-i pice fisa cum trebuie să pună camera pe modul selfie. Aştept ca încă un tip să intre în poză, aşa că acum transpiraţia mi se prelinge pe umăr. Aştept ca bârfa să se răspândească de la tipa în şort tăiat la tipul cu ochelari Ray-Ban în vârful cheliei, apoi până la tipa mai în vârstă, a cărei geantă e atât de mare încât ar putea încăpea în ea tot camionul cu îngheţată. Aştept ca cineva, oricine, să facă mai repede poza aia nenorocită.

— Daţi-mi voie să vă ajut!

Vaughn intervine, ia telefonul din mâna tipului cu îngheţata şi face o poză. Înainte de a ne lua îngheţata, Ty şi Big D ne scot din mijlocul mulţimii care se apropia din ce în ce mai mult de noi.

Vaughn se uită tânjind la camion, dar nu se plânge deloc în timp ce suntem luaţi de-acolo.

— Mulţumesc, îi spun.

Că nu ai făcut o criză. Că ai făcut poza. Că nu m-ai scos din sărite... din nou.

— Era o scenă ciudată rău, recunoaşte ea.

Ciudată, e puţin spus. Era la două secunde distanţă de o criză majoră de nervi, lucru care ar fi cauzat şi mai multe probleme.

— Mereu e aşa?

Face semn cu capul spre camionul cu îngheţată.

Îmi dau seama că tipul a postat deja poza pe Twitter şi Facebook, pentru că mulţimea s-a mărit. Oamenii fac semne spre noi. Gălăgia s-a intensificat. Din clipă-n clipă, unul dintre oamenii aceia se va simţi suficient de curajos pentru a o lua la goană spre mine.

— Cam da.

Mă uit prin mulţime după ceilalţi doi bodyguarzi şi când îi văd apărând îi fac semn lui Ty că sunt gata de plecare.

— Care-i plaja ta preferată? întreb.

Ea strâmbă din nas.

— De ce?

— Pentru că trebuie să fim văzuţi împreună, dar nu vreau să fiu călcat în picioare de oameni.

Ea ridică scurt din umeri.

— Îmi place El Segundo. Nu e supraaglomerată. Cabinele sunt închise acum, deci sunt doar localnici. În plus, e lângă rafinărie şi, uneori, pute.

— Sună perfect. Cu cât pute mai tare, cu atât mai bine.

Îmi frec mâinile.

— Ty, ştii unde e plaja El Segundo?

El dă afirmativ din cap.

— Minunat! Atunci, hai să mergem!

Bodyguardul chel cu umeri masivi şi fără gât apare în spatele lui Vaughn, cu îngheţata în mână. Faţa ei se luminează de parcă i-ar fi dăruit un colier Harry Winston.

— Ah, credeam că am renunţat la astea.

Vaughn îşi ia îngheţata ei.

— Mulţumesc frumos.

Daniel, aşa cred că-l cheamă, mormăie cu plăcere şi apoi se retrage în cel de-al doilea Ford Escalade. Ty ţine deschisă portiera din spate, dar eu nu mă pot mişca.

Picioarele mi s-au lipit de pământ când am văzut cum Vaughn îşi răsuceşte limba în jurul îngheţatei, ca un pisoi, savurând crema dulce. Închide ochii, bucurându-se de amestecul rece de ciocolată şi vanilie.

Şi cred că e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată. Atât de sexy, că-mi topeşte îngheţata din mână.

— Se topeşte, zice ea.

— Poftim?

— Ţi se topeşte îngheţata şi ţi se scurge pe degete.

Cobor privirea şi observ că am zdrobit în mână conul şi că toată îngheţata se scurge, exact cum a zis Vaughn. Ty se întinde şi-mi ia cornetul din mână.

— Mai bine urcaţi în maşină.

Cuvintele lui reprezintă un avertisment, dar tonul îi e plin de umor. O să râdă de mine din cauza asta mult timp de-aici încolo.

Vaughn se aruncă înăuntru, reuşind cumva să nu-şi întindă îngheţata pe bancheta de piele. Mă sui şi eu lângă ea, iar Ty porneşte înainte ca Vaughn să se ridice în capul oaselor şi să-şi prindă centura de siguranţă. Aşa că mă întind şi fac asta în locul ei.

Nu pentru că-mi doresc s-o ating. Nimic de genul ăsta.

EA

Ochii lui Oakley sunt înflăcăraţi. Sau poate pielea mea a luat foc. În clipa în care mâna lui mi-a atins şoldul ca să-mi prindă centura, jur că întregul trup mi s-a aprins – ca şi cum aş fi stat în beznă toată viaţa şi acum cineva m-ar fi băgat în priză.

Îmi ţin răsuflarea când îmi trece centura peste talie şi o fixează la locul ei. I-au zăbovit degetele acolo înainte de a se retrage sau a fost doar imaginaţia mea?

— Acum tu te scurgi, zice el, amuzat.

Degetul lui mare îmi atinge mâna tremurătoare, ştergând o pată de îngheţată şi apoi – şi apoi! – îşi vâră degetul în gură, lingând crema dulce.

Din gât îmi scapă un sunet ciudat, mai degrabă un chiţăit.

Înainte de a se aşeza în sfârşit pe locul lui din SUV, îşi mai linge o dată degetul mare.

— Nu ştiam că bombonelele astea sunt atât de gustoase. O să le-ncerc şi eu data viitoare.

Îmi îndrept privirea spre Ty.

— Ty, eu... eu trebuie să ajung acasă. Am... am uitat că trebuie să fiu acolo când ajung gemenii pentru că... trebuie să le semnez permisiunile pentru... o excursie.

Mă întorc spre Oakley, care se holbează la mine pe sub gene. Buza lui de jos pare umedă în locul unde era mai devreme degetul său mare.

Simt că leşin, aşa că mă sprijin de geam.

— Scuze. Am uitat. O să mă revanşez. Putem mâine să aranjăm o întâlnire la lumina zilei. O să caut eu pe Google nişte idei, dacă vrei. Poate mergem la parcul de skating de la Boyle Heights. Nu. E prea aglomerat. Ăăă... putem face o drumeţie. E un loc lângă Griffith Observatory, unde îi place lui Paisley când simte nevoia unei schimbări de ritm.

Cu cât bat câmpii mai tare, cu atât mai relaxat pare Oakley.

— Neah. E-n regulă, Vaughn. Mănâncă-ţi îngheţata până nu ţi se topeşte în mână.

Prea târziu.

— De ce i-ai permis tipului ăla să-ţi facă poză? îl întreb, oferindu-mi o portiţă de scăpare din faţa ameţelii copleşitoare care mă încearcă şi care ar trebui să-şi facă prezenţa doar în faţa lui W.

— Pentru că-i sunt dator, lui şi fiecărui fan care vrea o fotografie cu mine. Fără ei, aş fi doar fiul lui Dustin Ford.

— Dar deteşti chestia asta.

Am văzut asta, deşi a ascuns-o bine. Zâmbetul lui tensionat şi fals. Umerii încordaţi. Felul în care a încercat să evite atingerea vânzătorului de îngheţată, dar s-a trezit cu alţi trei indivizi în spinare. Dar a stat acolo, răbdător, fără să se plângă.

Şi, în vreme ce mulţimea începuse să se apropie de noi, a aşteptat apoi ca bodyguardul să ne aducă îngheţata. Eu aş fi renunţat la ea, gândindu-mă că era doar o altă tentativă ratată de a obţine ceva bun de mâncare.

Apoi s-a uitat la mine într-un fel în care nu m-a mai privit nimeni, niciodată. Asta m-a speriat şi m-a atras în acelaşi timp.

— Uneori trebuie să faci şi lucruri care nu-ţi plac. Viaţa unei celebrităţi nu înseamnă mereu huzur şi strălucire.

Nu, probabil că nu înseamnă.

La un moment dat, în timpului drumului de 45 de minute, termin de mâncat conul şi un şerveţel umed îmi apare în faţă, în mod miraculos. Îl smulg din mâna lui Oakley înainte să apuce să mă şteargă el. Apoi Ty parchează lângă trotuar. Deschid uşa, dar nu pot coborî. De-abia când Oakley se întinde şi-mi desprinde centura de siguranţă, îmi dau seama că eram imobilizată. Palma lui îmi atinge coapsa când îşi trage mâna înapoi.

Cobor în grabă, încercând să evit acele degete lungi de muzician şi sperând să nu mă mai atingă. Jur că-l aud râzând când se închide portiera.

— Mulţumesc, Ty, mormăi, apoi o zbughesc înăuntru, înainte să spună vreo vorbă.

Trântesc uşa şi mă sprijin de ea, răsuflând din greu, de parcă aş fi alergat pe traseul de la Griffith, care-i place atât de mult lui Paisley. Nu pricep de unde vin aceşti... fluturi din stomac. Până ieri-dimineaţă, îl vedeam pe Oakley drept un bou arogant şi egoist. Apoi m-a sunat şi mi-a cântat, şi brusc m-am înmuiat şi m-am topit, de parcă aş fi fost una dintre fanele lui.

Îl vreau înapoi pe Oakley cel îngâmfat. Cel care face mişto de mine spunându-mi ce bine se pricepe el cu limba şi care mă ia cu el la club doar ca să se răstească la mine şi să mă ignore. Acel Oakley pe care-l pot gestiona.

Dar acesta? Care mă pune pe jar şi care-mi scrie cântece de scuze? Mă simt total nelalocul meu.

— Hei!

Paisley apare de la bucătărie, cu o cană în mână.

— Cum a mers întâlnirea de la îngheţată?

— M-a atins, răbufnesc eu.

Ea se opreşte brusc şi apoi vine spre mine.

— Adică te-a atacat?

— Nu. Nu, zic eu, fluturând din mână. Mi se topea îngheţata, iar el a luat o picătură pe degetul mare, pe care şi l-a vârât apoi în gură.

Recit povestea asta de parcă ar fi fost un act serios de pornografie. N-a fost totuşi nici ceva pentru copii.

Paisley mă priveşte foarte îngrijorată.

— Te simţi bine? Ai stat prea mult în soare?

Nu ştiu cum să-i explic. Nu-mi pot explica nici mie. Nu ştiu decât că degetele cu vârfuri aspre ale lui Oakley mi-au atins şoldul. Mi-au atins mâna. Mi-au mângâiat mâna.

Şi mi-a plăcut din cale-afară.

17

EA

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Cea mai bună îngheţată azi. Ar trebui să facă o aromă numită Vaughn. Aş comanda-o în fiecare zi.

Vaughn Bennett @OakleyFord Ţi-ai pune şi firimituri de Kale pe deasupra?

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Neah, vreau Vaughn simplă, nu amestecată.

Vaughn Bennett @OakleyFord Pare plictisitor.

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Nici gând. Am gustat-o azi. A fost delicioasă.

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Dar tu? Care e aroma ta preferată?

Vaughn Bennett @OakleyFord Aici trebuie să spun Oakley Ford?

@rubyred342 @OakleyFord Vreau o aromă numită OAKLEY!

@jj_warren33 @OakleyFord @VeryVaughn Luaţi-vă o cameră!

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Doar dacă vorbeşti serios. Altfel îmi răneşti sentimentele.

Vaughn Bennett @OakleyFord Tot despre îngheţată vorbim?

— E gata cina? urlă Shane din camera gemenilor. Avem fotbal.

Ung ultimele două cerculeţe de cocă cu unt şi le arunc în tigaie, înainte de a ţipa:

— Cinci minute!

Mă uit din nou la ceas. Puiul cu lămâie şi iaurt va fi gata în două minute; băieţii îşi vor înfuleca mâncarea în mai puţin de zece minute. În mai puţin de jumătate de oră voi curăţa masa şi voi băga în frigider mâncarea rămasă pentru Paisley. În seara asta lucrează până târziu la nu ştiu ce proiect secret de-ale lui Diamond.

Dacă totul merge conform planului, ar trebui să am o oră întreagă la dispoziţie ca să mă pregătesc pentru concertul live al lui Oakley Ford de la Valor Club, locul de desfăşurare a evenimentului caritabil la care m-a invitat, împreună cu prietenii mei. Întorc pâinea şi apoi scot puiul perfect gătit din cuptor.

— Ce mâncăm? întreabă Shane când dau amândoi buzna în bucătărie.

— Pâine de casă cu pui cu lămâie, cu ceapă verde, mazăre şi sos de iaurt.

— Deci pâine, pui şi mazăre, zice Spencer, adulmecând mâncarea. Miroase bine.

Ridică degetul mare spre fratele lui geamăn.

— Ăsta nu e unul dintre experimentele tale, corect? face Shane, trăgându-şi scaunul. Pentru că mor de foame.

— Dacă nu vă place ce gătesc, atunci nu mâncaţi, le spun celor doi râzgâiaţi.

Cu mişcări experte, tai puiul pentru băieţi, torn un pic de sos de iaurt peste carne şi le pun farfuriile în faţă.

Cei doi termină rapid de mâncat, pentru că, în ciuda reclamaţiilor lor privind tentativele mele culinare megaambiţioase, majoritatea meselor lor sunt date naibii de bune, dacă pot să mă laud. E unul dintre lucrurile pe care ador să le fac când am timp, şi acum, că nu mai lucrez şi avem mai mulţi bani de cumpărături, mi-a plăcut la nebunie să gătesc tot felul de mâncăruri.

Nu toate au avut succes, dar cred că mai bine de jumătate din ele, da. În ritmul în care gemenii consumă mâncarea, s-ar putea spune că sunt de acord, deşi nu vor să recunoască.

În curând, cei doi pleacă la antrenamente. Îi duce cu maşina tatăl unuia dintre colegii de echipă. Apoi e momentul să mă pregătesc.

Kiki mi-a aprobat ţinuta: jeanşi mulaţi, tricou lălâu, un sutien de dantelă albăstruie care se ghiceşte pe sub bluză şi o pereche de cizme fără toc. Îmi prind părul într-o coadă înaltă, mă machiez cu rimel şi un pic de gloss. Un alt SUV negru e trimis să mă ia, dar nu-l recunosc pe şofer, iar ochelarii lui maţi şi expresia încremenită nu invită deloc la dialog.

— Fără limuzină? zice Carrie, oarecum în glumă, când trecem pe la ea s-o luăm.

E îmbrăcată într-o rochie neagră, tăiată în talie. Şi-a întins părul, care seamănă acum cu o draperie blondă şi strălucitoare.

— Nu l-am văzut niciodată pe Oakley într-o limuzină, recunosc eu.

— Păcat! Poate că le păstrează pentru spectacolele de la galele de premiere?

Ridic mâinile, în semn de „habar n-am”.

— Poate…

Ne uităm amândouă la şofer, care se preface că nu suntem acolo. Intră în trafic, îndreptându-se spre următoarea noastră destinaţie.

— Apropo! Postările dintre voi pe Twitter m-au excitat de-a dreptul, mă anunţă Carrie.

— Îhhh. Prea multe informaţii.

— De la mine? Ăăă, tu şi Oakley făceaţi remarci sexuale despre îngheţată!

De fapt, eu şi Amy postam remarci sexuale despre îngheţată, dar nu-i spun asta lui Carrie. În plus, dacă e să fiu cinstită, într-un fel am uitat total de Amy săptămâna asta. Uneori mi se părea că vorbesc direct cu Oakley, iar unele dintre replicile sale – ale lui Amy – semănau cu lucrurile pe care le-ar fi spus în realitate.

Presupun că echipa Claudiei îl cunoaşte foarte bine.

— Nu mă mai urmări pe Twitter, îi zic rânjind lui Carrie.

Ea mă imită.

— Atunci nu mai posta.

— Touché.

Ne oprim s-o luăm pe Kiki şi primul lucru care-i iese din gură când se suie în maşină este:

— Fără limuzină?

— Asta am zis şi eu! exclamă Carrie. Se pare că Oakley nu se plimbă cu limuzina decât la spectacolele galelor de premiere.

— Aha, are logică.

Ridic din sprâncene când aud această afirmaţie, pe care Kiki o ia drept literă de lege.

— Doamne, arăţi superb, îi zice Carrie. Nu-i aşa, Vaughn?

Kiki e foarte frumoasă. Are părul ondulat şi coafat în forma unui val perfect. Poartă şort negru de satin şi o bluză străvezie peste un sutien roşu. Are pantofi cu toc de 12 centimetri.

— Pantofii ăia sunt şmecheri rău, zic eu.

— I-am împrumutat din şifonierul mamei, ne anunţă Kiki.

Tracy e ultima de pe listă. Trec pe scaunul pasagerului, în vreme ce ea se înghesuie între Kiki şi Carrie, apoi ţopăie de câteva ori.

— Nu-mi vine să cred că sunt în SUV-ul lui Oakley Ford!

— Centura, spune şoferul.

Nu ne mişcăm de pe loc.

— Centura, repetă el.

— Ah! zic şi mă răsucesc. Pune-ţi centura de siguranţă, îi zic lui Tracy.

Ea se execută repede, apoi bate din palme.

— Scuze! Eram atât de entuziasmată, că uitasem. E o nebunie! Voi nu vă bucuraţi? Eu o să mor în seara asta! Câte celebrităţi vor fi acolo? Credeţi că va fi şi Dylan O'Brien? Îl iubesc atât de mult!

Tracy umple SUV-ul cu întrebările ei – unele la care nu am răspunsuri, dar entuziasmul ei e molipsitor. Şi are dreptate să fie entuziasmată, pentru că vor fi nenumăraţi oameni faimoşi acolo, atât de mulţi că nici măcar Tracy nu va putea ţine pasul cu toţi. Prietenele mele sunt înnebunite de lista invitaţilor şi de faptul că suntem atât de aproape de scenă, încât, la un moment dat, i-aş putea linge picioarele lui Oakley.

Cât despre mine, nu-l văd decât pe Oakley, pentru că Oakley Ford pe scenă e incredibil. Îmi trec fiori prin tot trupul când îl văd cum cucereşte mulţimea. Scoate o notă perfectă după alta, cu vocea lui răguşită. Nu ştiu dacă e vorba despre lumini sau despre efortul pe care îl depune în reprezentaţia sa, dar a transpirat la greu. Tricoul îi e ud leoarcă. Şuviţele şatene de păr i se lipesc umede de frunte. Braţele i se încordează la fiecare sunet pe care-l scoate din chitară.

Arată atât de bine pe scenă, acolo, sus. Atât de sexy! Şi mă simt atât de vinovată că stau aici şi-l admir! I-am spus lui W că e un rol, dar eu nu sunt actriţă. Nu pot separa sentimentele false de cele reale şi totul se amestecă în mintea mea. De câte ori îl privesc pe Oakley, mă gândesc la momentul pe care l-am împărtăşit la întâlnirea cu

îngheţata. Arşiţa din ochii lui. Felul în care mi-a făcut inima să bată.

Aproape că l-aş fi sunat în acea seară pe W ca să-i povestesc despre asta. Ca să-i mărturisesc că toată faza asta cu prefăcătoria devine derutantă pentru mine. Ca să mă asigure că e OK – chiar normal – să am o asemenea reacţie faţă de Oakley.

Dar asta e o nebunie. Sigur că W nu m-ar fi mângâiat pe cap. Ar fi fost furios.

Totuşi, trebuie să-i spun. Nu-i aşa? Aceasta e prima oară în doi ani când simt atracţie faţă de un alt tip... asta e ceva ce W trebuie să ştie.

Nu-i aşa?

Îmi înăbuş un suspin de frustrare şi mă străduiesc să mă concentrez la ultimul cântec al lui Oakley, care e uimitor, aşa cum au fost şi celelalte din seara aceasta. Când termină, lumea îi scandează numele, dar, nu ştiu de ce, nu pare fericit cu tot valul acesta de adoraţie care-l copleşeşte. Mă aşteptam să dea mâna cu oamenii, să flirteze cu fanele, să converseze cu mulţimea, poate. Dar el nu o face. Stă pur şi simplu jos cu chitara, salută publicul cu un surâs rece şi apoi dispare în culise, de parcă interpretarea lui n-ar fi fost uluitoare.

Mă încrunt şi-mi rotesc privirea prin club, întrebându-mă dacă i se mai pare cuiva ciudată chestia asta. Sau dacă a mai observat cineva cât de forţat părea zâmbetul lui de adio.

Dar cu toţii sunt ocupaţi să-l aclame pe Oakley, inclusiv prietenele mele, care vorbesc în gura mare despre cât de bine arată el în seara asta.

— Scuze, spune iute Kiki, înroşindu-se când vede că mă uit la ea. Ştiu că e iubitul tău, dar... pe bune. Ştii şi tu cât e de sexy.

— Mda, este, zic eu absentă.

Nu-mi pasă că prietenele mele îi analizează înfăţişarea falsului meu iubit. Mă interesează mai degrabă cine a făcut ca ochii falsului meu iubit să fie atât de trişti.

— Mă-ntorc imediat, le spun fetelor, după care mă îndepărtez. Să nu frângeţi prea multe inimi în seara asta, le strig eu peste umăr.

Mă simt prost că le abandonez, dar am senzaţia că Oakley are nevoie de mine. Şi, deşi e un gând nebunesc, nu pot scăpa de impresia asta care mă face să-mi croiesc drum prin mulţime până când ajung la micul hol din capătul încăperii. Doi bodyguarzi musculoşi stau în faţa frânghiei de catifea neagră care desparte coridorul de sala principală. Dar aceştia o ridică în clipa în care le arăt că am permis de culise.

Pe hol mă trezesc înconjurată de şi mai multă lume. Tipi care cară amplificatoare enorme şi instrumente. Fete în ţinute sumare care chiţăie una la alta. Oameni la costum care au ecuson ca al meu. Zeci de camere de luat vederi peste tot. Unele se îndreaptă spre mine şi, instantaneu, îmi feresc capul pentru ca fotoreporterii să nu-mi prindă clar faţa. Stânjenită de toată această atenţie, merg până

când zăresc ţeasta cheală a lui Ty, la vreo 5 centimetri deasupra capetelor celorlalţi de pe hol.

— Ty, spun eu încet.

El se întoarce.

— Hei, Vaughn. Ţi-a plăcut spectacolul?

— Da, a fost superb. Unde e Oak?

Numele îmi scapă de pe limbă înainte să mă pot controla, iar asta mă ia prin surprindere. De când îi spun eu Oak? Mă bate tot timpul la cap să-i spun aşa, iar eu l-am ignorat mereu şi i-am zis Oakley.

Ty face semn cu degetul mare spre uşa din spatele lui. Pe o plăcuţă aurie scrie Cabină şi, deasupra ei, e o foaie albă de hârtie pe care e mâzgălit cuvântul „Ford”. Şovăi un pic.

— Pot să intru acolo?

Ty dă aprobator din cap.

— Sigur!

Îmi ţine uşa deschisă, iar eu trec pragul cu sfială. Camera e mai mică decât mă aşteptam. Îmi imaginam că Oakley Ford va primi o cabină enormă, cu canapele scumpe de piele, cu şampanie şi o fântână de ciocolată sau ceva de genul ăsta. Dar încăperea are dimensiunile dormitorului meu, o singură canapea – nu de piele – şi un mic frigider sub o măsuţă de toaletă.

Oakley tocmai îşi scoate o sticlă de apă din frigider. Se îndreaptă când mă vede, trecându-şi sticla de plastic peste fruntea asudată.

Din nou mă simt dată peste cap de cât de atrăgător este. A moştenit cele mai frumoase trăsături de la părinţii lui vedete de cinema, pentru că, dacă stau să mă gândesc, nu cred că Dustin şi Katrina Ford au vreo trăsătură nasoală. Amândoi sunt superbi şi la fel e şi fiul lor.

Tricoul transpirat îi e practic lipit de piept, ceea ce mă face să-mi dau seama cât de fierbinţi au fost acele reflectoare, dar şi de fiecare muşchi pietros şi bine sculptat.

— Hei, zic eu.

Scoate dopul sticlei şi ia o gură zdravănă de apă.

— Hei!

Are glasul mai aspru ca de obicei, probabil pentru că a cântat 30 de minute.

— Ai fost foarte bun pe scenă.

— Mersi!

Urmează o clipă de tăcere stânjenitoare. Îl aştept să facă vreo remarcă arogantă despre mine şi despre faptul că, în cele din urmă, recunosc că-mi place muzica lui... însă nu spune nimic. În schimb, se duce spre canapea şi se trânteşte oftând adânc. După un moment, mă aşez lângă el.

— Ce-ai păţit? îl întreb.

Îşi muşcă buzele. Un strop de sudoare i se prelinge de pe frunte pe obraz, apoi în barba de o zi, pe maxilarul puternic.

— N-am cântat nimic nou, mi se destăinuie el, în cele din urmă.

Mă încrunt.

— Păi, trebuia?

— Nu, dar...

Pune dopul înapoi şi împinge sticla pe măsuţa din faţa canapelei.

— Atunci care-i problema? Ai susţinut un spectacol extraordinar. Toată lumea a înnebunit.

— Ştiu, zice şi oftează din nou. Nu ai cum să înţelegi. Să cânţi la nesfârşit aceleaşi melodii... poate fi obositor uneori.

Mă încrunt şi mai tare.

— Păi, nu asta faci? Adică, nu ai cum să scrii cântece noi pentru fiecare concert. N-ai de ales, trebuie să cânţi aceleaşi chestii.

— Ba nu! Adică, ba da. E normal... ai dreptate. Dar în acelaşi timp te şi înşeli, pentru că nu sunt aceleaşi chestii. Adică, sunt, dar...

Are o expresie pierdută în ochi.

— De câte ori urc pe scenă e o experienţă cu totul nouă. Chiar dacă melodia e aceeaşi. E un public nou, o energie nouă.

— Şi în seara asta ce e diferit? întreb derutată.

El scoate un sunet exasperat.

— E blocajul ăsta tâmpit. E muzică în mine, Vaughn, şi nu vrea să iasă la suprafaţă. N-am scos un disc de doi ani. Tot ce înregistrez la studio e o porcărie. Dar în capul meu nu e porcărie deloc. E acolo. E acolo şi nu ştiu cum s-o las să iasă. Ştii ce vreau să spun?

Dau încet din cap.

— Oarecum. Probabil că nu e acelaşi lucru, dar aşa mi se întâmplă şi mie cu desenatul. Am făcut o mulţime de ore de artă în liceu şi au existat momente în care nu puteam trasa nici măcar o linie. Mai ales când începea să semene a muncă. Mă grăbeam să termin tema, dar e greu să desenezi când nu eşti inspirat.

Sau când gătesc acasă. Am zile în care inspiraţia mă loveşte şi pot să fac cele mai mişto lucruri din te miri ce găsesc în frigider, cum ar fi supa cu găluşte pe care am făcut-o din nişte zeamă de pui. În alte ocazii, rămân blocată şi fac ce fac în fiecare săptămână – chiftele, paste, hamburgeri. Şi da, deşi încerc să scot acele mâncăruri din anonimat, ele încep să mă obosească. Cred că asta m-a făcut să încerc, din capul locului, lucruri noi.

Oakley geme.

— Problema este că eu am inspiraţie.

— Atunci de unde crezi că vine blocajul ăsta?

— Habar n-am, la dracu’!

Mă gândesc la asta mult timp.

— Tata spunea că răspunsul la orice problemă există în capul nostru. Cred că ţi-ar fi recomandat meditaţia sau ceva de genul ăsta.

— Funcţionează?

Mă strâmb.

— Nu prea. Într-o vară, s-a dus într-o tabără de zece zile în India şi, când s-a întors, meditaţia era răspunsul la orice. N-ai luat notă bună la testul de la chimie? Du-te şi meditează! Ai o problemă cu vreun prieten? Închide ochii şi găseşte-ţi Zenul.

Îmi muşc obrazul pe interior. După ce ei au murit, eu nu mi-am mai găsit Zenul. Închideam ochii şi tot ce vedeam era accidentul. Mi-a luat un an până ca acele coşmaruri să dispară. La mine meditaţia n-a funcţionat. Îmi scapă un oftat.

— De fapt, n-ar trebui să urmezi sfaturile pe care mi le dădea tata. Părinţii mei luau nişte decizii îngrozitoare.

Oakley pare uluit.

— Pe bune? Cum ar fi?

— Cum ar fi...

Fac o pauză, pentru că părinţii mei au făcut atâtea lucruri nesăbuite, încât mi-e greu să aleg unul singur.

— De exemplu, odată tata a spart toate economiile noastre de vacanţă pe o barcă, deşi nu ştia nimic despre ambarcaţiuni. Era atât de scumpă, dar el s-a jurat c-o să merite orele de nesfârşită distracţie pe care urma să ni le aducă. Aşa că în loc să mergem la Disneyland, ne-am dus cu barca nou-nouţă în călătoria de botez şi ne-am răsturnat după zece minute.

— Mă rog, n-a fost chiar vina lui, spune Oakley cu grijă, dar îl văd că-i vine să zâmbească.

— Iar altă dată, el şi mama au hotărât să călătorim dintr-un capăt într-altul al ţării, de pe Coasta de Vest până pe Coasta de Est şi înapoi. Dar niciunul dintre ei nu s-a gândit să verifice maşina înainte de a pleca, iar transmisia a murit undeva în Nevada, rătăcindu-ne în deşert mai mult de 24 de ore. Jur că vulturii necrofagi începuseră să zboare pe deasupra noastră!

Acum Oakley râde de-adevăratelea. Mă bucur să văd că încruntătura adâncă de pe fruntea lui şi ridurile de oboseală din jurul ochilor s-au risipit.

— Părinţii mei erau în mare parte spontani şi amuzanţi, dar de-a dreptul iresponsabili. Nu plănuiau nimic în avans. Pentru ei nu conta decât prezentul.

Mă detest pentru resentimentele care-mi dau târcoale. Pentru că mama şi tata au murit. I-am iubit şi mi-e dor de ei şi n-am voie să fiu mânioasă pe ei pentru că au fost impulsivi şi au dorit să-şi trăiască viaţa la maximum.

Însă sunt. Măcar un pic. De ce n-au pus bani deoparte pentru copiii lor? De ce au refinanţat ipoteca doar pentru a merge în acel safari în Africa? N-aveam nevoie să mergem într-un safari! Banii aceia puteau fi direcţionaţi în fondurile de educaţie ale lui Spencer şi Shane. În fondul meu pentru colegiu. Paisley a folosit fiecare cent din poliţa de asigurare pentru a păstra casa. De-abia ne-au mai rămas câţiva bănuţi.

Pe genunchi simt o mână rece. Tresar surprinsă şi pulsul mi se accelerează când mă uit şi văd că degetele lungi ale lui Oakley mă mângâie uşor.

— Ai voie să fii supărată pe ei, spune el grav. Faptul că un om moare nu-l transformă automat într-un sfânt.

Degetele lui îmi mângâie din nou genunchiul, foarte uşor, apoi Oakley îşi retrage mâna.

— Măcar părinţii tăi au fost... acolo.

Văd cum înghite în sec şi mă întreb dacă se gândeşte la părinţii lui, despre care nu prea vorbeşte.

— Da. Au fost.

Între noi se lasă tăcerea. Dintr-odată mi se face milă de el. Îmi pare rău pentru blocajul lui creativ şi pentru părinţii absenţi, precum şi pentru faptul că stă aici singur, în cabină, în loc să fie înconjurat de prietenii şi de familia lui.

Sunt tentată să-l iau în braţe şi să-l strâng tare la piept, dar ar fi megaciudat. Aşa că încerc altfel să-l fac să se simtă mai bine.

— Mă distrez atât de bine în seara asta! spun încet. Şi prietenele mele la fel. A fost superdrăguţ din partea ta să le faci tuturor rost de permise. Nici n-aş fi visat să te rog una ca asta, dar mă bucur că te-ai gândit. Acum mă vor iubi o veşnicie.

El dă din cap, uitându-se la mine.

— Ce-i? mormăi, foindu-mă stingherită sub privirea lui intensă.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— La ce te referi?

— N-ai fi cerut permise pentru prietenele tale.

— De ce să fac aşa ceva? A fost extrem de generos din partea ta să mă inviţi pe mine. De ce să mă lăcomesc?

Ochii lui verzi nu se desprind de chipul meu. Se uită atât de atent, încât inima mea bate tot mai tare, până ajunge la un ritm primejdios. Răsuflarea mi se întretaie. Îmi simt pielea fierbinte dintr-odată. Întrerup contactul vizual şi mă clatin.

— Haide, îl îndemn, hai să mergem dincolo! Nu cred că vrei să ratezi prestaţia prietenului tău.

— Setul, mă corectează el, dar se ridică şi ne îndreptăm împreună spre uşă.

— Nu e tot o prestaţie?

— Ba este. Dar în industria asta îi spunem set.

— Bine, dar e şi o prestaţie, spun eu. Sunt sinonime. De aceea, ambii termeni sunt acceptabili.

— Bine, Domnişoara Ştie-Tot. Ignoră tu toată industria muzicală.

— Uuuu, asta pentru că tu, la cei nouăşpe ani ai tăi, eşti un mare expert. Faci parte din lumea asta de o veşnicie.

Zâmbesc în timp ce mă-ntind după mânerul uşii.

— Hei, cu siguranţă sunt mai expert decât tine. În mai multe domenii.

Face cu ochiul şi mă prinde de mână. Dar o face exact când eu deschid uşa cu cealaltă mână, astfel că forţa care mă trage spre el mă face să dau drumul uşii.

Ceea ce înseamnă că aceasta se deschide larg exact când Oakley îşi lipeşte buzele de buzele mele.

18

EL

Sărutul nu durează mai mult de o secundă. Gura mea e lipită de gura lui Vaughn, care a rămas cu zâmbetul la jumătate. Limba mea îi mângâie buzele, dar nu apuc să mi-o strecor printre ele.

Bliţurile se declanşează. O adevărată explozie, ca nişte fulgere strălucitoare pe coridorul înghesuit.

Văd expresia speriată a lui Tyrese, dar el nu pare nici pe departe la fel de uimit ca Vaughn, care ridică privirea în timp ce camerele continuă să facă zgomot în jurul nostru.

Rahat! Trebuia să aleagă fix momentul ăla ca să deschidă uşa?

Îmi reprim un suspin şi o trag înapoi în cabină, trântind uşa.

— Vaughn, încep să spun.

Vaughn, vreau să te sărut din nou. Vaughn...

Nu mă aude pentru că vorbeşte în acelaşi timp cu mine.

— Uau, ce sincronizare perfectă!

Îşi duce două degete la buze. Îmi şterge sărutul?

— Nu mă aşteptam la asta, dar cred că e un lucru bun, pentru că aşa pare mai natural.

Natural? Oare crede că...

— Crezi că am plănuit asta?

— N-ai plănuit?

Se încruntă din nou.

Îmi trec agitat o mână prin păr. Am sărutat-o pentru că a fost amuzantă şi dulce. Nu a făcut mişto de mine când i-am vorbit despre blocajul meu. A încercat să mă consoleze cu poveşti stupide despre familia ei, deşi era clar că acele amintiri îi provoacă suferinţă. Nu aşteaptă de la mine

nimic din ce nu am negociat. E diferită şi-mi doream o gură de aer proaspăt. Voiam să ştiu cum e să fii ea şi singurul fel în care am ştiut să fac asta a fost să-mi lipesc buzele de ale ei.

Dar e limpede că ea nu a simţit nimic, aşa că trebuie să mă prefac că nici eu n-am simţit.

— Mda, în întregime plănuit.

Îmi aruncă un zâmbet nesigur.

— A funcţionat. Tu şi Claudia ştiţi ce faceţi. În orice caz, cred că acum ar trebuie să mergem. Să ascultăm setul?

Ar fi un moment bun să mărturisesc adevărul, dar, deoarece pentru ea nimic nu e real, să mă ia naiba dacă o să fiu eu cel care va recunoaşte că sunt pe altă frecvenţă. Aşa că deschid uşa şi-i fac semn să iasă.

Trupa lui Maverick e deja pe scenă când ieşim. Suport câteva palme pe spinare de la câteva cunoştinţe şi bat pumnul cu Luke.

— Îmi pare rău pentru povestea cu faza de la tine de-acasă şi restul. Aş fi spus ceva la club seara trecută, dar n-am mai apucat, îmi şopteşte el. Nu m-am gândit.

— Nu e mare scofală, răspund eu, deşi chiar m-am ofticat, dar nu vreau să discut despre asta.

— Aşa ziceam şi eu, spune el, rânjind. E doar un pat, corect? Nu s-a întâmplat nimic rău.

— Am ars patul ăla.

Luke râde.

— Îţi permiţi. Hei, Vaughn, prietenele tale sunt foarte mişto. E vreuna dintre ele necuplată?

Îmi aruncă o privire, cerşind parcă instrucţiuni. Care-i planul? mă întreabă pe muteşte. Mi-ar plăcea să-i spun că acum nu există niciun plan, la fel cum nu exista nici acum cinci minute, şi că ea flirtează cu mine, Oak Ford, online. După întâlnirea la îngheţată, am căpătat controlul asupra conturilor mele de pe reţelele de socializare de la echipa mea de PR, dar n-am avut curajul să-i spun lui Vaughn că, de fapt, interacţionează cu mine, nu cu o mulţime de asistenţi.

— Luke e un nemernic, o avertizez. Dar dacă prietenele tale pot trece peste asta, cântă foarte mişto la chitară.

— Hei, nu sunt nemernic. Mă rog, poate puţin.

Îşi desface mâinile. Stratagema aceasta nevinovată o face pe Vaughn să râdă, iar pe mine mă străbate un sentiment nefamiliar, pe care-l identific drept enervare, nu gelozie. Luke o face să râdă? O iau de mână şi o trag aproape de mine, deopotrivă bucuros şi iritat că nu se fereşte. Acum suntem în public, iar ea joacă un rol.

De-asta îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul şi se sprijină de mine. Mâna ei mică se prinde de tricoul meu, la spate. Iar eu îmi petrec braţul peste spatele ei, lăsându-mi degetele să atârne pe rotunjimea umărului său. Pentru că aşa trebuie să arătăm. Îndrăgostiţi. Înamoraţi. Un artist uzat moral şi iubita lui inventată de dragul presei.

După felul în care oamenii din public dau din cap, Maverick e în mare formă pe scenă. Dar la mine nu ajunge niciun sunet din cântecele lui. Nu mă pot abţine să nu trag întruna cu ochiul la Vaughn, care pare mai interesată de una dintre prietenele ei – o blondă înaltă cu nişte balcoane zdravene – care flirtează cu Luke.

Dar în timp ce eu încerc să-mi dau seama de ce am sărutat-o, cât de bine a fost şi cât de mult aş vrea s-o fac din nou, chiar acum, în faţa ziariştilor de scandal şi a fotografilor, ea pare total neafectată. Ca şi cum n-a fost mare scofală că am sărutat-o.

Şi asta mă scoate din sărite.

Vreau să-i scot din cap această mulţumire de sine. Toate gagicile din încăpere s-ar călca în picioare pentru şansa de a mă săruta. Jumătate dintre ele m-ar lăsa să le-o trag sprijinite de perete, în timp ce iubiţii lor ne-ar privi.

Dar pe chipul lui Vaughn nu se citeşte decât un palid interes... şi nu faţă de mine. La naiba, se îndrăgosteşte de Luke?

— Tipul ăsta a vândut accesul la dormitorul meu.

Îl arăt cu degetul mare pe Luke, care şi-a pus mâna pe umărul blondei şi o trage spre el. Vaughn întoarce brusc capul spre mine.

— Luke?

— Da. Şi are 25 de ani.

— Bleah! Ce scârbos! Şi de ce mai vorbeşti cu el?

— E basistul meu. Nu-l pot ignora doar pentru că uneori e dobitoc.

— În fine, haide! Nu-l pot lăsa să saliveze pe prietena mea.

Vaughn îmi dă braţul la o parte, dar, înainte de a zbura în ajutorul prietenei ei, mă prinde de mână. De dragul aparenţelor, sunt convins, dar o prind şi eu strâns şi o las să mă târască prin bar.

— Hei, Carrie!

— O, Doamne, Vaughn! Ce cool e aici! zice Carrie şi îşi încolăceşte braţele în jurul lui Vaughn.

Cele două fete se dezechilibrează, Vaughn se lipeşte de mine, iar eu mă crispez.

Le ajut să se echilibreze. Ultimul lucru de care am nevoie în seara asta e o erecţie nepotrivită în jeanşi. Asta i-ar provoca un atac de cord Claudiei.

Vaughn îmi aruncă din nou o privire nesigură, care sugerează că se simte jignită. Dau să deschid gura să-i spun că-mi pare rău, dar am obosit să-i tot spun asta, mai ales că nici măcar nu ştiu pentru ce trebuie să-mi cer scuze. Pentru că am sărutat-o? Şi apoi pentru că am încercat să mă distanţez puţin de ea, când ea preferă să stea în mijlocul unei mulţimi asudate decât să se giugiulească în camera verde cu mine?

— Mulţumim că ne-ai invitat.

Carrie o dă pe Vaughn la o parte ca să se arunce pe mine. O prind, căci altfel ar cădea în cap.

— Eşti uluitor! Senzaţional!

— Hei, jos labele de pe marfa mea, glumeşte Vaughn.

Se strecoară între mine şi prietena ei, făcând loc. Îmi ia din nou mâna şi mi-o lipeşte de talia ei.

Trebuie să-mi reamintesc că doar joacă un rol. Şi se pricepe. Atât de bine, încât mă face să cred, preţ de o clipă, că vrea s-o ţin de mână. Că-i place să stăm lipiţi unul de celălalt.

Totul e teribil de derutant pentru mine.

— Ştiu, zice Carrie, făcând cu ochiul. Dar nu mai puteam rezista. Adică, Doamne, e Oakley Ford. Nu-mi vine să cred că stau lângă el. Sau că l-am atins.

Bate câmpii în continuare, de parcă nici n-aş fi o persoană reală.

— Vezi că stă lângă tine, Carrie, o dojeneşte cu blândeţe Vaughn, pentru ca prietenele ei să nu se supere.

Îmi ascund recunoştinţa sub un zâmbet arogant.

— Oakley, ele sunt Carrie, Tracy şi Kiki – ea mi-a aranjat părul aseară – şi iubitul ei, Justin. Cântecul preferat al lui Justin e „Do Her Right”.

Tipul masiv din spatele lui Kiki se îmbujorează.

— Hei, frate! zic şi îi întind mâna. Şi al meu.

Ştim cu toţii că primul single de pe Ford e despre sex, deci nu râd de el sau ceva de genul ăsta, dar obrajii i se aprind

şi mai tare. Mă bate prietenos pe mână, apoi îşi lasă bărbia în piept. Fetele chicotesc, apoi izbucnesc într-un hohot de râs.

— Mă duc la budă, zice Justin, apoi dispare.

— Ce-a fost asta? întreb.

De data asta, Kiki e cea care roşeşte, şi, într-un final, pricep. Cred că au pus cântecul ăla când s-au prostit şi ei. Vaughn zâmbeşte cu subînţeles.

— Hai să spunem că eşti vinovat pentru o mulţime de partide de sex de la Thomas Jefferson High.

— Mă bucur că v-am inspirat.

Asta le face pe fete să hohotească isteric. Luke consideră că e momentul să deschidă gura din nou.

— Ar trebui să trecem pe-acasă pe la Oak în seara asta. Ce zici de un after-party, frate?

Dacă n-aş fi fost acolo, în faţa lui Vaughn şi a prietenelor ei, i-aş fi zis imediat NU, dar acum habar n-am ce să fac. Nu vreau să invit o groază de străini acasă la mine. Dacă aş fi doar eu cu Vaughn? N-aş avea nimic împotrivă. Restul plebei? Nu prea am chef. Dar e vorba de prietenii lui Vaughn şi sunt aproape disperat ca ea să mă placă.

— Nu, trebuie să mergem acasă, zice Vaughn, iar eu încerc să nu par foarte mulţumit de răspunsul ei. Prietenii mei au ore mâine.

— Vaughn, mormăie Carrie, evident stânjenită de insinuarea că sunt prea mici ca să stea în oraş. E-n regulă.

— Sunt obosită, replică Vaughn.

Îşi încrucişează braţele la piept şi se holbează revoltată la prietena ei.

— Şi eu, mint.

Nu e nici măcar miezul nopţii. Luke se uită urât la mine.

— De fapt, după setul ăsta, aş vrea să merg acasă, spune Vaughn.

— De ce? insistă Carrie. Tu nu munceşti. Nici şcoală nu ai.

Are un ton plin de reproş, de parcă Vaughn are fi un răhăţel neînsemnat. Poate că o putem abandona cu Luke.

Vaughn o ignoră.

— Ne poate duce Ty acasă? mă întreabă ea.

— Da.

Carrie o lasă mai moale, dându-şi seama că Vaughn n-o să se răzgândească. Şi când devine evident că n-o să-l las pe Luke s-o ducă acasă pe vreuna dintre liceenele astea şi că nu voi găzdui nicio petrecere la mine acasă, se cară ca să-şi găsească o pradă mai uşoară. Sau măcar una disponibilă.

Maverick cântă ultimele acorduri, după care reflectoarele se sting o dată, apoi de două ori, indicând că urmează o pauză. La toalete se fac cozi interminabile.

— Mulţumim pentru invitaţie, îmi spune Kiki.

— Daaa, a fost fenomenal. Hai să facem o poză!

Carrie pune camera foto în mâinile lui Vaughn.

Cu mine, adică. Vaughn ridică din umeri, voind parcă să spună exact ce-mi trece mie prin minte. N-am cale de scăpare. Cele două fete mi se vâră pe sub braţe. Vaughn strânge din buze, încercând să nu râdă, pentru că ştie cât de mult detest faza asta.

April n-ar fi râs. Ar fi fost geloasă. Vaughn crede că e amuzant că sunt pipăit de gaşca ei de fete. De fapt, cred că mâna lui Carrie coboară subtil spre buzunarul meu de la spate.

— Fă poza, şoptesc eu.

Vaughn îmi face semn că e OK şi face o fotografie. Prietena ei, Kiki, ţâşneşte de lângă mine şi-i dă telefonul ei. Acum o mulţime de oameni fac poze. În clubul care e atât de întunecat, încât sunt sigur că singurele lucruri ce vor apărea pe aparatul lui Carrie vor fi trei siluete şi trei perechi de ochi roşii. Sunt camere îndreptate spre mine din toate direcţiile.

Undeva pe internet, poza asta va primi descrierea Oakley Ford asaltat de fete la club. Deja îşi abandonează iubita?

Din fericire, se termină repede şi ieşim prin spate, ajungând la maşinile care ne aşteaptă.

— W o să fie foarte gelos când o să afle despre seara asta, zice Carrie.

Lângă mine, Vaughn se încordează. Mă loveşte un gând revoltător. Oare şi-a imaginat că o sărută W? Când s-a lipit

de mine în club, şi-a imaginat că e cu W? Când mi-a pus mâna pe talia ei, şi-a închipuit că-l ţine de mână pe el?

Nu plănuisem s-o sărut din nou pe Vaughn în seara asta. Sunt sigur că Claudia e deja furioasă din cauza primului sărut, dar n-o s-o las pe Vaughn să urce în maşină fără să ştie exact cine o sărută. Nu e iubitul ei parvenit, care poartă căciulă şi ţoale cadrilate. Sunt eu, Oak Ford.

— Hei!

O trag înapoi înainte de a se urca în urma lui Kiki.

— Ah, corect, să ne luăm la revedere în public.

Îşi dă la o parte părul de pe faţă.

Aud, din spatele nostru, clicurile camerelor foto. Străfulgerările bliţurilor îi luminează chipul la fiecare jumătate de secundă.

Îşi dă ochii peste cap, ceea ce-mi alimentează furia.

— Zâmbeşte la camere, iubito. Asta e slujba ta, mai ţii minte?

— Nu sunt iubita ta, mormăie ea.

— Pentru un an, eşti.

Ochii îi sclipesc de mânie. Toate sentimentele plăcute stârnite în camera verde s-au dus naibii, dar se pare că nu-mi pot controla gura asta tâmpită. De câte ori o deschid, îmi ies numai chestii extrem de nesimţite.

— Acum sărută-mă ca şi cum nu te poţi sătura de mine.

Îmi trec mâna prin părul ei şi-i înclin capul într-o parte.

— Un unghi mai bun. Cu limba, de data asta.

Mă opresc, cu gura foarte aproape de buzele ei.

— Cum mă cheamă, iubito?

Ochii ei sclipesc acum derutaţi.

— Oakley Ford.

Mă cuprinde fericirea.

— Aşa e.

Îmi lipesc buzele de ale ei şi-mi strecor limba înăuntru, savurând dulceaţa sucului pe care l-a băut toată seara şi aroma de mentă a gumei pe care şi-a băgat-o în gură când am ieşit.

O sărut, dar ea nu-mi răspunde la sărut.

19

EA

Oakley Ford îşi arată afecţiunea în public la modul serios!

Doamne Dumnezeule! Oakley şi iubita lui au fost văzuţi aseară la Valor Club, la concertul caritabil unde vedeta a fost Maverick Madsen. Evenimentul anual este dedicat

strângerii de fonduri pentru cei care suferă de distrofie musculară. Dar nu doar asta s-a întâmplat aseară...

Nu vă ambalaţi! ;) Oakley Ford a fost surprins aseară sărutându-şi noua gagică şi nu o dată, ci de două ori. Martorii spun că îndrăgostiţii nu-şi puteau ţine mâinile departe unul de celălalt.

Se pare că Oakley o face pe fata asta cuminte să se transforme într-o fată rea...

Postarea de pe Heidi Does Hollywood mă face să mă crispez. Închid laptopul şi-mi reamintesc că viaţa mea amoroasă nu va fi un circ la nesfârşit. După ce slujba asta se va încheia, mă voi putea giugiuli din nou cu W – pe care trebuie să-l sun imediat – fără să mă trezesc a doua zi că scena apare pe un blog despre celebrităţi.

Şi fără să ţipe Claudia la mine de o sută de ori pe zi.

— Cu limba! îmi urlă ea în ureche, dimineaţă, de cum fac ochi. Nu vrem nicio limbă, Vaughn! Nu vrem giugiuleli în public! Asta face ca relaţia voastră să pară sexuală şi impură, nu nevinovată şi dulce, aşa cum vrem noi să dăm impresia.

— Spune-i asta lui Oakley, mormăi eu.

Pentru că e doar vina lui. Nu ştiu de ce era atât de îmbătat de putere aseară, dar nu mi-a plăcut deloc.

Mai întâi m-a sărutat din senin în cabină, apoi m-a tachinat lângă maşină şi mi-a vârât limba în gură, spunând Cum mă cheamă, iubito?, ca un star porno scârbos.

De fiecare dată când cred că ar putea fi un tip de treabă, el reuşeşte să mă contrazică. Slavă cerului că nu-mi place de el! Fiorul pe care l-am simţit după primul sărut a fost doar adrenalina de după concert. Nimic mai mult. Absolut nimic.

— Amy şi cu mine ne ocupăm să reducem pagubele, zice iritată Claudia. Ai o întâlnire astăzi cu Katrina, să luaţi prânzul împreună...

— Katrina? o întrerup eu.

Ea pufneşte enervată.

— Katrina Ford. Mama lui Oak.

Îmi cade faţa. Astăzi iau prânzul cu mama lui Oak, care e ditamai vedeta? Oare oamenii ăştia ar muri dacă m-ar anunţa din vreme despre astfel de lucruri?

— De... de ce? mă bâlbâi.

Claudia şuieră.

— Pentru că a venit momentul să ducem relaţia la un nivel superior. O întâlnire cu familia arată că tu şi Oak aveţi intenţii serioase.

— Ea ştie că avem o falsă relaţie?

— Nu. Asta înseamnă că trebuie să-i spui cât de mult îl iubeşti pe fiul ei. O să facem ca paparazzi să afle care este locul unde veţi lua prânzul, ca să ne asigurăm că vor face câteva poze cu tine şi Katrina. Asta s-ar putea să neutralizeze dezastrul cu limba.

— Va fi şi Oakley acolo?

Înghit în sec, pentru că gândul de a o întâlni pe mama lui – să fim doar noi două – mă agită din cale-afară.

— Nu, o să mă asigur că el e azi la studio. Nu vreau poze cu voi doi cel puţin câteva zile. Vrem ca mai întâi lumea să uite faza cu limba.

— Doamne, a fost doar un sărut!

Încep să cred că toată lumea de la Hollywood e nebună. Şi dacă Claudia se agită aşa, W ce-o să mai zică?

Mă străduiesc să nu-mi fac griji pentru asta. W o să înţeleagă. Ştie deja că toată povestea e de dragul spectacolului. Cel puţin, aşa sper.

— Ba n-a fost doar un sărut. Trebuia să fii o fată cuminte. Nu o fată cuminte care devine fată rea!

Tresar. Claudia şi cu mine citim, se pare, aceleaşi site-uri. Încerc să aduc din nou în atenţie subiectul despre mama lui Oakley.

— Oakley ştie că mă întâlnesc cu mama lui?

Claudia muşcă momeala.

— O să-l sun şi o să-l anunţ. N-ar trebui să fie o problemă. Şi am vorbit deja cu Katrina – de-abia aşteaptă să te cunoască.

În ureche mi se revarsă o cascadă de ordine.

— Poartă ceva drăguţ şi conservator. Nimic prea îndrăzneţ. Puţin machiaj e OK, dar nu prea mult... Katrinei nu-i place să fie eclipsată. Ah, şi nu cumva să pomeneşti de Dusty.

— Dusty? întreb prosteşte.

— Dustin Ford, tatăl lui Oak. Katrina îşi pierde minţile când cineva îi rosteşte numele. Amy îţi trimite acum pe e-mail câteva subiecte de discuţie. Într-o oră, te va lua o maşină.

Închide şi, peste mai puţin de un minut, primesc un e-mail. Îl deschid pe telefon.

Nu aduce vorba despre faptul că ai terminat liceul mai devreme. K e sensibilă când e vorba de educaţie... ea s-a lăsat de şcoală la 16 ani, şi-a luat bacul la 20.

NU POMENI NIMIC de tatăl lui Oakley.

Nu deschide discuţia despre operaţii estetice – K e foarte sensibilă la acest subiect. Jură că nu s-a operat niciodată. Toate fac aşa.

Nu discuta despre: politică, economie, copilăria ei (K a crescut într-o parcare de rulote – e sensibilă la subiect), ultimele ei două filme (eşecuri), mediu...

Casc ochii cât pot. Lista continuă la nesfârşit şi ori sunt eu mai proastă decât credeam, ori aici nu e niciun subiect de discuţie. Sunt înşirate doar lucrurile pe care n-ar trebui să le spun. Şi sunt foarte multe.

Mă frec la ochi şi încerc să nu ţip de nervi. Se pare că mama lui Oakley e sensibilă la orice. Şi de ce nu pot vorbi

despre mediu? Are amintiri traumatizante legate de schimbarea climatică?

Telefonul îmi sună din nou şi nu-l pot ignora, pentru că e Tyrese. Adică Oakley.

Mă întreb care Oakley e totuşi la telefon – cel dulce şi amuzant sau nesimţitul care mi-a băgat limba-n gură aseară.

— Claudia zice că te vezi azi cu mama.

— Bună şi ţie, mormăi eu.

Deci, nesimţit.

— E o zi minunată, nu crezi?

Îmi ignoră sarcasmul.

— Sunt sigur că va avea multe de spus despre fiul ei egoist şi îngrozitor…

— De ce crede că eşti un fiu îngrozitor?

— Pentru că am avut tupeul să solicit emanciparea legală la 15 ani.

Ah, frate! Uitasem că Oak a „divorţat” de părinţii lui. Nu-i de mirare că aceştia nu-l sună niciodată.

— De ce-ai făcut asta? întreb eu cu teamă, apoi mă pregătesc să se răstească la mine.

Dar nu se răsteşte.

— Pentru că aveam opinii diferite despre viitorul carierei mele. Mai exact, tata voia să-i pun capăt, iar eu n-am făcut-o, spune el plictisit. În orice caz, voiam să te avertizez. Sunt sigur că vei savura pălăvrăgeala ei răutăcioasă despre mine, dar fii puţin precaută, bine? De când sunt pe picioarele mele, mă sună de câteva ori pe an şi atunci doar când are nevoie de ceva.

— OK, spun şi fac o pauză. Eşti sigur că nu mai ai nimic să-mi spui?

— Cum ar fi?

Ăăă... nişte scuze?

— Nu ştiu... credeam că mai ai ceva de zis. Ceva legat de aseară, poate? subliniez eu, deloc inocent.

— Neah..., spune şi apoi adaugă cu voce tăioasă. Dar tu ai să-mi spui mie ceva?

— Nu. Ar trebui?

— Păi, atunci înseamnă că am terminat discuţia.

Închide înainte să-i răspund, lăsându-mă derutată şi enervată. Oare chiar crede că a fost mişto ce a făcut aseară? Ştiu că trebuie să joc un rol în faţa camerelor, dar asta nu-i dă dreptul să-mi bage limba pe gât şi să facă şi mişto de mine pe tema asta.

Şi m-a sunat ca să mă avertizeze să nu cred ce spune maică-sa? De când îi pasă ce cred eu?

Ah, şi de ce nuanţa aceea amară şi supărarea din glasul lui mi-au făcut inima să doară? Are viaţa la care oamenii

simpli pot doar visa. N-are nevoie deloc de compasiunea mea, mai ales după tâmpenia aia de-aseară – Cum mă cheamă? Pentru care nici măcar nu şi-a cerut scuze!

Oftând, mă duc la dulap şi caut ceva „drăguţ şi conservator” de îmbrăcat. În cele din urmă, aleg o rochie galbenă, lungă până la genunchi, cu floricele verzi pe poale, şi o jachetă de jeans. Mă holbez cu jind la perechea mea de Vans, apoi aleg o pereche de cizme maronii până la gleznă. După care renunţ la cizme şi mă încalţ cu Vanşii. Nu-mi pasă dacă e o gafă că-mi pun tenişi la rochie. Am preferat mereu confortul în detrimentul modei.

În timp ce mă pieptăn, unul dintre gemeni îşi vâră capul pe uşa camerei mele. Cred că e Shane, dar sunt prea atentă la coafură ca să mă uit la el.

— Te vezi cu Oak? mă întreabă el entuziasmat. Vine să te ia?

Hm... Acum îi spune Oak?

— Nu, mă duc să iau prânzul cu mama lui. Vine o maşină să mă ia.

Dezamăgirea i se citeşte pe faţă. Mda, e Shane. Spencer se pricepe mai bine să-şi ascundă sentimentele.

— Ah! Bine. A zis când mai trece pe-aici?

Niciodată, dacă ar depinde de mine. Una e să mă prefac că am o relaţie cu Oakley în public, altceva e să vină la mine acasă. Aici e refugiul meu.

— Nu, răspund eu.

— Dar o să ne ducă la prietenul lui, da? La cel cu rampa în curtea din spate?

Mă încrunt, pentru că habar n-am despre ce vorbeşte. Aşa că îl întreb:

— Ce tot spui acolo?

— A zis la telefon ieri...

— Când ai vorbit cu el la telefon? fac eu.

— Ieri, repetă Shane. Puţină atenţie, Vaughn. Nu-i aşa de greu.

Mare şmecher!

— Oakley te-a sunat? De ce?

Dă din cap cu entuziasm.

— Voia să ştie cum merg plăcile, dacă le-am pus roţi. I-am zis că da, apoi i-am spus că e păcat că nu mai poate merge în parcuri de skating, că ne-ar fi putut arăta mie şi lui Spence nişte mişcări. Atunci el a spus că e prieten cu un skater profesionist care are rampă acasă la el şi poate-l va întreba dacă ne putem duce la el cândva să ne dăm cu placa.

Shane termină povestea dintr-o suflare. Sunt din nou derutată. Oakley nu a pomenit nimic de faptul că a vorbit cu fratele meu mai mic.

— Poţi să-ţi aduci aminte data următoare când te vezi cu el? mă imploră Shane.

— Da, sigur, zic eu, pentru că mă bucur să-l văd pe Shane atât de entuziasmat.

Gemenii s-au închis în ei după moartea mamei şi a tatei, Shane mai mult decât Spencer, aşa că în mare parte sunt foarte recunoscătoare. Dar mă şi întreb ce fel de joc joacă acum Oakley.

Şoferul lui Oakley mă duce la un mic bistro de pe Rodeo Drive. Se numeşte Wicker Garden. L-am căutat pe Google pe drum şi am aflat că e cel mai în vogă loc unde-şi iau prânzul celebrităţile. Se pare că e faimos pentru salata Caesar cu kale şi pentru că e locul unde Paul Davenport a cerut-o în căsătorie pe Hallie Wolfe. Sunt nişte actori faimoşi a căror căsnicie a durat cam cât durează să-ţi aducă mâncarea la Wicker Garden.

Îmi şterg palmele umede de rochie, ajungând la podiumul hostessei.

— Ăăă... bună, îi spun tipei elegant îmbrăcate. Sunt Vaughn Bennett. Trebuie să mă-ntâlnesc cu... ăăă... Katrina Ford?

Nu credeam că voi scoate în viaţa mea aceste cuvinte pe gură.

— Pe-aici!

Mă conduce pe sub o arcadă albă acoperită de iederă, care e făcută, cred, din răchită. Wicker Garden încearcă să se ridice la nivelul numelui pe care-l poartă. Toate mesele de-aici dau senzaţia că sunt izolate, datorită ghivecelor imense cu ferigi şi frunzelor de palmier răspândite prin

toată curtea. Dar nu e deloc un loc privat – sunt vreo zece fotografi care stau dincolo de balustrada ce separă bistroul de stradă.

Ştiu că-mi fac poze, aşa că mă străduiesc să stau cu umerii drepţi şi să am o expresie neutră. Nu vreau să apar cocoşată în vreo fotografie sau să mă prindă din vreun unghi ciudat când mă scarpin pe obraz, iar mâine să citesc că iubita lui Oakley Ford se scobeşte-n nas!

Katrina Ford sare de pe scaun când ajung la masa ei. Poartă nişte pantaloni negri mulaţi, o bluză tot neagră, largă, care-i accentuează oarecum zvelteţea, cercei rotunzi de argint şi pantofi cu toc cui roşu. Mă holbez la ea, pentru că, faţă-n faţă, e şi mai frumoasă. Ochii îi sunt de aceeaşi nuanţă de verde ca ai lui Oakley, dar coama ondulată de păr este un pic mai deschisă la culoare.

— Vaughn! strigă ea, apoi mă trage într-o îmbrăţişare neaşteptată.

Miroase a parfum scump.

— Mă bucur atât de mult să te cunosc!

Îi zâmbesc şovăielnic.

— Şi eu mă bucur să vă cunosc, doamnă Ford.

— Spune-mi Kat.

Mă trage de mână.

— Te rog, ia loc. Toată dimineaţa am aşteptat momentul ăsta, de când m-a sunat Claudia, din partea lui Oak. Zicea că moare de nerăbdare să-i cunosc noua iubită.

Mă încrunt. Asta i-a zis Claudia? Că Oakley voia să ne întâlnim?

Mă aşez vizavi de ea, simţindu-mă vinovată. Un chelner îmbrăcat tot în negru se repede să ne ia comanda de băutură. Eu cer o Cola, iar Katrina... o mimosa.

— Ar fi fost frumos să mă sune el, recunoaşte ea, împreunându-şi mâinile pe faţa de masă apretată.

Are unghii lucioase, perfecte, de parcă tocmai ar fi venit de la manichiură.

— Dar înţeleg. Hollywood, aşa-i? Totul se face prin intermediul agenţilor şi al PR-ului, chiar şi discuţiile între o mamă şi fiul ei.

Zâmbeşte cu nonşalanţă, dar ochii îi rămân trişti.

Senzaţia de vinovăţie se înrăutăţeşte. E evident că o deranjează faptul că n-a sunat-o Oakley. Eu ştiu de ce n-a făcut-o – habar nu avea de întâlnirea asta de la prânz decât după ce a fost anunţat. Claudia a pus-o la cale fără să-i ceară aprobarea.

Dar nu-i prea pot spune mamei sale una ca asta.

Chelnerul se întoarce cu băuturile şi apoi ne ia comanda de mâncare.

— Ia salata Caesar cu kale, mă îndeamnă Katrina. E divină!

Bleah! Kale e atât de scârbos.

— Dar o salată Caesar normală? întreb eu ezitând. Cum ar fi cu salată? Asta aveţi?

Chelnerul ridică din sprânceană.

— Noi nu servim salatele cu salată. Nu avem decât kale.

De două ori bleah! Mă uit repede pe meniu.

— Aş vrea un sandviş cu curcan şi avocado, vă rog.

— Cu brânză de capră sau brie?

— Ăăă... Brie.

Preţurile nu sunt trecute pe meniu şi sunt îngrozită brusc de faptul că poate am comandat un sandviş de 100 de dolari, dar mama lui Oakley nu pare să-şi facă griji.

— Sună senzaţional, îi spune chelnerului. Vreau şi eu la fel.

După ce pleacă, ea îmi surâde şi spune:

— Povesteşte-mi despre tine, Vaughn.

Iau la repezeală o gură de Cola.

— Ah! Păi, tocmai am absolvit liceul în primăvară...

Rahat! Am încălcat deja una dintre reguli. Încerc repede să schimb subiectul, dar Katrina îmi ia vorba din gură.

— Bravo ţie! zice ea şi nu pare deloc supărată. Trebuie să fii foarte deşteaptă.

Mă înroşesc.

— Mă bucur, zice ea cu sinceritate. Fiul meu are nevoie de o fată inteligentă. De cineva cu capul pe umeri, spune,

după care se întristează. Oak e prea impulsiv, nu ia mereu cele mai bune decizii. De la mine a moştenit asta.

— Serios?

Dă din cap, apoi bea toată băutura dintr-o înghiţitură.

— Sunt extrem de spontană. Din punctul meu de vedere, e singurul mod în care trebuie să-ţi trăieşti viaţa. Ţi-a spus Oak că m-am măritat cu Dusty când aveam 17 ani?

Minunat, un alt subiect interzis a fost atins. Nu ştiu ce să fac. Claudia şi Amy mi-au spus clar că nu e cazul să vorbesc despre tatăl lui Oakley, dar ea a adus vorba. Ar fi nepoliticos din partea mea să nu răspund, corect?

— Nu, nu mi-a spus, răspund şi fac o pauză. Supertânără.

De vârsta mea, de fapt. Nu-mi pot imagina cum ar fi să mă mărit acum. Desigur, eu nu-mi pot imagina nimic despre viitorul meu, deci nu e deloc relevant.

Katrina râde.

— Sunt sigură că ţi se pare că eram tânără, dar trebuie să-ţi aminteşti că, la acel moment, lucram deja de zece ani. Mi-am început cariera la şapte ani.

Corect, asta cred că ştiam.

— În meseria asta te maturizezi repede, continuă ea. Eram practic de vârstă mijlocie când l-am cunoscut pe Dusty. S-a întâmplat la filmările singurei pelicule pe care am făcut-o împreună.

Vârstă mijlocie la 17 ani? Frate, ce dur e Hollywoodul!

Îi face semn chelnerului şi-şi comandă şi al doilea cocktail. Mă cam deranjează că nu-i mulţumeşte, dar sper să-i lase un bacşiş enorm.

— Oak s-a născut când aveam 20 de ani.

Ridic din sprâncene. Uau! Are 39 de ani? Arată mult mai tânără. Nu aduce vorba despre chirurgia estetică, îmi ordon.

— Am 32 de ani.

Îmi face cu ochiul, iar eu strâng din buze ca să nu izbucnesc în râs.

— Şi nimeni n-a făcut vreodată calculele ca să-şi dea seama că asta ar fi însemnat că aveai 13 ani când ai născut?

— O, Vaughn, zice ea, zâmbind din nou. Matematica de la şcoală şi cea de la Hollywood sunt două lucruri foarte diferite.

Izbucnesc în râs, iar ea mă imită. Nu mă aşteptam să-mi placă atât de mult de ea, dar chiar aşa este. Îi place să zâmbească şi să râdă, iar entuziasmul ei e molipsitor. Sunt conştientă de prezenţa fotoreporterilor care ne fac poze de pe trotuar, dar Kat nu-i bagă în seamă. Cred că dacă ai fost actriţă trei sferturi din viaţă, zgomotul camerelor foto e aproape inexistent.

Mă concentrez asupra Katrinei şi descopăr că e uşor să ignori lumea de afară când te distrezi atât de bine. De asemenea, îmi vine uşor să ignor că iau prânzul cu o

femeie pe care am văzut-o doar în reviste şi la cinematograf.

Când ne soseşte mâncarea, savurăm sandvişurile în timp ce Katrina îmi povesteşte despre Oakley când era mic. Îmi spune că, atunci când Oak era bebeluş, ea şi tatăl lui au fost de acord să-şi programeze filmările pe rând, astfel încât unul dintre ei să fie mereu acasă cu fiul lor.

— Dusty n-a respectat însă înţelegerea, zice ea, cu o scânteie de furie în ochi. Omul ăla e dependent de muncă. Filmări una după alta în misiunea lui de a câştiga un Oscar. În cele din urmă, a trebuit să angajez o bonă, pentru că numai aşa reuşeam să muncesc şi eu.

Mestecă lent, întristându-se.

— Poate că de-asta o fi cerut Oak să fie independent? Poate că mă pedepsea că nu am fost acasă tot timpul pentru el? M-am luptat cu problema echilibrului între muncă şi familie în filmul Working Mom. L-ai văzut?

Înainte să apuc să răspund, îşi alungă tristeţea şi izbucneşte într-un hohot efervescent de râs.

— Dar uită-te ce serioasă am devenit! Hai mai bine să-ţi povestesc cum l-am prins pe Oakley cântând Backstreet Boys în faţa oglinzii, când avea doar şapte ani!

Întâlnirea trece zburând. O ador pe mama lui Oakley. Nu e cea mai bună mamă din lume, dar e clar că e mândră de fiul ei şi nu încetează să vorbească despre discurile şi premiile acestuia. Ba chiar îmi arată poze cu el pe telefon. Pe ecran e un instantaneu cu Oakley întins pe un şezlong.

Nu zâmbeşte, dar pare fericit. Pare, de asemenea, mai tânăr – 16 ani, poate.

— Poza asta a fost făcută acasă la mine, în Malibu, spune ea când vede că mă holbez la ecran. Acum câţiva ani, adaugă, după care face o pauză. N-a fost pe-acolo de multă vreme. De când a fost lansat Roadside Manners.

Un alt film al Katrinei Ford pe care nu l-am văzut. Îmi doresc foarte mult s-o îmbrăţişez, dar chiar dacă aş crede că pot face asta fără să intrăm amândouă în pământ de ruşine, nu apuc s-o fac. Telefonul începe să-mi vibreze în geantă, bâzâind la fiecare mesaj primit.

— Ah, scuze. Te superi?

Fac semn, stânjenită, spre poşetă. Katrina flutură relaxată din mână.

— Vezi cine te caută, drăguţo.

Scot telefonul şi mă uit la ecran. Mă încrunt când văd vreo 10 mesaje de la W. O privesc scurt pe Katrina, dar aceasta se uită la propriul telefon, tastând cu unghiile ei lăcuite, aşa că încep să citesc pe furiş mesajele de la W.

Trebuie să vorbim.

Pe bune, nu ignora faza asta.

Sună-mă!

Chestia asta nu-mi pică bine. Dacă-ţi pasă, o să mă suni şi o să-mi explici ce naiba se întâmplă. M-am săturat să tot

aud despre tine de la oamenii de-aici. M-am săturat să-ţi baţi joc de mine.

Mi se pune un junghi în stomac. Voiam să-l sun, mai devreme, şi să-i explic totul, dar m-a distras Claudia, apoi Oakley şi acum Katrina. Şi deşi pricep ce l-a scos din sărite – a văzut fotografiile cu mine sărutându-l pe Oakley şi e ofticat –, W ştie că nu are voie să-mi scrie aşa ceva. Exact asta îi spun, într-un mesaj pe care-l tastez plină de furie.

N-ar trebui să ne dăm mesaje.

Să sperăm că dacă-mi fură cineva telefonul şi vede ce am scris, o să creadă că voiam să spun că n-ar trebui să ne dăm mesaje pentru că ne-am despărţit, nu din cauza unui contract de confidenţialitate care ne obligă să n-o facem.

Nu primesc reacţia dorită. În loc să se potolească, W pur şi simplu mă sună. Apăs atât de furioasă pe butonul „Ignore”, încât Katrina ridică privirea, îngrijorată.

— Totul e-n regulă? întreabă ea.

Inspir profund.

— Da. Nu. E... fostul meu – mă împiedic de cuvânt – iubit, care-mi tot trimite mesaje. Cred că n-a trecut încă peste despărţire, zic eu tristă.

Ea îmi zâmbeşte atotştiutoare.

— Şi pariez că nici persoana cu care te vezi acum nu-l ajută să treacă peste.

— Nu, nu-l ajută deloc.

Telefonul mai sună de şase ori până când îl închid de tot, dar senzaţia de prăbuşire din inima mea nu dispare.

Trebuie să dezamorsez bomba numită W înainte ca ea să explodeze în faţa tuturor.

20

EA

Katrina insistă să mă ducă acasă cu maşina. Îi accept oferta pentru că, da, transportul privat îl bate pe cel public la orice oră, dintr-o mie de motive, deşi m-am plâns de el odată lui Oakley. În maşinile particulare nu stă lângă tine nimeni care miroase a şosete purtate la ora de sport şi nici nu trebuie să te opreşti din minut în minut ca să coboare o sută de oameni înainte ca tu să ajungi la destinaţie.

— Va trebui să mă ajuţi să organizez, primăvara asta, ziua de naştere a lui Oakley, spune Kat.

Sunt un pic speriată de faptul că-şi imaginează că Oakley şi cu mine vom fi încă împreună la primăvară. Conform contractului, vom fi, dar mă întreb ce o fi spus ca să-şi convingă mama că relaţia noastră va rezista atât de mult.

— Ah, sigur.

— Ce crezi că i-ar plăcea să facă?

Să înregistreze cu King.

— Ar trebui să-i organizăm o zi de naştere retro, cu jocuri de copii, cum ar fi baba-oarba, şi să avem o piñata cu o grămadă de bomboane, glumesc eu.

Lui Oakley nu i-ar plăcea deloc chestia asta. Katrina face ochii mari.

— Ah, e perfect. Hai să facem aşa.

— Nu! Glumeam, protestez eu, dar Katrina deja vorbeşte la telefon cu cineva, spunându-i că trebuie să rezerve o sală de petrecere la Montage. Pe bune, Katrina. Glumeam doar. Cred că lui Oakley i-ar plăcea...

Caut ceva mai potrivit pentru un tip de 19 ani, apoi îmi dau seama că Oakley nu e un tip obişnuit de 19 ani, care în curând va împlini 20. Probabil că el vrea stripteuze şi fete care sar din tort. Gândul ăsta mă face să mă încrunt furioasă. Sper că nu le distrează pe alte fete cât timp trebuie să fie iubitul meu.

Fordul Escalade se opreşte în faţa casei mele, iar şoferul Katrinei dă ocol maşinii şi mă ajută să cobor. Îmi reprim un oftat şi cobor.

— Parc de skating. I-ar plăcea să meargă la un parc de skating, zic eu, pentru că gândul la torturile cu stripteuze e scârbos, dar nu cred că mă aude.

— Katrina! Vaughn!

Pe stradă e un fotoreporter, ieşit pe geamul maşinii sale. Ne-a urmărit? Doamne, ce dubios! Katrina nici măcar nu reacţionează la zbieretele lui. E ca şi cum, pentru ea, el nu există.

— Te sun, draga mea.

Îmi trimite bezele, fotoreporterul o prinde în poză, iar eu o iau la goană până la uşa de la intrare.

Minunat! Va trebui să-i povestesc lui Oakley toată tărăşenia, deşi... ar fi amuzant să-i văd mutra când va ajunge la sindrofia lui de 20 de ani şi ne va găsi cu pălării de petrecere şi jocuri de copii.

Poate că n-o să-i spun. Poate o să păstrez secretul şi apoi o să mor de râs. De fapt, dacă o să-i spun ideea mea Claudiei, probabil că o să-i placă la nebunie planul acesta echilibrat.

Zâmbesc larg când mi-l închipui pe Oakley împleticindu-se şi dând cu o coadă de mătură într-un ponei din papier mâché. Katrina probabil că va umple piñata cu monede de aur sau cu bancnote de 100 de dolari, dar tot ar fi caraghios. Şi şi-ar lua răsplata pentru că a fost atât de nesimţit cu mine aseară.

Că veni vorba de nesimţiţi... Pornesc telefonul şi-l sun pe W în timp ce urc la mine în dormitor. Răspunde după primul apel, ceea ce-mi spune că aştepta să-l sun.

— De ce nu-mi răspunzi la mesaje? întreabă el.

— Pentru că nu trebuie să ne dăm mesaje. Aş putea avea probleme dacă se dovedeşte că am păstrat legătura. Ţi-am mai spus asta.

— Şi asta e în contract? mă ia el la mişto. Există prevederi exacte acolo şi despre săruturile cu limba sau ăsta e un

bonus pe care l-ai primit pentru că acum o arzi cu Oakley Ford?

Pulsul mi se accelerează şi simt că intru în panică.

— Nu-i chiar aşa...

— Fie povestea asta cu Ford e un truc de publicitate, fie mă-nşeli, zice el tăios.

— Ştii bine ce e.

Nu e cel mai grozav răspuns, dar nu pot să spun mai multe, pentru că mi-e teamă că va apărea Jim, cu un ciocan în mână.

— Da... da, sigur. Totul e o prefăcătorie, nu? spune şi înjură cu furie. Să ştii că nu pare deloc o prefăcătorie. În pozele alea zâmbeşti! Şi în poza în care te linge de parcă ai fi un cornet cu îngheţată, îl strângi de braţe. Şi ce e cu postările alea pe Twitter?

W recită câteva dintre Tweeturile schimbate de mine cu Oakley după întâlnirea de la îngheţată.

— Nu mi se pare că sunteţi doar prieteni, V!

— Nu e nimic între noi, insist eu.

— Ştii cum arată chestia asta la şcoală? Băieţii se uită la mine ca la un cretin. Fetele cred că sunt un mare ratat. Azi-noapte eram la o petrecere şi toţi colegii mei de cameră se cuplaseră. Sunt gagici peste tot, şi eu? Eu stau într-un colţ, cu scula-n mână, pentru că iubita mea, care ar trebui să se giugiulească cu mine, se sărută cu un bou în faţa camerelor foto!

Mi-l imaginez făcând deja spume. Şi ce pot să spun? Are dreptate. Dacă ar fi fost invers, aş fi fost superofticată de fiecare dată când aş fi văzut o poză cu W şi falsa lui iubită. Mi-ar fi venit tare greu să cred că nu era adevărat. Când mă uit la fotografiile alea, nu mi se pare că urăsc viaţa sau că-l urăsc pe Oakley. Par... fericită şi entuziasmată.

— Îmi pare rău, şoptesc.

Urmează o pauză.

— Şi mie îmi pare rău.

— Pentru ce?

Dar ştiu deja, chiar înainte de a rosti vreun cuvânt. Ştiu din cauza nuanţei de vinovăţie din glasul lui, amestecată cu un soi de triumf. În loc să răspundă, tace din nou. Apoi trage o înjurătură.

— Uite, trec diseară pe la tine. Vorbim atunci despre asta, bine?

Nu vreau să vorbesc despre asta. Eu... O, Doamne, nu vreau să ştiu. Cu toate astea, mă trezesc zicând:

— Spune-mi acum.

W e încăpăţânat.

— Nu. Vreau să te văd. Termin cursurile la 6:00. Plec spre tine imediat după aceea şi ajung pe la 8.

E doar ora 3:00! O să mă facă să aştept cinci ore ca să-mi spună lucrul îngrozitor pe care îl are de mărturisit? Cine face aşa ceva?

— Te rog, spune-mi acum, îl implor.

— Trec pe la tine mai târziu, e tot ce-mi răspunde.

Apoi închide.

Îmi petrec restul zilei şi mare parte a serii făcându-mi griji pentru vizita lui W. Paisley vine de la muncă şi mă găseşte ghemuită în pat, uitându-mă la nişte poze pe laptop. Derulez pe ecran fotografii cu mine şi W, din liceu. Cele care mă făceau odinioară să zâmbesc nu au acelaşi efect în seara asta, indiferent cât aş încerca să mă concentrez asupra amintirilor frumoase.

— Te simţi bine? mă întreabă sora mea, încruntându-se.

— Sunt bine, mint eu.

— S-a supărat W din cauza sărutului? ghiceşte ea.

Dau din cap nefericită. Paisley se aşază lângă mine, pe pat. Mă mângâie pe păr.

— E mai greu decât îţi imaginai că va fi, nu-i aşa?

Dau de o poză de la plajă, cu W şi cu mine. Mâna lui e pe talia mea şi pare atât de fericit! Nu cred c-o să mai văd vreodată zâmbetul ăsta pentru mine.

— Cred că s-a cuplat cu altcineva azi-noapte, la o petrecere.

Închid laptopul trântind capacul.

— Vine să-mi spună ceva, pentru că şi lui îi pare rău.

Buzele lui Paisley se crispează. Nu ştiu dacă s-a supărat că l-am invitat pe W pe-aici sau pentru că el m-a rănit. Probabil că amândouă câte un pic.

— În afara cazului în care nu are şi el o relaţie inventată, atunci chestia asta nu e mişto.

— Dar e corect să fiu mânioasă pe el? ripostez eu, sfâşiată între vinovăţie şi furie. Pentru că l-am sărutat aseară pe Oakley de-adevăratelea.

Sau, mai bine spus, el m-a sărutat.

— Asta e slujba ta. E ca şi cum ai fi actriţă şi ai juca un rol.

— Dar W nu ştie asta.

Paisley mă mângâie pe creştet.

— Te cunosc. Ştiu că ai încercat să-i explici cât ai putut fără să încalci acordul de confidenţialitate, iar W e destul de inteligent ca să pună informaţiile cap la cap. Dacă te-a înşelat nu e vina ta, oftează ea. Acum o s-o sun pe Claudia şi o să-i spun că încalci regulile, pentru că te iubesc şi ştiu că ţi-e greu, dar nu-l poţi chema aici fără permisiunea Claudiei. Nu sunt camere foto afară... deocamdată.

Îmi împreunez mâinile. Urăsc chestia asta, dar ştiu că Paisley are dreptate. De câte ori a mai trecut W pe-aici, Claudia a aranjat câte un eveniment de PR pentru Oakley, ca toţi ziariştii să-l urmeze pe el, nu pe mine.

— Eşti OK? întreabă Paisley.

— Sigur.

Cobor din pat, pentru că dacă rămân în camera mea ca să jelesc nu voi rezolva nimic.

— O să fac o prăjitură. Ai vreo preferinţă? Red Velvet? Molten Lava?

Sora mea zâmbeşte şi se gândeşte la variante.

— Ce zici de prăjitura ta cu lapte?

— Tres leches? Pot s-o fac.

Prăjitura mă face să mă gândesc la altceva decât la W, la Oakley şi la turnura complicată pe care a luat-o viaţa mea. Partea bună e că măcar nu-mi mai fac griji cu privire la viitor. Partea rea e că durerea de stomac o să-mi provoace un ulcer înainte să împlinesc 20 de ani.

Când iubitul meu, în cele din urmă, îşi face apariţia, e ora 8:30 şi nervii mei sunt extrem de întinşi. Nu spune niciunul dintre noi nimic în timp de mergem la mine în dormitor şi închidem uşa. Preţ de o clipă, stăm neclintiţi, uitându-ne unul la altul.

W arată ca de obicei. Jeans, un tricou de rugby, tenişi şi o şapcă întoarsă cu cozorocul la spate. Dar zâmbetul lui răutăcios lipseşte, iar în ochi i se citeşte răceala.

După câteva secunde, se trânteşte în pat, lucru pe care ştie bine că-l urăsc. Mie îmi place ordinea, iar el face mereu dezordine, însă mă simt vinovată pentru atât de multe lucruri, încât n-am tupeul să-i spun să se ridice din pat şi să se aşeze pe scaun, ca un om normal. Iritată, îmi trag scaunul de la birou.

— Te rog, vrei să-ţi iei încălţările de pe cuvertura mea?

— Ah, deci Oakley Ford te poate săruta franţuzeşte, dar eu nu pot să mă urc cu tenişii la tine-n pat?

Cred că trecem direct la subiect. Minunat! Suspin.

— Uite, încep eu. Ştiu cât de greu ţi-a fost. Şi mie mi-a fost greu.

El pufneşte, iar eu mă încrunt.

— W!

— Scuze, zice el şi pare ruşinat, deşi încă este ofticat.

— Şi mie mi-a fost greu, repet. Nu-mi place ce trebuie să fac, chiar dacă sunt cu Oakley Ford.

Simplul nume al lui Oakley îl face pe W să se încrunte.

— Şi ştiu că pare că ne distrăm foarte bine împreună. Ştiu că pare ceva real. Dar nu e.

— Dar pozele de la club? mormăie el. Gura lui lipită de a ta părea destul de reală, Vaughn.

— Ştiu. Dar ţi-am spus că vor fi nişte săruturi inofensive.

— Inofensive? repetă el, trecându-şi mâinile prin păr. Ştii cât de nasol e să-mi văd iubita sărutând un alt tip? Un tip faimos? Măcar îţi pasă că mă afectează?

— Sigur că-mi pasă.

Nu pare să mă audă, pentru că vorbeşte mai departe.

— Nu ştiu cât de mult mai pot face asta. A trecut doar o lună şi nu-mi pot imagina cum mai pot rezista încă 11.

— Ştiu, spun cu tristeţe. Dar e vorba de noi, W. Noi suntem mai puternici împreună decât separaţi, mai ţii minte?

Trăsăturile aprige i se relaxează treptat.

— Chiar nu-ţi place de el?

Îmi trag picioarele sub mine, pe scaun.

— Îmi place de el.

Când W mijeşte ochii, ridic iute o mână.

— Ca prieten.

Ca prieten? Când s-a întâmplat asta?

— Nu e cum credeam. Adică da, uneori e răsfăţat şi alteori e un dobitoc. Dar e talentat şi muncitor şi... singur.

W se strâmbă.

— Singur? Da, sigur.

— E adevărat sau cel puţin aşa cred. Are o viaţă grea. Dacă ai petrece un pic de timp cu el, în lumea lui, ai rămâne mirat de cât de puţină intimitate are. Nici măcar nu ştie dacă prietenii lui îi sunt prieteni pentru că-l plac sau pentru că vor ceva de la el. E un lucru care-l izolează foarte mult, spun şi oftez obosită. Uneori mi-e milă de el.

Milă de el? Asta e tot ce simţi?

Ahhh... Mi-aş dori să reduc la tăcere acea voce.

W tace. Multă vreme. Cred că trece un minut întreg de tăcere.

— W? zic eu şovăielnic.

El îşi ridică lent privirea spre ochii mei.

— Nu voiam s-o fac, dar s-a-ntâmplat.

Inima mi se opreşte în piept.

— W...

E aproape un avertisment, pentru că... pentru că nu pot asculta aşa ceva. Dacă o spune cu voce tare, nu ştiu dacă-mi voi putea reveni vreodată.

— Azi-noapte la petrecere..., spune, dar imediat tace.

— Nu trebuie să-mi spui, izbucnesc eu.

— Ba trebuie! Acolo era o fată. Am băut cam mult.

Palmele îmi sunt atât de transpirate, încât trebuie să mi le şterg de genunchi.

— Nu trebuie să aud aşa ceva, mormăi eu.

El se apropie de mine.

— Băieţii mi-au aruncat toată noaptea nişte ocheade ciudate. Şi atunci a apărut ea. Era sumar îmbrăcată. Jur, n-aş fi făcut nimic dacă n-ar fi fost pozele alea. I-am văzut limba. În gura ta.

Scoate dezgustat un sunet. Simt că-mi dau lacrimile.

— Îmi pare rău.

— Tu te gândeşti la mine când pozezi pentru gunoiul ăla şi când toţi prietenii noştri văd fotografiile? Pentru că azi-noapte, când fata aia se suise pe mine, eu mă gândeam la tine şi mi-aş fi dorit să fii acolo, dansând cu mine, în locul ei. Voiam să fii tu cea pe o sărutam, nu fata aia.

— Ah, W, nu!

Lacrimile mi se preling pe obraji. Una era să-l suspectez pe W că m-a înşelat, dar când l-am auzit confirmându-mi bănuiala m-a durut mai tare decât mi-aş fi imaginat.

— De ce?

W se întinde să mă prindă de mâinile mele reci şi asudate.

— Nu voiam, îţi jur. N-aş fi sărutat-o deloc dacă n-ar fi fost fotografiile alea. Îşi ţinea mâinile în părul tău. Voi doi vă giugiuleaţi, iar eu arătam ca un fraier. M-a enervat la culme.

Încerc să mă retrag, dar strânsoarea lui e prea puternică.

— Şi aseară mi-am dat seama de un lucru.

Strâng din dinţi.

— Ai avut o revelaţie în timp ce sărutai o necunoscută?

— Exact.

Nu-mi sesizează sarcasmul.

— Dacă vrem ca între noi lucrurile să meargă, avem nevoie de o legătură mai puternică decât cea pe care o avem deja.

— Dar te iubesc.

Cuvintele astea n-au sunat niciodată mai jalnic.

— Spui asta, dar tot îmi ascunzi ceva.

Se întinde şi-mi şterge lacrimile cu degetul mare.

— Trebuie să ducem relaţia la un alt nivel. Am avut foarte multă răbdare. Alţi tipi te-ar fi presat, dar eu niciodată. Noaptea balului, o mai ţii minte? M-am oprit când mi-ai cerut să mă opresc.

După o grămadă de proteste şi de rugăminţi şi după ce mi-ai spus că suntem singurii care ne oprim, dar da, te-ai oprit. Îmi trag degetele învineţite dintre ale lui şi-mi masez fruntea. Vrea să-i fiu recunoscătoare că s-a oprit, iar asta... mă scoate din minţi.

Şi faptul că se foloseşte de sărutul meu cu Oakley drept scuză să mă înşele – asta mă face să mă înfurii şi mai tare. Dar am şi eu problemele mele. Nu pot să neg că atunci, cu Oakley, în maşină, după întâlnirea de la îngheţată, am simţit lucruri pe care le simţisem numai în prezenţa lui W.

— De ce toată lumea pe care o cunoaştem face sex, şi noi nu? zice şi sare în picioare, apoi se apleacă peste scaunul meu. Colegii mei de cameră au făcut toţi sex azi-noapte. Cu nişte fete pe care nu le cunoşteau. Gagicile alea de la facultate nu sunt aşa băţoase ca tine. Şi ele, cu siguranţă,

nu se pupă cu alţii, pentru ca pe mine să mă refuze. Aş fi putut să mă culc cu fata aia azi-noapte, dar n-am făcut-o.

Scrâşnesc din dinţi.

— Uau, mulţumesc că te-ai abţinut, W. Vrei să-ţi dau nişte fursecuri pentru că nu te-ai culcat cu ea? Pentru că doar ai sărutat-o?

— Da. Dacă-l săruţi pe Oakley Ford – cu limba –, atunci eu vreau de la tine ceva mai mult.

— Nu e o competiţie.

— Deci vrei să-mi spui că nu te culci cu mine?

Pare extraordinar de dezgustat, de parcă i-aş fi refuzat cea mai rezonabilă cerere din lume.

Presiunea îmi întoarce stomacul pe dos. Caut o cale de scăpare şi, ca şi cum o forţă mai presus de mine s-ar îndura de mine, se aude soneria de la intrare. Sar de pe scaun.

— Trebuie să răspund la uşă.

— N-are decât să răspundă Paisley, spune rece W.

— E la duş.

Arunc minciuna peste umăr, în drum spre uşă. Ca să fiu sinceră, habar n-am ce face Paisley, dar am nevoie de un moment să-mi revin.

Din păcate, W mă urmează, ceea ce mă face să-mi vină să urlu de nervi. Am nevoie de... distanţă, la naiba! Trebuie

să-mi adun gândurile şi să-mi dau seama ce simt în legătură cu discuţia pe care tocmai am purtat-o.

S-a sărutat cu altcineva.

La fel ai făcut şi tu...

Da, dar sărutul meu era regizat! Nu era real.

Aşa să fie?

Sunt la o distanţă de două secunde de un urlet. N-am fost atât de derutată în toată viaţa mea, iar faptul că simt în ceafă răsuflarea lui W mă face să mă simt încordată şi agitată.

Ajungem în holul de la intrare, unde mă slăbeşte puţin. Se sprijină de perete, cu braţele încrucişate şi cu o expresie morocănoasă aţintită spre mine.

Deschid uşa şi dau de Oakley la mine pe verandă.

— Ah, chiţăi eu. Ce cauţi aici?

Înainte să apuce să spună ceva, din spatele meu se aude glasul plin de mânie al lui W.

— Oh, la naiba, nu!

21

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Parcă e un gunoi în pozele astea!

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 ESTE un gunoi. Nu ştiu ce vede Oak la ea.

1doodlebug1 @Oaksgirl69 Crezi că sărută bine? @OakleyFord_stanNo1

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 ăăă, DAAAAA!!! Cel mai bine!!!!!!

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 De unde ştii??

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 pt că aşa pare. Câtaaaaa limba în pozele alea!

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Fata aia nu-l merită.

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 nup.

— Ce mama dracului caută ăsta aici? mârâie dobitocul din spatele lui Vaughn. L-ai invitat la tine?

Mă uit ba la Vaughn, ba la dobitoc, întrebându-mă exact acelaşi lucru. Ce caută el aici şi de ce l-a invitat pe la ea?

— Nu, nu l-am invitat eu, zice ea.

Cuvintele ei sunt ca o lovitură de cuţit în inimă. Când te gândeşti că am trecut pe la ea în seara asta ca să-mi cer iertare!

— Şi nu e momentul potrivit, adaugă Vaughn, întorcându-se spre mine. Tocmai aveam treabă...

Fac pariu că aşa era. Îmi înăbuş furia, dar nu ştiu de ce sunt atât de ofticat. Când am intrat în povestea asta, ştiam că are un iubit. Am făcut mişto de boul ăsta de mai multe ori. Dar una e să ştiu că există şi alta e sa-l văd cu ochii mei.

Băieţaşul ăsta e la ea în casă. Probabil că aveau o seară romantică înainte să apar eu. Poate că i-am întrerupt chiar când făceau sex.

Îmi vine să vomit. La naiba cu toate astea! N-ar fi trebuit să vin aici, ci pur şi simplu să ignor sentimentul de vinovăţie care m-a ros toată ziua, de când i-am închis telefonul în nas lui Vaughn. Dar fusese imposibil de ignorat. Mama m-a sunat la câteva ore după ce a luat prânzul cu Vaughn şi n-am auzit-o niciodată lăudând atât de mult pe cineva. Am ascultat-o bătând câmpii despre cât de isteaţă, dulce şi drăguţă e Vaughn, iar asta n-a făcut altceva decât să învârtă cuţitul în rană şi mai adânc, m-a făcut să mă simt şi mai rău în privinţa felului în care am chinuit-o ieri, la ieşirea din club.

Am venit la ea pregătit să-mi cer scuze, dar acum, când iubitul lui Vaughn şi cu mine ne ucidem practic din priviri, simt că eu sunt cel care merită nişte nenorocite de scuze.

— Nu auzi bine? întreabă rece W. A spus că avem treabă.

Nu ştiu de ce, dar nu mă clintesc din loc.

— Poate o să aştept până când terminaţi.

Doamne! Ce tot spun aici? Nu vreau să fac asta. Dar dobitocul ăsta scoate din mine tot ce am mai rău.

— Ba nu, o să te duci să-ţi sui fundul în limuzină sau chestia cu care ai venit până aici. Nu mai e la dispoziţia ta, cretinule.

— W! strigă Vaughn.

— Stai aşa, îi plăteşti tu salariul acum? îl întreb şi îi zâmbesc ironic, în ciuda faptului că replica lui m-a durut.

— N-am de ce. Vaughn nu trebuie plătită ca să fie cu mine.

— W! ţipă Vaughn, exasperată, apoi inspiră profund şi mi se adresează. Trebuie să pleci, spune ea, cu un glas tremurător, care mă tulbură.

— Da. Cum vrei. Plec.

Deschid uşa cu un gest nervos, dar mai arunc o şopârlă.

— Bucuraţi-vă de restul serii. Se pare că ai tras lozul norocos, iubito.

Apoi dau buzna afară, ignorând protestele lui Vaughn şi ameninţările lui W şi mă întorc spre Escalade. Mutra lui Ty e un portret al revoltei, iar asta mă face să zâmbesc larg.

— Totu-i în regulă?

— Are treabă, mormăi eu. Hai să mergem!

— Unde mergem?

Mă întind după telefon. Caut în agendă până găsesc tovarăşul perfect pentru seara asta.

— Ai chef să te faci praf? îl întreb pe Luke.

— Întotdeauna.

Din glasul lui nu ghicesc dacă e surprins sau nu că l-am sunat.

— Ne vedem la The Head şi după aia ne-ntoarcem la mine acasă.

— Excelent plan, fratele meu! Ajung în 20 de minute.

Ty clatină dezaprobator din cap, dar schimbă imediat direcţia pentru că e plătit ca să mă protejeze, nu să mă contrazică. Nu ştiu de ce, chestia asta mă face să mă simt mai rău, dar ăsta e adevărul. E oare cineva în viaţa mea care să nu fie trecut pe statul meu de plată?

— Femeile sunt complicate, a zis el.

— Tu eşti singur, Ty, îi reamintesc.

— Pentru că femeile sunt complicate.

Şi cele de care-ţi place sunt angajatele şefului tău, îmi vine să-i spun, dar după ce am urlat la Vaughn, nu mă mai simt în stare să vorbesc. Mă cuibăresc pe banchetă, gândindu-mă la nesfârşit la dezastrul care tocmai s-a întâmplat.

Nu ştiu ce m-a înfuriat mai tare – faptul că Vaughn avea o întâlnire cu boul ăla sau că nu l-a contrazis când tipul a spus că eu nu eram altceva pentru ea decât un job. Ce mama dracului a păţit? Îşi dă oare seama câte gagici ar fi în stare să ucidă ca să fie cu mine? Dacă aş vrea, aş dezvălui adresa clubului şi câteva mii de fete ar rade locul din temelii încercând să ajungă la mine.

Până ajungem la The Head, mă las pradă furiei. Ty opreşte maşina.

— Mă duc să-i spun managerului că eşti aici.

— Nu. Merg în paralel cu coada, insist eu.

Am nevoie... de ceva. De o baie de mulţime. Ty se încruntă.

— E mult prea periculos.

Dar, ca un bun angajat ce este, îşi cunoaşte limitele. Nu-mi spune nu, pentru că nu se cuvine. Sar din maşină şi trântesc portiera. Ty mi se alătură pe stradă, înjurând. La început, nu observă nimeni că mă îndrept spre intrare.

Dar, în timp ce trec pe lângă oameni, şoaptele se stârnesc ca un val zgomotos. Ăsta e Oakley Ford? Doamne sfinte, cred că e Oakley Ford. Roagă-l să facem o poză! O fotografie. Oakley! Oakley! Oakley!

Mâinile lor se întind după mine. Paznicul de la uşă e pe poziţie, ţinându-i la distanţă pe oamenii de la coadă. Fetele încep să sară peste frânghii.

Ce mama dracului a fost în capul meu?

Măresc pasul şi apoi îmi dau seama că nu voi ajunge la uşă dacă nu fac ceva. Mă opresc, mă întorc spre mulţime şi ridic o mână.

— Intru în club şi sper să ne vedem înăuntru.

Oamenii se bulucesc spre mine. Ty mă prinde de mână şi mă trage în club.

— OK, n-a fost cel mai bun moment al meu, recunosc eu, trecându-mi o mână prin păr.

Ty îmi evită privirea, încercând să-şi ascundă iritarea că e nevoie să dădăcească un dobitoc ca mine.

Mă întreb dacă ar trebui să-l anunţ că îndatoririle sale de dădacă de-abia au început, pentru că am de gând să mă fac pulbere în seara asta.

Dar nu! O să-l las să afle chestia asta de unul singur.

EA

— Deci acum vine, pur şi simplu, la tine acasă, pentru o partidă scurtă?

W e livid când ne înfruntăm în living, la două minute după plecarea furioasă a lui Oakley. Are obrajii aproape purpurii, iar vena de pe frunte e gata să-i pocnească dintr-un moment în altul.

Vreau să-i zic să nu mai urle, pentru că sora şi fraţii mei sunt la etaj, dar nu pot scoate nicio vorbă. Sunt împietrită,

nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. De ce a venit Oakley aici? De ce i-am lăsat pe el şi pe W să se încaiere aşa?

— Răspunde-mi!

Tresar din cauza acestui ordin violent. Inspir scurt şi mă uit în ochii iubitului meu.

— N-a venit pentru vreo partidă de sex.

— Atunci de ce a venit? Cât de des trece pe la tine? întreabă W cu amărăciune.

— Niciodată. N-a fost niciodată aici, ba nu, a mai fost o dată. A fost aici o singură dată, dar a fost o întâlnire de PR. Toţi agenţii erau şi ei aici. În afară de asta, nu a mai venit niciodată aici, spun şi răsuflu. Uite, nu ştiu de ce a venit Oak aici, dar...

— Ah, îi spui Oak acum? Şi asta e trecut în contract?

Nici nu-mi dădusem seama că i-am spus aşa.

— Nu, e doar...

Doamne, acum ce fac, mă apăr?

— Toată lumea îi spune aşa.

— Chestia asta e o joacă pentru tine? se răsteşte W.

— Nu, sigur că nu...

— Ce-i povesteşti despre mine?

Întrebarea lui mă derutează.

— Nimic. Nu vorbim despre tine.

Ochii lui W scot flăcări.

— Deci te prefaci că nu ai un iubit? Că nu exist? Asta faci când nu ai în jur camere de filmat? Ce, ţi-e ruşine cu mine?

Ahhh! Îmi vine pur şi simplu să ţip până mă dor plămânii. Răstălmăceşte tot ce spun. Dacă nu vorbesc despre el înseamnă că l-am uitat. Dacă vorbesc, îl trădez.

— Despre ce vorbiţi atunci? întreabă W.

Înghit în sec.

— Prostii. Tâmpenii.

— Cum ar fi? insistă el.

— Nu ştiu. Muzică. Părinţi mei. Părinţii lui.

— Deci chestii despre care discutam şi noi. Chestii de cuplu.

El rânjeşte.

— Şi tu-mi spui mie că totul e o prefăcătorie şi că încă mă iubeşti, corect?

Îmi masez uşor fruntea. Fiecare cuvânt rostit de W e o acuzaţie. Îmi vin la gură doar vorbe furioase. De genul: Cel puţin Oakley nu mă presează să facem sex. Cel puţin el nu vede asta drept o competiţie. Cel puţin el nu sărută alte fete. Dar nu spun nimic din toate astea, pentru că, spre deosebire de W, eu nu rostesc primul lucru reprobabil care-mi vine în cap.

— Îmi torni numai prostii, fumegă W. Îmi strici primul an de facultate, îţi dai seama de asta? Sunt de râsul curcilor. Mă trezesc dimineaţa şi oamenii vorbesc numai despre cum Oakley Ford i-o trage iubitei mele. Ai idee cum mă afectează chestia asta? Cum crezi că mă simt, fiind tipul pe care gagica l-a părăsit pentru un rock star?

— Ce contează ce cred ceilalţi? întreb disperată. Mai ţii minte după ce au murit mama şi tata, când am avut momentul ăla îngrozitor şi jenant, când am început să plâng la şcoală şi a trebuit s-o zbughesc din încăpere? Lumea începuse să spună despre mine că sunt nebună, iar tu mi-ai spus că nu are nicio importanţă ce cred ei. Contează doar părerea oamenilor pe care-i iubeşti.

Încercarea mea de a rezona cu el eşuează.

— Păi, îmi iubesc prietenii, se răsteşte W. Şi părerea lor e că sunt un ratat sadea. Şi nici măcar nu le pot spune adevărul din cauza porcăriei pe care am semnat-o.

Mă sufoc de nervi.

— Am semnat-o amândoi şi n-avem ce face în privinţa asta. Jim Tolson ne va ucide dacă...

— Ah, despre Tolson vorbim acum? mă întrerupe ironic W. Minunat, hai să vorbim despre Tolson. De ce mama naibii îi ia atât de mult timp să mă contacteze cu privire la emisiune?

Încremenesc.

Ah, rahat!

Oi părea eu convingătoare pentru paparazzi când îl sărut pe Oakley, dar nu-l pot păcăli pe tipul cu care mă văd de doi ani.

W se apropie imediat, mijind suspicios ochii.

— Ce-mi ascunzi? Lui Tolson nu i-a plăcut emisiunea?

— Nu, zic eu repede. Nu e vorba că nu i-a plăcut. Doar că…

Nici n-a văzut-o. Îmi înghit această mărturisire îngrozitoare.

— Doar că ce? insistă W.

Căcat. Căcat.

Poate că W are dreptate. Poate că sunt cea mai nasoală iubită de pe planetă. Cum altfel s-ar explica faptul că am uitat cu desăvârşire să-i trimit lui Diamond filmarea făcută de W?

— N-a apucat să se uite la ea, mint eu neconvingător.

Foarte neconvingător, pentru că W se prinde imediat. Îmi dau exact seama când îi pică fisa. Trăsăturile sale devin mai severe. Buzele i se crispează, privirea i se întunecă.

— Nu i-ai dat filmarea.

Vorbeşte încet la început, aproape meditativ, dar nu trece mult şi furia lui iese la suprafaţă şi dă pe dinafară.

— La dracu’, nu i-ai dat-o, nu-i aşa?

Furia lui mă face să mă dau înapoi.

— Vaughn, se aude un glas şovăielnic de pe scări.

E Paisley, care pare mai îngrijorată decât oricând.

— Lasă-ne dracului în pace, Paisley! strigă W.

Mormăi îngrozită:

— Nu vorbi aşa cu sora mea!

— Vorbesc cu ea cum vreau eu!

Acum tremură, de parcă furia i-a afectat capacităţile motorii. Privirea lui mă arde atât de intens, încât mi-e teamă că o să mă transform în cenuşă.

— Nu-mi vine să cred că mi-ai făcut una ca asta, Vaughn!

Mă chinui să respir.

— Am... am uitat. Îmi pare atât de rău, W! Mi-a ieşit din cap...

— Ţi-a ieşit din cap? explodează el. Cariera mea, viitorul meu... ţi-au ieşit din minte? Eşti o mincinoasă, pricepi? Faci o mulţime de promisiuni despre orice. Îmi spui cât de mult mă iubeşti. Îmi spui c-o să mă ajuţi să ajung la televiziune. Dar toate sunt numai aiureli. Şi ştii ceva? S-a terminat!

Se repede spre uşă, apoi se opreşte. Se întoarce şi-mi aruncă o privire încruntată şi repetă, ca să-mi intre bine în cap.

— Am terminat-o cu tine!

Nu voi şti niciodată cum de am reuşit, dar mi-am stăpânit lacrimile. Mă uit fix la el, fără să clipesc, fără să mă mişc, până când, în cele din urmă, iese valvârtej din living.

Atunci izbucnesc în plâns, rememorând revoltată în minte toate lucrurile oribile întâmplate în seara asta.

W răstindu-se la Oakley.

Oakley ţâşnind ca din puşcă.

Furia lui W din cauza sărutului meu cu Oakley.

Mărturisirea lui W că fotografiile l-au făcut să se sărute cu o fată oarecare.

Şi de-abia când aud pornind motorul maşinii lui W, îmi dau seama că nu avea cum să vadă pozele azi-noapte.

Au fost publicate online de-abia azi-dimineaţă.

22

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 E la The Head!!! Eşti din sudul Californiei, corect??? DU-TE!!

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 Nu am permis de conducere!!!

Ty mă conduce spre zona VIP de la etajul clubului, croindu-şi agresiv drum printre oameni. Paznicul de la uşă ne recunoaşte imediat şi deschide panoul din spatele lui.

Salonul VIP de la The Head e mult mai discret decât altele. O oglindă care se poate transforma într-un panou transparent este, practic, zidul dintre oamenii aşa-zis importanţi şi restul lumii. Putem să-i urmărim pe indivizii normali ca şi cum ar fi animalele dintr-o grădină zoologică.

În realitate, noi reprezentăm marea atracţie şi toată lumea a plătit ca să ne vadă pe noi dându-ne în spectacol... ca nişte maimuţe. Mă trântesc pe un fotoliu de catifea, iar Ty îşi ocupă poziţia în spatele meu. În ciuda faptului că deocamdată nu am voie să beau alcool, mă trezesc cu un pahar de whisky chiar lângă mine, înainte de a mă gândi să comand.

— Hei, Oakley, se aude un glas nerăbdător. Te superi dacă mă aşez?

Mă uit la tipa nou-venită îmbrăcată într-o rochie scurtă şi mulată, încălţată cu pantofi cu toc cui şi având o coafură perfectă. Fruntea îi luceşte discret, poate că tipa a transpirat la dans, poate are emoţii fiindcă stă de vorbă cu mine. Am văzut fete care au leşinat doar pentru că se uitau la mine.

— Aştept pe cineva.

Încerc să vorbesc pe un ton prietenos, dar eşuez. Ea tresare şi mai încearcă o dată.

— Pot aştepta cu tine.

Mă întreb ce să-i răspund, când îmi bâzâie telefonul. Îl scot crezând că poate e Vaughn, care vrea să-şi ceară scuze. O să i le accept cu fineţe şi o să trimit maşina după ea. Putem să... Ah, la naiba, e Luke.

Ajută-mă, frate! Cretinii ăştia nu mă lasă să intru.

Probabil că Ty i-a spus paznicului să fie megaatent, iar el probabil că a înţeles: numai gagici bune.

— Scuze. Trebuie să-mi recuperez prietenul, îi zic fetei.

Stă acolo ca o statuie în timp ce eu mă duc spre uşă, încremenită de uimire că am vorbit cu ea.

Vezi, Vaughn, o grămadă de gagici ar vrea să fie în locul tău. Fata asta e atât de uluită, că nici nu se poate clinti din loc.

— E cu mine, îl anunţ pe paznic, ridicând telefonul ca să-i arăt o poză cu Luke.

— Doar eram precaut, îmi spune tipul cu ceafă groasă.

— Hei, Oak, ai început să petreci fără mine? spune Luke dând buzna pe uşă.

Vreo zece oameni se agită în urma lui, băieţi şi fete. Paznicul ridică din sprâncene, întrebându-mă dacă şi oamenii ăia trebuie să intre. Dau din umeri. E Luke. Ştiam în ce mă bag când l-am chemat.

— Credeam că prietena aia a ta ţi-a tăiat biluţele şi le-a vârât la ea în rucsac.

Luke mă salută ca de obicei, bătând pumnul cu mine şi trăgându-mi una frăţeşte pe spinare.

Mă enervez când aud cum o insultă pe Vaughn, apoi îmi amintesc ce face ea acum şi, mai ales, cu cine.

— Neah. N-aveam chef, pur şi simplu.

Nici acum nu am chef, de altfel. Muzica, acţiunea, fetele nu mă interesează deloc şi-mi dau seama chiar înainte ca Luke să comande prima sticlă de Cristal de 1 000 de dolari că totul e o greşeală.

Chelnerii aranjează rapid o zonă cu fotolii pentru noul meu anturaj. Mai sunt şi alte celebrităţi aici. Recunosc o actriţă de televiziune şi câţiva tipi faimoşi pentru comediile lor de acţiune, dar toţi la un loc nu au strălucirea pe care o am eu. De aceea, personalul de la The Head se pune în cap pentru mine.

Mă aşez pe un fotoliu din margine şi-l las pe Luke la mijloc, căci, deşi mi s-a părut că am chef de companie, acum îmi dau seama că e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

O fată – nu-i cunosc numele pentru că n-am fost deloc atent când Luke a făcut prezentările – îmi atinge braţul pentru a mia oară în ultimele zece minute.

— Nu sunt interesat, răspund eu, pe un ton mai tăios decât aş fi dorit.

Vizavi de mine îl văd pe Ty încruntându-se şi-mi domolesc tonul, când zăresc expresia uluită a fetei.

— Scuze. Pur şi simplu... am o seară mai proastă, OK? Şi am şi iubită.

O iubită care în acest moment are o seară romantică alături de iubitul ei.

Ridic o mână şi strig:

— Mai vreau un pahar. Repede!

Ty se încruntă şi mai tare. Ce naiba, nu e dădaca mea! Băutura continuă să vină într-un flux constant şi nesfârşit. Simt că mă destind.

De ce aş fi încordat, la urma urmei? Aici sunt fete de toate felurile. E ca un magazin cu dulciuri. O să iau o roşcată, o brunetă şi două blonde. Puneţi-le la pachet şi trimiteţi-le la Marmont. Unul din bungalowuri e perfect. Intrare privată. Nimeni nu vrea să mă trezesc cu imaginea terfelită.

Râd amar.

— Ce-i aşa de amuzant? întreabă cineva de lângă piciorul meu.

Când s-a aglomerat atât de tare aici? Sunt oameni peste tot. Jur că sunt mai mulţi oameni în acest salon VIP decât sunt în încăperea principală din club. Pentru că au rămas fără scaune, fetele s-au instalat pe podeaua murdară pe care probabil oamenii au scuipat, au borât, s-au pişat. Dar ar sta şi într-o groapă cu şerpi dacă asta înseamnă că se pot lipi de piciorul meu.

— Nu e nimic amuzant.

Şi ăsta e adevărul adevărat. Un băiat îmi pasează un joint. Iau un fum şi expir un nor de fum. Aştept să-şi facă efectul şi să mă însenineze, să-mi ridice greutatea de pe piept,

dar nu se întâmplă nimic de genul ăsta. Mai trag un fum, apoi fumez ţigara până la capăt.

— Frate, ăsta era un haşiş de calitate.

— Are de unde să facă rost, îi asigură Luke.

Am de unde să fac rost? Ah, da, fac rost de bani, fete, pentru că am un anumit statut. Însă nu sunt capabil să am o relaţie cu o persoană reală. Nu sunt destul de bun pentru ea.

Dintr-odată, toată scena mi se pare scârboasă şi, dacă mai rămân aici un minut, o să-mi explodeze capul.

— Eu mă car.

Luke protestează.

— Credeam că mergem la tine acasă.

Are mâna încolăcită în jurul unei tipe cu buricul gol – cu bluză scurtă şi cu jeanşi cu talie joasă. I se văd chiloţii. Şi dacă e majoră, eu îmi înghit fesul!

— Cu altă ocazie.

Luke protestează până când Ty scoate un portofel şi aruncă nişte bani pe masă. Asta îl face pe Luke să tacă imediat. O să înceapă să bată câmpii din clipa în care eu voi pleca. Spunându-le tuturor că nu pot funcţiona fără el şi că el e liantul care ţine trupa unită.

Ty mă scoate pe uşa din spate a clubului, dar acolo sunt şi mai mulţi fotoreporteri. Simt că se mişcă mai lent decât în

mod normal, ca pedeapsă că am venit aici. Pasiv-agresiv, aşa faci, Ty?

Paparazzi îmi aruncă diverse întrebări.

— Unde e iubita ta?

— S-a terminat?

— S-a săturat de tine?

Întrebările se suprapun, amestecându-mi-se în cap, bătând ca nişte ciocane, făcându-mă să vorbesc fără să gândesc.

Nu prea ştiu ce să răspund, dar cred că am spus ceva satisfăcător, de vreme ce toată lumea se opreşte o clipă... un binecuvântat moment de tăcere. Apoi mă urc în SUV şi Ty demarează.

Mă trezesc a doua zi de dimineaţă şi găsesc şapte apeluri ratate de la Claudia. Rahat! Ăsta nu e niciodată un semn bun.

Când mă ridic în capul oaselor, durerea care-mi săgetează tâmplele e atât de puternică, încât mă face să mă prăbuşesc la loc pe saltea. Mormăi tare, dar capul mă doare şi mai tare. Frate, ce e cu migrena asta? N-am băut atât de mult aseară, la club, aşa că nu ştiu de ce am ceaţa asta în cap...

Haşişul. Am uitat de haşiş.

Stomacul mi se strânge când văd numele Claudiei pe ecranul telefonului. Înseamnă că am făcut ceva azi-noapte. Ceva nasol.

Dar ce anume? M-am dezbrăcat? M-am culcat cu vreo tipă la întâmplare? Ah, rahat, mi-am înşelat de-adevăratelea iubita falsă? Nu, asta n-are cum să se fi întâmplat. Ty era cu mine. Nu m-ar fi lăsat să mă ating de altă fată.

În loc s-o sun pe Claudia, deschid netul pe telefon, întrebându-mă ce o să descopăr. Poate am borât pe pantofii vreunui fan? Asta n-ar dăuna aşa mult imaginii mele.

Aştept să se încarce home page-ul, apoi intru pe unul dintre site-urile de divertisment.

Simt cum mi se pune un nod în gât. Titlul articolului principal este următorul:

Oakley Ford se ia de ex-ul noii sale iubite!

La naiba!

Parcurg rapid articolul, dar nu-mi amintesc să fi spus cuiva ceva din toate tâmpeniile astea. Se pare că totuşi am făcut-o. Nu, niciun „se pare” – e clar că am făcut-o. Există un link către un filmuleţ de pe siteul TMI. Apăs pe el, dau Play şi mă văd imediat pe mine, drogat şi beat, ieşind împleticindu-mă din The Head. Bliţurile se declanşează, scoţându-mi în evidenţă ochii injectaţi. Paparazzi strigă după mine, dar eu merg înainte, cu capul lăsat în jos şi cu o mână în dreptul feţei.

Doar că unul dintre ei întreabă:

— S-a săturat de tine?

Iar eu fac cea mai mare tâmpenie de pe planetă. Mă opresc, mă întorc spre microfon şi spun:

— *Să se sature? Faceţi mişto de mine? Fostul ei iubit e un gunoi total. Acum are un bărbat adevărat... credeţi că se poate sătura de aşa ceva?*

Mă crispez, închid filmarea şi arunc telefonul cât colo. Se izbeşte de perete, dar, din fericire, are o husă rezistentă tocmai pentru situaţii de-astea. Nu e prima oară când azvârl telefonul pentru o tâmpenie pe care am făcut-o şi care a devenit ulterior ştire de interes naţional.

Se aude o bătaie la uşă, urmată de:

— E totu-n regulă acolo?

Probabil că Ty a auzit telefonul meu izbindu-se de perete.

— E-n regulă! mă răstesc eu.

El deschide oricum uşa. Nemernic băgăcios! Cercetează din priviri încăperea, observă telefonul meu pe podea şi spune:

— Presupun că te-a sunat Claudia.

— Dap, răspund şi mă uit urât la el. De ce naiba m-ai lăsat să vorbesc aseară în faţa lor, Ty? Ştii că nu eram în toate minţile.

— Să te las? repetă el.

Lucru rar, Tyrese pare de-a dreptul ofticat pe mine.

— Frate, aseară îţi pierduseşi controlul. Te-ai răstit la toată lumea, ai fumat toate căcaturile pe care nu trebuia să le fumezi. Am încercat să te smulg din ghearele vulturilor. Uită-te la filmare din nou! Mai îndeaproape, de data asta. Sunt sigur c-o să vezi cum mă împingi de-acolo, ca un nesimţit, când încerc să intervin. Plod răsfăţat ce eşti!

Ridic din sprâncene.

— Plodul ăsta răsfăţat îţi plăteşte facturile, zic eu înţepat.

Pare jignit, iar eu mă simt imediat vinovat.

— Îmi cer scuze, mormăi eu. N-ar fi trebuit să spun asta. Sunt doar... mahmur şi furios. Dar nu sunt furios pe tine, OK? Ai făcut tot ce ai putut.

Nu ştiu dacă-mi acceptă scuzele. Pur şi simplu dă din cap, apoi iese fără să mai spună altceva.

Uite cum mai alung o persoană din viaţa mea! Grozav!

O sun pe Claudia. După ce urlă cinci minute la mine, discutăm despre declaraţia pe care trebuie s-o dau presei. Scuzele publice pe care trebuie să i le prezint boului de iubit al lui Vaughn. Nu-mi vine să cred că era aseară la ea acasă. De ce Vaughn mai e cu el?

Iar el de ce mai e cu ea? O lume întreagă crede că e iubita mea – cum poate tipul suporta aşa ceva?

Simt un gust amar. Presupun că nu contează ce crede lumea. Contează doar ce crede Vaughn. Ce vrea Vaughn.

Şi nu mă vrea pe mine.

Dar tot trebuie să îndrept relaţia cu ea, iar când Claudia pomeneşte de evenimentul caritabil la care trebuie să mă duc diseară şi de care am uitat cu desăvârşire, îmi dau seama că e locul perfect unde-mi pot cere scuze de la Vaughn – un eveniment public unde nu mă poate plesni. Poate purta o rochie drăguţă, poate asculta nişte muzică mişto, poate savura mâncare bună. CF Society face întotdeauna spectacol.

Claudia îmi pune în program cât mai multe evenimente caritabile, de parcă faptul că dau bani de pomană îmi scuză comportamentul de dobitoc. Mă întreb dacă Vaughn va vedea lucrurile tot aşa.

Dar când deschid subiectul, întrebând-o pe Claudia la ce oră să trimit maşina după Vaughn, ea spune repede:

— Nu, Vaughn nu vine diseară cu tine.

Scrâşnesc din dinţi.

— De ce?

— De ce crezi, Oak? Pentru că e furioasă pe tine.

Simt o săgeată în stomac.

— Ai vorbit deja cu ea?

— Nu. Nu răspunde la telefon. Nici Paisley.

Glasul Claudiei devine şi mai tăios.

— Deci, da, presupun că asta înseamnă că nu e deloc fericită că ţi-ai bătut joc de iubitul ei.

— Mă bucur pentru ea. Încă lucrează pentru mine. Nu se poate sustrage de la un eveniment atât de important doar pentru că l-am insultat pe boul de iubitu-său.

— În mod normal aş fi de acord cu tine, dar Vaughn poate fi imprevizibilă. N-o să trimit la evenimentul ăsta, cu tine, o falsă iubită enervată. Cine ştie ce-o să facă!

Claudia are dreptate.

— Bine. Deci când o s-o revăd?

— Dă-i câteva zile să se calmeze. Până atunci îţi vei cere scuze public de la W, deci sunt sigură că asta te va ajuta.

— Bine, zic eu, descurajat. Trimite-mi declaraţia pe care vrei s-o recit...

— O, n-o vei face tu, spune ferm Claudia. Scriem noi declaraţia, ţi-o trimit s-o aprobi şi apoi o trimitem la ziare. Nu vei vorbi direct cu nimeni. În niciun caz după noaptea trecută.

Îmi convine chestia asta, nu-mi place deloc să vorbesc cu ziariştii.

EA

N-am mai fost părăsită niciodată.

Nici nu aveam cum, de vreme ce W a fost primul meu iubit adevărat. Dar tot e ceva îngrozitor. E oribil şi sfâşietor şi are puterea de a transforma o fată normală, cu picioarele pe pământ, într-o catastrofă ambulantă.

Ca o ratată desăvârşită, azi-noapte am plâns până am adormit. Am aţipit suspinând. Apoi am visat. Vise oribile, în care W îmi arunca nişte cărămizi în cap, în timp ce Oakley sărea în faţa mea încercând să le facă să ricoşeze. La un moment dat, a început să cânte şi cărămizile s-au oprit, suspendate în aer.

Ce s-ar mai distra un psihoterapeut pe tema asta! Eu însă sunt extenuată de cât m-am ferit toată noaptea de cărămizile alea nenorocite din vis.

Pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, Claudia m-a sunat toată dimineaţa. În cele din urmă, mi-am închis telefonul, pentru că n-am chef să am de-a face cu ea sau cu Oakley sau cu oricare altă fiinţă pe ziua de azi. Nu vreau decât să mă ghemuiesc în leagănul din curte şi să pretind că noaptea trecută nu s-a întâmplat nimic.

Uşa din spate scârţâie din balamale. Tresar surprinsă când sora mea se aşază lângă mine, ţinând o farfurie pe care este prăjitura pe care a făcut-o aseară.

— Uite, spune ea.

— E 10:30 dimineaţa. E mult prea devreme pentru prăjitură, răspund neconvingător.

Mă ustură gâtul de cât am plâns. Mi-l masez, dar durerea nu-mi trece, pentru că e înăuntrul meu.

— Nu e niciodată prea devreme pentru prăjituri, zice ea zâmbind blând. Ştiu că-ţi place mai mult să suferi mâncând îngheţată, dar nu mai avem. Am mâncat-o eu pe toată săptămâna trecută.

— Pe bune?

Paisley ia o gură de prăjitură înainte să-mi răspundă.

— Da. Cred că m-am îndrăgostit de bodyguardul ăla drăguţ al lui Oakley, aşa că am mâncat o cutie întreagă ca să mă înveselesc. Dar şi prăjitura îşi face treaba. Ia o gură! O să vezi!

Îmi întinde o furculiţă încărcată, dar eu nu vreau.

— Te-ai îndrăgostit de Ty? chiţăi eu surprinsă.

Bănuiam că-i place de el, dar să fie îndrăgostită? Serios?

— Bine, poate nu sunt îndrăgostită. Dar îmi place foarte mult de el.

— L-ai întâlnit o singură dată, subliniez eu, iar ea clatină din cap.

— Nu-i adevărat. Vine uneori pe la Diamond, recunoaşte Paisley. Dar n-ar ieşi niciodată cu mine, pentru că lucrez pentru fratele lui Jim şi e prea stânjenitor pentru Ty. În plus, mă concentrez asupra carierei mele, deci n-ar avea nicio importanţă dacă el mă place sau nu.

— Uau! N-aveam nici cea mai vagă idee.

Ea ridică din umeri.

— Îmi place de el şi atât, iar de obicei uit până mă-ntâlnesc cu el din nou.

Mai ia o gură de prăjitură.

— Şi, după cum am spus, dulciurile mă ajută.

— Pe mine nu m-a făcut niciodată o prăjitură să mă simt mai bine.

Mă gândesc la toate deserturile primite acasă după moartea mamei şi a tatei. Niciunul nu mi-a alinat durerea. Singurul lucru care m-a consolat a fost prezenţa lui W.

— Nu-i adevărat! W e prăjitura ta. A fost prăjitura ta, se corectează ea.

— Adică mă-ngrăşa şi-mi dăuna sănătăţii? mormăi eu, pentru că amândouă ştim că nu l-a simpatizat niciodată.

Paisley ia două îmbucături uriaşe înainte de a lăsa farfuria jos.

— Te iubesc, Vaughn, ştii asta, da?

Dau din cap că da, ştiu, dar nu vreau să discut cu Paisley despre asta acum. Ea n-a avut niciodată un iubit pentru că s-a concentrat mereu la viitor. Mie nu-mi place să mă gândesc la viitor. Eu vreau ca lucrurile să rămână la fel pentru totdeauna. Mama şi tata la masă. Gemenii să rămână mici. W să mă ţină de mână.

— Vinerea asta e grătarul de la şcoala gemenilor, zice ea când îşi dă seama că nu particip la această conversaţie. Vii, nu-i aşa?

Răspund cu un mormăit care nu promite nimic.

— Claudia vrea să vii cu Oakley.

Acum scrâşnesc din dinţi.

— Nu se va opri din sunat, să ştii, spune Paisley, apoi face o scurtă pauză. Oakley a făcut ca toate animalele azi-noapte.

Asta-mi captează atenţia.

— Ce a zis?

— Nu cele mai frumoase lucruri, recunoaşte ea. A vorbit presei despre W.

O privesc tăios.

— Vorbeşti serios?

Ea dă afirmativ din cap.

— A zis despre W că e un gunoi. Şi... ăăă... a insinuat că W nu e bărbat adevărat.

O, Doamne! Nu-i de mirare că şi Claudia a luat-o razna.

— Lasă-mă să ghicesc... tu eşti total de acord cu aceste afirmaţii, zic eu sarcastic.

Sora mea oftează profund.

— Vaughn...

— Ce este? Ştim cu toţii că-l urăşti pe W.

— Nu-l urăsc!

— Ba da, îl urăşti, spun iritată.

— Ba nu, nu-l urăsc! Ură e un cuvânt puternic. Eu nu-i urăsc pe oameni, spune ea, pe un ton ferm. Dar ai dreptate, nu-mi plăcea de el. Nu-mi plăcea de W pentru că nu se purta frumos cu tine. Doar că-i erai la îndemână.

— Nu-i adevărat, protestez eu.

— Ba da, este! Când anula întâlnirile cu tine în ultimul moment, ţie nu-ţi păsa. Când ai câştigat biletele alea la meciul cu Dodgers la tombola de la şcoală şi el voia să meargă cu prietenii lui, i le-ai dat imediat. Ai purtat peste tot încălţările alea…

Arată acuzator spre perechea mea de Vans.

— Dar ale lui unde sunt? Ştiu că ai desenat şi pe ele.

Mă împotrivesc dorinţei de a-mi acoperi un picior cu celălalt.

— Uiţi de câte ori a avut grijă de mine după ce au murit mama şi tata. Sau de momentele în care m-a lăsat să rămân la el la cămin când era ocupat cu emisiunea lui de pe YouTube. Era acolo pentru mine.

— Era acolo, mă aprobă ea. W era, fizic, acolo, dar nu era acolo pentru tine, emoţional vorbind. Şi, sincer, ai ştiut asta mereu. De-asta nici n-ai făcut sex cu el.

— Nu eram pregătită! strig eu la ea.

Se sprijină de spătarul leagănului, deloc speriată de ţipetele mele.

— Şi nu ai fi fost niciodată pregătită cu W.

— Pentru că sunt prea imatură? îi trântesc eu.

— Nu. Pentru că nu l-ai iubit vreodată pe W aşa cum credeai, spune şi mă prinde de mână. Nu că nu te-aş crede capabilă de o asemenea iubire. Spun doar că sentimentele pe care le aveai pentru W nu erau atât de puternice precum credeai.

Îmi retrag mâna.

— Pentru că nu m-am îndopat cu prăjitură?

— Pentru că W e un dobitoc egoist şi tu eşti mai supărată că ai pierdut o ancoră din viaţa ta decât că l-ai pierdut pe W.

Mă răsucesc şi-mi cuprind trupul cu braţele. Nu-mi place deloc tonul ei demonstrativ.

Dar probabil că cel mai mult urăsc faptul că are dreptate.

23

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Crezi că l-a înşelat cu fostul?

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 e proastă dacă a făcut-o

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 ştiu, nu-i aşa?

Evenimentul se desfăşoară la Wilshire. E un dineu elegant, urmat de o licitaţie discretă – toate câştigurile vor fi donate cercetării medicale – şi apoi de un show al formaţiei Deadhead Bloom. Nu ştiam că ei sunt capul de afiş. King le-a produs ultimul album, ceea ce înseamnă că e o şansă ca şi el... rahat, să fie aici în seara asta.

Mi se face rău când îl zăresc la o masă din apropiere. N-aveam nici cea mai vagă idee că o să fie aici. Când vreau să-mi abat privirea în altă parte e prea târziu. Deja m-a observat.

Înclină uşor din cap şi-mi zâmbeşte vag şi politicos. Apoi se întoarce spre partenera lui, o femeie superbă îmbrăcată într-o rochie albă, de cocktail.

Oamenii de la masa mea fac cu toţii parte din industria muzicii, dar pe niciunul nu-l cunosc foarte bine. Trei dintre ei sunt membrii unei noi şi apreciate trupe masculine. La masă mai sunt câţiva manageri din domeniu şi o brunetă într-o rochie roşie de mătase. În timpul cinei, scaunul ei se apropie din ce în ce mai mult de al meu, până când tipa îmi ajunge practic în poală. O ignor şi vorbesc cu tipul din stânga mea, dar simt că se holbează la mine şi, din când în când, încearcă să intervină în discuţie.

— Oakley, cum merge treaba la noul album?

— Când ai următorul turneu?

— Eşti la aceeaşi casă de discuri?

De fiecare dată răspund mormăind monosilabic, apoi mă întorc spre directorul executiv şi mă prefac că mă interesează ce spune. Ceva despre strategiile de marketing şi despre utilizarea grupurilor de pe Facebook pentru a-ţi construi o bază de fani online. Deşi urăsc reţelele de socializare, ştiu cum trebuie să lucrezi cu ele, iar acest directoraş n-are nici cea mai vagă idee. Aş vrea să-i spun că, practic, Facebook e acum un dinozaur şi că toată lumea e pe Instagram şi Snapchat, dar e atât de absorbit de propriul discurs, încât îl las să bată câmpii la nesfârşit, pentru că e un bun tampon între mine şi bruneta care se dă la mine.

Licitaţia trece repede. Singurul lucru pentru care licitez e o excursie la Paris, pentru că mi se pare că i-ar plăcea lui Vaughn. Nu câştig, dar nu-mi pasă. Probabil că oricum n-ar vrea să vină cu mine.

Apoi urmează o scurtă pauză, cât timp se pregăteşte trupa. Mă ridic de la masă, cu scuzele de rigoare, dar e un chin să părăsesc sala. Oamenii mă tot interceptează, iar eu zâmbesc, dau din cap şi repet la infinit acelaşi lucru:

— E grozav, dar trebuie să ajung la toaletă.

Merg până la uşile franţuzeşti care duc spre o mică terasă. Nu sunt sigur că avem voie să ieşim aici. Zona pentru fumat este în curtea interioară principală, dar mie nu-mi pasă că mă aflu într-un loc interzis. Sunt Oakley Ford. Şi am nevoie de o pauză de la toţi aceşti oameni şi de la pălăvrăgeala lor neîncetată. Simt că mă sufoc.

Nu sunt fumător, dar acum mi-aş dori o ţigară. La cât sunt de norocos, cineva cu un obiectiv telescopic de vizavi mi-ar face o poză trăgând dintr-un „cui de coşciug” la un

eveniment legat de bolile pulmonare şi apoi voi deveni băiatul de pe posterul campaniilor antifumat şi ale pericolelor pe care le presupune celebritatea.

Când aud paşi în spatele meu, îmi înăbuş un oftat şi mă întorc cu teamă. Mă aştept s-o văd pe brunetă sau poate pe altă tipă care m-a zărit strecurându-mă afară, dar e King. Iese ţinând în mână ceva care pare a fi un joint, cred totuşi că e o ţigară rulată, pentru că are o aromă dulceagă.

— Nu ştiam că fumezi, zic eu.

— Din când în când, spune el, ridicând din umeri. Mă folosesc de asta ca scuză să scap de conversaţia cu o mulţime de oameni necunoscuţi.

Zâmbesc pieziş.

— Ar trebui să faci ca mine, zic, arătându-i palmele goale. Nu mai inventa scuze. Ieşi şi gata!

— Mda, mă gândeam eu că tu nu inventezi scuze. Tu faci ce vrei şi spui ce vrei, nu-i aşa, copile?

Mă copleşeşte un val de ruşine. Am senzaţia că se referă la filmarea în care-l desfiinţez pe W şi care a umplut internetul. Ca să-mi confirme bănuiala, spune:

— Deja ai cucerit-o pe fată, Oakley. Nu e nevoie să învârţi cuţitul în rana fostului ei iubit.

Îmi este tot mai ruşine, plus că am senzaţia de vinovăţie şi de regret, şi mi se pune un nod în gât.

— Am dat-o în bară, recunosc eu.

— Dap.

— Doar că... şi asta nu e o scuză, spun grăbit. Nu vreau să spun că e în regulă ce am făcut. Dar... ei au un trecut, frate. Doi ani de relaţie.

— Da, majoritatea oamenilor au. Un trecut.

— Eu, nu.

Glasul mi se frânge, iar stânjeneala mă copleşeşte. Sunt dintr-odată ca un băieţaş prepuber. Nu ştiu de ce omul acesta mă face să mă simt atât de nesigur şi de vulnerabil. Şi Vaughn mă face să mă simt la fel.

— N-am ieşit cu nimeni mai mult de câteva săptămâni, mă trezesc mărturisind. N-am avut nicio relaţie lungă, ca să avem timp să avem propriile glume sau să încheiem fiecare fraza celuilalt. Genul de relaţie când ajungi în acel punct în care poţi citi gândurile celuilalt, spun, apoi ezit preţ de o clipă. Ea a trăit toate astea cu fostul ei iubit.

King dă din nou din cap.

— Eram gelos, mormăi eu.

Asta îl face să chicotească uşor.

— Da, aşa e. Mai ai mult până te vei maturiza, Oak. Cu toţii suntem geloşi.

Ochii mi se aprind de uimire.

— Mda, chiar şi eu. N-am avut nicio nominalizare la Grammy timp de trei ani. Sunt cântăreţi cu care aş vrea să lucrez, dar care nu vor să lucreze cu mine. Toţi sunt

invidioşi sau geloşi. Aşa procesezi tu această gelozie. S-o accepţi şi să-ţi alimentezi energia creatoare e una. Să te îmbeţi şi să fumezi la ieşirea dintr-un club, înjurând un puşti care nu se poate apăra e cu totul altceva. Care dintre variante te transformă într-un nemernic îngâmfat?

Ştiu că are dreptate. Şi, cu cât vorbeşte mai mult, cu atât mă demoralizez mai tare. Văd cum se evaporă orice şansă de a lucra cu el. Dar apoi mă ia prin surprindere.

— Ai dat-o-n bară. Dar... ştii ceva? Ai recunoscut.

Mă priveşte trist.

— Sunt sigur că presa va da totul uitării când echipa ta de PR va da publicităţii scuzele tale sincere faţă de fostul iubit al domnişoarei Bennett.

Obrajii mi se încing. Ştie că nu eu îmi scriu comunicatele, iar asta mă face să mă simt şi mai rău.

— Vrei sfatul meu? mă întreabă el nonşalant.

Doamne, cât de mult îl vreau!

— Te rog, îi zic, aproape implorându-l.

— Toate emoţiile astea volatile ale tale? Gelozia şi furia, şi timiditatea ta? Să nu le pierzi niciodată! Mai mult de-atât, direcţionează-le spre muzică. Înţelegi ce zic?

Dau uşor din cap.

— Da, cred că da.

Vine spre mine şi mă bate pe umăr.

— Ne mai vedem pe-aici.

Îl privesc îndepărtându-se şi, când aud primele acorduri de chitară acustică, mă întorc în grabă la masa mea şi mă aşez ca să-i ascult pe Deadhead Bloom. Nu e chiar genul meu de muzică, dar nici nu sună rău.

Ascult trei cântece, apoi dispar. Claudia a spus că nu trebuie să stau până la sfârşit şi nici nu cred că se aştepta cineva s-o fac. În plus, am donat deja jumate de milion pentru cauza asta.

Ies cu Ty din hotel prin holul principal. Afară aşteaptă o mulţime de ziarişti, dar zona e împărţită astfel încât să-i primească pe invitaţii la gală. Nu trebuie decât să rămânem pe partea noastră şi avem cale liberă până la maşină.

— Oakley!

— Oakley, aici!

— Ai ceva de comentat despre declaraţia ta de azi-noapte?

Simt cum şovăi.

— Doamne, frate, tu nu te-nveţi minte niciodată? murmură Ty în barbă.

Dar am învăţat. Nu sunt drogat, nu sunt beat şi nu sunt copleşit de gelozie. Mă simt umil după discuţia cu King.

Îmi scot uşor mâinile din buzunare şi mă apropii de mulţimea înnebunită. Îmi trec privirea peste oceanul de microfoane până când îl găsesc pe cel care aparţine celui

mai cunoscut ziar online. Mă opresc în faţa Samanthei Wright de la Channel 9.

Blonda pare uluită, probabil pentru că sunt celebru că fug de la evenimente fără să discut cu presa. Desigur, asta nu-i opreşte pe ziarişti să mă fotografieze făcând tâmpenii şi să scrie oricum despre mine.

— Cum a fost concertul? mă întreabă Samantha.

Surâd.

— E-n plină desfăşurare. Mă doare puţin capul, de-aia am plecat mai devreme. Sper ca oamenii de la CF Society să mă ierte.

— Sunt sigură că se bucură că ai venit ca să susţii o cauză atât de nobilă.

— O cauză senzaţională, o corectez eu. Mi-aş fi dorit să nu vin aici cu o astfel de mahmureală. Am făcut nişte lucruri reprobabile seara trecută, am petrecut mai mult decât era cazul.

Pare absolut şocată de ceea ce se petrece. Nu cred că se aştepta să fiu atât de sincer în privinţa petrecerilor, mai ales având în vedere vârsta mea.

— Da, părea că ai avut o noapte grea, spune ea plină de tact, apoi face o pauză.

Văd cum încearcă să formuleze următoarea întrebare. Nu ştie dacă ar trebui să întrebe despre remarcile mele idioate cu privire la W... dar dacă tot am deschis eu subiectul mahmurelii, n-are cum să scape ocazia. Mi se face milă de ea şi spun:

— Da, m-am distrat pe cinste, Samantha. Aproape că mi-am pierdut iubita din cauza asta.

Ridică din sprâncenele ei perfect pensate. Ceilalţi paparazzi roiesc în jurul nostru, vârându-mi microfoanele sub nas. Câţiva se uită urât la Samantha, care a tras lozul norocos. Înregistrările lor vor fi nasoale, iar a ei va fi limpede precum cristalul.

— Presupun că te referi la comentariile pe care le-ai făcut.

— Da, aşa e, zic eu, privind cu sfială. Crede-mă, am fost certat pentru asta şi merit. Ceea ce am spus despre fostul iubit al lui Vaughn a fost deplasat. Nu doar atât, ci şi infantil, şi total nepotrivit. Regret sincer cum m-am purtat şi nu am nicio scuză. I-am tratat pe iubita mea şi pe fostul ei prieten cu lipsă de respect, iar cuvintele mele jignitoare sunt mai degrabă o reflexie a propriei mele persoane şi a faptului că trebuie să mă maturizez. Nu sunt suficient de bărbat.

Ea dă din cap cu fervoare.

— Le-ai cerut scuze?

— Lui Vaughn i-am cerut scuze, mint eu, dar plănuiesc să fac asta când ajung acasă.

Însă nu mă pot purta ca şi cum relaţia noastră ar fi la ananghie, mai ales în faţa acestor vulturi.

— M-a iertat. A înţeles că eram doar un barbar gelos, dar m-a pus să-i promit că nu mai fac aşa. În ceea ce-l priveşte pe...

Fac o pauză, pentru că habar nu am cum îl cheamă de fapt pe W.

— Domnul Wilkerson? completează ea.

Aşa îl cheamă pe W? Wilkerson? Pentru numele lui Dumnezeu!

— În ceea ce-l priveşte pe fostul iubit al lui Vaughn, spun eu mai departe, intenţionez să-l sun şi să-mi cer scuze. Ce am spus despre el nu e deloc adevărat. E un tip de milioane.

Bleah!

— El şi Vaughn au un trecut comun. Au rămas în continuare buni prieteni, iar tipul gelos din mine trebuie să priceapă şi să accepte lucrul ăsta. În orice caz – zic, afişând un zâmbet larg –, îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp să discuţi cu mine.

Apoi o salut scurt şi mă duc spre Tyrese, care mă aşteaptă retras. Clipeşte amuzat din ochi.

— Claudia o să...

Amuţeşte fără să-şi ducă ideea până la capăt.

— Ce? îl întreb îngrijorat. O să mă omoare?

— De data asta, nu cred, spune el, scuturând uluit din cap. Cred c-o să-ţi trimită un coş cu fructe, frate.

Urcăm în Escalade, iar eu pufnesc dispreţuitor. Sincer să fiu, mă doare-n cot de tot ce crede Claudia despre treaba asta. Nu contează decât să mă ierte Vaughn. Şi sper că mă

va ierta, mai ales după ce va auzi ce declaraţie matură am făcut.

Sigur, cred în continuare că iubitul lui Vaughn e un cretin care n-o merită, şi ce dacă? N-o s-o cuceresc scoţând în evidenţă defectele lui W.

O s-o cuceresc scoţând în evidenţă calităţile mele.

Mă simt total revigorat când Ty se îndepărtează de hotel. Mă trezesc dând din picior şi bătând cu degetele în coapse. Sunt energizat, ca şi cum trupul îmi e străbătut de un curent electric, care mă face să vibrez.

— Nu mergem acasă, îi spun lui Ty, care-mi aruncă o privire întrebătoare.

— Unde mergem atunci?

— La studio.

Bat şi mai frenetic cu degetele.

— Mă simt inspirat.

24

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Oakley e senzaţional. Am văzut de o sută ori cum şi-a cerut scuze. Îl iubesc la nebunie.

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 şi eu. la nebunie. Dovedeşte că e demn de iubirea noastră.

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 vezi screenshotul@OakleyFord te-am iertat

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Îmi pare rău

@OakleyFord Ştiu. Ca să ştii, eu cred că eşti un bărbat adevărat.

@OakleyFord_stanNo1 mulţumesc!!!!!!!!!!!! Ce drăguţi sunt. Aş vrea să le pot vedea toate postările pe Twitter!

Vaughn se poartă ciudat. E tăcută şi retrasă şi a făcut o singură remarcă sarcastică întreaga seară, ceea ce-mi spune că n-au însemnat nimic scuzele mele publice că i-am făcut prietenul de rahat.

— Te distrezi? întreb când ne îndepărtăm de coada la grătar şi mergem mai încolo, pe nisip, într-o zonă mai liniştită.

Avem farfuriile de carton pline cu hotdogi şi salată de macaroane.

— Sigur, zice ea pe un ton neutru. Tu?

— Grătarul ăsta e grozav. E superdistractiv.

Şi nu mint. Mi-a fost teamă de chestia asta toată ziua, de când Claudia m-a sunat, dis-de-dimineaţă, ca să mă anunţe că diseară mă voi vedea cu familia lui Vaughn. În primul rând, pentru că Vaughn şi cu mine n-am mai vorbit de la toată tărăşenia cu W, şi, în al doilea rând, pentru că mi se părea că să mergi la un grătar în scopuri caritabile la Şcoala Elementară Cardell Hills, unde învaţă fraţii mai mici ai lui Vaughn, va fi un veritabil dezastru.

Mă aşteptam să fiu examinat în amănunt tot timpul, dar, spre uimirea mea, nimănui nu-i pasă că sunt aici. Grătarul se ţine pe plaja El Segundo, dar şcoala a angajat paznici care să-i împiedice pe intruşi să se strecoare la petrecere şi să mănânce toată mâncarea. De parcă ar vrea cineva să se strecoare la evenimentul plicticos al unei şcoli. Lista de invitaţi e un amestec de copii din clasele 6-8, profesori şi părinţi. Toţi cei de aici au fie sub 13 ani, fie peste 40.

Aici mă simt mai anonim ca niciodată şi e cel mai plăcut sentiment din lume. Singurul lucru care m-ar face să mă simt şi mai bine ar fi dacă partenera mea n-ar fi atât de ofticată, dar asta e vina mea.

Trebuie să încetez să mai fiu atât de nesimţit cu Vaughn.

Şi trebuie să nu mă mai gândesc la cum ar fi s-o sărut din nou.

— Pasează-mi-o! Sunt liber! strigă unul dintre gemeni spre un coleg de clasă.

Mă smulg din vâltoarea gândurilor mele şi mă întorc spre jocul de fotbal ce se desfăşoară la vreo 90 de metri mai încolo. Spencer şi Shane joacă în aceeaşi echipă, dar nu-i

pot deosebi, pentru că amândoi poartă tricouri albastre şi şorturi kaki. Dar Vaughn poate, pentru că strigă:

— Bravo, Spence!

Apoi îl încurajează zgomotos pe unul dintre cei doi băieţi care înscrie un gol.

Mă bucur şi eu, la fel face şi Paisley, care stă la câţiva metri de noi, pălăvrăgind cu Ty. Sora lui Vaughn e atât de îndrăgostită de Ty, încât scena mă face să mustăcesc. Roşeşte şi face ochii mari când el îi atinge braţul ca s-o ferească din calea unui grup de puşti care trec în goană pe lângă ei.

Ty are o expresie ciudat de blândă în ochii lui întunecaţi când o apără. O, frate! Sentimentul e reciproc.

— Cred că sora ta şi bodyguardul meu încep ceva romantic, îi zic lui Vaughn, sperând că un pic de bârfă o va scoate din depresie.

Şi chiar reuşeşte, într-un fel. Se uită la ei şi zâmbeşte vag.

— Poate.

— E nasol că nu se poate întâmpla nimic între ei.

— De ce?

— Ty nu va ieşi niciodată cu cineva care lucrează pentru Jim, explic eu. Ar fi prea haos dacă s-ar despărţi apoi de ea.

— Paisley lucrează pentru fratele lui Jim.

— E cam acelaşi lucru.

— Poate nu se vor despărţi. Poate se vor îndrăgosti şi se vor căsători şi vor avea zece copii şi vor îmbătrâni frumos împreună.

Nota disperată din glasul ei mă face să mă simt stânjenit.

— Eşti bine?

— Sunt bine, oftează ea. Totul e bine. Mănâncă-ţi hotdogul şi gata!

Iau o înghiţitură, iar ea se întoarce să se uite la meciul de fotbal al gemenilor. Eu o privesc pe ea. Nu-mi place de Vaughn cea tăcută. Aş prefera să-i aud comentariile acide.

— Ce s-a întâmplat? insist eu.

— Nimic.

— E vorba despre tâmpeniile pe care le-am spus despre W?

Trăsăturile i se aspresc instantaneu când pomenesc numele lui W.

— Nu. Ţi-am acceptat scuzele, zice pe un ton tăios. Ba chiar am postat pe Twitter că eşti matur şi senzaţional, ai uitat?

— Ştim amândoi că Tweeturile tale sunt comandate de Claudia, spun cercetându-i expresia enigmatică. Chiar mă ierţi pentru că l-am luat la mişto?

— Da. Doamne, te iert, OK? Putem să nu mai vorbim despre W?

Mă încrunt.

— De ce?

Înainte să apuce să-mi răspundă, două fete se apropie timid de noi. Una are codiţe, cealaltă o tunsoare scurtă adorabilă. Nu par mai mari de 11-12 ani şi practic tremură când una dintre ele îmi întinde telefonul.

— Bună. Ăăă... Oakley, eşti drăguţ... putem s-s-să facem o poză cu tine? se bâlbâie fata cu codiţe, iar eu îmi înăbuş un hohot de râs.

— Sigur!

Cele două fetiţe se înroşesc şi se holbează la mine stânjenite.

— Vă fac eu poza, intervine în cele din urmă Vaughn, întinzând mâna după telefon.

Sunt cu vreo jumătate de metru mai înalt decât fetele, aşa că trebuit să îngenunchez în nisip, între ele. Mă încordez, pentru că mă aştept să se poarte prea familiar cu mine, dar ele nu fac asta. Sunt atât de timide şi de temătoare, una într-o parte, a doua în cealaltă parte... şi, pentru prima oară în viaţa mea, le fac semn să vină mai aproape.

— Haideţi mai încoace, altfel n-o să încăpem cu toţii în poză.

Ele se apropie de mine. Îmi pun câte un braţ în jurul umerilor lor şi simt că amândouă sunt pe punctul să leşine.

După ce Vaughn face fotografia, fetele o iau la goană de parcă ar concura pentru aurul olimpic. Câteva secunde mai târziu, alte zece fete se adună în jurul lor şi se uită la telefon şoptind şi chiţăind.

Nu mai vine nimeni altcineva să facă poze cu mine. Ciudat! Cred că cele două fetiţe au fost singurele care au avut curajul să mă abordeze.

Ce... revigorant!

— Ce dulci erau, spune Vaughn, zâmbindu-mi sincer pentru prima oară în seara asta.

— Adorabile, o aprob eu.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Ai fost de acord să se apropie de tine.

Dau aprobator din cap.

— De ce? adaugă ea.

Mă gândesc la răspuns preţ de o clipă.

— Pentru că n-au încercat să mă atingă. M-au văzut ca pe un premiu, nu ca pe un drept, explic şi ridic din umeri. În plus, uneori e plăcut să ai pe cineva aproape.

O iau de mână, iar ea încremeneşte.

Mă simt cuprins de frustrare. Aproape că-mi vine să-i reamintesc lui Vaughn că e plătită să facă asta, dar, la naiba, nu vreau să mă ţină de mână de dragul banilor. Vreau să mă ţină de mână pentru că aşa îşi doreşte.

Aşa că aştept.

Şi aştept.

Şi apoi... degetele ei se înlănţuiesc cu ale mele. Şi ceva dinăuntrul meu se topeşte.

— Hai să ne plimbăm puţin, îi propun eu.

Aruncăm farfuriile goale într-un coş de gunoi din apropiere şi pornim la plimbare pe nisip. Mergem şi nu mă pot abţine să nu trag cu ochiul la ea. Poartă o pereche de şlapi, nu tenişii ei jerpeliţi obişnuiţi. Nişte jeanşi albaştri mulaţi îi scot în evidenţă coapsele şi fundul. Bluza cu dungi îi dezveleşte un umăr şi-i lasă la iveală pielea bronzată şi catifelată. Înţeleg de ce Jim şi echipa mea de PR o consideră „o fată obişnuită”. Vaughn are ceva autentic şi dulce.

Părul ei castaniu e prins într-o coadă împletită care i se leagănă la spate la fiecare pas pe care-l face. Nu mă pot stăpâni şi o trag uşor de ea.

Ea mă priveşte stânjenită.

Ne plimbăm în tăcere, fără să ne aventurăm prea departe de locul petrecerii. Mă uit peste umăr şi văd că privirea de şoim a lui Ty ne veghează aprig, chiar dacă e atent la ce spune Paisley.

Vaughn şi cu mine ne oprim acolo unde apa întâlneşte nisipul. Amândoi ne uităm mult timp la ocean.

— Mamei i-a plăcut mult de tine, mă trezesc mărturisindu-i.

— Şi mie mi-a plăcut de ea. E senzaţională!

Devin brusc sceptic. Apoi mă simt ca un dobitoc pentru că sunt sceptic, că doar mama nu e vreo zgripţuroaică malefică. Aproape toate amintirile mele despre ea sunt frumoase, pline de bucurie şi râs şi foarte, foarte multă distracţie. Dar distracţia s-a stins în urmă cu câţiva ani. Cam de când a încetat să mă mai sune.

— E atât de mândră de tine! adaugă Vaughn.

Mă foiesc stingherit.

— Mda... mă cam îndoiesc.

— Ba e! Jur, nu contenea să vorbească despre realizările tale. Apoi mi-a arătat o tonă de poze cu tine.

Mijesc ochii.

— Ce poze?

Vaughn surâde.

— Nimic prea stânjenitor. Dacă nu iei în calcul faptul că te-ai costumat în Iron Man de Halloween.

— Treceam prin faza în care-mi plăceau supereroii, zic, în apărarea mea. Şi aveam opt ani, îi explic, după care mă încrunt. Are toate pozele alea în telefon?

— Din câte mi-am dat seama, nu are în telefon decât poze cu tine. Chiar şi poze de când erai bebeluş. Ţi-am spus, e mândră de tine...

Se întrerupe brusc în mijlocul ideii.

— Ce-i? întreb cu precauţie.

— Cred că-şi imaginează că o urăşti.

Înghit nodul uriaş pe care-l am în gât. Apoi tuşesc.

— Neah, n-are cum să creadă aşa ceva.

Vaughn ridică din umeri.

— Eu doar îţi spun ce mi s-a părut.

Sunt convins. Mama mea e o actriţă fenomenală. Probabil a încercat să mă descrie drept personajul negativ ca să se pună pe ea într-o lumină favorabilă.

Răspund pe un ton amar:

— M-a sunat după ce aţi luat masa împreună. Înainte de asta, nu mai dăduse un semn de viaţă de o lună. Iar înainte de asta, de şase luni. Dacă e cineva care greşeşte aici nu sunt eu acela.

— Cât de des o suni tu pe ea?

Aici m-a prins. Scrâşnesc din dinţi.

— N-o sun, pentru că ştiu că nu vrea să audă de mine.

Vaughn clatină din cap dezaprobator.

— Sigur, Oakley, continuă să-ţi tot spui asta.

— N-ai niciun drept să mă judeci, spun încruntat. Ai petrecut doar două ore cu ea. Asta nu te face automat specialistă în Katrina Ford.

— Bine. Cum zici tu. Uită că am zis ceva.

Pare ursuză din nou. Grozav! Acum suntem amândoi cu fundul în sus. Inspir şi mă adun.

— De ce eşti atât de prost dispusă în seara asta?

Pentru că nu mă aştept să-mi povestească, nu sunt atât de surprins că tace mâlc. Tăcerea ei mă deranjează totuşi, şi nemernicul din mine se trezeşte la viaţă.

— Ce, tu şi băieţaşul ăla v-aţi certat?

Vaughn tresare.

— Am atins o coardă sensibilă? întreb eu, ridicând din sprânceană.

Buzele ei sunt doar o linie.

— Cred că a fost o ceartă aprinsă, hm? Lasă-mă să ghicesc, el...

— M-a părăsit, mă întrerupe ea.

Clipesc nedumerit.

— Poftim?

— M-a părăsit.

Ochii ei capătă o sclipire sfidătoare.

— Asta vrei să auzi, nu-i aşa? Cum m-a părăsit W. Ei bine, asta a făcut. M-a părăsit în seara în care ai venit neanunţat la mine acasă.

E greu să-mi înfrânez zâmbetul de fericire care aproape că e gata să-mi apară pe buze.

— Ah! Ce porcărie! Îmi pare rău.

— Nu te preface că-ţi pasă, mormăie ea. De când ne-am cunoscut, n-ai făcut altceva decât să spui lucruri nasoale despre W. Crezi că e nesimţit şi îngâmfat.

Mda. Aşa e.

— Haide, ştii bine că glumeam, mint eu.

— Pe naiba!

Face o faţă îndurerată.

— Acum n-ai decât să spui ce vrei despre el. Pentru că s-a terminat. Şi nu mai vreau să vorbim despre asta, OK?

Pare că va izbucni în plâns şi mă simt ca un mare dobitoc pentru că am necăjit-o. Trebuie să înseninez atmosfera, să-i abat atenţia înainte de a o lua la fugă şi de a încerca să se înece sau ceva de genul ăsta. Din fericire, ştiu cum să le distrag pe gagici – aduc în scenă farmecul tipic lui Oakley Ford. O combinaţie unică de nesimţire enervantă şi atracţie irezistibilă.

— Asta înseamnă că n-o mai fii bosumflată şi o să te bucuri de petrecerea asta? întreb vesel.

Se uită urât la mine.

— Nu sunt bosumflată.

— Iubito, eşti foarte bosumflată. Şi nu e deloc plăcut, ca să fiu sincer.

Rânjesc când spun asta, iar ea zâmbeşte reţinut.

— Ştii ce e la fel de neplăcut? Să mă uit la tine cum te îndopi cu hotdog toată seara. Cum de nu ai 250 de kilograme?

Operaţiunea Distragerea Atenţiei are succes.

— Fac sport.

Îmi încordez bicepşii.

— Arme ca astea nu cresc în copaci.

— Care-i treaba cu tine şi cu armele tale? Eşti obsedat de tine, frate.

— Şi de ce n-aş fi? Sunt un tip sexy.

Ea pufneşte în râs.

— Râzi tu, dar ştim că asta crezi. Haide, spune-o: Oak, eşti un tip sexy.

— Niciodată, zice ea.

— Chiar cred c-ar trebui s-o spui...

— Sau ce? mă provoacă ea. Ce-o să-mi faci, Oak? O să mă tragi de păr?

— Nu, dar o să fac asta.

Înainte să clipească, o înhaţ şi o arunc peste umăr. Un ţipăt străpunge aerul.

— Lasă-mă imediat jos, Oakley Ford!

— Poate mai târziu.

O aşez mai bine şi o iau la goană spre apă.

— Cred că trebuie să te răcoreşti cu o porţie bună de înot, o necăjesc eu, în timp ce ea mă loveşte cu pumnii ei mici în spinare. E vina mea, pe bune! Majoritatea fetelor se încing când dau cu ochii de înfăţişarea mea virilă.

— Să nu-ndrăzneşti! mârâie Vaughn, dar o aud râzând.

Alerg mai departe, iar ea mă loveşte în umeri.

— E februarie! ţipă ea. Jur că dacă mă arunci în apa aia rece o să te ucid!

Apoi reuşeşte să-mi dea un picior în burtă, făcându-mă să-mi cam pierd echilibrul. Ea profită şi scapă din strânsoarea mea, aterizând în picioare. O ia la fugă înapoi spre nisip, iar eu dau fuga după ea.

— Vino-napoi! strig printre hohote de râs.

— Niciodată!

Reuşesc s-o prind de marginea tricoului, dar înainte s-o trag la mine-n braţe, ea se împiedică şi cade, trăgându-mă după ea. Aterizăm pe nisip cu o bufnitură, Vaughn pe spate, iar eu aproape peste ea.

Râdem amândoi în continuare încercând să ne recăpătăm suflul. Mă ridic în cot şi trag cu ochiul la ea şi, aproape imediat, râsul e înlocuit de un aer serios. Sexy.

Obrajii ei se înroşesc.

Iar mie mi se taie răsuflarea.

Ea întredeschide gura.

Eu îmi cobor uşor capul.

Nu mi-am dorit niciodată mai mult de-atât să sărut pe cineva...

Simţim nisipul lovindu-ne feţele şi ne desprindem brusc unul de celălalt. Mă uit derutat în jurul meu şi observ mingea de fotbal de pe plajă. Minunat! Ce sincronizare perfectă!

— Hei! Daţi-ne şi nouă mingea! strigă unul dintre jucători.

Sar în picioare şi trimit mingea spre copii. Apoi mă întorc spre Vaughn şi-i întind mâna. După o fracţiune de secundă, mă prinde de mână şi mă lasă s-o trag în picioare.

— Ar trebui să ne-ntoarcem, spune ea fără să mă privească în ochi.

— Mda, zic eu cu glas mai răguşit decât de obicei.

Revenim la petrecere şi descoperim că oamenii s-au strâns în cerc şi ascultă muzică. O femeie cu părul negru cântă la chitară, iar un grup de copii şi părinţi s-au adunat în jurul

ei. Cântă „Firework”, melodia lui Katy Perry. Unii cântă împreună cu ea, majoritatea se mulţumesc să asculte.

— E profa de muzică a gemenilor, îmi şopteşte Vaughn. Doamna Greenspoon. A pus fanfara şcolii să cânte melodia asta.

Încerc să-mi imaginez o grămadă de corni englezi, flaute şi clarinete încercând să cânte melodia şi mă apropii de cerc. Doamna G cântă destul de bine la chitară şi, deşi vocea ei nu prea nimereşte sunetele, se distrează şi asta se vede.

Vaughn şi cu mine ne aşezăm pe un şezlong din apropiere şi ne uităm la „spectacol”. Îmi trec absent degetele prin părul lui Vaughn, dar nici nu-mi dau seama că fac asta până când ea nu-mi aruncă o privire tăioasă.

— Scuze, murmur eu.

— Nu. E-n regulă. E... plăcut.

Are un glas reticent, confuz şi un pic supărat.

În cele din urmă, muzica se opreşte. Doamna Greenspoon pune chitara acustică pe un scaun şi merge să discute cu câţiva părinţi. Restul se îndepărtează şi nimeni nu se uită în direcţia mea. Toţi m-au văzut stând acolo... şi nimeni nu m-a rugat să cânt ceva.

Pentru prima oară în viaţa mea, mă simt... normal. E plăcut să fiu în compania unor oameni care nu vor absolut nimic de la mine.

— Putem pleca după meci, zice Vaughn, făcând semn spre partida de fotbal.

— Eu nu mă grăbesc.

Privesc spre chitara abandonată.

— Crezi c-o să se supere cineva dacă iau un pic chitara?

Vaughn se uită spre scaun, apoi la locul pustiu din jur. Majoritatea celor prezenţi s-au dus la meciul de fotbal.

— Nu cred că vor observa.

Cred că e prima oară când aud aşa ceva.

Cu un entuziasm ciudat, mă ridic şi iau chitara, apoi mă întorc la şezlongul nostru. Vaughn se mută pe şezlongul de vizavi, aşezându-se turceşte, cu codiţa împletită peste umăr, privindu-mă cum ating coardele la întâmplare.

— Vrei o melodie anume? glumesc eu.

Totuşi, ea se gândeşte la asta.

— Ştii ceva de la Lumineers?

Ridic din sprâncene.

— Serios? Nu vrei un cântec de-ale lui Oakley Ford?

Nu-mi vine să cred că vrea să-i cânt un cover.

Ea se strâmbă.

— Credeam că te-ai săturat de propriile cântece.

— Corect!

Îi zâmbesc, apoi îmi scotocesc creierul după acordurile de la „Ho Hey,” cea mai cunoscută melodie a trupei folk.

Încurc introul, dar după ce încep să cânt, melodia îşi intră în drepturi şi notele se cântă parcă singure. Vaughn e fascinată şi nu-şi mai desprinde privirea din ochii mei. Când ajung la refren, schimb cântecul puţin – trebuie să dau melodiei un strop de originalitate – şi Vaughn cască ochii de încântare. Versiunea asta mai rapidă, mai rock a baladei sună de-a dreptul senzaţional. Iar eu mă distrez de minune.

Când termin de cântat, nişte aplauze entuziaste izbucnesc dintr-odată. Aproape că pic de pe şezlong, speriat. Eram atât de absorbit de muzică, încât nu mi-am dat seama că mă mai asculta şi altcineva în afară de Vaughn. Câteva camere foto se declanşează şi... s-a zis cu senzaţia că aş fi normal. Pentru mine, asta e normalitatea, să nu pot cânta o melodie unei fete fără să mă fotografieze cineva.

Vaughn se holbează încă la mine, iar confuzia i s-a întors în priviri. Vreau s-o întreb ce s-a întâmplat, dar dintr-odată oamenii vin spre mine ca să-mi spună cât de mult le-a plăcut melodia. Unii cer un bis, dar refuz politicos. O iau pe Vaughn de mână şi împreună ne îndepărtăm de mulţime.

Meciul s-a încheiat, iar gemenii, transpiraţi, vin în fugă spre noi. Ne alăturăm lui Paisley şi Ty şi ajungem cu toţii la aceeaşi concluzie: că trebuie să ne cărăm de-aici.

— A fost foarte frumos, şopteşte Vaughn în timp ce înaintăm cu greu prin nisip.

— Ah! Mulţumesc.

Se opreşte când ajungem la scările care duc în parcare, lăsându-i pe ceilalţi să ne depăşească.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

— De cele mai multe ori când deschizi gura, spui ceva care mă face să vreau să te plesnesc, spune ea zâmbind amar. Dar când cânţi... mi-e foarte greu să te urăsc.

Savurez lauda asta pe drumul până la parcare. Gemenii se înghesuie pe bancheta din spate a Nissanului lui Paisley, în timp ce ea se strecoară la volan. Înainte ca Vaughn să se urce pe locul din dreapta, o prind de mână.

— Hei! Stai puţin. Pot să-ţi văd telefonul?

Ea se încruntă.

— Ăăă... sigur. De ce?

Nu-i răspund. Iau pur şi simplu telefonul din mâna ei întinsă şi-i deschis agenda. Introduc cele zece cifre şi i-l înapoiez.

— Ai numărul meu acum, îi şoptesc. Sună-mă dacă ai vreodată nevoie să vorbim, OK?

Vaughn pare uluită. Înainte să mă întrebe ceva, mă înclin, o sărut pe obraz, apoi mă îndrept spre Escalade-ul meu. Urc împreună cu Ty, iar el îmi aruncă o privire înainte de a porni motorul.

— Distracţie mare, nu? zice el.

— Cea mai!

Şi chiar vorbesc serios.

O scurtă filmare cu mine cântând „Ho Hey” apare pe Instagram înainte să deschid ochii, a doua zi de dimineaţă. Aflu de ea doar pentru că mă trezeşte Jim cu un telefon. Nu pare ofticat, ci încântat.

— Filmuleţul are deja peste un milion de vizualizări! croncăne el. Şi comentariile. Du-te şi citeşte comentariile. Ţi-am trimis linkul.

Ameţit, mă ridic în capul oaselor şi pun telefonul pe difuzor, ca să pot accesa linkul pe care mi l-a trimis. Mă duce la filmarea de pe Instagram, dar nu apăs Play. Mă duc direct în jos, la comentarii.

OMG Cât de frumos!

S-a întors, fetelor! VEDEŢI! V-am zis eu că nu e terminat!

CÂT DE TARE A FOST SĂ-L AUD PE OAKLEY CÂNTÂND DIN NOU!

Aia e prietena lui? Vaughn? Ahhh. Vreau şi eu pe cineva care să se uite la mine aşa cum se uită el la ea.

FIORI

Doamne! Dumnezeule! Mi-a dat fiori!

Mă trezesc zâmbind. Fiori e cuvântul preferat al muzicienilor. Mă opresc din citit comentarii, pentru că sunt peste 5 000 şi mi-ar lua o veşnicie să le parcurg pe toate.

— Fanilor tăi le e dor de tine, spune Jim cu sinceritate. Asta e dovada. Trebuie să scoţi un album nou, Oak.

— Încerc.

Ca de obicei, bucuria mea e de scurtă durată. Trebuia să-mi aducă din nou aminte cât de nasol sunt, nu-i aşa?

— Încearcă mai mult.

Strâng din dinţi.

— Azi eşti la studio, nu-i aşa?

— Mda, plec peste vreo oră, spun, apoi fac o pauză. Mă gândeam s-o rog pe Vaughn să vină cu mine.

— E o idee bună. Ai fost cu ea aseară şi s-a lăsat cu o înregistrare genială... poate că ea e muza ta.

— Am cântat un cover, mormăi eu.

— Nu contează că nu era melodia ta originală, mă contrazice Jim. Ai schimbat cântecul şi l-ai îmbunătăţit. Ba mai mult de-atât, l-ai cântat cu emoţie. Oamenii reacţionează la tot rahatul ăsta cu emoţia.

Izbucnesc în râs.

— Emoţiile sunt de rahat? Mi-e milă de nevastă-ta, frate!

El mă ignoră.

— Du-te şi înregistrează muzică, puştiule. Vedem mai târziu ce a ieşit... stai că mă mai sună cineva. Aşteaptă!

— De ce? Închideam oricum...

— Rămâi la telefon, îmi cere el, apoi nu se mai aude nimic.

Îmi calmez iritarea, pentru că, pe bune, eu trebuie să stau aici degeaba cât timp el discută cu un alt client? Am lucruri mai bune de făcut decât să...

— Vezi că te sună King într-un minut, latră brusc Jim în urechea mea.

Mi se pune un nod în gât şi uit să respir. Doamne sfinte!

— Vorbeşti serios?

— Dap. Fii calm! Nu forţa nota! Lasă-l să vorbească!

Răsuflu fără grabă.

— Am priceput.

— Fii calm, repetă Jim.

— Am priceput.

Când sună telefonul, mă uit pe ecran şi văd că e un număr necunoscut.

— Mă sună chiar acum. Te sun eu înapoi imediat.

Închei convorbirea înainte ca Jim să-mi mai spună încă o dată să fiu calm. Îmi frec mâinile de aşternuturi, încercând să-mi controlez emoţiile.

— Hei, King! îl salut eu.

— Hei, Oakley!

— Oak, îi spun. Toţi prietenii mei îmi spun Oak.

Şi noi doi o să fim ca fraţii după ce terminăm chestia asta.

— Da, mă rog. Am văzut cum ţi se adună like-urile pe Insta. Primeşti exact reacţiile pe care le meriţi.

— E foarte drăguţ...

Şi apoi, pentru că detest nesiguranţa şi nu vreau să stau şi să aştept, fac exact opusul celor recomandate de Jim.

— Trebuie să-ţi spun că sunt cel mai mare fan al tău. Singurul motiv pentru care nu te urmăresc ca un obsedat e că m-ar omorî Jim.

King izbucneşte în râs.

— Amândoi ştim că mor de nerăbdare să lucrăm împreună. Şi de vreme ce ăsta e primul telefon pe care-l primesc de la tine, presupun că e vorba de ceva mai mult, pe lângă felicitările pentru vizualizări.

— Ai dreptate. Am văzut maturitate în muzica ta. Soundul pe care-l aveai înainte putea fi produs de oricine.

Nu greşeşte. Aş putea încerca să-l păcălesc, să-i spun că lucrez la ceva nou de când ultimul meu album a început să scadă în vânzări, dar şi-ar da seama că-l mint din clipa în care va intra în studio. Aleg sinceritatea brutală.

— Dacă nu creez ceva nou, cariera mea s-ar putea sfârşi. Ştim amândoi că soliştii au o viaţă profesională foarte scurtă.

— Vrei să-ţi construieşti un sound nou ca să rămâi în atenţie? Pentru că adolescentele sunt singurele fane care contează în acest domeniu şi ele încă te iubesc. Dacă tot ce-ţi doreşti e să-ţi păstrezi celebritatea, nu ai nevoie de mine.

— Nu, vreau să creez un sound nou, pentru că nu mă mai regăsesc în cel vechi. Nu încerc să mă reinventez, ci mai degrabă...

Îmi iau inima în dinţi, renunţ la scutul meu şi la atitudinea defensivă şi mă străduiesc să-l cuceresc definitiv pe King.

— Mai degrabă încerc să mă descopăr, recunosc eu. De la o vreme, mă simt pierdut.

Apoi tac mâlc şi, pentru prima oară în viaţa mea, aştept.

— Ahhhh...

E o exclamaţie de satisfacţie.

— Pot să mă descurc cu asta, Oak. Ce-ar fi să trec pe la tine, să zicem joi?

— Sună bine, frate, foarte bine.

Mai pălăvrăgim câteva minute, punând la punct detaliile întâlnirii. Când închid, mâinile îmi tremură, palmele îmi sunt transpirate şi îmi vine să vomit.

Cu toate astea, în viaţa mea nu m-am simţit mai bine.

25

EA

@OakleyFord @OakleyFord_No1Stan @sabaataani @vogue @VeryVaughn te rog, dă-mi follow

@OakleyFord Vreau să te muşc

@OakleyFord fii cu mine de ZIUA ÎNDRĂGOSTIŢILOR!

— Deci, spune Oakley pe un ton lejer, asta e cea mai mişto Zi a Îndrăgostiţilor din viaţa ta sau cea mai nasoală?

Aceste două cuvinţele – Sfântul Valentin – îmi provoacă o durere ascuţită în inimă. Ştiu că pur şi simplu Oakley se străduieşte să însenineze atmosfera, dar ideea asta mă face să sufăr. Nu credeam în ruptul capului că anul acesta o să-mi petrec Ziua Îndrăgostiţilor fără iubitul meu. Dar uite că aşa se întâmplă. Pentru că nu am niciun iubit. Nu mai am.

Încă mi se pare ireal ori de câte ori mă gândesc la despărţire. Au trecut două săptămâni de când W a ieşit ca din puşcă de la mine din casă. Două săptămâni fără vreun contact, fără mesaje, fără alinturi, fără... lacrimi. Nici măcar o lacrimă... iar asta mă deranjează cel mai mult. W şi cu mine am fost împreună atât de mult timp şi totuşi, după acea boceală zdravănă din noaptea în care el a pus capăt relaţiei, n-am mai plâns deloc din cauza lui.

Sigur, simt o împunsătură în piept când mă gândesc la el în treacăt şi cred că am înghiţit în sec când m-am chinuit

să şterg câteva poze de pe laptop. Dar, în cea mai mare parte din timp, sunt doar... amorţită.

Şi...

Uşurată.

Doamne! Mă simt oribil ori de câte ori mă simt aşa, dar nu mă pot opri. Şi, de fiecare dată în situaţii de-astea, mă gândesc la discuţia pe care am avut-o cu Paisley, când mi-a spus că nu l-am iubit cu adevărat pe W.

— Închide gura.

Ordinul acesta mă trezeşte din gândurile mele tulburi. Vine din partea Belindei, o afurisită scundă şi cu păr albastru care mă priveşte sever şi desenează în aer un cerc, chiar în faţa buzelor ei. Dau ochii peste cap, dar mă execut. După spusele Claudiei, Belinda se va ocupa de mine în dimineaţa aceasta.

— Nu aşa. Parcă eşti un peşte, zice ea. Vrem să pari îmbufnată, dar nu să semeni cu peştii dintr-un iaz.

Lângă mine, Oakley râde de se cutremură canapeaua.

— E o nebunie, mormăi eu. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, de data asta Ziua Îndrăgostiţilor nu e nici bună, nici rea. E doar ciudată.

— Poftim? Pozele tale de pe Instagram nu sunt toate înscenate, false?

Glasul lui e calm şi afectuos, mă face să respir precipitat şi mă simt din nou şocată de reacţia nepotrivită pe care o am în faţa lui Oakley. Mi-am petrecut ultimele două

săptămâni reamintindu-mi că nu e cu adevărat iubitul meu, dar el mă face uneori să uit chestia asta.

De exemplu când îmi trimite mesaje. Cele pe care le primesc direct pe telefon, nu prin intermediul mesageriei de pe Twitter sau Instagram. Şi care seamănă suspect de mult cu cele în care flirtează pe Twitter.

Sunt prea laşă să-l întreb dacă e el la celălalt capăt al dialogurilor noastre publice, dar cu siguranţă n-ar pune pe cineva din echipa Claudiei să-mi scrie ceva de genul:

În dimineaţa asta m-am trezit la ora 9:00. Nu mi-am dat seama că soarele e atât de devreme pe cer.

Şi:

Sunt la magazinul de instrumente muzicale, încerc chitare. Am nevoie de alta, după cum am nevoie de un nou tatuaj. De-asta n-ar trebui să mă trezesc prea devreme. Vino şi distrează-mă!

Asta a fost prima dintre cererile lui nonşalante de a-mi petrece timpul cu el. Şi chiar voiam s-o fac. Frate, chiar voiam! Dar ideea de a petrece neoficial timp cu Oakley mă sperie puţin. Nu a trecut nici măcar o lună de când m-am despărţit de W. Mi-e teamă de magnetismul pe care l-ar putea exercita Oak asupra mea, de faptul că m-ar putea ademeni într-o relaţie-tampon pentru care nu ştiu dacă sunt pregătită. Aşa că am inventat diverse scuze.

Nu pot. Tocmai pregătesc cina.

Nu pot. Încerc să găsesc o reţetă bună de tiramisu.

Nu pot. Mă duc să-i iau pe gemeni de la cursuri.

Cu banii pe care am început să-i aduc în casă, Paisley i-a înscris pe gemeni la baschet – un lucru la care au visat dintotdeauna, dar pe care nu ni l-am permis până acum.

A doua zi după ce l-am refuzat prima oară, am primit o filmare de la Oak.

Ce părere ai?

Cânta din nou, jucându-se cu diverse aranjamente ale vechilor lui melodii. Nimic nou din punct de vedere liric, dar soundul era categoric diferit. Era un sound mai vechi, mai rock decât în cele trei albume anterioare.

E bine.

Bine e un cuvânt de la diavol. E călduţ, ca o cafea veche. Nimeni nu vrea aşa ceva.

Eu nu sunt cântăreaţă. Nu ştiu să cânt la vreun instrument. Nu-ţi pot spune decât dacă-mi place sau nu-mi place. Îmi place.

Îţi dau fiori?

De câte ori am citit un mesaj de la el, am vrut să-i răspund imediat. De fiecare dată când aud telefonul zbârnâind.

Dar el mă întreba acum despre reacţia mea la muzica lui, nu la persoana lui, aşa că am zis:

Nu încă.

Vrei să depun mai mult efort pentru asta, nu?

Vrei să fiu sinceră? Îmi place.

Vreau s-o adori.

Nu puteam spune totuşi că-i adoram muzica. Suna bine. Suna diferit. Dar nu-mi dădea fiori şi nu aveam de gând să-l mint.

Atunci, da, te provoc să munceşti mai mult pentru asta.

Nu mi-a mai scris decât peste câteva ore şi m-am întrebat dacă nu cumva l-am jignit.

Mulţumesc că ai fost sinceră cu mine. Într-o bună zi o să-ţi zdruncin lumea din temelii.

Eu speram că nu. Nu ştiu dacă există scuturi de apărare suficient de puternice ca să-i reziste lui Oakley Ford când se hotărăşte să zdruncine din temelii lumea unei fete. Voiam să-i scriu: Te rog, nu face asta. N-aş suporta. În schimb, i-am scris:

O să vedem noi.

Ceea ce, privind retrospectiv, cred că a fost mai rău. A sunat ca un superflirt, mai ales că răspunsul lui Oak a fost:

Accept provocarea.

Şi a doua a zi chiar a fost mai rău, căci singurul mesaj pe care l-am primit a fost o poză cu un cornet de îngheţată însoţită de textul:

M-am întors. De data asta, îngheţata nu are un gust atât de bun. Doar ca să ştii.

Voiam să postez pe Twitter, ca să afle tot oceanul de admiratoare care-mi scriu zilnic să fiu atentă, că Oakley Ford e prea şarmant ca să-i fie bine şi că eu am nevoie de cineva care să mă salveze de mine însămi.

Să păstrezi distanţa emoţională faţă de un tip cu care trebuie să pretinzi că ai o relaţie e cea mai mare luptă din istorie. Şi nu mă ajută nici faptul că în prezent stau întinsă

lângă trupul lui musculos pe o canapea comodă, cu capul pe braţul lui. Îmi studiază faţa cu faimoşii lui ochi verzi.

— Nu-ţi place ca prima noastră Zi a Îndrăgostiţilor să fie regizată de... – mijeşte ochii la grupul aflat la celălalt capăt al canapelei – ... cinci indivizi?

— Cred că cinci sunt prea mulţi.

Simt că muşchii i se încordează.

— De acord.

Înghit în sec şi văd că el zâmbeşte atotştiutor. Îşi lasă capul în jos şi îşi schimbă poziţia corpului în aşa fel încât să mă ascundă privirilor tuturor celorlalţi oameni aflaţi în cameră cu noi. Ştiu ce urmează şi-mi reamintesc că totul e de dragul spectacolului, dar sclipirea din ochii lui spune cu totul altceva.

— N-o atinge!

Oak închide ochii frustrat, apoi se scurge pe pernele canapelei. Dintr-odată, simt că o ador pe Belinda. M-a salvat de la ce ştiam că va fi un sărut ameţitor şi minunat, la care aş fi pierdut apoi prea mult timp gândindu-mă.

De dimineaţă, când m-a sunat Claudia ca să mă anunţe că vom face o poză romantică azi, de Sfântul Valentin, pentru reţelele sociale, nu m-am gândit că totul avea să fie atât de... personal. A spus că venise momentul ca Oakley să facă o declaraţie publică. Nu era suficient că fusesem fotografiată luând prânzul cu mama lui sau că apăruseră o grămadă de poze cu Oakley la plajă alături de familia mea.

Oakley trebuia să facă o declaraţie. Iar declaraţia însemna să fim împreună, cu picioarele încolăcite şi cu obrajii lipiţi.

— Lumina e prea puternică, se plânge Claudia. Vrem ca poza asta să spună: „Ne uităm seara împreună la un film”, nu „Tocmai ne-am trezit în pat”.

— Şi rezolvi toate astea din lumină?

Oakley îşi sprijină capul într-o mână şi priveşte în jur.

— Ai fi uimită dacă ai afla câte „citesc” oamenii într-o fotografie. Îmi amintesc când eram într-o pauză, în turneul Ford. M-am dus într-un club din Germania cu prietenul meu Trevor David, îl ştii, toboşarul de la Twenty Four Seven?

Dau din cap. Twenty Four Seven e o trupă rock mai veche care cântă de vreun deceniu. Nu mi-au plăcut niciodată.

— În orice caz, el umbla cu modelul ăsta de la Victoria’s Secret, de la Londra. Tipa avea un nume ciudat. Ceva biblic. Ezrah? Hezbollah...

— Bathsheba?

— Aşa, da! Eram la club şi cineva se loveşte de ea. Eu îmi pun mâna în jurul ei ca să mă asigur că nu cade. În acest timp, un dobitoc face vreo cinci poze şi le vinde unui tabloid german. În alea cinci poze părea că eu am îmbrăţişat-o toată noaptea, iar dimineaţa titlurile ştirilor spuneau că ea şi-a înşelat iubitul cu unul dintre cei mai buni prieteni ai acestuia. Trevor era chiar lângă ea. Într-una dintre poze chiar i se vede braţul, îmi spune şi dă din cap. Pur şi simplu l-au decupat din fotografii.

— Ce porcărie!

— Mare de tot!

— Dar..., spun şi şovăi puţin.

— Dar ce? întreabă el.

Ah, la naiba, o să întreb şi gata.

— Dar cu supermodelul brazilian cum a fost?

El rânjeşte.

— Care dintre ele?

Mă întind spre el şi-l ciupesc. El chiţăie şi mă prinde de mână. Şi nu-mi mai dă drumul. Şi, pentru prima oară, nu mă retrag nici eu. El mă trage mai aproape.

— Te referi la Izabella Duarte? Chiar mă urmăreşti ca o obsedată.

Privesc în jos spre mâinile noastre înlănţuite, foarte ruşinată.

— E adevărat că la un moment dat eram extrem de interesată de bârfele din lumea celebrităţilor, recunosc eu.

Scandalul Izzy/April mă făcuse să nu-l mai admir pe Oakley. A urmat moartea părinţilor mei. Cred că în acel moment sentimentele mele împietriseră.

— De-asta echipele de PR pun în scenă relaţii false. N-ai fi fost nici pe jumătate interesată de mine dacă aş fi fost singur. Relaţiile fac lumea să se-nvârtă.

— Poate, dar eu nu sunt April Showers.

— Nu, tu eşti Vaughn Bennett. Iar mie-mi place de Vaughn Bennett.

Inima îmi bate dezlănţuit. Ca să-mi ascund emoţiile, aduc din nou vorba despre April.

— Nu eşti gelos când o vezi pe coperta vreunei reviste?

April e pe câte o copertă în fiecare lună.

— Îţi dai seama că în realitate nu arată aşa, da? Fotografiile alea sunt prelucrate atât de mult, că şi propria ei mamă o recunoaşte cu greu.

— Deci să-nţeleg că da?

— Dacă-ntrebi cumva dacă plâng după ea, atunci nu. April şi cu mine eram doi adolescenţi ai căror specialişti în PR au crezut că o relaţie ca a noastră ar crea şi mai multă publicitate. Şi aveau dreptate. A fost utilă, dar din partea mea nu a fost nimic mai mult decât o chestie legată de media. Deci da, m-am distrat puţin cu Izzy, dar nu i-am dat niciodată numărul meu de telefon, spune el, după care coboară glasul. Nu obişnuiesc să-mi înşel iubita, dacă asta vrei să ştii. Dacă April şi cu mine am fi avut o relaţie reală, nu m-aş fi uitat la altă fată. Sunt bărbatul unei singure femei, iubito.

Înghit în sec. Nici n-are idee ce-mi face când îmi spune iubito.

— Hai cu mine azi la studio, zice el.

Nu pot să vorbesc, aşa că dau din cap. El îmi zâmbeşte larg şi aproape că nici n-o aud pe Belinda care-mi spune să mă mut.

— Hai să schimbăm locurile. Lasă-l pe Oak să-şi aşeze capul la tine-n poală, propune ea.

Răsuflu uşurată şi mă ridic iute în capul oaselor. Lui Oakley îi ia ceva mai mult timp ca să-şi dezlipească trupul de al meu. Ne schimbăm poziţia, dar faptul că se aşază cu capul la mine-n poală nu-mi uşurează situaţia. Îmi vine să-i mângâi părul de pe frunte. Tremur puţin, iar Oak îşi dă seama de asta. Mă întreabă, cu ochi scânteietori:

— Ţi-e frig?

Belinda îl aude şi pocneşte din degete.

— O pătură. Ar fi perfect.

Cineva fuge să aducă o pătură.

— Relaxează-te, murmură el.

Cum să mă relaxez? Cred că nimeni nu s-ar putea relaxa în situaţia asta.

— Darla, întinde-i puţin rimelul pe sub ochi. Arată prea proaspătă, ordonă Belinda.

Darla se înclină deasupra mea cu o pensulă şi mă tamponează uşor sub ochi.

— Atâta muncă pentru pozele astea!

— O poză. La singular, zice Oak.

— Cine ştie, poate facem un colaj, spune Claudia, iar Belinda o aprobă, scuturându-şi părul albastru, tuns bob. Oak, întinde-te şi atinge-i gâtul.

Degetele lui lungi îmi ating gâtul, apăsându-mi uşor pielea şi amintindu-mi de felul în care atingea coardele chitarei. Are nişte degete frumoase şi îndemânatice, capabile să smulgă atâta emoţie din cele şase coarde metalice!

— N-o să mai cred în viaţa mea ce văd pe internet, şoptesc eu.

Îmi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Aici nu suntem pe internet.

După ce se termină şedinţa foto, Oak mă urcă în SUV înainte ca Belinda să mai propună vreo altă poză. Când plecăm, Claudia şi asistenţii ei se ceartă cu privire la textul care ar trebui să însoţească poza. Nu ştiu ce vor hotărî, dar se pare că şi-au restrâns opţiunile fie la emojiul cu inimioară, fie la hashtagul „sentimente”.

Pe bancheta din spate, Oakley îşi vâră mâna în buzunar. Scoate ceva de-acolo, dar nu-mi dau seama ce anume. Expresia lui e însă ciudat de stânjenită.

— Te simţi bine? îl întreb, ridicând din sprânceană.

— Mda. Ăăă… Ţi-am luat ceva.

Ridic şi din cealaltă sprânceană.

— Un cadou?

El dă din umeri şi e adorabil.

— E Ziua Îndrăgostiţilor. M-am gândit să-ţi cumpăr ceva. Dar nu voiam să ţi-l dau în faţa oamenilor de la PR, pentru că ar fi încercat să-l prindă în poză şi chiar nu voiam asta.

Nu-mi pot ascunde surprinderea. Sau sentimentul de vinovăţie pe care-l am, pentru că el mi-a cumpărat ceva fără să-l fi îndrumat Claudia, în timp ce eu nu i-am luat nimic. Nici măcar o ilustrată de Ziua Îndrăgostiţilor. Ar fi trebuit?

— În orice caz..., începe el, apoi ridică din nou din umeri. Uite!

Îmi întinde o bucată de hârtie. Mă holbez la ea, pentru că, ei bine, nu mă aşteptam la o bucată de hârtie împăturită. Mi-a scris o scrisoare? Inima mi-o ia la trap. Sau poate un cântec?

După ce despăturesc hârtia mă simt şi mai derutată, pentru că văd ce scrie pe ea. E o listă de ingrediente, urmată de instrucţiuni cum ar fi: se amestecă şi se bate şi presăraţi cacao. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că e o reţetă de tiramisu.

— Ah, e tot ce pot spune.

— Mi-ai spus că ai căutat o reţetă bună de tiramisu, aşa că...

Oakley se foieşte pe locul său, părând oarecum jenat.

— Aşa că l-am sunat pe Francisco Bello... ai auzit de el, nu-i aşa? E de la...

— Cast-Iron Cookoff! îi continui eu ideea, numind una dintre cele mai populare emisiuni-concurs de gătit de la televizor.

Entuziasmul mă copleşeşte.

— Vrei să spui că ţi-a dat reţeta lui? Reţeta lui secretă?

— Dap, spune el, zâmbindu-mi vag. E mişto să fii Oakley Ford, hm?

Nu-mi vine să cred. Francisco Bello e faimos pentru străşnicia cu care-şi păzeşte reţetele. Curioşii nu au voie să intre în bucătăriile restaurantelor sale, iar în timpul emisiunii unele lucruri sunt acoperite, pentru ca publicul să nu-i ghicească reţetele.

— O, Doamne. E..., spun şi dau din cap uluită. E... atât de tare. De-abia aştept s-o gătesc!

Îmi zâmbeşte din nou.

— Mă gândeam c-o să-ţi placă.

Să-mi placă? Îmi place la nebunie. Doar că e un alt gest din partea lui Oakley care mă umple de confuzie pură. De ce-mi face cadouri? Şi de ce inima mea nu se potoleşte deloc când e el prin preajmă?

Înghit în sec, dorindu-mi să am nişte răspunsuri, dar se pare că în ultima vreme nu am decât tot mai multe întrebări.

— Mulţumesc, îi spun.

— Cu plăcere.

Ne privim în ochi o clipă. Cred că Oak ar vrea să mai spună ceva, dar maşina se opreşte şi ne desprindem privirile.

— Am ajuns, anunţă Big D.

— Ai mai fost până acum într-un studio? mă întreabă Oak cât timp aşteptăm ca poarta să se deschidă.

Momentul romantic dintre noi s-a risipit, dar încă simt o căldură în piept. Bag reţeta în geanta mea de pânză.

— Nu, niciodată, recunosc.

— Nu e prea elegant. Camere antifonate, mult echipament. Vrei să faci un tur?

La poartă, câţiva fotografi – care cred că dorm lângă studio aşteptându-i pe artişti să apară – strigă la Oak pentru ca el să-şi întoarcă faţa. Unii dintre ei îl cheamă pe nume. Big D se postează între Oak şi stradă, iar Oak deschide uşa, ignorându-i pe toţi.

— Sigur.

Studioul are două niveluri.

— Birourile sunt la etaj, trei studiouri de înregistrări aici, la parter, şi unul sus.

— Cum funcţionează asta?

— Depinde cum se înţeleg membrii trupei tale.

— Pe bune?

— Dap.

Deschide o altă uşă şi-mi face semn să intru.

— Dacă vă-nţelegeţi, atunci înregistraţi împreună. Altfel, fiecare membru al grupului vine şi-şi înregistrează partea. Inginerii de sunet le pun laolaltă şi apoi toată lumea se întoarce ca să fie pusă şi vocea.

— Pare complicat.

— Fără-ndoială, e mai simplu când trupa e o mare familie fericită.

În încăpere sunt nişte canapele de piele neagră, aşezate în L, câteva taburete, suporturi de chitară şi un sintetizator.

— Tobe nu? întreb.

— Neah, bateriştii sunt cei mai răi. Fiecare are propriul set de tobe. Cei mai buni refuză să lucreze cu tobele altcuiva.

Oak mă lasă să ating câteva instrumente înainte de a deschide uşa spre altă cameră – aici sunt o mulţime de aparate cu cadrane şi manete, trei computere uriaşe şi alte câteva canapele. Pe jos e plin de sticle goale de bere şi de mucuri de ţigară.

— Pute, nu-i aşa? Asta e camera de mixaj a lui Ren Jacobs. E un geniu al computerului, dar fumează ca un furnal. Dacă n-ar fi fost atât de talentat, l-ar fi dat afară de multă vreme.

— Tu nu înregistrezi aici?

— Nup. Din fericire, asta nu are nevoie de reglaj automat, spune şi îşi atinge gâtul.

— Ce e asta, mai precis?

— E un program de software care-i permite sunetistului să corecteze notele cântate, asigurându-se că totul este în armonie. Eu prefer să cânt până când e perfect şi inginerul pune înregistrările laolaltă. Îmi ia mai mult timp, dar măcar ştiu că sunt doar eu. OK, aici avem mai multe mixaje – analog şi digital pentru multitrackuri...

Mă uit la braţele lui şi la muşchii încordaţi. Cred că şi eu aş fi mândră de braţele mele, dacă aş avea un „arsenal” ca al lui. Sunt de-a dreptul impresionante. Mă prinde uitându-mă la el şi-mi face cu ochiul, atotştiutor.

— Tot echipamentul de aici este de top.

Mă holbam. Daţi-mă în judecată.

— De ce eşti atât de...

— Cum? Arăt bine?

— Nu, lucrat. Adică de ce ai muşchi? Vrei să arăţi aşa sau e de dragul imaginii sau de ce?

El îşi bagă mâinile în buzunare.

— E greu să cânţi în turnee. Trebuie să fii în formă. Şi da, dacă arăţi aşa vinzi mai multe discuri. N-o să te mint. În plus, domnişoarelor le place la nebunie.

E bine că nu-mi face din nou cu ochiul, pentru că l-aş fi plesnit, dar ştiu că are dreptate. E plăcut să te uiţi la el.

— De ce eşti atât de disperat să lucrezi cu Donovan King? întreb când ieşim din nou pe hol.

— Azi ai o mulţime de întrebări, nu-i aşa?

Ridic din umeri.

— Pari să deţii o mulţime de răspunsuri.

Se opreşte şi se sprijină de perete. Eu mă postez vizavi de el.

— King e un geniu. Poate scoate din tine muzica despre care nici nu ştiai că e acolo. De doi ani încerc să scot un album nou. Am trecut pe la patru producători diferiţi. Am colaborat cu zeci de compozitori. Am invitat tot felul de artişti să improvizăm împreună. Staruri pop, trupe rock, reggae, rap. Ba chiar am făcut o şedinţă cu un cor a cappélla. De fiecare dată când am ascultat una dintre aceste înregistrări, toate sunau ca primele mele trei albume. Nu mai trebuie să înregistrez un album nou. O să le mixez pur şi simplu pe primele trei şi o să lansez porcăria aia, spune şi îşi trece o mână prin păr, supărat. Dar nu asta vreau. Nici fanii mei nu vor asta. Nu mai pot pleca în turnee ca să cânt aceleaşi porcării la nesfârşit. Ideea de a merge într-un turneu în toată lumea mă face să-mi doresc să mă arunc în ocean.

Îşi aranjează din nou părul, apoi înclină capul şi se uită la mine.

— Când ai cântat la club, fiecare persoană de-acolo credea că-i cânţi ei. Nu contează ce sound ai. Oamenii vor dori întotdeauna să te asculte.

— Drăguţ din partea ta.

— Cu tine nu sunt drăguţă niciodată.

Zâmbim amândoi.

— Ăsta-i adevărul. Mi-aş dori să fiu măcar pe jumătate la fel de pasionată de un lucru din viaţa mea cum eşti tu de muzica ta.

El înclină capul într-o parte.

— Dar arta ta?

Flutur din mână a dispreţ.

— E doar un hobby. Nu mă interesează să devin artist plastic, spun, apoi fac o pauză. O să-mi iau diploma în pedagogie.

— Dar dacă nu eşti pasionată de asta, de ce s-o faci?

— Părinţii mei erau profesori, explic eu, încercând să dau glas lucrurilor care nu-mi sunt prea clare în minte. Tata era profesor de ştiinţe la şcoală secundară, iar mama, învăţătoare la clasa a patra.

— Adică înainte ca puştii să devină nişte dobitoci.

— Cam aşa. Erau... Eram fericiţi.

— Hmmm.

Dă încet din cap. Expresia lui arată că înţelege fără ca eu să fiu nevoită să mai spun ceva. Că visurile mele despre viitor sunt legate de pierderile din trecut.

Dar a fi profesor are o logică pentru mine sau, cel puţin, avea în trecut. Adică trebuie să aleg ceva. Nu-mi pot duce toată existenţa fără să am direcţie. Trebuie să-mi

construiesc o carieră şi să calc pe urmele părinţilor mei pare un lucru logic.

Nu-i aşa?

Tulburată de incertitudinea gândurilor mele, schimb grăbită subiectul.

— Tu erai un mic dobitoc? îl întreb.

— Absolut, dar am fost educat la domiciliu de când am lansat primul album. Aşa că în liceu n-am apucat să fac tâmpenii, spune şi pare destul de trist. Dacă vrei să devii profesoară e ceva senzaţional. Ai fi o profesoară fenomenală.

— Crezi?

— Desigur. Dar...

— Dar ce? întreb suspicioasă.

Oak cade pe gânduri preţ de o clipă.

— Ai spus că tatăl tău era spontan, nu-i aşa?

— Da.

Nu prea pricep unde vrea să ajungă cu asta.

— Pariez tot catalogul meu muzical că şi-ar fi dorit să faci ceva ce-ţi place la nebunie.

Ezit puţin.

— Hm... nu ştiu ce-nseamnă asta.

Oak nici măcar nu clipeşte în faţa nesiguranţei mele.

— Atunci caută până găseşti. Nu te mulţumi până nu găseşti ceea ce cauţi, zice şi se dezlipeşte de perete. Te-ai pricepe de minune la orice, mai adaugă el, după care porneşte pe culoar şi-mi mai aruncă peste umăr: Dar ar trebui să fie ceva ce-ţi place la nebunie să faci.

Lui îi vine uşor să vorbească.

În ultimul studio sunt câţiva muzicieni. Oak mă prezintă. Sunt acolo Luke, pe care l-am cunoscut deja, Rocco, bateristul, şi Mallik, clăparul lui Oak. Mai sunt şi doi chitarişti care mi se par oarecum cunoscuţi. Încerc să-mi ascund surprinderea când îmi sunt prezentaţi drept Con şi Dalton de la Saints and Sinners, una dintre cele mai tari trupe ale momentului. I-am văzut anul trecut la premiile MTV.

— Iubita mea, Vaughn.

Nu-mi pot ascunde zâmbetul tâmp de pe faţă.

— Mă bucur să vă cunosc.

Unii dintre ei zâmbesc cu subînţeles, dar nu-mi pasă. Prea mult.

— Vrei ceva de băut? De mâncat?

— Nu m-ar deranja o Cola.

— Mă ocup.

Trage un scaun tapiţat lângă un taburet.

— Ia loc aici. Mă-ntorc imediat.

Mă aşez pe scaun, simţind că n-am ce căuta aici. Senzaţia se amplifică atunci când Luke se apleacă spre mine.

— Aşadar, eşti încă în zonă, zice el şi-mi aruncă un zâmbet nesuferit. Te plătesc bine?

Mă străduiesc să nu mă înroşesc.

— Nu cred că trebuie să plăteşti vreo fată ca să iasă cu Oakley.

— Da? Că sunt destul de sigur că nicio gagică n-ar prefera să-şi petreacă Ziua Îndrăgostiţilor la studio dacă n-ar încasa nişte verzişori pentru asta.

— Mergem mai târziu la cină, mint eu.

— Aha! Unde?

— Nu ştiu încă. Oak spune că e o surpriză.

Minciunile îmi vin natural, dar simt cum mă cuprinde furia. Ce problemă are tipul ăsta? Aproape că-mi vine să urlu că Oakley mi-a luat un cadou de Ziua Îndrăgostiţilor, aşa că ha! Dar prefer să tac, pentru că a fost un moment senzaţional şi intim şi nu vreau ca Luke să-l strice.

— Şi după cină faceţi prostii? întreabă Luke cu un rânjet. Că am remarcat că nu prea eşti drăgăstoasă cu el, nu-i aşa?

— Luke, mârâie Rocco. Taci!

— Ce? Pun şi eu câteva întrebări, zice el, agitându-şi mâinile. Sunt curios. George curiosul.

Are dreptate, e o maimuţă. Care creează belele. Mă uit în jos.

— Nu spun decât că am mai văzut şi noi admiratoare. Ne-am culcat cu ele. Le cunoaştem. Şi nu se pot sătura, mai ales de Oak.

Nu-mi place să fiu atins. Mi se întoarce stomacul pe dos la gândul că toate fetele alea au pus mâna pe el.

— Poate de-asta e Oak cu ea, zice Rocco. Pentru că nu e călare pe Oak tot timpul.

— Poate, spune Luke, sceptic, în timp ce ceilalţi trei amuţesc.

Oakley revine şi Luke tace mâlc. Când îmi întinde sucul, ignor băutura şi-l prind de încheietură, apoi îl trag spre mine şi-l sărut pe obraz. Cască ochii surprins, căci e prima oară când fac un astfel de gest cu el.

Se aşază pe fotoliu, cu piciorul lipit de al meu şi cu braţul aruncat pe spătar. Apoi se înclină şi-mi şopteşte la ureche:

— Aici nu sunt camere.

Pare că mă sărută şi el sau că-mi murmură vreo obrăznicie. Toată lumea în afară de Luke se preface că nu se uită la noi.

Enervată de scepticismul evident al lui Luke, mă întorc spre Oakley şi-l sărut pe gură. Iniţial e prea uimit ca să mă sărute şi el. Dar îşi revine repede, înfigându-şi mâna în

părul meu şi înclinându-şi capul cum trebuie. Limba lui se strecoară printre buzele mele deschise, sărutându-mă sexy şi umed. Strâng cutia de Cola ca să nu-l iau pe el în braţe. Şi uit de asistenţă, de contract, de falsitatea întregii poveşti. Uit de tot până când cineva loveşte un cinel şi mă readuce la realitate.

Când mă retrag, buzele lui Oak sunt roşii şi umflate. Ochii îi sunt două flăcări gemene de verde-incandescent. M-aş putea pierde în ei.

Urmează o tăcere îndelungată, apoi Luke scoate un hohot de râs.

— Păi, e OK atunci, zice el tărăgănat. Poate că nu mimaţi relaţia asta, la urma urmelor.

26

EA

@VeryVaughn Cea mai tare zi din ultima vreme. Merci că ai petrecut-o cu mn.

@OakleyFord A fost senzaţional

@VeryVaughn Ce bine că putem serba Ziua Îndrăgostiţilor când vrem noi

@OakleyFord J

@1doodlebug1 Ai văzut msjle de pe insta???

@OakleyFord_stanNo1 Îmi place la nebunie povestea asta.

Am stat la studio până la 4:00 a.m. La 9:00 trebuie să fiu înapoi. O să mă omoare. Dar am scris un cântec şi vreau să ştiu ce părere ai.

Mă zgâiesc la telefon, oscilând între reticenţă şi curiozitate. Degetul îmi zăboveşte deasupra fişierului audio ataşat în mesajul lui. Îmi doresc cu ardoare să-l deschid, dar mi-e teamă să-i aud glasul. În săptămâna care a trecut de la Ziua Sfântului Valentin, mi-a trimis câteva cântece şi, de fiecare dată când ascult unul dintre ele, glasul lui răguşit mă face să mă topesc.

Nu prea mă descurc cu povestea asta cu relaţia falsă. Chiar dacă Oak şi cu mine nu ne-am mai sărutat din ziua petrecută la studio, mă gândesc la asta tot timpul. Nu, sunt obsedată de asta. Acum câteva zile, când am ieşit la o întâlnire în public, la acvariu, mi-am petrecut tot timpul holbându-mă la buzele lui şi întrebându-mă cum ar fi să-l sărut când nu se uită nimeni la noi. Fără camere, fără rânjetele camarazilor lui. Cum ar fi să-l sărut doar pentru sufletul meu?

Iar noaptea trecută m-am foit şi m-am răsucit ore întregi, pentru că mi-a trimis nişte poze de la şedinţa foto de mai

devreme şi arăta atât de grozav în ele, încât mai aveam puţin şi ochii îmi săreau din orbite.

Cred că mă îndrăgostesc de Oakley Ford... şi asta mă îngrozeşte.

Telefonul meu vibrează din nou.

Atât de nasol? Sau atât de mişto că-l asculţi pe repeat? Să-ţi dau un indiciu: un alt cuvânt pe care-l iubesc muzicienii e „hipnotizant”.

Cedez şi ascult cântecul, pentru că, oricât de confuze mi-ar fi sentimentele, Oak nu merită să-l las cu ochii-n soare. Apoi mă trezesc holbându-mă la telefon, pentru că tot ce spune Oak în melodia asta reflectă exact felul în care mă simt eu. Confuză, dezorientată, întrebându-mă de ce m-am dat jos din pat azi-dimineaţă. El este vocea din capul meu.

Prefer noaptea

Întunericul, umbrele

Cotloanele şi apele puţin adânci

Unde nimeni nu te cunoaşte

Unde ne prefacem cu toţii

Nu vedem decât măşti

Doar atât vedem

Până la sfârşit.

Ascult din nou cântecul.

Vaughn, mă omori. Pur şi simplu mor aici. E sânge pe jos. Criminaliştii n-o să înţeleagă ce s-a întâmplat.

E bun, îi răspund.

Bun? Ăsta e singurul cuvânt din vocabularul tău? Am propus deja două variante. Fiori sau hipnotizant. Ai mai putea folosi senzaţional, fenomenal, nemaipomenit, devastator, distractiv, fantastic, minunat...

Sunt impresionată de vocabularul tău. Ai un dicţionar la îndemână?

Sunt compozitor. Cuvintele sunt armele mele. Spune ceva!

Oak e mare figură. Şi când e vulnerabil pare foarte puternic. Când aveam 15 ani, muzica lui mă făcea fericită, dar nu cred că mi-a vorbit vreodată aşa cum o fac versurile acestui cântec. Se deschide, arată oamenilor ce simte cu adevărat.

Şi nu mă întreabă decât dacă-mi place cântecul. Nu-i pot ascunde răspunsul.

Cântecul e uluitor.

Da?

Da.

Fiori?

Zâmbesc uitându-mă la ecran.

Voi avea nevoie de o reprezentaţie în persoană înainte să pot confirma fiorii.

S-a făcut. S-a făcut. S-a făcut. Şi... ah, la naiba! A venit King. Trebuie să plec. Dar ne vedem mai târziu şi o să-ţi cânt melodia.

De-abia asta îmi provoacă fiori pe şira spinării şi nu are prea mult de-a face cu muzica lui Oak, ci cu Oak în persoană. Ascult cântecul din nou şi-l aud cum îmi spune că a trăit puţin, dar pare o veşnicie, şi că nimeni nu poate vedea dincolo de masca pe care o arată lumii întregi. Şi cum e în continuare singur, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a văzut şi le-a făcut. Imaginea viitorului lui e o ceaţă rece, amorfă.

Şi nu tot aşa mă simt şi eu? În familia mea, pierdută, fără părinţi, întrebându-mă care e următorul meu pas în viaţă?

Dar, spre deosebire de el, eu nu m-am expus niciodată aşa... nu mi-am mărturisit greşelile, n-am cerut iertare, nu mi-am recunoscut ignoranţa. Nu mi-am scos niciodată masca şi nu m-am arătat niciodată atât de vulnerabilă în faţa altcuiva. Nici măcar faţă de W. Sau poate mai ales faţă de W.

Paisley dă buzna în camera mea, trezindu-mă din visare. E îmbrăcată pentru muncă şi sunt surprinsă că e încă acasă. Gemenii au plecat deja la şcoală.

— Ai văzut asta? întreabă ea sumbru, întinzându-mi telefonul.

— Ce să văd?

Are obrajii roşii şi observ că se căzneşte să... să ce? Să-şi înfrâneze furia?

— Citeşte!

Îmi aruncă telefonul şi-l prind. Când mă uit la ecran, mă fac albă ca varul.

Răspunsul fostului iubit la scuzele lui Oakley Ford: „Bucură-te de resturile de la masa mea!”

— O, Doamne, şoptesc şi simt cum mi se face rău de la stomac. Nu poate fi adevărat.

N-are cum. W n-ar spune niciodată ceva de genul ăsta, mai ales unui reporter. A semnat un acord de confidenţialitate care-i interzice... la naiba, care-i interzice să spună ceva despre falsa mea relaţie cu Oak. Din câte-

mi amintesc, acordul nu prevede că n-are voie să spună nimic despre Oak în general.

Dar acest comentariu oribil… Nici măcar nu e vorba despre Oak aici. E vorba despre mine. Eu sunt resturile de la masa lui. Cum a putut face aşa ceva?

— Paisley!

Ea mă priveşte îngrijorată.

— Ce e?

— Poţi să mă laşi un minut? Trebuie să-l sun pe W.

Sunt uimită de calmul cu care vorbesc.

— Sigur. Sunt jos dacă ai nevoie de mine.

Închide uşa în tăcere, dar eu n-o bag în seamă. E o greşeală, hotărăsc eu. Ceva inventat de vreun blogger ca să adune multe vizualizări. W şi cu mine ne-om fi despărţit, dar nu m-ar face niciodată târfă în faţa presei naţionale.

— Ce anume n-ai priceput când ţi-am zis că am terminat-o cu tine? se răsteşte el la telefon, fără să mă salute.

Suspin uşor. Chiar a spus asta?

— Nu-ţi face griji, mă răstesc şi eu, căznindu-mă să-mi înfrânez furia. Nu durează mult.

— Ai cinci secunde, după care închid.

Simt cum mi se face rău de la stomac. Cum Dumnezeu am ajuns aici? W mă iubea. Cum de-mi poate vorbi cu atâta cruzime şi răutate? Relaţia noastră n-a însemnat nimic pentru el?

— Ai vorbit cu presa de dimineaţă? îl întreb şi, într-un fel, sper să nege.

Sau, cel puţin, să spună că declaraţia lui a fost scoasă din context. W tace o clipă. Apoi izbucneşte:

— Da, am vorbit! Ce altceva puteam să fac? De o săptămână, reporterii au invadat căminul. Azi a apărut un tip lângă sala unde fac psihologie, rugându-mă să comentez pe marginea scuzelor dobitocului ăluia. Ce era să fac, să nu spun nimic?

Mă ridic în picioare şi strâng cu forţă telefonul.

— Exact asta trebuia să faci!

— Nasol! El poate să spună diverse chestii despre mine şi eu nu pot să răspund? Scuzele alea au fost o glumă... n-a vorbit serios. Încerca doar să-şi spele imaginea în faţa reporterilor. Aşa ai spus chiar tu. Se gândeşte doar la imaginea lui. Cu a mea cum rămâne?

— Dar cu a mea cum rămâne? strig eu. Ai zis că sunt „resturile de la masa ta”! Ai spus unei ţări întregi că sunt o târfă! Cum ai putut face asta?

Urmează o altă pauză, timp în care W îşi drege glasul.

— N-am zis că eşti târfă. Dar... îmi pare rău că am zis ce-am zis, OK? Nu voiam să te rănesc.

Înghit nodul dureros din gât. Asta e diferenţa dintre W şi Oak. Când şi-a cerut scuze pentru că l-a batjocorit pe W, Oak a vorbit serios. A fost sincer şi şi-a regretat greşeala, chiar dacă asta a însemnat că s-a pus într-o poziţie vulnerabilă.

În timp ce W nu-mi spune adevărul nici când suntem singuri. M-a rănit cu bună-ştiinţă. A intenţionat să-mi facă rău mai mult decât a intenţionat să-i facă rău lui Oakley, altfel n-ar fi făcut niciun comentariu că sunt o târfă. Ar fi spus poate că muzica lui Oakley Ford e nasoală şi că nu-şi dă seama cum de m-am combinat cu un star pop expirat.

— Cum spui tu, W, mormăi eu. Presupun că ăştia doi ani împreună n-au însemnat nimic pentru tine.

— Îţi baţi cumva joc de mine? urlă el. Nu eu sunt cel care a aruncat relaţia asta la gunoi. Tu ai făcut-o. Tu ai acceptat o slujbă care ne-a făcut rău. Tu eşti cea care s-a giugiulit cu boul ăla. Tu m-ai minţit că le-ai dat înregistrarea mea celor de la agenţie. Tu, Vaughn!

Mă copleşeşte un val de oboseală extremă. Nu mai pot continua. Nu mai pot trece prin asta din nou. Dar W are chef să răsucească şi mai adânc cuţitul în rană.

— Nu mai suntem împreună. Nu am nicio datorie la tine şi pot să vorbesc cu cine vreau şi să spun ce vreau despre tine.

Îl aud gâfâind la telefon.

— Nu mă mai suna. Nu vreau să-ţi mai văd numele pe ecranul telefonului meu. De fapt, îţi şterg numărul chiar acum, ce zici de asta?

Buza de jos începe să-mi tremure. Nu! Refuz să plâng din cauza lui.

— Apropo, am văzut pozele de pe Instagram cu tine şi cu aşa-zisul tău iubit – dulci şi intime şi plictisitoare, hm, V? M-am bucurat şi mai tare că te-am părăsit, plicticoaso ce eşti! râde el zgomotos. Ah, şi în caz că te întrebai, mi-am tras-o de Ziua Îndrăgostiţilor. Şi mi-a plăcut la nebunie.

Şi cu această ultimă lovitură de cuţit, fostul meu iubit îmi închide telefonul.

27

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 fostul ei iubit e un ratat

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 da, dar nu vorbea ca şi cum ea l-ar fi înşelat? E drăguţ.

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 poate? Dar cine n-ar renunţa la o persoană obişnuită pentru Oakley Ford?

Vaughn e terminată şi mă omoară s-o văd atât de distrusă din cauza unui dobitoc care n-a iubit-o niciodată mai mult decât s-a iubit pe sine. A venit la studio acum vreo 20 de

minute, cu ochii umflaţi şi cu nasul înroşit. Când am adus-o în camera de mixaj, băieţii s-au împrăştiat imediat, iar Luke a mormăit ceva despre fetele care plâng şi aduc ghinion.

— Nu pot să cred că a zis lucrurile alea oribile despre mine. A făcut să pară că cei doi ani petrecuţi împreună au fost un adevărat chin pentru el! spune ea şi mă priveşte cu ochi mari şi trişti. Am încercat mereu să fiu iubita perfectă. Nu l-am contrazis niciodată. Când şi-a dorit să mergem la bal cu limuzina şi eu nu-mi permiteam, nu m-am supărat că s-a dus cu prietenii lui înainte. Când Paisley a cumpărat tichete la premiera Last Superhero II şi W n-a putut veni, eu am stat acasă. Când sora mea a dorit să ne facă tuturor cinste la Disneyland, lui W i s-a părut prea infantil, aşa că am rămas acasă, cu el. L-am ales întotdeauna pentru că a fost mereu acolo când am avut nevoie de el.

Ah, Doamne! Deci de-asta a pierdut atâta vreme cu dobitocul ăsta. Moartea părinţilor ei au lăsat-o cu o prăpastie în suflet, pe care a încercat s-o umple cu prezenţa lui W. Şi a rămas cu el ca să-şi poată spune că tot timpul în care nu stătuse cu familia ei se datora faptului că-l iubeşte pe W. Chiar dacă nu-l mai iubea, de fapt, de mult timp.

O cuprind cu braţul şi o trag mai aproape de mine, dar habar nu am ce să-i spun. Nu mă prea pricep să-i consolez pe oameni. Nu numai că n-am avut niciodată o iubită adevărată, dar nici măcar nu-mi amintesc când a venit un prieten ultima oară la mine cu vreo problemă.

Mă prinde cu mâinile de tricou şi practic se urcă la mine în poală în timp ce plânge. Într-un fel, îmi doresc să-mi pot retrage scuzele pe care mi le-am cerut faţă de W în mod

public. E clar că nu le merita, dar mai ales mi-aş dori să pot absorbi suferinţa lui Vaughn aşa cum îi absoarbe tricoul meu lacrimile.

Îi mângâi braţele. O sărut pe creştet. Îmi reamintesc că acum suferă şi că sunt o fiinţă abominabilă pentru că mă bucur de apropierea fizică dintre noi. E prima oară când mă lasă s-o ţin în braţe. Aici nu sunt camere de filmat. Nu facem nimic ca să fim văzuţi.

E un moment real, oribil şi minunat în acelaşi timp. Aş ţine-o în braţe la nesfârşit dacă m-ar lăsa.

După scurt timp, Vaughn se desprinde de mine şi-şi şterge faţa cu dosul palmelor.

— Arăt îngrozitor.

Ea arată întotdeauna minunat. Îmi trec degetele mari peste pomeţii ei, dorindu-mi s-o sărut şi să-i alung lacrimile.

— Pot s-o chem pe machieuza mea, îi propun.

— Ai o machieuză? Credeam că era acolo doar pentru şedinţa foto.

— Crezi că la concerte îmi aplic singur creionul dermatograf?

Ea râde printre lacrimi.

— Uite ce fată cuminte am.

Îi cuprind umerii cu braţul. Ea se vâră în mine şi jur că inima mi-o ia la galop, pentru că-mi doresc să fie iubita mea. De-adevăratelea.

— Pot să-ţi cânt ceva?

— Da, te rog.

— Ai vreo cerere specială?

Stă puţin pe gânduri.

— Alege tu.

Încep să fredonez, iar ea îşi vâră capul în scobitura umărului meu cât timp cânt „A Beautiful Mess”, melodia lui Jason Mraz, cu versuri care-mi răsucesc cuţitul în rană.

Cânt până când respiraţia întretăiată i se potoleşte şi ea adoarme, ostenită de furtuna de lacrimi şi emoţii. Mă desprind de ea încetişor şi-i pun un pulover rătăcit peste picioarele goale. Ies pe hol, unde-i găsesc pe băieţi repetând în linişte.

— Am terminat pe ziua de azi, îi anunţ.

— Ar trebui s-o scoţi în oraş diseară, sugerează Rocco şi chiar şi Luke îl aprobă.

— Da, o seară în oraş. Să-i mai abaţi gândurile.

Dacă recomandarea ar fi venit din partea lui Luke, aş fi ignorat-o, dar Rocco e însurat de aproape 10 ani, ceea ce în LA înseamnă vreo trei vieţi de om. Aşa că dau din cap şi zic:

— Atunci cred că asta facem, ieşim în oraş.

— Te distrezi? o întreb pe Vaughn mai târziu.

Ea dă din cap şi-mi zâmbeşte confuz. Iubita mea a băut multe pahare de şampanie ca şi cum ar fi fost apă. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui s-o opresc, dar în ultimele trei ore a reuşit să nu plângă deloc, aşa că... o s-o suport aşa.

A trebuit să-mi folosesc puterea de convingere ca s-o scot la club, dar nu o pot condamna că la început a şovăit. Mersul în cluburi nu ne-a avantajat până acum. Prima oară, am ignorat-o toată noaptea. A doua oară, am forţat-o să mă sărute.

În seara asta n-o să repet aceste greşeli. De când am venit, nu m-am dezlipit de ea şi nu o s-o sărut dacă nu mi-o cere ea. Frate, sper să-mi ceară asta.

— Las-o mai moale cu şampania. Mai găsim şi mâine sticle, glumesc eu.

— Nu şi dacă mă implic eu! spune ea, dând pe gât încă un pahar cu băutură.

La naiba! Dacă are chef să se îmbete, poate că ar trebui să plecăm ca să poată bea între patru pereţi. Simt cum corup o persoană inocentă. Dar... Vaughn se distrează. Iar eu o ador pe Vaughn când se distrează.

Dar, în acelaşi timp, îmi dau seama că mi-e dor de Vaughn cea serioasă, care nu bea.

Imaginează-ţi!

— Vrei să mergem acasă? o întreb.

Se împotriveşte strâmbându-se, aşa că mă grăbesc să adaug:

— La o petrecere privată. Vrei să mutăm cheful la mine acasă?

— Da! E o idee senzaţională.

Aşa că-i fac semn lui Ty să aducă maşina. Acesta pare dintr-odată uşurat. O iau pe Vaughn de mână şi mă duc să-l caut pe Luke. Dacă dăm o petrecere, el e primul pe listă.

— Petrecere la mine acasă! îi strig peste capetele a trei gagicuţe.

E evident că în seara asta Luke vrea să se distreze.

— Petrecere acasă la Ford! urlă el şi jumătate din oamenii din salonul VIP ridică mâinile, bucuroşi.

Doamne Dumnezeule! Ce nu fac eu pentru tine, Vaughn.

Ea pare puţin uimită de reacţia oamenilor.

— Sigur vrei ca toţi oamenii ăştia să vină la tine acasă? întreabă ea dând nesigură din cap.

E atât de beată! Săraca de ea! Mă simt vinovat. Poate că ar fi trebuit să mergem pe plajă, nu la club.

— Da, petrecere acasă la Ford. Ura!

E cel mai slab „ura” din istorie. O iau în braţe şi îi lipesc capul de umărul meu.

— Să stai aproape de mine. Petrecerile de la mine de-acasă pot fi dezlănţuite.

Ea se desprinde şi se uită la mine şi, pentru prima dată în seara asta, are privirea limpede.

— Vreau o petrecere dezlănţuită.

— Atunci o vei avea.

Dacă asta îşi doreşte în seara asta, asta îi voi oferi. Şi, cumva, Luke ştie că lucrurile au scăpat de sub control, pentru că, 30 de minute mai târziu, oamenii renunţă la haine înainte să apuc să închid uşa de la intrare.

— Toţi cei de-aici trebuie să fie majori, îi reamintesc în timp ce el se îndreaptă spre piscină.

Ar fi trebuit să închid încălzirea, ca să-i îngheţe bilele când sare în apă.

— Pune-l pe Ty să-i legitimeze pe toţi!

Luke dă batjocoritor din mână.

— Nu sunt poliţai!

Nu, eşti un cretin.

O duc pe Vaughn în bucătărie şi o urc pe blat, ca să se poată sprijini de un dulap. În frigider găsesc o sticlă de Perrier. Îi scot capacul şi i-o pun în mână.

— Bea asta. Trebuie să vorbesc ceva cu Ty, bine?

— M... bine!

Îşi leagănă picioarele. Încă nu e beată de tot, ceea ce e bine. Mi-e teamă totuşi că, la un moment dat, toate sentimentele pe care le ţine la distanţă cu ajutorul alcoolului o vor copleşi. Şi eu am încercat să-mi înec necazul în băutură, dar nu funcţionează niciodată. Iar Vaughn e pe cale să afle asta.

Deocamdată, sper să fie în stare să rămână locului cinci minute, până văd ce face Ty şi dacă are nevoie de ajutor.

— Mă-ntorc imediat.

Mă înţeapă cu o sanda aurie în coapsă.

— N-o să păţesc nimic. Du-te. Fă-ţi treaba.

Nu vreau s-o părăsesc. Îmi pun mâinile pe şoldurile ei şi mă înclin spre ea.

— O să am grijă de tine.

— În seara asta? întreabă ea, ridicând din sprânceană.

— Pentru început.

Cedez ispitei cu care m-am luptat toată seara şi o sărut pe tâmplă.

— Pentru început, şoptesc din nou cu buzele lipite de pielea ei transpirată.

Mă grăbesc să ies şi-l găsesc pe Ty vorbind la telefon în camera din faţă.

— Chemi întăriri? îl întreb.

— Dap.

— Îmi pare rău.

Ochii i se măresc de uimire. De obicei nu-mi cer scuze când îl pun să muncească în plus.

— E meseria mea, spune el lejer.

— O fi, dar tot îmi pare rău. Meseria ta e nasoală de tot uneori.

Izbucneşte în râs.

— Se plăteşte bine, iar tipul pentru care lucrez e destul de cumsecade.

Lauda asta subtilă mă face să vreau să cânt de bucurie, dar pentru că sunt orgolios mă mulţumesc să-i zâmbesc larg.

— Sunt cu Vaughn dacă ai nevoie de mine.

— Tu ai grijă de ea. Mă ocup eu de restul balamucului.

— Mulţam, frate.

— Nicio problemă.

Mă întorc în bucătărie şi o găsesc pe Vaughn pălăvrăgind veselă cu Paxton Hayes, un actor dintr-un serial foarte

popular cu vampiri. Vai de mine! Paxton n-are decât să-şi găsească altă gagică. Vaughn e a mea. Nu ştiu când anume s-a întâmplat asta, dar de-a lungul acestei poveşti Vaughn s-a transformat din fata cu care am fost obligat să apar în public în fata pe care-mi doresc s-o am în viaţa mea.

— Pax, când ai ajuns?

Pun un picior între Pax şi Vaughn sub pretextul că dau noroc cu el.

— Tocmai venisem la bar când plecaţi voi. M-am gândit să vă însoţesc.

— Absolut, spun eu, bătându-l prieteneşte pe spate. Ce vrei să bei? Pari însetat.

Îl îndepărtez de Vaughn şi-l conduc în living, unde avem de băut. El mă priveşte amuzat.

— Mi-ar prinde bine un whisky cu Cola.

— Imediat vine un whisky cu Cola.

De bar se ocupă un necunoscut.

— Hei, frate, Paxton vrea ceva de băut. Îl serveşti tu?

Străinul dă din cap, iar eu mă întorc la bucătărie, dar constat că Vaughn a dispărut. Mă plimb 15 minute prin casă şi, în cele din urmă, îi cer ajutorul lui Ty.

— Avea nevoie la toaletă, spune el, apoi se încruntă. Dar asta s-a întâmplat acum 10 minute.

— Of, la naiba! Poate că a leşinat pe undeva.

Urc câte două trepte deodată şi mă uit în camerele de oaspeţi. Două dintre ele sunt ocupate, dar nu de Vaughn. Ignor cuplurile care se giugiulesc în paturi şi mă întorc pe coridor.

Când mă îndrept spre dormitorul meu, trec pe lângă Luke. Se sărută de mama focului cu o brunetă cu bluză albastră şi cu sandale aurii...

Fac doi paşi înapoi. Nu! Am halucinaţii, nu-i aşa? Pentru că n-are cum să se sărute cu...

— Vaughn? o strig eu, uluit.

28

EL

StarStalkerz.com

Ce am văzut: Venice Beach. Cântăreţul Nicky Novak şi iubita lui Elizabeth Simms se ţin de mână şi se plimbă romantic pe faleză. Ce frumooooos!

Ce am văzut: LA. Oakley Ford şi anturajul pleacă din The Head la o petrecere privată. Şi cu toţii ştim ce se întâmplă la petrecerile private ale lui Oakley Ford...

Inima îmi bate de trei ori mai tare. Fata cu păr negru se dezlipeşte de Luke şi trage cu coada ochiul pe deasupra braţului acestuia.

— Oak? spune Vaughn împleticit.

Când îi văd buzele îmi vine să dau un pumn în perete. Sau în falca lui Luke. Sau poate în propria falcă, pentru că sunt o unealtă proastă şi jalnică şi m-am gândit... la ce m-am gândit? Că era îndrăgostită de mine? Că m-a considerat vreodată ceva mai mult decât un job?

Aproape că mă înec de furie.

— Ce mama naibii se-ntâmplă aici?

Luke îmi rânjeşte beat.

— Frate, am venit la toaletă, iar gagica ta a sărit pe mine.

Cu ochii tulburi, Vaughn se uită când la unul, când la celălalt. Are o revelaţie, dar habar nu am la ce se referă. Apoi îşi duce mâna la faţă şi se răsuceşte, luptându-se cu uşa de la baie. După care dă buzna înăuntru.

Luke şi cu mine ne holbăm unul la altul, în timp ce o auzim pe Vaughn vomitând. El face semn cu mâna spre toaletă.

— E a ta, frate.

Simt cum iau foc de mânie. Mânie pură, oarbă, care mă face să-l apuc de guler şi să-l izbesc de perete.

— E iubita mea! mârâi la el. Să te ia naiba, îmi sărutai iubita!

Panica i se citeşte în priviri, peste aburii alcoolului.

— Eu... eu...

— Tu ce? mă răstesc, dar apoi scoate un sunet înăbuşit şi-mi dau seama că nu poate răspunde pentru că-l strâng prea tare de gât.

Slăbesc puţin strânsoarea.

— Credeam...

— Ce credeai?

— Credeam că e o chestie de publicitate, mormăie el. Cum a fost cu April.

— Ei bine, nu e, mă răstesc iar.

— Hai, Oak, fii sincer cu mine! Tu nu poţi avea o relaţie normală. Tu vrei supermodele, blonde înalte cu balcoane mari şi...

Geme când îi apăs din nou gâtul cu braţul.

— Nu ştii nimic despre mine.

Sunt atât de furios, încât ameţesc, dar îmi las mânia să se dezlănţuie. Sunt nevoit s-o fac, altfel durerea se va întoarce. Şi gelozia. Refuz să mă gândesc la felul în care buzele lor s-au contopit. Refuz!

— Îmi pare rău, OK? şuieră el. Mi-a spus că se simţea tristă şi avea nevoie de o încurajare. Credeam că...

Fiecare cuvânt de-al lui mă dezgustă şi mai tare. Deci credea că va profita de o fată prea beată şi prea amărâtă ca să ştie ce face? Luke a fost întotdeauna un dobitoc, dar nu mi-am dat seama în ce măsură.

— Te-ai înşelat.

— Nu ştiam că e aşa. Dar acum ştiu şi nu se va repeta, OK?

— Să fii sigur că nu se va repeta! N-o să te apropii la mai puţin de trei metri de ea, m-ai auzit? Dacă îndrăzneşti doar să te uiţi la ea, o să te bat atât de rău, încât...

— Oak, bubuie o voce gravă, apoi o pereche de braţe musculoase mă desprinde de Luke.

Fostul meu amic se împleticeşte într-o parte, ducându-şi o mână la gât. Mă priveşte de parcă aş fi înnebunit. Poate că aşa şi este. Nu-mi pot lua gândul de la gura lui sinistră lipită de buzele lui Vaughn. Mâinile lui erau pe talia ei. Trupul lui lipit de al ei.

— Eşti bine, frate? întreabă calm Tyrese, iar eu reuşesc să dau din cap că da.

— Dă-l afară din casa mea! mormăi eu.

Nu trebuie să-i spun de mai multe ori. Luke protestează, în vreme ce bodyguardul meu îl târăşte spre scări. Strigă că n-a ştiut că e pe bune, că-i pare rău, că se va revanşa faţă de mine, dar eu nici nu mă pot uita la el.

Am terminat-o cu el. Primul lucru pe care-l voi face mâine va fi să-l sun pe Jim şi să solicit un alt basist la studio. Nu-mi pasă cum va face asta, dar trebuie s-o facă.

Îmi dau seama că Vaughn a terminat de vomitat. Bat uşor la uşă, dar aproape că nu-mi doresc să răspundă. Nu vreau să-mi deschidă uşa.

— Oak.

Glasul ei slab răzbate de dincolo de uşă, apoi deschide. Vaughn e cenuşie la faţă şi are ochii injectaţi.

— Nu mă simt prea bine.

Tonul îndurerat şi jenat mă calmează. E atât de beată, încât se bălăngăne, iar eu nu mă pot abţine şi o ajut să se echilibreze. La naiba! Vreau să-i fac scandal pentru că s-a sărutat cu Luke. Vreau s-o întreb ce mama naibii a avut în cap. Dar e evident că nu e în stare să vorbească.

— Totul se-nvârte cu mine, şopteşte ea, iar inima mi se opreşte o clipă.

— Ştiu, oftez eu. Hai să te bag în pat.

Face un pas în faţă şi aproape că se prăbuşeşte. Oftez, o ridic în braţe şi o car la mine în dormitor. Îşi vâră faţa în scobitura gâtului meu şi suspină uşor.

— Mă doare capul, Oak.

— Ştiu, iubito. E-n regulă. O să-ţi aduc o pastilă să nu te mai doară.

O las încet pe pat, apoi mă duc în baie, de unde îi aduc nişte ibuprofen şi un pahar cu apă. O oblig să ia două pastile şi să bea toată apa. O face fără să protesteze, apoi se întinde şi ia o pernă în braţe.

— Se-nvârte, mormăie ea.

— Închide ochii şi culcă-te!

Oricât aş încerca, n-o pot convinge să se bage în aşternuturi, aşa că, în cele din urmă, iau celălalt capăt al păturii şi o învelesc cu el. Adoarme înainte să apuc s-o învelesc complet.

Eu stau în picioare lângă pat şi o privesc un minut. E ghemuită pe o parte, cu ochii închişi. Aş vrea să mă întind lângă ea, s-o iau în braţe şi să-i spun că e-n regulă că l-a sărutat pe Luke.

Dar, la naiba, nu e deloc în regulă. Nu e.

Oftez, mă duc spre uşă şi închid lumina. Dormitorul rămâne în întuneric. Mă uit încă o dată la fata care doarme la mine în pat şi cobor ca să-mi ajut bodyguarzii să-i dea afară pe toţi necunoscuţii din casa mea.

Ultimii rătăciţi nu pleacă decât pe la 4:00 dimineaţa. Mă întorc împleticindu-mă în dormitor şi o găsesc pe Vaughn înfăşurată în pătură ca un burrito. Mă învelesc şi eu cu un colţ şi adorm aproape instantaneu. Când mă trezesc, sunt învelit complet şi pe ferestre intră deja lumina după-amiezii.

Cealaltă jumătate de pat e goală.

Sar în picioare şi fug la parter. Cercetez livingul gol şi imaculat, cu mâinile în şolduri. Cred că Big D a chemat firma de curăţenie. Iar eu am dormit buştean în tot acest timp, inclusiv când Vaughn a plecat pe furiş.

— Big D, strig eu.

— La bucătărie.

Îl găsesc la masă, bând apă Perrier şi rezolvând cuvinte încrucişate.

— Unde e Vaughn?

— Acasă la ea, presupun.

— Când a plecat?

Se uită la ceas.

— Acum vreo patru ore. L-am pus pe Daniel din ziua cu îngheţata s-o ducă acasă cu maşina.

Îmi întinde unul dintre telefoanele de serviciu.

— Ai o mulţime de mesaje, începând cu Jim. Să-l suni în clipa în care faci ochi.

Patru ore. E ceva. Mă întreb ce-o face ea acum.

— Vreun articol negativ în presă despre care ar trebui să aflu?

— Nup. E linişte şi pace în Oakville.

Big D zâmbeşte ironic.

— Bravo, mârâi eu.

Îmi iau din frigider o sticlă de Powerade, fac o pauză şi mă întorc din nou spre Big D.

— Hei, bună dimineaţa. Mulţumesc că ai venit.

Lasă ziarul jos şi mă analizează îndelung.

— Zicea Ty că ai început să te schimbi. N-aş fi crezut dacă n-aş fi văzut cu ochii mei.

Mă chinui să nu ţopăi ca un copil de cinci ani prins la furat din bombonieră.

— Ăsta e felul tău de a-mi spune că înainte eram un dobitoc?

— Neah. Doar că uneori te lăsai copleşit de viaţa ta.

— Deci eram un dobitoc?

Închid uşa de la frigider cu umărul, iar Big D râde.

— Toţi suntem nişte dobitoci, Oak. Sună-l pe Jim înainte să-i explodeze tărtăcuţa.

Iau telefonul, sticla şi o banană, ies pe terasă şi-l sun pe Jim.

— Cum merg înregistrările? Când ascult şi eu ceva muzică? mă întreabă el.

— Credeam că ţi-am trimis...

Mă opresc căci îmi amintesc că nu, nu i-am trimis nimic lui Jim. I-am trimis prima înregistrare lui Vaughn. Vaughn, care m-a făcut să aştept 10 minute până a scos din ea cuvântul bun. Jur că n-are decât un adjectiv în vocabular. O să mă ocup de asta.

Trebuie să înveţe cuvinte noi, cum ar fi sexy şi meseriaş, şi marfă. Şi pe toate să mi le aplice mie. Când o s-o revăd, o să începem aceste lecţii. Imediat după ce o să-mi explice de ce mama dracului l-a sărutat pe Luke. În timp ce-i dădeam pe toţi afară, am ajuns la concluzia că era atât de beată, încât probabil a crezut că eram eu, nu Luke. Avem cam aceeaşi înălţime. Aceeaşi culoare de păr. În beţia ei, ne-a confundat.

După ce şi-a dat seama că avea buzele lipite de boul ăla, s-a repezit să vomite. Singura reacţie corectă după ce a conştientizat că a sărutat un ratat.

— Nu mi-ai trimis nimic. Sau, dacă mi-ai trimis, n-a ajuns. Mai trimite-mi o dată.

— Nu.

— Ce nu?

— Nu-ţi trimit nimic până când King şi cu mine nu terminăm albumul ăsta. Sau măcar jumătate din el.

Nu vreau să-mi asculte nimeni cântecele, deocamdată. Criticile m-ar putea deturna în acest moment. Există doar doi oameni care vreau să-mi asculte muzica, iar aceia sunt King şi Vaughn. De fapt, ea ar trebui să vină azi la studio şi să mă audă live. Vreau să-mi spună în faţă că melodia mea e bună.

— Tu îmi trimiţi mereu ce înregistrezi, îmi aminteşte Jim. Sunt managerul tău. Îmi trimiţi ce creezi. Eu îţi spun dacă e OK şi împreună câştigăm atât de mulţi bani, încât saudiţii ne sună pentru împrumuturi.

— Se va întâmpla şi asta, îl asigur eu, pentru că vreau să închid mai repede şi s-o sun pe Vaughn. Dar o să fie la momentul potrivit. Trebuie să plec, Jim. Scrie-mi un SMS dacă ai nevoie de ceva.

Asta însemnând nu mă suna, pentru că n-o să-ţi răspund.

Apoi o sun pe Claudia, pentru că n-am chef să mă întrerupă după ce intru în studio. Mă duc să înregistrez acum, până când King se va sătura de mine, iar ultimul lucru de care am chef e să am de-a face cu Claudia şi micile ei conspiraţii. În plus, Vaughn şi cu mine ne descurcăm de minune.

— Claud, hei, sunt Oak.

— Mă bucur că m-ai sunat! Am primit o mulţime de solicitări de interviuri din partea GQ, People, USA TODAY şi ET. Zvonurile potrivit cărora lucrezi cu King, alături de cele despre noua ta relaţie generează un interes real şi pozitiv. Pe care vrei să-l faci? Ar trebui s-o aduci şi pe Vaughn, nu ca s-o pui să răspundă la întrebări, ci ca să-i fie remarcată prezenţa. Poate chiar o să vă facem o poză împreună. Poate sta pe scaunul de pian. Tu o să stai pe jos, cu mâna ridicată atingând-o pe fund. E un gest tandru, totuşi nu foarte provocator.

Îmi mănânc restul bananei în vreme ce ea îmi ciripeşte în ureche. Cât timp Claudia vorbeşte despre hainele pe care le vom purta la şedinţa foto pe care a copt-o ea, mă întorc înăuntru şi-mi caut telefonul personal, ca s-o sun pe Vaughn. Îl detectez pe noptieră.

Trebuie să fac un duş înainte de a mă întâlni cu King la studio. Stai puţin, am măcar habar la ce oră ne întâlnim?

Îmi verific mesajele şi văd că mi-a scris de dimineaţă că e disponibil în jurul orei 2:00. Îl anunţ că totul e în ordine şi apoi caut numărul lui Vaughn.

— Nu pot face nimic din toate astea, Claud. Înregistrez. Poate după aceea.

— Dar Vaughn?

— Mă ocup eu de toate.

Şi închid înainte să-mi spună în câte feluri pot s-o dau în bară. Am auzit că starurile de calibrul meu au o grămadă de soldăţei supuşi. Unde am dat greş?

Îmi arunc telefonul de serviciu pe pat şi o sun pe Vaughn.

— Hei, spune ea, cu glas şovăitor, precaut.

Fără îndoială se simte stânjenită după faza de azi-noapte, când m-a confundat cu Luke.

— Cum te simţi?

— Ca moartea.

Îmi înăbuş un hohot de râs.

— Trebuia să rămâi pe-aici. Big D ştie cele mai bune leacuri pentru mahmureală.

— A spus ceva despre un câine păros, dar m-a făcut să vomit din nou.

— Tot în pat eşti?

— Nu. Am reuşit să mă târăsc la parter pe canapeaua din living ca să mă prefac că sunt un om normal.

— Normalitatea e supraestimată, iubito. Dacă-ţi trimit o maşină, vii azi la studio?

Aud un oftat profund.

— Aşa vrea Claudia? întreabă ea.

Mi se strânge stomacul. Nu trecuserăm de bariera asta? Mă calcă pe nervi că încă ia decizii bazându-se pe ce crede că vrea Claudia sau ce e avantajos pentru imaginea mea.

Dau să-i spun că nu, asta e ce vreau eu, dar mă cuprinde nesiguranţa. Dacă spun nu şi mă refuză, o să mă simt ca naiba. Şi-mi doresc s-o văd azi. Vreau să mă audă cântând. Vreau să mă sărute pe mine, Oakley Ford, fără camere, fără băutură, fără nimic altceva. Doar ea şi cu mine.

— Mda. Claudia.

Nu e o minciună prea mare. E una mică. Minusculă, aş spune.

— O oră e OK? N-am făcut duş şi miros de parcă mi-ar fi vărsat cineva o cutie de bere în cap.

— Nicio problemă. Trimit de-acum o maşină, că o să stea în trafic vreo oră.

— Bine, Oak, ne vedem atunci.

Măcar îmi spune Oak. Mă mulţumesc cu atât.

Când ai inspiraţie, totul se întâmplă într-o fracţiune de secundă. Cât o aştept pe Vaughn scriu câteva versuri. După ce şterg de mai multe ori, scriu şi o melodie şi i-o dau lui King. Aleg câteva ritmuri, în timp ce el citeşte versurile.

— Da, îmi place, spune el, fredonând un fragment. Poate ceva mai repede peste fraza de legătură. Aşa…

Lasă caietul pe consolă şi-mi face o demonstraţie.

Cânt primul vers pe ritm şi mi se pare perfect. Zâmbim. Ceva se coace aici şi e delicios. Munca alături de King e exact cum îmi imaginam că va fi. Mă face să mă simt încrezător, chiar şi atunci când îmi pune întrebări de control, cum ar fi când a fost ultima oară când m-a mişcat un cântec, orice cântec. Îmi povesteşte chestii personale, unele despre propriile eşecuri, iar curajul lui mă face să-mi amintesc de eşecul meu. King e producător şi terapeut în acelaşi timp, totul ambalat sub forma unei minţi geniale.

Telefonul îmi sună şi ridic un deget, ca să-l opresc un minut pe King.

Am ajuns.

O mulţime de cuvinte se bat pentru a-mi ieşi primele de pe buze: da, în sfârşit şi slavă Cerului.

— A venit Vaughn, îi spun lui King. Te superi dacă luăm cinci minute pauză?

— Nu. Mă duc în spate şi o să mă prefac că-ncerc să nu mai fumez.

Batem palma, iar eu mă duc să o întâmpin pe Vaughn.

— Ai venit, zic eu.

E cam palidă la faţă, dar e tot frumoasă. Începe să-mi placă faptul că nu se machiază. La ea totul e natural, sincer şi uluitor. O trag înăuntru, luptându-mă cu dorinţa de a o săruta.

O sticlă de apă o aşteaptă pe o măsuţă din studio şi i-am făcut mai devreme rost de o pătură de la asistenţii de la etaj. E rece aici din cauza instrumentelor şi a echipamentului. Ar putea răci, pentru că umblă doar în maiouri.

— N-am văzut nicio cameră de filmat afară, spune ea când ajungem la uşa studioului.

Îi deschid uşa, apoi o conduc la scaunul pe care i l-am pregătit.

— Da, că veni vorba. E posibil să fi minţit.

Îi fac semn să ia loc, iar ea se prăbuşeşte pe scaun.

— Claudia n-a spus că trebuie să vii şi tu.

Observ cum se încruntă.

— Atunci de ce sunt aici?

Trag un taburet şi-mi iau chitara Les Paul, aşezând-o pe picioare.

— Credeam că vrei să auzi ce lucrez aici cu King.

— Offf...

Iată din nou acel oftat profund.

Las jos chitara şi mă ridic în picioare. Simt cum iritarea se furişează în mine. Este ceva foarte important şi ea nu numai că nu-mi apreciază gestul, dar nici nu cred că are habar ce înseamnă el. Îmi masez fruntea cu un deget. Cum să-i explic asta fără să par un mare nesimţit?

— În general, când artiştii creează, sunt de faţă doar ei, alţi muzicieni şi producătorii.

Tresare.

— Deci asta e o chestie importantă?

Mândria mă face să ridic nepăsător din umeri.

— Nu chiar.

— Stric totul, nu-i aşa?

Îşi aruncă privirea spre uşă, de parcă şi-ar dori să fie oriunde în altă parte.

— Te reţin din alte treburi?

Nu-mi pot alunga răceala din glas.

— Nu. Doar că sunt... mahmură. Am băut prea mult azi-noapte.

Îmi zâmbeşte trist. Lipsa ei de entuziasm, dorinţa ei evidentă de a fugi sunt pentru mine ca un pumn în stomac.

— Doar asta regreţi de noaptea trecută? zic eu tăios.

— Cred că da. Adică scuze că am băut prea mult şi am adormit la tine în pat.

Îmi evită ochii cu bună-ştiinţă.

— Îţi pare rău că ai adormit la mine-n pat, repet eu. Asta regreţi? Că ai băut prea mult şi ai adormit la mine-n pat? Că te-ai combinat cu nenorocitul de Luke nu regreţi?

— M-am culcat cu Luke? face ea, sărind oripilată în picioare. Cum...

— Nu, altceva voiam să spun. L-ai sărutat pe Luke.

Vinovăţia i se citeşte pe chip.

— Ah! Faza asta. Speram să nu aduci vorba de ea, spune şi înghite în sec. N-a fost cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată.

N-a fost cea mai bună idee? Îmi vine să urlu de nervi. E puţin spus.

— Atunci de ce ai făcut-o? o întreb tăios.

— Pentru că eram beată. Şi pentru că mă simţeam ca naiba după lucrurile pe care mi le spusese W. Şi pentru că Luke era acolo.

Durerea mă dă gata. Reuşisem să mă conving că-l confundase pe Luke cu mine, dar se pare că lucrurile n-au stat deloc aşa. Ştia că se sărută cu cineva care nu eram eu... şi acest lucru mă supără mai tare decât mă aşteptasem.

Mă uit la ea şi nu-mi vine să cred.

— Deci te-ai fi giugiulit cu oricine? Asta vrei să spui? Nu conta cine e, atâta timp cât avea buze şi limbă?

Vaughn se crispează.

— Nu, nu e vorba de asta. Eram... beată, zice ea din nou, înfrântă. Eram beată şi supărată şi te voiam pe tine şi nu te găseam, iar Luke apăruse brusc acolo şi flirta cu mine şi...

Lasă fraza neterminată. Una dintre afirmaţiile ei îmi rămâne în minte.

— Mă voiai pe mine?

Îşi muşcă buza.

— Mă căutai?

Îi cercetez chipul.

— Pentru că... mă voiai pe mine. Ce-nseamnă asta?

— Nimic, mormăie ea. Nu-nseamnă nimic, OK?

— La naiba, ştim amândoi că nu-i adevărat.

Îmi trec mâna prin păr, ofticat.

— Ba înseamnă ceva. Erai supărată şi plecaseşi să mă cauţi pe mine. Pentru că mă voiai pe mine, Vaughn. Recunoaşte şi gata.

— Vrei să recunosc? Bine! Recunosc! Îmi place de tine, Oak. Îmi place de tine şi m-am săturat să mă prefac şi nu mă gândesc decât cum să te sărut şi...

N-o mai las să-şi ducă gândul până la capăt. O îmbrăţişez şi instinctul îmi umbreşte raţiunea. O sărut aşa cum voiam s-o fac azi-noapte. Cum voiam s-o fac de când... de când m-a privit cu stele în ochi, atunci, la plajă. Nu, înainte de asta. Când îngheţata i se scurgea de pe degete şi i-am gustat dulceaţa pentru prima oară. Poate chiar de şi mai multă vreme, de când era caustică şi fiţoasă.

Îmi doream sărutul ăsta de atât de mult timp, încât îi sorb buzele ca şi cum ar fi singurul ochi de apă din cel mai întins deşert de pe pământ. Iar ea se topeşte. Îşi întredeschide buzele şi mă sărută şi ea.

Şi totul e exact cum îmi imaginam. Mai tare decât 50 000 de oameni care-ţi strigă numele. Mai tare decât întreaga Madison Square Garden, plină până la refuz, cântând versurile odată cu tine. Mai tare decât orice melodie cântată vreodată. Îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu, iar eu o ridic, ca s-o pot săruta mai mult, mai profund, cu şi mai multă sete.

Îşi vâră limba în gura mea şi cineva suspină. Probabil că eu. De fapt suspinăm amândoi, încep să-mi frec trupul de al ei şi ştiu că şi ea se simte la fel de bine ca mine.

Mi-aş dori s-o sărut la nesfârşit. Ar trebui să rămânem aşa pentru totdeauna. Generaţiile ce se vor naşte de-acum

înainte ne vor găsi în ţărână, doi îndrăgostiţi care au murit sărutându-se.

Brusc, se desprinde din îmbrăţişare şi se holbează la mine. Pe chip i se citeşte confuzia.

— Voiam să-ţi aduc aminte că eu sunt tot aici.

Glasul lui King răzbate prin sistemul audio de un milion de dolari.

— O, Doamne Dumnezeule!

Vaughn se face mai roşie decât faimosul ruj al maică-mii. Confuzia se transformă în groază. Îşi lipeşte palma peste gură şi iese din încăpere ca din puşcă.

Rămân acolo ca un imbecil pentru că sunt prea uimit de reacţia mea ca să mă pot mişca. Aşa trebuie să fie un sărut? Cerule mare şi sfânt! Şi, dacă e aşa, de ce a luat-o la goană?

Mă iau după ea, dar deja s-a năpustit în baie şi a încuiat uşa.

— Vaughn, iubito! Ieşi de-acolo!

Aud cum deschide robinetul şi zgâlţâi puţin clanţa.

— Ţi-e rău?

— Pleacă! Pleacă înapoi la muzica ta! Oricum numai despre asta e vorba.

Mă răsucesc să văd dacă e cineva prin preajmă care mă poate ajuta să interpretez ce s-a întâmplat, dar sunt

singur... şi iubita mea s-a încuiat în toaletă. Poate că-i mai bine aşa. Prefer să nu audă nimeni dialogul ăsta umilitor.

Mă întorc în studio, clătinând din cap. King nu scoate o vorbă când mă vede prăbuşindu-mă pe scaun.

— Ce este? fac eu după o tăcere prelungită.

— Nimic, frate, zice el rânjind. Ar fi trebuit să vin mai devreme. Nu ştiam că primesc un album cu spectacol la ofertă.

— Poate o să-mi găsesc un alt producător.

Zâmbeşte şi mai larg, dacă aşa ceva e posibil.

— Nu. Acum nu mai plec. Simt focul şi magia în atmosferă. Condiţiile perfecte de creat muzică.

Mârâi şi-mi scot pixul ca să şterg primul vers, în care scrisesem că sunt atât de ameţit, încât mi se pare că văd cerul verde. King trage cu ochiul peste umărul meu.

— Fata asta te schimbă.

Nu-l bag în seamă şi scriu următorul vers, despre cum inima mea seamănă cu un cimitir de fiare vechi, plin cu piese de schimb desperecheate.

— Aşa fac cele mai mişto dintre ele.

Se duce la un panou să lucreze, dar îi simt privirea pătrunzătoare.

— Mai ai ceva de spus? mormăi eu.

El rosteşte întinzând mâna:

— Cele mai mişto femei îţi pun caracterul la încercare şi mistuie tot balastul până când şi tu devii un om mai bun. Ea e una dintre cele mişto.

— De unde ştii? îl provoc eu, cu bărbia ridicată şi cu o privire criminală.

King se uită la mine zâmbind misterios.

— Ştii şi gata.

29

EA

Top 5 motive pentru care fanii ar trebui să aştepte un nou album Ford CÂT MAI CURÂND! Click acum!

5. Au trecut doi ani de la ultimul turneu şi de la ultimul album. Fanii mor de nerăbdare după ceva nou. Oakley Ford s-a purtat întotdeauna frumos cu fanii săi.

4. Oakley Ford şi King au fost văzuţi împreună la câteva evenimente caritabile publice, iar ieri cei doi au fost zăriţi intrând pe furiş în faimosul studio de înregistrări Hollow Oak. Fanii atenţi ai lui Ford au postat această fotografie pe pagina de Instagram FordNews.

3. Au trecut doi ani de la relaţia cu April. O iubită nouă înseamnă muzică proaspătă, nu-i aşa?

2. Se maturizează. Oakley va împlini în curând 20 de ani şi asta înseamnă că nu mai e adolescent. Va dori să ne arate cum sună muzica lui de la maturitate.

1. Albumele surpriză sunt la modă. Beyoncé! Kanye! Frank Ocean! Să lansezi un album fără niciun avertisment e o mişcare importantă, care i se potriveşte noului şi maturului Oakley.

Mă comport ca un copil de şase ani. Cine se închide în baie ca să evite o discuţie? Eu, eu fac asta. Vaughn Bennett, o fată care se simte dată peste cap, genul de persoană fără niciun căpătâi, care sărută doi tipi în aceeaşi zi.

Frate! Când a devenit atât de palpitantă viaţa mea amoroasă?

Numai că... doar unul dintre săruturi fusese excitant cu adevărat. Doar unul dintre săruturi mi-a făcut inima să zboare şi degetele de la picioare să mi se crispeze.

Sărutul lui Oakley.

Celălalt sărut a fost o greşeală din capul locului. Mi s-a părut că Luke e cam scârbos încă din clipa în care l-am cunoscut, dar alcoolul ăla nenorocit m-a făcut să uit asta azi-noapte. Şi apoi Luke a început să flirteze cu mine şi să-mi spună ce mişto sunt, şi când m-a sărutat nu m-am împotrivit pentru că am crezut s-o să mă facă să mă simt bine.

N-a fost aşa. Pentru mine, sărutul e ceva frumos când îmi place de cineva. Când am simţit buzele lui Luke lipite de

gura mea n-am simţit nimic. Dar buzele lui Oak? Întregul meu trup a vibrat ca răspuns şi asta m-a speriat rău de tot.

Îmi acopăr obrajii cu palmele şi gem îndelung, sperând că apa care curge va înăbuşi zgomotul. În viaţa mea n-am fost mai confuză. Nu mă pot concentra la nimic... creierul meu e o salată de gânduri. Gânduri despre Oakley. Despre acel sărut uluitor. Despre faptul că mi-am luat un an liber ca să muncesc şi că, de fapt, am acceptat o slujbă care îmi oferă ocazia să mă gândesc la lucrurile la care nu voiam să mă gândesc.

Zilele astea, mi se pare că toată lumea ia decizii în locul meu. W s-a hotărât să mă părăsească. Claudia hotărăşte unde trebuie să mă duc în fiecare zi. Oak a decis să mă sărute ca un disperat şi să mă facă să simt lucruri pe care încercam să nu le simt niciodată.

Ridic capul şi apoi mă uit la perechea mea de tenişi Vans. Mă enervez când văd desenele mâzgălite pe ei. Odinioară îmi plăceau aceste încălţări, dar acum le consider... prosteşti. Mâzgălelile unei fete caraghioase care credea că prietenul ei o va iubi pentru totdeauna.

Mă aplec încet şi-mi scot pantofii din picioare. Îi ridic şi mă duc la coşul de gunoi de lângă uşă. Ezit o clipă, apoi îi arunc la gunoi.

Oakley nu mă aşteaptă pe hol, aşa cum credeam eu. Graţie geamurilor care împânzesc holul, observ că s-a întors în studio. El şi King discută însufleţit, în vreme ce Oak aruncă în aer un pix şi-l prinde apoi în mână.

Obrajii mi se încing din ce în ce mai tare pe măsură ce mă apropii de uşă, încălţată doar cu şosetele negre. Sper că

King nu va deschide subiectul despre sărutul la care a fost martor. Sper că n-o va face nici Oak, cel puţin nu de faţă cu King.

— Hei, spune Oakley când intru în încăpere.

Are un ton nonşalant, dar şi o nuanţă de îngrijorare, ca şi cum n-ar şti precis ce urmează să fac.

— Cum merge cu compusul? întreb, încercând să par relaxată.

Mă trântesc pe canapeaua de lângă perete şi-mi încolăcesc braţele în jurul genunchilor.

— Fenomenal.

Privirile ni se întâlnesc. Îi citesc întrebarea în ochi, dar Oakley nu-i dă glas. O face, în schimb, King.

— Ce s-a întâmplat cu pantofii tăi?

— I-am pierdut, mormăi eu.

Cei doi schimbă o privire, iar Oak ridică din sprânceană spre mine.

— Bine, mă rog, spune King. Ah, ce-ar fi să ne spui părerea ta, domnişoară Bennett? Băiatul nostru tot încearcă să cânte mai lent partea de legătură, iar eu îi spun că nu e deloc modern, dar el nu mă ascultă. Poate-mi dai tu o mână de ajutor.

Oak îşi dă ochii peste cap.

— N-o să-ţi dea nicio mână de ajutor, pentru că te înşeli.

Ia chitara şi atinge o coardă.

— Fii atentă, Vaughn, şi spune-mi dacă am dreptate.

Vocea lui aspră răsună în studio, iar stânjeneala pe care am simţit-o la toaletă începe să se risipească. Atât de puternică e muzica lui. De fiecare dată când tipul ăsta cântă, timpul parcă se opreşte în loc şi suntem cu toţii absorbiţi în lumea lui.

Versurile sunt mai furioase decât m-aş fi aşteptat, până la fraza de legătură, când devin oarecum melancolice. Îmi dau seama de ce vrea ca partea asta să fie mai lentă. Are o tonalitate atât de diferită de restul cântecului!

— Deci? face King când Oak termină de cântat.

Amândoi mă privesc nerăbdători, iar eu zâmbesc timid.

— Ăăă. Nu sunt de acord cu niciunul dintre voi. Nu cred că merge nici rapid, nici lent. Versurile din această parte sună de parcă ar fi dintr-un alt cântec. Adică, uneori asta e de bine, dar în cazul ăsta e un fel de... dezechilibru.

Îmi privesc propriile mâini astfel încât niciunul dintre ei să nu se poată uita urât la mine.

— Mda... Înţeleg ce vrei să spui.

King pare dus pe gânduri. Ia pixul din mâna lui Oakley şi începe să noteze ceva într-un carneţel.

— Ce-ar fi dacă am schimba puţin versurile astea?

Oak se înclină să vadă mai bine şi încep amândoi să-şi stoarcă din nou creierul. Eu mă ghemuiesc pe canapea şi

le ascult şuşoteala. Nu-mi amintesc să fi adormit, dar e clar că am făcut-o, pentru că deschid ochii brusc când simt o mână caldă pe obraz. Clipesc şi-mi dau seama că King a plecat şi am rămas doar eu şi Oak.

S-a cocoţat pe marginea canapelei şi mă mângâie pe obraz, privindu-mă cu minunaţii lui ochi verzi.

— Ai aţipit, îmi zice el, iar eu mă ridic căscând în capul oaselor.

— Ah! Îmi pare rău. E de la mahmureală, nu de la muzica ta. Jur!

El izbucneşte în râs, apoi devine iar serios.

— Ce s-a-ntâmplat cu pantofii tăi?

— I-am aruncat la gunoi, mărturisesc.

— Vreun motiv anume?

— Fac parte din trecutul meu.

Oak dă uşor din cap.

— Bine. Pot să-ţi cumpăr altă pereche de Vans?

— Nu, spun, scuturând din cap. O să-mi cumpăr singură. O să-i pictez cu o nouă poveste.

Se aşază pe scaun şi-şi ia pixul.

— Sper că ai loc să scrii Oak pe ei.

— Oak? întreb.

— De ce nu?

Zâmbesc vag.

— Mda... poate că am.

Mai târziu mergem acasă la Oak. Nu pentru că aşa a spus Claudia, ci pentru că aşa ne înţelegem pe tăcute. Acolo vrem să fim. Comandăm pizza şi o mâncăm afară, pe şezlongurile din faţa piscinei imense a lui Oakley. Când terminăm de mâncat, soarele deja a asfinţit, dar asta nu-l împiedică să intre în cabina de lângă bazin şi să se schimbe în costumul de baie.

Respiraţia mi se precipită când reapare. E prima oară când îl văd fără cămaşă. Adică doar pe el. I-am văzut pieptul în poze, dar în realitate totul e şi mai... delicios. Iar tatuajele sale sunt extrem de sexy. Pe braţ are o cruce, cu numele mamei lui sub ea. Un vârtej de note muzicale şi ceea ce cred că e o bară de chitară pe celălalt braţ. Nişte şiruri de date şi coordonate între omoplaţi – n-am mai rezistat şi am căutat pe Google acum câteva zile ca să-mi dau seama ce înseamnă acel tatuaj şi s-a dovedit că e vorba despre datele şi coordonatele geografice ale locurilor sale preferate din timpul turneelor.

Uneori uit că are 19 ani. E atât de înalt, musculos şi masculin, încât arată mai matur. De fapt, seamănă din ce în ce mai mult cu celebrul său tată, dar păstrez comparaţia asta pentru mine, căci nu cred că ar aprecia-o. Rareori îl pomeneşte pe tatăl lui şi e evident că au avut ceva conflicte.

— Mereu mă sorbi din priviri, ha? mă necăjeşte el. Ai grijă, iubito, o să mă complexezi.

— Ai deja un complex. Se numeşte egomanie.

— Ha, face el, apropiindu-se şi trăgându-mă de codiţa care-mi atârnă peste umăr. Poate că dacă nu te mai holbezi aşa la mine tot timpul, egoul meu ar avea dimensiuni normale.

— Tu nu ai nimic de dimensiuni normale, ripostez eu, apoi roşesc pentru că a sunat ca o aluzie şi chiar nu încercam să insinuez aşa ceva.

El dă din sprâncene în sus şi-n jos.

— Ai văzut afişul din Vogue, hm?

Mă înroşesc şi mai tare.

— Taci şi aruncă-te în apă sau ceva de genul ăsta.

— Chiar n-o să mi te-alături? face Oak dezamăgit.

Mi-a spus că sunt costume de baie în cabină, dar nu costumele de baie sunt problema mea. Pur şi simplu, n-am chef de înotat.

— Mi-e atât de lene azi, zic eu pleoştită. Pe bune! Mahmureala aia mi-a pus capac.

— Deci să ţin minte... încuie dulapurile cu alcool data viitoare când vine Vaughn la petrecere.

— Te rog, aşa să faci, zic eu.

El chicoteşte, lasă un prosop pe şezlong şi se duce la marginea terasei. Nu testează deloc temperatura apei cu vârful degetelor de la picior, ci se aruncă în apă şi înoată până în celălalt capăt al piscinei. Capul său blond i se iţeşte din apă, apoi începe să înoate pe spate, iar eu îi admir silueta puternică.

Mă întind pe spate şi privesc cerul la asfinţit, mirându-mă de întorsătura dramatică pe care a luat-o existenţa mea. Cu două luni în urmă nici n-aş fi visat că voi sta pe un şezlong în luxoasa curte din spate a lui Oakley Ford, în timp ce starul pop de care odinioară eram îndrăgostită înoată în piscină.

Totuşi, viaţa lui Oak nu e una banală. Bodyguarzii, banii, fanii, casa asta de pe plajă, cu piscina ei cu gresie albastră, prietenii lui... deşi nu pare să aibă prea mulţi prieteni, pentru cineva atât de faimos. Sau, cel puţin, nu are prietenii potriviţi.

— Gândeşti atât de profund, că-ţi aud rotiţele învârtindu-se. Ce te supără?

Îl privesc lung preţ de-un minut. Are mici stropi de apă pe genele lungi, care sclipesc ca nişte nestemate în razele soarelui la apus.

— Nu ştiu. Doar că...

Nu-mi duc ideea până la capăt. El se ridică pe marginea piscinei şi se lungeşte ud lângă mine. Îi arunc un prosop ca să-şi acopere corpul perfect. Îmi distrage mult prea mult atenţia. Se şterge cu prosopul pe cap şi pe corp, apoi îl aruncă în spatele său.

— Haide, mă imploră el. Spune-mi ce te frământă.

— O să transformi asta într-un cântec?

Încep să suspectez că în melodiile lui e vorba despre el însuşi... un fel de confesiune. Genul ăsta de curaj este uimitor şi extrem de puternic.

— Poate, zice el, dând din cap spre mine. E riscant să ai o relaţie cu un compozitor.

Hmmm... Nu mă gândisem la asta, dar, în mod ciudat, îl cred. Adică nu cred că ar scrie vreodată un cântec care m-ar răni sau care m-ar umili. Îmi aţintesc privirea spre lumina palidă de pe cer.

— Părinţii mei au murit acum două veri, spun încet. Tata o scosese pe mama la o întâlnire. Se întorceau acasă de la Cheesecake Factory, localul preferat al mamei. Cel mai mult îi plăcea rulada, spun şi dau din cap amintindu-mi. În orice caz, s-a întâmplat ceva şi tata a pierdut controlul volanului. Maşina s-a izbit de parapetul de ciment şi au murit amândoi pe loc.

Durerea ascuţită a pierderii suferite mă obligă să mă opresc şi să-mi recapăt suflul.

— Nu plănuiam să mă duc la şcoala de vară. Tata voia s-o fac. A zis că dacă absolv liceul mai devreme, pot să-mi iau un an liber înainte de a merge la colegiu. S-a gândit că-mi pot petrece acel an colindând prin Europa, ca să mă educ la şcoala vieţii.

— Ai plecat vara trecută?

— Nu. Am terminat liceul mai devreme, exact aşa cum dorea el, dar am făcut-o ca să-mi pot ajuta sora. Oricum, după moartea lor, nu mai voiam să plec în Europa. Mi-era...

Mă opresc.

— Ce ţi-era?

Înghit în sec.

— Prea frică să plec. Cred că mi-era frică de viaţă. De-asta am ieşit cu W atât de mult timp, deşi cred că amândurora ne-a trecut de multă vreme iubirea. De-asta relaţia asta falsă pe care o aveam cu tine era OK. Mă pricep să mă prefac, dar nu prea mă pricep să trăiesc. Toată lumea ştie ce vrea de la viaţă. Carrie merge la Berkeley pentru că vrea să devină avocat, ca mama ei. Justin se duce la UCLA ca să fie contabil. Kiki se va face cosmeticiană. Aşa că le-am spus şi eu că vreau să fiu profesoară ca părinţii mei şi am crezut că dacă W se duce la USC, aş putea merge şi eu tot acolo.

— Nimic din toate asta nu pare să te facă fericită.

— Părinţii mei trăiau pentru momentul prezent. Dar eu vreau să am un plan, un viitor. Tu mi-ai spus să nu mă mulţumesc cu puţin. Mi-ai spus să-mi descopăr adevărata pasiune, dar nu ştiu care e asta. Ştiu doar ce nu-mi doresc.

— E un început bun.

— Oare?

Îmi întorc privirea spre el. El se întinde spre mine şi mă mângâie pe obraz cu degetul mare.

— Da, spune el şi-mi cuprinde obrazul în palma lui mare. Da, repetă apoi.

Lacrimile mi se preling pe faţă şi îi inundă palma. Văd cum i se scurg pe încheietură şi apoi în jos, pe antebraţ. Starea mea emoţională haotică nu-l fac s-o ia la sănătoasa. Se trage mai aproape de mine, iar picioarele metalice ale şezlongului scârţâie pe podeaua terasei.

— Când ţi-ai dat seama că vrei să fii cântăreţ?

— La patru ani? La cinci? Cred că m-am născut ştiind asta. Părinţilor mei le era teamă că voi dori să devin actor, ca ei, dar mie mi-a plăcut dintotdeauna muzica, să spun poveşti prin intermediul melodiilor. Îmi plăcea să-mi aud vocea formându-se şi emiţând note. E tot ce mi-am dorit vreodată.

— Los Angelesul e plin de oameni cu ţeluri înalte.

Mă întind ca să-l prind de mână. Strângerea lui e caldă şi fermă.

— Toţi oamenii vin aici cu ambiţii imense. Nu vreau visurile lor, dar vreau să am şi eu un vis.

— Poate ai şi tu unul, dar ţi-e teamă de el.

— Poate.

Mă uit la mâinile noastre împreunate şi mă gândesc la lucrurile care mă fac să simt ceva. Familia mea, gătitul pentru ei, desenele. Pot să-mi fac o viaţă din asta? Oare ăsta e viitorul meu?

El mă ia în braţe şi mă duce pe şezlongul lui.

— Dacă ai avea toţi banii din lume, ce-ai face cu ei?

— Aş călători, aş vrea să văd lumea, răspund eu imediat.

— Atunci asta ar trebui să faci.

— W credea că e o tâmpenie.

Oak mârâie şi îi simt pieptul vibrând.

— Amândoi ştim ce părere am despre W. Ţi-e mai bine fără el. Bine-ai făcut că te-ai despărţit de el.

Oak pare nemulţumit şi gelos, lucru care mi se pare adorabil.

— Ăăă... el s-a despărţit de mine, ai uitat?

— A făcut aşa doar pentru că ştia ce va urma.

— Ce anume?

Ascult cu atenţie să aud dacă Oak va spune că el urma.

— Că doar pierdeai vremea cu el şi că, în cele din urmă, ţi-ai fi dat seama că poţi găsi ceva mai bun, spune Oakley, ridicând din umeri. În plus, probabil că are o sculă mică şi tinde să supracompenseze.

Îmi dau ochii peste cap. La bărbaţi totul e despre mărime.

— N-am de unde să ştiu.

El ridică din sprâncene.

— Niciodată n-aţi...

Face o mişcare scurtă cu pumnul strâns.

— Ce-i asta? izbucnesc eu în râs. Sex? Nu. N-am făcut niciodată sex cu W.

Face ochii caraghios de mari.

— Nu l-ai atins niciodată jos?

— Oakley Ford, chiar vrei să afli toate detaliile scârboase dintre mine şi W?

Cochetează puţin cu ideea asta. Aşa că-l lovesc peste umăr.

— Stai aşa, dacă el n-a avut parte de niciun strop de acţiune înseamnă că nici tu?

Acum Oak pare de-a dreptul oripilat.

— Putem să lăsăm baltă discuţia asta?

Apa din bazin are doar vreo 16 grade, dar devine din ce în mai atrăgătoare. Dacă sar în apă, poate că această conversaţie penibilă va lua sfârşit.

— Nu, nu, nu putem, zice el, ridicându-se în capul oaselor şi luându-mă cu el. Vreodată a...

Îi lipesc palma peste gură.

— O, Doamne! Nu mai vorbi! Te rog!

Ezită şi apoi dă din cap, dar în clipa în care-mi retrag mâna, el continuă cu comentariile.

— Să-l ia naiba, ce dobitoc egoist! Dar n-a avut nicio problemă să-ţi ceară toată atenţia!

— Nu-mi vine să cred că vrei să discutăm despre asta, spun şi-mi acopăr faţa.

— Dar tu ţi-ai făcut-o singură vreodată?

Unde sunt cutremurele din California când ai nevoie de ele?

— Da, bine, mă masturbez. E... mişto. Chiar foarte mişto.

— Îţi dă fiori?

Oftez. E evident că dacă nu-i ofer ceva, o să mă tot bată la cap.

— Nu, fiori nu, dar e mişto.

— Hai cu mine!

Se ridică brusc şi-mi întinde mâna.

— Unde mergem?

— Înăuntru. Nu cred că eşti gata deocamdată de giugiuleală în aer liber.

Ridic din sprânceană.

— Crezi că primeşti ceva?

— Nu. Nu eu.

Ochii i se întunecă.

— Haide!

Mă ridic în picioare şi-mi strecor mâna în palma sa. Nu ştiu exact spre ce mă îndrept, dar Oak nu m-a presat niciodată. Nu a adus niciodată vorba de sex până acum. Îl las să mă conducă prin living şi apoi pe hol, spre camera media. Face lumina mai mică, pune un film şi mă aşază pe canapea. Îmi vâră un deget sub bărbie şi-mi înalţă capul, ca să ne privim în ochi.

— Ai încredere-n mine?

— Da... de ce? întreb eu preocupată.

În loc de răspuns, îmi cuprinde faţa în mâini, iar bătăturile care i s-au format peste ani din cauza cântatului la chitară îmi zgârie pielea. Îşi lipeşte buzele de gura mea – tandru, dulce, moale. Ne sărutăm o clipă, iar umilinţa şi furia mea dispar sub mângâierea sa. Apoi, Oak se desprinde de mine.

— Eşti tare frumoasă. Fiecare zi pe care o petrec cu tine e mai strălucitoare şi mai palpitantă decât cea de dinaintea ei. Şi dacă vom face vreodată sex se va întâmpla pentru că aşa vei dori tu, nu pentru că aşa voi dori eu sau pentru că-ţi vei imagina că aşa mă vei păstra.

Îşi trece degetul mare peste buzele mele şi-mi simt întregul trup străbătut de o străfulgerare de energie.

— Dar până când vei fi pregătită, avem o grămadă de lucruri pe care le putem face ca să te simţi bine.

Simt cum mi se face pielea de găină.

— D... dar tu?

— Eu am două mâini – îmi face cu ochiul – şi o imaginaţie din cale-afară de bogată. Deci da, pot să pun un film şi să mă prefac că sunt atent la el, deşi nu-mi doresc altceva decât să te sărut cu disperare.

— Vrei să mă săruţi din nou chiar dacă l-am sărutat pe Luke?

Vinovăţia îmi dă un junghi în stomac. Îi evit privirea, dar el îmi ridică bărbia – nu am încotro şi trebuie să mă uit la el.

— Nu mai eşti supărat?

— Ai de gând să-l mai săruţi vreodată?

— Nu. Doamne, nu!

— Atunci nu sunt supărat, spune el zâmbind cu subînţeles. Şi da, nu-mi doresc altceva decât să te sărut din nou.

— Asta e tot?

Sunt de acord cu sărutatul, dar privirea lui îmi spune că vrea să facă mult mai mult de-atât. Îmi răspunde direct:

— N-o să-mi limitez săruturile doar la gura ta.

Roşesc... peste tot.

— Şi n-o să-mi ceri nimic în schimb?

Am ştiut dintotdeauna că dacă l-aş fi lăsat pe W să mă atingă, ar fi aşteptat acelaşi lucru şi... pur şi simplu nu voiam să fac asta. Dar da, simţeam cum unele locuri mă dor. Sânii mă furnicau. Hainele mi se păreau prea strâmte. Dar ceva mă împiedicase mereu.

Oak închide ochii.

— Eşti sigură că nu mă pot duce la USC, ca să-l bat pe W până-l bag în spital?

Se pare că-mi înţelege dilema fără să fiu nevoită să-i dau glas.

— Putem să nu mai discutăm despre W? spun încet.

— Gata, fără W, spune el, apoi se întinde pe canapea şi se bate uşor peste piept. Vino-ncoace! Tu eşti la comandă!

Mă aplec peste el.

— Poate că vreau să te uiţi la film. Poţi să te prefaci că te ia căscatul şi-ţi strecori braţul peste umerii mei.

Mă trage peste el.

— Ups, te-ai împiedicat şi ai căzut.

— Nu-i acelaşi lucru, ripostez eu.

— Ba e, oarecum.

Se înclină în faţă şi mă sărută înainte să mai apuc să spun ceva. Limba lui îmi pătrunde în gură şi se înlănţuie cu a mea. O mână de-a lui mi se înfige în păr, în timp ce cealaltă se strecoară sub tricoul meu lălâu.

Îl simt între picioare, tare şi musculos. Mă frec de el şi, drept răspuns, mă prinde şi mai tare. Geme lipit de buzele mele, iar sunetele profunde şi virile pe care le scoate îmi taie răsuflarea.

Eu, Vaughn Bennett, îl excit pe Oakley Ford. Se lipeşte de mine. Suspină când mă mişc. Încerc asta din nou şi buzele lui le caută pe ale mele.

— Eşti foarte sexy, Vaughn. Foarte, foarte sexy.

Glasul lui răguşit îmi provoacă fiori pe şira spinării. Degetele lui Oak dansează mai jos, până în partea din spate a jeanşilor. Dintr-odată vreau să ştiu mai mult. Ce-mi poate face? Ce voi simţi?

Carrie şi Kiki au vorbit despre asta. Amândurora le place sexul şi acum îl am aici pe Oakley, dornic să-mi arate ce am ratat. Fără să aştepte ceva în schimb.

Îmi strecor mâna între trupurile noastre, iar dosul palmei mele îi atinge erecţia. Geme, dar eu nu mă mişc niciun centimetru. Sunt la comandă. Mă desprind de el, cât să-mi pot deschide nasturele jeanşilor. El duce mâna la fermoar.

— Îmi permiţi? spune el răguşit.

— Mda.

Nici vocea mea nu e mai brează.

Îmi descheie fermoarul, apoi degetele lui lungi şi pricepute mă cuprind, peste lenjerie, în pantaloni. Îmi mişcă mâna într-un cerc larg şi mă asaltează atâtea senzaţii de parcă aş avea între picioare o mie de terminaţii nervoase.

Îmi trec mâna tremurătoare peste capul său. Gura lui îmi găseşte gâtul, iar buzele sale îmi dezmiardă urechea. Degetele de la picioare mi se încordează şi răsuflu din ce în ce mai întretăiat.

— Am eu grijă de tine, şopteşte Oak pe gâtul meu. Am eu grijă de tine.

Îmi masează zona aceea fierbinte la nesfârşit, până când văd stele verzi în faţa ochilor şi întregul trup mi se tensionează de parcă e străbătut de un curent electric. Gem şi apoi mă prăbuşesc peste el, iar inima îmi bate dezlănţuit. Şi lui i-a luat-o inima la trap.

— O, Doamne, ce bine a fost!

Palma lui încă mă atinge, iar eu îmi simt corpul vibrând contopit cu al lui şi tremurând ca o frunză.

Încerc să articulez câteva cuvinte, dar nu reuşesc. Din fericire, Oak nu are nevoie de aşa ceva. Mă ţine pur şi simplu în braţe până când aţipesc. Şi nu ştiu dacă e închipuirea mea sau e chiar vocea lui răguşită care-mi cântă până când adorm.

30

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Cred că sunt un cuplu adevărat

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 mda, e îndrăgostit de ea

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 L

DUPĂ ŞASE SĂPTĂMÂNI

Mă distrez cum nu m-am mai distrat în viaţa mea. Şi asta spune multe, pentru că în trecut am făcut nişte lucruri de-a dreptul senzaţionale. Am lenevit pe diverse insule private. Am susţinut concerte cu casa închisă în câteva dintre cele mai frumoase oraşe din lume. Ca să nu mai pomenesc de timpul petrecut cu femei superbe, de la modele şi actriţe până la colege cântăreţe.

Dar niciuna dintre ele n-a fost nici pe jumătate ca Vaughn şi niciunul dintre concertele sau vacanţele acelea nu au fost la fel de distractive ca timpul pe care-l petrec alături de Vaughn. Numai săptămâna trecută ne-am făcut suficiente amintiri cât să ne ajungă o viaţă întreagă.

Luni ne-am pierdut toată ziua pe plaja El Segundo. Era complet pustie pentru că toţi erau la şcoală sau la muncă, aşa că am avut parte de intimitate când ne-am hârjonit în apă şi ne-am întins apoi pe un prosop imens, discutând aiureli şi împărţind o farfurie uriaşă de nachos de la o tonetă de pe faleză.

Iar luni seara ne-am făcut de cap la ea în pat.

Marţi a venit pe la studio.

Şi marţi seară ne-am făcut de cap lângă piscina mea.

Miercuri mi-am ţinut promisiunea faţă de fraţii ei şi i-am dus acasă la amicul meu, ca să se dea pe halfpipe.

Şi miercuri seară ne-am făcut de cap la mine în pat.

Joi am mers la clubul lui King, unde am cântat o improvizaţie despre care Vaughn a spus că e „senzaţională”. Vocabularul ei se îmbunătăţeşte pe zi ce trece.

Joi seară ne-am făcut de cap pe la mine prin bucătărie. Ty n-a fost prea încântat când a intrat peste noi, dar eram complet îmbrăcaţi, aşa că n-a avut ce să comenteze.

N-o să vă mint – încă ne ţinem hainele pe noi când ne giugiulim. Mă enervează chestia asta? La naiba, sigur că da! O presez pe Vaughn să-mi arate comorile? Nu. Pentru că i-am promis că voi avea răbdare cu ea şi e o promisiune pe care intenţionez să mi-o ţin... indiferent cât de tare o detestă corpul meu.

Azi e vineri şi mă aflu în curtea din spatele casei lui Vaughn la un grătar, e o după-amiază superbă de martie. Gemenii încearcă să construiască o casă din cărţi de joc pe masa din grădină, dar structura fragilă se tot prăbuşeşte. Paisley face friptură la grătar, iar Ty stă lângă ea şi-i spune unde greşeşte. Big D e la câţiva metri distanţă, distrându-se pe seama faptului că sora lui Vaughn şi bodyguardul meu se ciorovăiesc ca un cuplu de mult căsătorit.

Tehnic, Ty nu e de serviciu în seara asta. E tura lui Big D, dar când Ty mi-a scris să vadă ce fac şi a aflat că eram acasă la familia Bennett la un grătar, s-a autoinvitat şi şi-a făcut apariţia fără să-mi mai dea timp să întreb dacă e OK.

Se îndrăgosteşte de Paisley. Tare!

— O place mult, îmi şopteşte Vaughn.

Se uită şi ea la Ty şi la Paisley, cu un zâmbet vag pe buze.

— Şi crede că e subtil, şoptesc şi eu. Bărbaţii sunt idioţi.

Asta o face să râdă, iar acel sunet dulce şi melodios are efectul scontat asupra mea – inima îmi flutură şi palmele mi se umezesc. Ty nu e singurul tip îndrăgostit până peste urechi.

Sunt atât de prins de fata asta, că nici măcar nu e amuzant. Ştiu că şi ea e îndrăgostită de mine. Văd asta în felul în care râde la glumele mele, în felul în care-şi înlănţuie degetele cu ale mele, de câte ori o iau de mână. În felul în care se uită pe furiş la mine când crede că nu sunt atent. Şi în felul în care-şi muşcă buza de câte ori privirile noastre se întâlnesc.

— Vaughn! Telefonul tău tâmpit nu încetează din bâzâit, strigă Shane de pe terasă. Ne tot dărâmă cărţile!

— Hm! face şi ea. Cărţile vi se tot prăbuşesc din cauza temeliei fragile!

Are dreptate. N-am văzut în viaţa mea un cuplu mai jalnic de constructori de castele din cărţi de joc. Vaughn şi cu mine ne îndreptăm spre terasă, iar ea îşi ia telefonul de pe masă. Se uită la ecran, apoi face câţiva paşi într-o parte şi începe să tasteze cu furie. Mă apropii de ea.

— Cui îi scrii?

— Ăăă... nimănui, spune ea pierdută, ascunzând ecranul telefonului de ochii mei.

— Nimănui?

Mi se ridică imediat părul pe ceafă. Mai păstrează legătura cu W? Ieri mi-a spus că nu a mai auzit nimic de la el de

când cu comentariul referitor la resturi, dar dacă era o minciună? Dacă încă vorbeşte cu dobitocul ăla?

Vaughn ridică ochii. Când îmi vede mutra supărată, îmi spune, pe un ton liniştitor:

— Nu e W.

— Atunci cine e?

— Nimeni, repetă ea.

Îmi înăbuş iritarea crescândă.

— Tocmai ai trimis cinci SMS-uri. Vrei să spui că nu erau adresate nimănui şi au dispărut pur şi simplu într-un cyber-cimitir?

Vaughn îşi vâră telefonul în buzunar.

— Îţi jur că nu e nimic dubios, OK? Putem s-o lăsăm baltă?

— Mă cunoşti?

Scoate un hohot exasperat de râs.

— Doar de data asta ne putem preface că nu eşti un băgăcios?

— Nu sunt băgăcios, protestez eu.

— Atunci, las-o baltă!

— Nu, fac eu, încrucişându-mi braţele cu încăpăţânare. Cui îi dai mesaje?

Ea ezită.

— Haide, spune-mi. Dacă nu-i nimic dubios, care-i treaba?

După o pauză lungă, Vaughn oftează lung.

— E mama ta, bine?

Clipesc surprins.

— Îţi dai mesaje cu mama?

— Da.

— De ce? Şi de când anume?

— Mi-a scris de câteva ori de când am ieşit împreună la prânz, mărturiseşte Vaughn. Doar să mă salute şi să mă-ntrebe ce fac.

Ceva mi se răsuceşte în stomac. Cred că sunt gelos, dar e o tâmpenie, nu-i aşa? De ce mi-ar păsa că mama îi dă mesaje lui Vaughn? Ştiu că s-au plăcut reciproc când s-au cunoscut, aşa că are logică faptul că au păstrat legătura.

Cred că e foarte plăcut.

Îmi înăbuş o urmă de resentiment. Mă rog. Ce noroc pe Vaughn! Katrina Ford o place suficient de mult cât s-o salute şi s-o întrebe ce mai face. Ai crede că-l place şi pe propriul fiu cât să procedeze la fel şi cu el, dar se pare că îmi fac prea multe speranţe.

— Îi povesteam despre grătar şi cred că ar fi vrut s-o invit şi pe ea.

Încremenesc.

— Dar n-am invitat-o, adaugă repede Vaughn. N-aş fi făcut aşa ceva fără să-ţi cer mai întâi permisiunea.

— Şi-mi ceri permisiunea? o întreb cu glas sugrumat.

— Nu... Da? Nu ştiu. Vrei să vină? Avem destulă mâncare.

De care mama probabil că nu s-ar atinge. Nu mai mănâncă deloc carne roşie de când eram eu în scutece. Şi de ce mama naibii ar vrea să vină aici? Un grătar în curte e mult prea modest pentru Katrina Ford. Preferă evenimentele de clasă, cu lumini strălucitoare şi hoarde de admiratori.

— Nu-mi pasă, răspund, sperând să par indiferent. Dar nu pricep de ce o interesează aşa ceva. Nu e stilul ei să meargă la grătare.

Vaughn îşi scoate telefonul din buzunar, pentru că a mai primit un mesaj. Îşi muşcă buza de jos.

— Ah, Oak. Cred că-şi doreşte mult să vină. Uită-te la asta.

Trag cu ochiul la ecranul pe care Vaughn îl întinde spre mine.

N-am mai mâncat o friptură de ani întregi! Acum, datorită ţie, poftesc la aşa ceva. Poate c-o să-l pun pe asistentul meu să dea fuga şi să-mi aducă una.

Dap, cerşeşte o invitaţie, pentru că femeia asta nu consumă carne.

— Invit-o şi gata, mormăi eu.

Vaughn se luminează.

— Da?

Începe imediat să tasteze un mesaj. O las acolo şi mă îndrept spre grătar, ca să discut ceva cu Ty.

— Maică-mea e pe drum, vine încoace.

Îşi întoarce spre mine capul ras.

— Pe bune?

Dau afirmativ din cap.

— Vine cu anturajul ei? Să mai chem bodyguarzi?

— Nu cred. În plus, mama ştie să treacă neobservată. Dacă nu vrea ca paparazzi să se ţină după ea, atunci nu se vor putea ţine.

— Sper că poartă peruca aia roşie, se bagă în vorbă Big D. Şi ochelarii stil anii `70? Mai ştii combinaţia aia?

— Şi pantalonii de piele roz, îi reaminteşte Ty. Nu uita de pantaloni!

Nu mă pot abţine să nu râd când îmi amintesc cum s-a deghizat mama la ultimul meu concert ca să se poată strecura în culise. Nu că n-ar fi văzut-o nimeni. Toată lumea se holba la ea. Doar că ţinuta era atât de caraghioasă, încât nimeni n-a bănuit că era vorba de Katrina Ford, căci Katrina Ford nu s-ar fi îmbrăcat niciodată cu ceva oribil. A fost genial!

Acum însă sunt mai puţin preocupat de ţinuta pe care o va purta mama şi mai îngrijorat de cât de stânjenitoare va fi toată situaţia asta.

31

EA

Kat Ford se alătură distribuţiei stelare a lui Weisenberg!

O altă vedetă a apărut pe lista regizorului premiat cu Oscar, Mick Weisenberg, pentru următorul său thriller, a cărui producţie va începe în această vară. Katrina Ford, starul din comediile romantice Mr. Right Now şi Hopeful Romantic, tocmai a semnat contractul pentru a se alătura protagoniştilor din ultimul film al lui Weisenberg. Ford va renunţa la talentele ei de comediană şi va contribui la această mult-aşteptată peliculă cu experienţa din filmele de groază din trecut (Machete Head 2, Dead Night 1-3).

Din distribuţie mai fac parte Julie Drake, Freddie Herrera, câştigător al premiului Oscar, şi noua senzaţie, Natalie Gale.

— Mama ta poartă un trening brodat? întreb holbându-mă când mama lui Oak intră gingaş în curtea noastră din spate.

Katrina a adus câţiva oameni cu ea – doi indivizi musculoşi, probabil bodyguarzi, şi o asistentă îmbrăcată în negru, care cară două telefoane, o geantă enormă sub

braţ şi o uriaşă cutie albă. Kat e îmbrăcată din cap până-n picioare într-un trening verde-praz, plin de flori. E unul dintre lucrurile pe care le-am văzut într-o vitrină şi ştiu că ar trebui să-mi placă, dar nu-mi place. Totuşi, mama lui Oak îl pune cumva în valoare.

— Cine ştie? mormăie el.

E evident că nu e deloc fericit că mama lui e aici. Ca şi cum venirea ei înseamnă sfârşitul distracţiei. Sunt puţin uimită că s-a distrat atât de bine în ultimele luni, doar cu mine şi cu familia mea.

Dacă nu e la studio, vrea să fie aici. Iar băieţii nu se mai satură de el. Au simţit absenţa tatălui nostru mai mult decât mi-am dat eu seama, iar Oak e fratele mai mare pe care şi l-au dorit întotdeauna. Îl ajută faptul că are nişte jucării care nu sunt de pe planeta asta, dar ei s-ar ţine după el ca nişte boboci şi dacă ar apărea cu mâna goală.

În adâncul sufletului, Oakley e un copil şi bănuiesc că nu s-a jucat suficient. Ah, există o mulţime de oameni care vor să-şi petreacă timpul cu el, dar e mereu cu garda sus. Şi asta trebuie să fie foarte stresant.

— Să sperăm că Ty se-ntoarce cu mai multă haleală. N-am cumpărat suficientă carne pentru toţi, se frământă Paisley.

— Mama nu se atinge de carne, o linişteşte Oak. E-n regulă orice ai.

— Nu crezi că ar trebui s-o saluţi? îl întreb.

— Tu ai invitat-o aici.

Dap, încă e cu fundu-n sus. Îl iau de mână şi-l târăsc spre Katrina. Am făcut asta din ce în ce mai des în ultima vreme – să-l ţin de mână. Pare atât de... potrivit.

Lui W nu i-au plăcut niciodată manifestările publice de afecţiune. Spunea că să mă ţină de mână în public era o formă pretenţioasă a iubirii. Cuplurile adevărate n-au nevoie să se laude cu relaţia lor. Desigur, am fost de acord cu el, pentru că nu aveam chef să stric atmosfera când eram cu W. Însă aveam nevoie şi mai mult de el, nu doar să mă ţină de mână.

Dar, Doamne, mă-nfior toată când mâna lui Oak mi-o cuprinde pe-a mea. Mă ţine strâns, ca şi cum n-ar vrea să-mi dea vreodată drumul.

Face asta şi când ne sărutăm. Şi când facem... alte lucruri. Doar când mă gândesc la acele lucruri simt cum obrajii îmi iau foc. Oak nu m-a presat să merg mai departe decât vreau deocamdată, dar sărutările... şi atingerile... sunt de-a dreptul... incredibile!

Alung gândurile nepotrivite şi o întâmpin pe mama lui Oak.

— Bună, Katrina. Mulţumesc că ai venit.

— A, nu, mulţumesc că m-ai invitat.

Katrina se înclină ca să mă îmbrăţişeze. E cu vreo zece centimetri mai înaltă decât mine desculţă. Pe tocuri, e aproape la fel de înaltă ca Oak.

— Am adus ceva la masă.

Îi face cu mâna asistentei, care-mi întinde cutia albă.

— Când am jucat în Small Wonders, personajul meu aducea mereu mâncare şi flori când era invitat în casa cuiva. Florile erau semnătura eroinei mele. De aceea, la finalul filmului, e atât de emoţionant când Sassy, fiica vitregă, îi oferă flori din grădina mamei sale. E o scenă superbă. Ai văzut filmul?

Dau din cap că nu şi apoi regret imediat, pentru că rămâne blocată.

— Lui Vaughn îi plac mai degrabă filmele de acţiune, intervine Oak. Iau eu asta. Vaughn, ea e Amanda, asistenta mamei. Iar tipii din spatele ei sunt Gary şi Tobias.

Se desprinde de mâna mea ca să ia cutia şi s-o ducă la masa deja plină cu mâncare. Paisley aproape că înnebunise la magazin, dorind să se asigure că Oak nu va fi nemulţumit cu mâncarea de la noi de-acasă. N-ar trebui s-o judec totuşi, pentru că şi eu am făcut seara trecută trei deserturi.

Dau mâna cu toată lumea, chiar şi cu Gary şi Tobias, care se uită la mâna mea ca la capul unei reptile.

— Hai să-mi cunoşti familia, spun şi o conduc pe Katrina spre soră-mea. Ea e sora mea, Paisley. Ea ţine familia unită.

— Doamne, nu-mi vine să cred că arăt ca o bucătăreasă transpirată în faţa Katrinei Ford, se plânge Paisley.

Îşi şterge mâna de şorţ, apoi o întinde. Katrina îi dă mâna la o parte şi o trage pe Paisley în braţele ei, în ciuda şorţului pătat cu grăsime.

— Doamne, ce frumoasă eşti! De ce lucrezi în culise şi nu în faţa camerei de filmat? întreabă mirată Kat îndepărtându-se.

Paisley roşeşte.

— Îmi place să lucrez la Diamond, mormăie ea.

Complimentele Katrinei sunt puţin intimidante, dar din fericire reuşesc să-i abat atenţia de la sora mea direcţionând-o spre gemeni, care se joacă acum cu Big D pasându-şi mingea.

— Ei sunt fraţii meu, Spencer şi Shane.

— Vai, vai, inima mea! spune Kat bătându-se uşor în piept. Familia ta e adorabilă. Aş vrea să vă iau şi să vă duc cu mine în Malibu pentru totdeauna.

— Locuieşti pe plajă? întreabă Spencer. Că nouă ne-ar cam conveni asta.

Shane îl aprobă straşnic din cap.

— Desigur! E o plajă cu acces public, dar puteţi ajunge direct de pe terasa mea pe nisip.

— Marfă!

Cei doi bat palma bucuroşi.

— Când ne putem muta?

— Nu vă mutaţi nicăieri, îi anunţ eu. Duceţi-vă şi spălaţi-vă pe mâini! Paisley aproape că a terminat de gătit.

Gemenii protestează puţin, dar ştiu din experienţă că nu primesc de mâncare dacă nu se spală pe mâini. După ce pleacă ei, Katrina îmi zâmbeşte.

— Şi părinţii voştri?

Îi arunc lui Oak o privire stingheră, iar el se strâmbă. Nu vorbeşte cu părinţii lui, deci cum ar putea şti Katrina despre trecutul meu?

— Au murit acum vreo doi ani. Un accident de maşină, îi spun eu.

Rămâne şocată.

— Îmi pare foarte rău. Nu ştiam.

— E-n regulă.

Nu e în regulă deloc.

Nu va fi în regulă niciodată, dar mi-e mai uşor când spun povestea asta, mi-e mai uşor să consider că e unul dintre accidentele din viaţa mea. Am 17 ani, am studiat la Thomas Jefferson High şi părinţii mei au murit când aveam 15 ani.

— Mamă, ăsta e caşmir? intervine Oak.

Respir uşurată pentru că ne îndepărtăm de subiectul trist şi incomod al morţii părinţilor mei.

— Nu e minunat de enervant? Carlo mi l-a trimis azi din partea celor de la Gucci.

— Sunt 21 de grade.

— Se face răcoare seara, protestează ea.

— Arăţi superb, îi spun şi-l prind pe Oak din nou de mână, de data ca să-l ciupesc de pielea catifelată dintre degete.

El tace şi aproape că regret asta şi mai mult. Din fericire, Paisley ne cheamă la masă. Masa din bucătărie e scoasă afară în curtea interioară, ca să avem loc pentru toată lumea. Sora mea refuză să se aşeze până când nu iau loc toţi, inclusiv bodyguarzii şi asistenta.

Katrina se aşază între gemeni, care se holbează pe rând la ea, sorbind-o din priviri, între două înghiţituri lacome.

— Fii cuminte, îi şoptesc lui Oak, care a decis că e cazul să stea atât de aproape de mine, încât practic suntem unul călare pe celălalt.

N-o să analizez de ce nu mă mut mai departe, deşi mai e loc pentru o întreagă familie între mine şi Paisley.

— Mama mă scoate din minţi.

— O să-ţi fie dor de ea când n-o să mai fie.

Chipul lui Oak devine sumbru. Îmi aşază mâna pe spate şi mă mângâie uşor pe gât.

— Ştiu că ai dreptate. O să mă străduiesc mai tare, de dragul tău.

— Fă-o de dragul tău!

Trebuie să am încredere în Oak. Face eforturi. În timpul cinei, o-ntreabă cum merge renovarea şi râd amândoi pe seama numeroaselor ocazii în care ea a redecorat casa din

Malibu. Dar e şi un dram de tristeţe în toată povestea asta, în discuţia lor, căci ştiu amândoi că ea încearcă să-şi refacă viaţa, dar nu reuşeşte deloc.

— Aş putea oare să pun un tobogan? Zilele trecute am văzut un vecin care instala un tobogan pentru copii.

— Ne plac la nebunie toboganele, spune Spencer.

Şi eu, şi Paisley rămânem paf, pentru că fraţii noştri ar prefera să fie aruncaţi în acid decât să pună piciorul într-un loc de joacă.

— Ba nu vă plac, spune Paisley.

— Ba ne plac.

Spencer se uită urât, iar Shane dă din cap, aprobându-l.

— De când vă plac vouă toboganele? V-am întrebat weekendul trecut dacă vreţi să mergem în parc şi aţi spus că parcul e pentru copii mici.

— Ba ne plac, insistă Spencer. Doar că nu voiam să mergem la căc... la porcăria aia de pe Fifth Street. Miroase ca la tomberon.

— E cel mai frumos parc din El Segundo, spune ea.

— Atunci El Segundo miroase ca la tomberon.

— Ah, mă rog, nu trebuie să instalez un tobogan, se bagă-n conversaţie Katrina, uitându-se ba la Paisley, ba la gemeni.

— No. Toboganele sunt marfă. Paisley habar n-are despre ce vorbeşte, intervine Shane.

— Îmbătrâneşte. În curând va avea nevoie de aparat auditiv.

— Shane Bennett, ce tot spui acolo? N-am nici 23 de ani! strigă Paisley.

Se uită la mine, căutând ajutor, dar eu chicotesc în şerveţel. Oak îşi îngroapă faţa în scobitura gâtului meu, încercând să-şi înăbuşe hohotele de râs.

— Îmi place familia ta la nebunie, spune el râzând.

Şi mie îmi place. Şi mie.

După cină, curăţăm masa şi Oak mormăie pe sub mustaţă cum că n-a văzut-o pe mama lui ducându-şi farfuria de când avea el vreo cinci ani. Dar Katrina pune osul la treabă ca toţi ceilalţi. Poate o ajută unul dintre roluri să interacţioneze, dar pare sinceră şi drăguţă.

În garaj, Big D găseşte jocul scăriţelor, pe care-l aduce în curtea din spate.

— Ce sistem de punctaj aveţi? o întreabă el pe Paisley, jucându-se cu mingea de golf pe care o ţine în mână.

Ea ridică din umeri.

— Un punct pe ţeava de jos, două în mijloc şi trei în vârf.

Ty se încruntă.

— Nu. Trebuie să numeri şi câte bolas rămân pe scări. Fiecare valorează un punct.

— Ce e o bola? întreabă Katrina agitată. N-am mai făcut asta niciodată.

— Bola e sfoara cu câte două mingi de golf la fiecare capăt, explic eu. Scopul e să înfăşori cât mai multe sfori în jurul celor trei stâlpi.

— Dacă am fi fost la tine acasă, ai fi stabilit tu regulile, dar acum eşti la mine acasă, aşa că ţinem scorul după metoda Bennett, spune Paisley scoţând bărbia în afară.

— Recunosc privirea asta, spune Oak din faţa mea. E privirea care spune că ori facem aşa, ori deloc.

Îşi face palmele căuş în dreptul gurii.

— Lasă-te păgubaş, Ty. Îţi spun din experienţă că nu are sens să te contrazici cu ea.

Mă răsucesc şi-i trag un pumn în umăr.

— Au! se preface el rănit. Nu dărâma comoara!

— Tatăl tău a făcut chestia asta? întreabă Big D, înainte să-l pocnesc din nou pe Oak.

— Da. Din ţevi de PVC.

Structura are vreun metru şi jumătate şi constă în trei rânduri de ţevi pe un suport. Scopul jocului e de a înfăşura cele două mingi de golf lipite la capetele unor sfori în jurul ţevilor.

— Şi o grămadă de adeziv! adaugă Spence.

Gemenii bat palma. Eu zâmbesc larg, bucuroasă că această amintire, despre cum a fost construit jocul îi binedispune în loc să-i întristeze.

— Au fost drogaţi cu lipici o zi întreagă, le explic eu lui Oak şi mamei sale.

Ty şi Paisley încă se ceartă pe reguli, în timp ce Big D ne împarte în două echipe. Hotărâm că echipele se vor numi familia Bennett împotriva familiei Ford. Ty joacă la noi, iar Big D şi bodyguarzii Katrinei fac parte din echipa Ford. Amanda se oferă să ţină scorul, în stil Bennett.

La pauză, echipa Bennett conduce detaşat. Ty mormăie că asta se întâmplă pentru că trişăm.

— Eşti la noi în echipă, Ty, îi reaminteşte Paisley.

— Nu e distractiv când trişezi, protestează el.

— Aruncă dracului... naibii bola, strigă Oak. Ţii jocu-n loc. Ar trebui să fii penalizat pentru asta.

— Vezi, o să pierdem din cauza ta, zice Paisley, apoi smuceşte bola din mâna lui Ty şi o aruncă peste peluză, ţintind perfect.

Bola dărâmă una dintre mingile lui Oak, ceea ce înseamnă că am câştigat din nou. Gemenii aleargă de nebuni, bătând cuba cu toată lumea, iar eu bat palma cu Paisley. Am crescut jucându-ne cu părinţii noştri. Echipa Ford nu are cum să ne bată, indiferent care ar fi sistemul de punctaj.

— Hai, mamă, te descurci, o încurajează Oak pe Kat, când aceasta îşi învârte bola.

Oak e în spatele ei, aşa că nu-i vede faţa schimonosită şi pleoapele strânse de emoţie. Închide ochii ca şi cum ar vrea să ţină bine minte acest moment. Când fiul ei i-a spus mamă, când a încurajat-o, când se aflau în armonie perfectă.

— Hai, Katrina! strig şi eu.

— E în echipa adversă, zice Paisley, încruntându-se. Îţi doreşti să pierdem?

Zâmbesc larg. Sunt prea fericită ca să-mi pese de rezultatul acestui meci, pentru că, oricât de siropos ar suna, ziua asta toată e un mare câştig.

După ce învingem echipa Ford de trei ori la rând, gemenii îi duc în casă pe bodyguarzii Katrinei, ca să le arate consola lor de jocuri. Paisley şi Ty se ceartă în timp ce strâng jocul. Big D rămâne în urma lor. Amanda a dispărut, lăsându-ne pe mine, pe Oak şi pe mama lui pe peluză.

Katrina şi cu mine ne instalăm pe scaunele de pe terasă, dar Oak preferă să se aşeze pe jos, rezemat de piciorul meu.

— Cum merg lucrurile? întreabă Katrina.

Atmosfera prietenoasă din timpul meciului s-a cam risipit, arătând că tensiunea dintre mamă şi fiu nu avea să fie ştearsă cu un joc de-a scăriţa.

— Bine, răspunde Oak.

Îşi sprijină capul de piciorul meu, cu părul lui moale lipit de pielea mea. Mă aplec şi-i dau la o parte părul din ochi.

— La tine?

Ea ridică din umeri.

— Ştii şi tu cum e. Am îmbătrânit, aşa că primesc doar roluri nasoale, dar sunt câteva lucruri care mă interesează.

— Ce porcărie! zic eu.

— Ce proiecte ai? vrea Oak să ştie.

— Câteva roluri mici în nişte producţii viitoare. Tocmai am semnat pentru noul thriller al lui Weisenberg. Celelalte sunt mai mult drame şi voi juca personaje mult mai în vârstă decât mine.

Îşi priveşte mâinile, aproape stânjenită.

— Sunt vanitoasă, dragule. Ştii bine.

— Sunt norocoşi să te aibă, mormăie Oak.

Amândoi vorbesc ţinându-şi ochii în jos, de parcă le e teamă să se uite unul la celălalt.

— Mulţumesc. Dar destul despre mine. Tu la ce lucrezi?

În tăcere, Oak desenează nişte cercuri, cu degetul, pe dalele de piatră. Când Katrina pare dezamăgită de absenţa unui răspuns, izbucnesc:

— Lucrează la o muzică nouă.

Mama lui face ochii mari.

— Serios? E fantastic!

El îşi drege glasul.

— Da, lucrez la un sound nou. Nu ştiu dacă o să ajung undeva. Probabil că o să fie o porcărie.

— Nu e deloc o porcărie. E uluitor. Mi-a dat fiori, declar eu.

El se întoarce spre mine ca să mă privească.

— E prima oară când aud aşa ceva.

— Păi, nu-i nevoie de laude. Egoul tău ameninţă să ia în stăpânire toată Coasta de Sud.

Îl strâng de umăr ca să-i arăt că glumesc, apoi mă întorc spre Katrina.

— E minunat! adaug eu. Îl reprezintă pe Oakley mai mult decât orice altceva.

— Chiar sună minunat. Nu-mi vine să cred că Oak te lasă să asculţi ce compune. Nu face asta niciodată. Jim ce părere are? întreabă Katrina.

— Nu i-am arătat nimic lui Jim, recunoaşte Oak, lipindu-şi obrazul de mâna mea.

Ochii Katrinei, ca şi ai lui Oak nu ratează nimic.

— Oricum, sunt sigură că e splendid.

— Ştiu că tu şi tata n-aţi dorit să semnez acest contract, mormăie el.

— Ah, Oak! Tatăl tău îşi făcea griji că oamenii vor profita de tine, pentru că erai atât de tânăr! Erau atâţia oameni care voiau să te exploateze.

— Ştim amândoi că nu de-aia a fost tata împotrivă, spune el pe un ton amar, iar ea îşi muşcă buza.

— Voiam ce e mai bine pentru tine.

— Chiar aşa? Pentru că amândoi aţi încetat să mai vorbiţi cu mine după ce l-am semnat.

De data asta, ridică o privire acuzatoare spre Katrina.

— Tu ai înaintat hârtiile ca să devii independent! strigă ea. Ce puteam să credem? Nu mai voiai să fim părinţii tăi.

— Nu, voiam să iau propriile decizii în privinţa muzicii şi a carierei mele.

Iniţial, Katrina dă să protesteze, dar apoi se domoleşte. Dorinţa de a relua legătura cu fiul ei e mai puternică decât orice orgoliu.

— Atunci n-am ştiut cum să ne descurcăm cu tine. Nu cred că vreunul dintre noi şi-a dat seama ce s-a întâmplat până când băieţelul nostru n-a devenit Oakley Ford – un bărbat cu drepturi depline la frageda vârstă de 16 ani. N-am primit bine vestea şi-mi pare rău pentru asta. Te iubim mult şi ne e dor de tine, Oak. Vreau să petrec mai mult timp cu tine. Putem face asta? Măcar uneori?

Rugămintea ei e atât de fierbinte, încât mi se pune un nod în gât. Aş da orice ca să mai trăiesc o zi alături de părinţii mei. Oak înclină capul ca să se uite la mine şi ştiu că-mi citeşte în ochi invidia şi durerea, pentru că mă ia de mână ca să mă consoleze. Şi apoi răspunde, însă nu Katrinei:

— OK, pentru că ştiu cât de important e pentru tine.

32

EA

Vrei să vii la o petrecere? Părinţii lui Justin sunt plecaţi.

Îi arăt ecranul lui Oakley. Stă rezemat de blat, mâncând o felie de tort de ciocolată, care era în cutia albă adusă de Katrina. Ea a plecat în urmă cu vreo jumătate de oră, iar Oak a mai rămas. Nu pare deloc grăbit să plece.

— Da, putem merge?

— Nu ştiu. Nu trebuie să vorbeşti cu Ty sau cu Big D?

Se încruntă la mine, dar nu mă las înduplecată.

— Dacă se supără pe tine?

— Ăştia sunt oamenii care au venit cu tine la concertul lui Maverick?

— Mda.

— Păreau mişto.

E evident că vrea să meargă, aşa că-i scriu lui Kiki:

Sunt cu Oak. Cât de tare crezi c-o va lua lumea razna?

OMG. Serios? Eu o iau razna chiar acum. Are şi vreun prieten cu el?

Da, prostuţo, eu.

Ha ha.

Dacă venim, toată lumea trebuie să se poarte normal. Să nu-i ceară nimeni să cânte. Să nu-ncerce nimeni să i-o tragă. Să nu facă nimeni din ţânţar armăsar.

Să-l trateze ca pe un tip normal de la liceu?

Exact.

E Oakley Ford, V. Tu vrei imposibilul!

Atunci nu venim.

— Eu tot vreau să merg, spune Oak, trăgând cu ochiul peste umărul meu.

— Cuvântul privat înseamnă ceva pentru tine?

Îşi clăteşte farfuria la chiuvetă.

— Da, înseamnă că nu e treaba nimănui ce facem noi.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu asta voiam să spun.

— Ştiu, zice el şi mă sărută pe tâmplă. Dar asta-i definiţia mea. Hai să mergem!

— N-a fost de acord cu condiţiile mele, protestez eu.

— Mergem la o petrecere, nu să negociem o eliberare de ostatici.

— Bine.

Strig după soră-mea, care stă la masa din celălalt colţ al salonului.

— Paisley, noi mergem la Justin în seara asta. Părinţii lui sunt plecaţi de-acasă şi el dă o petrecere.

Ty dă să se ridice, dar Oak îi face semn să se aşeze la loc.

— Nu, Ty, în seara asta, nu. Ne ducem acasă la un prieten.

Ty pare îngrijorat.

— Nu ştiu ce să zic, frate. Nu cred că lui Jim o să-i convină.

— E-n regulă. Prietenii lui Vaughn sunt oameni de treabă. O să bea, dar nu se urcă nimeni la volan şi nu e nimic pretenţios. Poate 20 de copii, cel mult, îl linişteşte Paisley.

În mod straniu, Paisley e complet de acord cu relaţia dintre mine şi Oak. Ty se lasă pe spătarul scaunului. Nu vrea s-o părăsească pe Paisley. Oak şi cu mine schimbăm o privire cu subînţeles, apoi îmi iau cheile de la maşină.

— Fără cântat? întreabă el, urcându-se pe locul din dreapta.

— Matt, prietenul lui Justin, pretinde că e muzician. Kiki şi Carrie vor trebui să-l placheze ca să nu te asalteze cu filmările lui de pe YouTube.

— Hei, o mulţime de vedete au fost descoperite aşa. Nu desconsidera maşinăria de fabricat staruri care e internetul.

Oak îşi dă scaunul mult în spate, apoi îmi pune centura de siguranţă. Îmi aminteşte puţin de tata şi de picioarele lui lungi.

— N-o desconsider. Îl desconsider pe Matt. N-o face pentru că-i place muzica, ci pentru că vrea să le vrăjească pe fete.

Un lucru care lui Oak i se întâmplă foarte frecvent.

— Şi dacă am chef de cântat?

Îmi dau ochii peste cap.

— N-ai decât, campionule.

El surâde şi tace, bătând uşor cu degetele în propriii genunchi. Justin nu locuieşte departe, doar la vreo doi kilometri distanţă. Când ajungem, câţiva oameni stau în faţa casei. Oak îşi ridică gluga şi-şi trage şapca de baseball peste ochi şi nimeni nu-l recunoaşte. Uşa se deschide brusc, înainte să ciocănesc.

— O, Doamne, tu eşti! Eşti acasă la iubitul meu! exclamă Kiki, apoi îşi trage o palmă peste gură. Încerc să mă potolesc. Cât pot de mult. Pot să-ţi ating tatuajul? Cel cu crucea...?

— Nu, i-o tai eu şi trec pe lângă ea. Nu-l poţi atinge. Nu poţi spune „O, Doamne”. Şi nu te mai holba!

— Nu pot să nu mă holbez. E superb.

Ne urmează în timp ce eu îl târăsc pe Oak înăuntru.

— Oak, îi mai ţii minte pe Carrie, pe Justin şi pe Kiki? Ei sunt Colin, Matt şi Tracy.

Înşir o grămadă de nume. Oak preia iniţiativa şi dă mâna cu toţi sau bate cuba cu ei. După câteva momente se potolesc cu toţii, dar cineva, probabil Carrie, dă muzica mai tare şi-i pune lui Oakley o bere în mână.

— Un păhărel roşu, murmură încântat Oak.

— Asta-i normalitatea, îi spun, luând sticla cu apă pe care mi-o întinde Carrie.

În seara asta nu mă ating de băutură, mai ales după tot ce s-a întâmplat acasă la Oakley. Mă reazem cu fundul de marginea mesei din salon, chiar lângă bucătărie. El ia o

înghiţitură, cu precauţie, apoi încă una. După ce bea jumătate de pahar se apleacă spre mine.

— E oribil.

Îi iau paharul din mână şi sorb puţin din berea la butoi.

— Ah, frate. Chiar e.

— Îmi place la nebunie.

— Deci, Oak, acum eşti fan Rams? întreabă Justin.

— Doamne, aşa pare, nu-i aşa? N-am fost deocamdată la niciun meci de-al lor. Tu?

— Eu am fost la un meci din presezon cu tata şi cu frate-meu, dar n-am luat bilete şi la partidele din campionat. Sunt foarte scumpe.

Oak dă din cap ca şi cum ar pricepe şi-şi încolăceşte mâna în jurul taliei mele.

— Tata era superfan LA Rams, dar s-au mutat înainte să mă nasc eu. A fost atât de ofticat, încât n-a mai avut chef să-i susţină vreodată.

— Şi tata la fel, intervine Matt. Când au primit aprobarea să se mute la loc, credeam c-o să fie fericit. În schimb, mi-a spus c-o să mai ţină cu Rams când o face plopul pere.

Câţiva se apropie şi se alătură discuţiei despre fotbal. Pentru că sportul mă plictiseşte mai mult decât orice altceva, mă duc afară pe terasă, la Kiki şi Carrie.

— Zi sincer, e ciudat să fii combinată cu Oakley Ford?

Carrie îmi întinde ţigara ei. Scutur din cap refuzând şi mă cocoţ pe balustrada terasei.

— La început era ciudat, dar acum e doar... Oak.

— Oak, hm? face Kiki, ridicând din sprâncene. N-o să-ţi faci griji când pleacă în turneu şi e înconjurat de fete care-l doresc?

Nu m-am gândit prea mult la asta, dar ceva din adâncul sufletului meu îmi spune că nu trebuie să-mi fac griji.

— Oak nu e genul de bărbat care înşală. Mi-ar spune dacă s-ar îndrăgosti de altă fată.

E un tip căruia nu-i place să fie atins şi de când sunt cu el n-a mai apărut prin preajmă nicio altă fată.

— Pe bune? Eu nu cred că aş suporta aşa ceva, spune Carrie, lovind uşor ţigara de balustradă. Aş fi superstresată şi megageloasă tot timpul.

— Vaughn a fost mereu relaxată, zice Kiki.

— Nu e meritul meu, spun râzând. E meritul lui Oak. Nu e genul ăsta de tip.

Spre deosebire de experienţa cu W, n-am găsit niciodată vreun grup de fete atârnând pe la Oak pe-acasă sau pe la studio. Dacă ar fi vrut, ar fi putut avea sute de fete. În plus, nici măcar nu comentează aiurea în tramvai despre cât sunt de sexy unele celebrităţi şi cât i-ar plăcea să le-o tragă... lucru pe care W îl făcea la greu.

— Dar April Showers? protestează Carrie. A fost cu zeci de fete în timpul relaţiei cu April.

Îmi muşc buzele. Cum să le explic asta fără să dau totul de gol?

— Nu e mereu adevărat tot ce apare în presă, spune Oak din prag.

Cele două fete se înroşesc în timp ce el se apropie. Când ajunge la mine, mă cuprinde din nou de talie, echilibrându-se sau echilibrându-mă. Ori poate amândouă.

— April şi cu mine eram prieteni. Am făcut împreună câteva chestii, dar n-a mers. Uneori revistele şi site-urile adoră să stârnească bârfe pentru trafic şi vizualizări. Turneele nu sunt deloc ceea ce par din exterior. Înseamnă foarte multă muncă, iar în zilele libere călătorim de obicei dintr-un loc în altul. Ne e dor de familie, de prieteni, de patul de-acasă.

— De fapt, sună de-a dreptul senzaţional, îi spun şi privirile ni se intersectează.

— Data viitoare ar trebui să vii cu mine.

— Poate că voi veni.

Zâmbesc, dar el nu-mi zâmbeşte. Îmi dau seama că e cât se poate de serios. Ar fi senzaţional să-l însoţesc în turneu, când călătoreşte prin toată lumea.

— Şi, cu asta, eu cred că mă duc înăuntru, anunţă Carrie. Şi tu la fel, Kiki, adaugă ea, trăgând-o pe Kiki jos de pe balustradă.

— Dar vreau să văd ce se mai întâmplă, se văicăreşte Kiki, iar Oak zâmbeşte subtil.

— Nu e o emisiune TV, o ceartă Carrie şi o târăşte pe Kiki înăuntru.

— Nu, e mai tare.

Nu-mi pot reţine un hohot de râs.

— Ar trebui să intrăm şi noi.

Oak mă strânge de şold.

— Trebuie?

Simt că nu mai pot respira. Toate simţurile mi se ascut. Îi simt degetele grele pe pantalonii mei. Aerul rece al nopţii îmi gâdilă terminaţiile nervoase.

— Cum aţi scos-o la capăt? Tu şi April? întreb încet.

El răspunde fără ezitare, pentru că ştie exact ce vreau să spun.

— N-am fost niciodată prieteni, în ciuda a ceea ce le-am spus prietenelor tale. Eram doi puşti răsfăţaţi care credeau că merită mai mult decât aveau, deşi aveau totul. Eu îmi imaginam că ea trebuie să facă doar ce vreau eu, şi ea credea la fel despre mine. N-am fost foarte de treabă cu ea, zice el şi se strâmbă. O să-mi porţi pică pentru asta?

— Nu. Mă-ntrebam cum aţi putut să separaţi lucrurile. O aşezai pe April în galeria cu prieteni şi o plasai în altă parte când trebuia să fii... afectuos cu ea?

Mă prinde de bărbie şi mă obligă să mă uit la el.

— Am nevoie să mă priveşti în ochi când îţi spun asta. April şi cu mine n-am fost niciodată împreună. Ce ai văzut în public nu era decât un rol, ca să obţinem mai multe apariţii în presă. Eram în turneu şi Claudia voia să fiu zilnic pe coperta vreunei reviste. April şi familia ei trăiesc pentru porcăria asta. În final, i-am rănit sentimentele şi nu credeam că se va întâmpla una ca asta, pentru că-mi imaginam că e o bună actriţă. Îmi pare rău că a suferit. Dacă e cineva la ananghie aici – face un gest între noi doi –, eu sunt acela. Dar cred că ştii asta.

— Deocamdată sunt tare derutată.

Îmi frec de genunchi palmele transpirate. Oak îşi trece arătătorul peste buza mea de jos.

— Ştiu, iubito. Şi înspăimântată?

Dau scurt din cap.

— Şi mie mi-e teamă. Dar hai s-o scoatem la capăt împreună. Hai să vedem încotro ne-ndreptăm. N-avem nevoie de etichete, de cuvinte. N-avem nevoie decât să fim împreună.

Îmi alung neliniştea răsuflând precipitat şi răspund:

— Bine.

El mă strânge de mijloc şi apoi mă ridică de pe balustradă.

— Deci, Matt cântă, hm?

— Ai de gând să cânţi şi tu?

— De ce nu? întreabă el, zâmbindu-mi cu subînţeles. Am auzit că atrage gagicile ca un magnet.

Intră în casă înainte să apuc să-l pocnesc.

— Are cineva vreo chitară? întreabă el în gura mare.

Matt sare atât de repede, încât aproape că dărâmă masa. În mod miraculos, apar patru chitare, inclusiv una de la Justin, care, în clasa a cincea, şi-a făcut praf flautul izbindu-l de aleea de asfalt, apoi a trecut peste el cu bicicleta de nenumărate ori. Flautul era de plastic şi n-a păţit nimic, dar pe Justin l-a bătut taică-său măr.

— Dar tu nu cânţi la niciun instrument, zic eu acuzatoare.

— Ştiu. E pentru Ford. Pentru orice eventualitate, spune el sfios. Am împrumutat-o de la unchiu-meu.

— E un instrument bun.

Oak ia chitara în braţe şi-i atinge coardele.

— Ce vrei să cânţi? întreabă Matt nerăbdător. Îţi ştiu tot repertoriul. Chiar şi cântecele noi.

Fetele şi eu ne ascundem cu greu un zâmbet.

— Am chef să cânt orice, numai melodiile mele nu. Ştii ceva de la Smashing Pumpkins?

Matt dă afirmativ din cap.

— Da, ştiu „The Everlasting Gaze” sau „Today”.

— „Today” să fie. Unde facem chestia asta?

Matt îl conduce în living.

— Poţi să stai jos aici.

Îi arată spre mijlocul canapelei. Oak se aşază, iar Matt stă pe un scaun în faţa lui Oak.

— În locul tău, mi-aş face griji că Matt încearcă să-mi fure iubitul, îmi susură Kiki la ureche.

— Chiar pare îndrăgostit.

— Îndrăgostit, spune şi Carrie, din partea cealaltă. Dacă Oak şi-ar flutura genele spre Matt, acesta ar îngenunchea atât de repede, încât toată casa s-ar cutremura.

— Mmm. Frumoasă imagine.

— Vino lângă mine, iubito, strigă Oak, arătându-mi perna de lângă el.

— *Iubito? îmi şoptesc Carrie şi Kiki.*

Le ignor, încerc să nu mă înroşesc ca o sfeclă şi mă strecor printre câteva zeci de oameni ca să ajung lângă Oak. Se mută puţin ca să se sprijine cu spatele de mine şi să îndepărteze chitara de trupurile noastre. Apropierea dintre noi mă face să-i simt braţul când îşi mişcă degetele pe coardele chitarei.

Băieţii cântă o piesă şi Matt intră imediat cu următoarea. În scurt timp, ajung la melodiile trupei 1D. Ba chiar Oak cântă o variantă mai gravă a melodiei „I Knew You Were Trouble” a lui Taylor Swift, aruncându-mi priviri cu subînţeles, care nu scapă nimănui.

Când îmi cântă în public, Oak e diferit de cel care cântă în studio. La studio, munceşte. Cântecele sunt de multe ori întrerupte la jumătate şi el, alături de King, încearcă apoi o variantă total diferită. Aproape niciodată nu auzi un cântec de la cap la coadă.

Dar aici, fiecare cuvânt îi iese din gură de parcă ar fi un mesaj prin care-mi spune că-i place de mine, crede că sunt cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată şi că-l salvez, într-un fel sau altul.

Rugându-mă să mă aşez lângă el, uitându-se la mine aproape tot timpul, îmi face o declaraţie publică despre sentimentele sale. Un lucru pe care W nu-l făcea aproape niciodată. Băiatul ăla nici nu purta perechea de Vans pe care o desenaserăm împreună. Spunea că voia să-i păstreze intacţi, dar am ştiut încă de pe-atunci, cum ştiu şi acum, că-i era jenă cu ei.

Dar Oak n-are nicio problemă să cânte în gura mare cât e de fericit pentru că e îndrăgostit de mine.

— Cântă-ne un cântec nou de-al tău, îl îndemn eu.

Ştiu că are dubii în privinţa muzicii sale, dar aceasta e mult mai frumoasă decât îşi dă el seama. Un public admirativ ca cel de faţă ar fi locul perfect să testeze o melodie sau două.

Cred că Oak este de acord, pentru că începe exact cu cântecul de care nu e mulţumit deloc şi nici King nu este.

— Da? întreabă el.

Se aude un cor de răspunsuri aprobatoare. Oak cântă jumătate de melodie, apoi se opreşte şi spune că-i e sete. O mulţime de picioare dă buzna la bucătărie, fiecare dorind să fie primul care-i aduce ceva de băut.

Oak are gâtul transpirat. E greu să cânţi la chitară. Îmi trec degetul peste gâtul lui, iar el tremură şi se lasă pe spate, punându-şi capul pe umărul meu.

— Cum e să fii tu? întreabă Justin.

Sesiunea de cântat a rupt barierele, iar regulile pe care Carrie şi Kiki încercaseră să le impună au fost îndepărtate prin muzică. Oak se întinde spre mine şi mă prinde de mână, aşezând-o pe umărul său. Îşi înlănţuie degetele cu ale mele şi şi le duce în dreptul pieptului.

— Nu pot să mă plâng.

Asta înseamnă că nu se va plânge. Are atât de multe lucruri, încât ar fi aiurea să spună cât de îngrozitoare poate fi uneori viaţa lui.

— Care e cea mai mişto parte din viaţa ta? insistă Justin.

— Fetele? Fac pariu că fetele sunt senzaţionale, zice Matt, care e nevoit să se ferească, pentru că spre el zboară un escadron de pahare de plastic.

— Ce? Aşa e, nu? protestează el.

Oak zâmbeşte aproape imperceptibil.

— Chiar dacă ar fi adevărat şi nu spun că e, n-aş desconsidera-o în aşa măsură pe Vaughn vorbind despre

altcineva. Ea e iubita mea şi singura despre care am chef în prezent să vorbesc.

Cuvintele lui sunt atât de sincere, încât fac ca inimile tuturor fetelor să tresalte, inclusiv a mea. Îl prind strâns de mână. Crede că el este cel în pericol? Nici gând. Eu sunt cea îndrăgostită până peste cap.

Bate apoi în chitară de câteva ori, cu palma, înainte de a continua.

— Cel mai mişto lucru e să urci pe scenă şi să auzi mii de oameni cântând versurile împreună de tine. Te poţi opri în mijlocul melodiei, iar ei continuă să cânte. E ceva incredibil. Nici nu pot descrie senzaţia. În acele clipe, practic te simţi invincibil. Ca şi cum ai putea zbura cu ajutorul glasurilor lor.

Matt pare dezamăgit de răspuns, dar ca el nu sunt mulţi.

— Care e cel mai greu lucru? întreabă Carrie, oferindu-i lui Oak un pahar cu apă.

O privesc cu recunoştinţă.

— Mulţumesc.

Oak ia paharul cu mâna liberă, fiind nevoit să-mi dea drumul.

— Nu prea am parte de lucruri de genul ăsta, spune el, gesticulând spre oamenii din încăpere. Tot ce fac e o întreagă producţie. Dacă vreau să merg la un meci al celor de la Rams, nu pot să stau pur şi simplu în tribună, alături de Vaughn. Oamenii mei trebuie să-i sune pe cei de la administraţia clubului. Vom avea nevoie de permise de

trecere pentru mine şi, probabil, pentru patru bodyguarzi. Pe margine vor fi reporteri, alţi oameni şi poate că-n prima repriză n-o să mă întrebe nimeni nimic. Dar la pauză, cineva cunoaşte pe altcineva şi vărul surorii acestuia vrea să intre în industria muzicală şi mă-ntreabă dacă aş vrea să-i spun câte ceva despre asta. Şi cei care nu vor relaţii în lumea muzicii fac poze şi selfie-uri, ca să poată spune că au fost primii care l-au văzut la meci pe Oakley Ford.

Face o scurtă pauză.

— Şi ştiu că, în timp ce spun toate astea, par un porc îngâmfat. Ah, bietul Oak, nu poate face ce fac oamenii obişnuiţi decât în seara asta, când stă cu noi, cântă cu noi, se joacă Frisbee în curtea din spate! A fost senzaţional. Nimeni nu se laudă cu seara asta. Nimeni nu mă tratează diferit.

Matt priveşte ruşinat spre chitare.

— Neah, nu m-a deranjat să cânt. A fost grozav. Dar de obicei când plec de acasă, bodyguardul mă urmează şi asta nu-i deloc grozav. E o porcărie. Pe de altă parte, fanii mă ajută să-mi plătesc facturile şi, dacă n-ar fi fost ei, nu ştiu ce s-ar fi ales de mine. Aşa că sunt recunoscător pentru tot ce am şi-ncerc să nu mă plâng prea tare, spune el şi bate din nou în chitară. Acum, că v-am făcut capul calendar, ce-ar fi să mai cântăm câteva melodii înainte să-mi duc iubita acasă?

Matt îşi ia repede chitara, iar Oak îmi dă drumul cu greu şi se ridică în capul oaselor.

Ştiu că face asta pentru că aşa vrea, dar... cum va fi anul ăsta cât o să fiu cu el? O să am grijă de el. O să-i ofer

lucruri pe care de obicei nu le poate primi pentru că este Oakley Ford. Fie că e vorba de pierdut timpul cu puşti de vârsta lui, fie că e vorba de reluarea legăturii cu mama lui, orice-ar fi, vreau să aibă parte de aceste lucruri.

33

EL

lilbabyblue @Gracie33Dawson OAKLEY FORD A FOST ÎN SEARA ASTA LA O PETRECERE ÎN ES!!!!

Gracie33Dawson @lilbabyblue POFTIM????? de unde ştii?

lilbabyblue @Gracie33Dawson l-a văzut vară-mea. A făcut cunoştinţă cu el!!!

Gracie33Dawson @lilbabyblue omg. *moare de gelozie

Îmi scot pantofii şi mă prăbuşesc îmbrăcat pe patul lui Vaughn. Ea stă în prag, la început râzând, apoi expresia îi devine serioasă.

— Ce s-a întâmplat? o întreb în timp ce mă fac comod.

— Vrei cumva... să dormi aici?

E atât de roşie în obraji şi atât de drăgălaşă, încât îmi vine să mă ridic de pe saltea şi s-o sărut. În schimb, îmi vâr mâinile sub cap şi zic:

— Te deranjează? E aproape ora trei şi mor de oboseală.

— Şi Ty?

— E mulţumit dacă-l laşi să doarmă pe canapea.

Vaughn a rămas surprinsă când l-a găsit la ea acasă, la întoarcere, dar eu nu. Ty ne-a urmat până la petrecere şi a stat în Escalade până când am plecat, dar nu i-am spus lui Vaughn pentru că ar fi insistat să intre şi el, ceea ce eu nu-mi doream. S-ar fi dus naibii toată dinamica.

Ea îşi muşcă buzele.

— Canapeaua e prea mică pentru el. N-o să doarmă deloc comod.

Îmi place la nebunie că-şi face griji pentru bodyguardul meu. Fetele cu care mă vedeam până acum nu dădeau doi bani pe confortul „angajaţilor”.

— O să fie bine, o asigur eu. Crede-mă, a dormit şi-n locuri mai rele.

— Totuşi. Mă duc să-i duc nişte pături, zice ea şi iese valvârtej din cameră.

Îi aud paşii pe hol, apoi o uşă ce scârţâie când e deschisă. Mi-e prea lene să mă duc la parter ca s-o ajut, aşa că rămân întins şi mă gândesc la tot ce am făcut azi împreună. Grătarul. M-am văzut cu maică-mea. Nu, m-am distrat cu maică-mea. Chiar a fost surprinzător de...

distractiv. Şi petrecerea a fost fenomenală. Am fost la sute de petreceri, dar pot spune cu toată sinceritatea că asta a fost cea mai tare. Prietenii lui Vaughn sunt atât de relaxaţi şi cântecele mele au picat atât de bine! Mă simt aşa de inspirat, încât aproape că-mi doresc să merg la studio ca să înregistrez ceva.

Dar dacă aş merge la studio, n-aş mai sta în dormitorul lui Vaughn. În patul lui Vaughn. Nu i-aş mirosi şamponul dulce-aromat de pe perne şi nu mi-aş trece degetele peste aşternuturile moi pe care doarme în fiecare noapte. Ea se întoarce după câteva minute, bombănind.

— Mereu e atât de dificil?

Zâmbesc larg.

— Ty? Da. De ce? Ce a zis?

— A zis că poate dormi foarte bine şi fără pernă. Cine doarme fără pernă? spune ea, intrigată. I-am dat oricum o pernă şi o pătură şi i-am pus cearşaf pe canapea, aşa că sper că va dormi bine. M-am oferit să-i las lampa de veghe aprinsă în caz că se trezeşte peste noapte şi a râs de mine cred că vreun minut.

Râd şi eu, pentru că gândul că Ty ar avea nevoie de o lampă de veghe e foarte amuzant. Vaughn şovăie la capătul patului.

— Ăăă, îngaimă ea înghiţind în sec şi cercetându-mă cu ochii ei căprui-aurii. Vreau să mă pregătesc de culcare.

— Şi cine te opreşte? întreb eu.

— Nu mă schimb în faţa ta. Ce fel de fată crezi că sunt?

Fata mea, vreau să spun, dar nu vreau s-o fac să se intimideze şi mai mult. Ştiu ce crede... că rămân peste noapte pentru ca noi doi să putem... ştiţi voi. Dar asta n-a fost niciodată intenţia mea şi mă grăbesc să-i spun.

— Pot să dorm pe jos dacă vrei.

— Ce? Nu fi caraghios! N-o să dormi bine pe jos!

Mă chinui să-mi înăbuş un zâmbet.

— Ai o obsesie stranie cu gradul de confort al oamenilor, o anunţ.

— Vai, Oak, îmi cer scuze că sunt o persoană care se gândeşte la binele altora. Bine, dormi pe jos, dacă vrei, ca un căţel.

— Nah, prefer să mă cuibăresc lângă tine. Dar dacă vrei să mă consideri căţel, nu m-ar deranja să mă scarpini pe burtă şi să mă mângâi pe păr.

Se înroşeşte din nou în obraji. Se duce la scaunul de la birou şi smulge nişte haine de pe spătarul lui.

— Mă duc să mă spăl pe dinţi şi să mă schimb în pijamale. Dacă vrei să te speli, mai sunt periuţe de dinţi la baie, dar eu mă duc prima, aşa că aşteaptă-ţi rândul, spune şi iese din nou valvârtej din cameră.

Mă ridic în capul oaselor, îmi scot tricoul şi-l arunc pe jos. Apoi îmi dau jos jeanşii şi rămân în boxerii negri. Îmi dau seama că e prima oară când îmi petrec noaptea întreagă cu o fată. N-am lăsat pe nimeni să rămână peste noapte la mine acasă şi nici într-unul din apartamentele mele de hotel. Din senin mă întreb dacă W a dormit vreodată în

acest pat şi strâng pumnii. Urăsc ideea că ratatul ăla a dormit alături de Vaughn, chiar dacă nu s-a culcat cu ea.

— Ah, se aude un vaiet din prag.

Vaughn mă cercetează cu privirea, de la faţă până la lenjeria intimă şi înapoi.

— M-am făcut comod, spun, în speranţa că acest cuvânt – comod – o va face să nu se mai agite atât.

Reuşeşte. Oarecum. Încă roşeşte când se urcă în pat, dar nu-mi cere să mă îmbrac. Oricum, e ea destul de îmbrăcată pentru amândoi. Pantaloni de pijama din flanel şi un tricou lălâu roz pe care scrie… mijesc ochii…

— Îmi pare rău, dar pe tricoul tău scrie Weekend Distractiv cu Familia Bennett?

Ea oftează.

— Nu mă judeca. Nu e vina mea că părinţii mei erau tembeli.

— Nu, iubire. Tu eşti cea care a ales să doarmă în monstruozitatea asta. Asumă-ţi responsabilitatea!

— Dar e atât de moale! protestează ea. Îmi atinge atât de plăcut pielea!

O trag spre mine.

— Iar tu îmi atingi pielea atât de plăcut, îi spun, apoi îmi strecor piciorul gol printre picioarele ei îmbrăcate în pijamaua de flanel şi-mi vâr bărbia în scobitura gâtului ei.

Ea oftează speriată.

— Ce faci?

— Te ţin în braţe. E vreo problemă?

— Credeam că eşti obosit...

— Pentru asta nu sunt niciodată prea obosit.

Râsul ei vibrează între noi. Îmi place la nebunie acest sunet. Îmi place faptul că eu sunt cel care i-l provoacă.

Mormăi nemulţumit când ea se ridică în fund. Ah, bine, doar se apleacă să stingă veioza. Camera e acum în întuneric, dar perdelele sunt străvezii, astfel că razele lunii luminează chipul ei drăgălaş.

— Vrei să te bagi sub pătură? şopteşte ea.

Mi s-a uscat gura. Tuşesc.

— Ăăă... sigur.

Ştiu că nu e o invitaţie să... facem prostii, dar reuşeşte să-mi deruteze trupul. Îmi îndepărtez şoldurile astfel încât să alung orice stânjeneală. Probabil că se va speria dacă îşi va da seama cât sunt de excitat.

Aşternuturile foşnesc când Vaughn şi cu mine ne strecurăm sub ele. De data asta nici măcar nu o mai trag eu spre mine... se cuibăreşte din proprie iniţiativă lângă mine, cu o mână caldă lipită de pieptul meu.

— Ce repede îţi bate inima!

La naiba, speram să nu observe. Dar e atât de aproape de mine şi miroase atât de bine şi e atât de delicată şi caldă la atingere, încât nu mă pot abţine. Mi se usucă buzele, apoi încep să mă furnice.

— Te simţi bine? mă întreabă ea.

Îmi trec degetele prin părul ei.

— Grozav!

Urmează o pauză lungă.

— Tu eşti grozav!

Răsuflarea ei caldă îmi gâdilă umărul.

— Prea obosit ca să mă săruţi?

Mă tachinează şi mă face să chicotesc.

— Încercam să fiu un gentleman.

— Nu vreau să fii.

Răspunsul ei în şoaptă îmi face inima să zboare.

Mă întorc pe o parte, ca să stau cu faţa spre ea. Ochii îi sclipesc în întuneric. Îşi linge buzele. E atât de sexy, că mă cutremur. Inima îmi bate atât de repede şi de tare, încât mi-e teamă că o s-o audă şi Vaughn. Dar ea nu spune nimic. Se apropie până când buzele noastre sunt doar la câţiva centimetri distanţă.

Îi mângâi obrazul, apoi îmi lipesc gura de buzele ei. Oh, Doamne! Mereu e aşa când o sărut – am o senzaţie

incredibilă de familiar, o tresărire de plăcere când buzele i se contopesc cu ale mele. Are gust de pastă de dinţi şi de ceva dulce, ceva caracteristic doar lui Vaughn. După ce ne sărutăm, gâfâim amândoi, şi în scurt timp ne sărutăm din nou. Înainte să apuc să spun ceva, ea este cea care mă sărută şi senzaţiile uluitoare mă copleşesc din nou.

— Oak, şopteşte ea.

— Hm?

O mângâi pe şoldul zvelt, apoi pe fund.

— E tare plăcut.

Râd răguşit.

— Da, este.

Ne sărutăm din nou, lung şi profund, şi limbile noastre dansează împreună.

— Eu...

Eu mă îndrăgostesc de tine.

Într-un mod miraculos, reuşesc să-mi stăpânesc aceste cuvinte. N-ar face altceva decât s-o sperie şi nu vreau să stric nicicum acest moment perfect. Vaughn geme când îi cuprind unul dintre sânii delicaţi.

— Ah, spune ea, cu o nuanţă de surpriză în glas.

Sunt atât de disperat după ea! Atât de disperat! Nu ştiu exact cum ajung peste ea şi nici când trupul meu începe să se frece uşor de al ei. Sunt nesăbuit, copleşit de nevoia

de a fi cu ea. Îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu şi mă sărută cu înfocare. Mă forţez să-mi desprind gura de buzele ei.

— Cumva – iau o gură de aer – ne mişcăm prea repede?

Clipa ei de şovăială este răspunsul de care aveam nevoie. Oricât de dureros ar fi – dureros la modul fizic – mă rostogolesc pe spate şi iau o gură mare de oxigen.

— Categoric da, spun eu, răspunzându-mi singur.

Vaughn se ridică în capul oaselor. Părul îi e răvăşit şi, deşi e beznă, văd că-şi muşcă buza de jos, umflată de sărutat.

— De fapt, cred că..., face ea, muşcându-şi din nou buzele. Cred că... Sunt gata pentru mai mult.

Mă străduiesc să fiu reţinut.

— Da? Ai băut o bere în seara asta.

— O înghiţitură de la tine, mă corectează ea. N-am băut decât apă, spune ea şi apoi respiră încet. Eu sunt la comandă, corect?

— Desigur, spun, deschizând braţele. Sunt al tău. Fă-mi ce vrei!

Îşi linge buzele, iar eu aproape că mor. Mă prind cu degetele de aşternuturi ca să nu sar pe ea, deşi asta îmi doresc. Cu atenţie, îşi trece un picior peste şoldul meu şi se aşază la mine în poală. Este cea mai grozavă tortură din lume.

Îşi plimbă un deget peste conturul tatuajului în formă de cruce de pe umărul meu – cel pe care mi l-am făcut după primul disc de aur.

— Tatuajul ăsta e sexy. E rău că-mi imaginez asta pentru că e şi numele mamei tale acolo?

— Nu vorbi acum despre mama, o implor eu, iar ea dă din cap cu seriozitate.

— Bună idee, spune, mângâindu-mă pe braţe. Chiar ai un arsenal musculos impresionant.

Se poartă de parcă şi-ar dori să-şi petreacă câteva săptămâni explorându-mi trupul, ceea ce e grozav şi îngrozitor în acelaşi timp. Simt cum zvâcnesc între picioare.

— De ce gâfâi? Te doare?

Da. Rău.

— Nu, mint eu. Totul e bine.

Doar o mică minciună. Prefer să mă atingă decât să nu se întâmple nimic, deşi fiecare atingere a ei îmi trezeşte dorinţa, aşa cum briza uşoară aţâţă scânteile şi le transformă într-un foc mistuitor.

— Ce-ar trebui să fac? şopteşte ea.

Îşi trece palmele peste pieptul meu şi-mi descopăr pe propriul trup zone mai sensibile decât mi-aş fi închipuit vreodată. De obicei, îmi doresc pe mine doar mâna unei fete. Sau gura ei. Dar Vaughn şi apropierea de ea mă

excită atât de tare, încât fiecare celulă îmi tremură sub mângâierile ei uşoare ca fulgul.

— Ce vrei tu, spun răguşit.

— Dar nu ştiu exact ce vreau, zice ea, muşcându-şi din nou buzele. Pot să te las pe tine la comandă?

Niciun un om de pe Pământ n-a fost vreodată mai rapid. Mă ridic, o răsucesc şi o acopăr cu trupul meu într-o fracţiune de secundă.

— Ce-ţi doreşti?

Ochii ei sclipesc în camera întunecată.

— Totul.

— Eşti sigură?

— Sută la sută.

— Putem aştepta.

Acum, când îi simt trupul sub mine, îmi reamintesc că am promis să am răbdare. Chiar vreau să aştept.

— M-am săturat de aşteptare.

Ah, slavă Cerului! Mă aplec şi o sărut, cu răbdare, ca să-i învăţ reacţiile. Cum îi place să fie sărutată. Cum o face să gâfâie o mică muşcătură pe gât. Cum o înfioară o răsuflare fierbinte în ureche.

O sărut peste tot. Pe claviculă, pe panta delicată de deasupra sânilor, pe abdomenul plat. Şi mai jos.

— Credeam c-o să facem sex, spune ea.

Îşi trece degetele prin părul meu, de parcă nu ştie cu siguranţă dacă ar trebui să se lipească de mine sau să se îndepărteze.

— O să facem. Dar mai întâi trebuie să fac asta.

— Eşti sigur?

— De-abia aştept!

Îmi dă drumul, iar eu încep s-o sărut uşor, apoi mai brutal, până când freamătă şi tremură şi geme. De data asta, ea îşi înfige degetele în aşternuturi. Când simt că nu mai pot aştepta nici măcar o secundă, întind mâna spre jeanşii aruncaţi şi scot un prezervativ, pe care mi-l pun.

— S-ar putea să doară, îi şoptesc eu.

Ea dă din cap, arătându-mi că înţelege asta. Mă împing uşor înainte, iar ea scoate un mic ţipăt speriat. Aştept ca trupul ei să se adapteze la trupul meu. Când deschide picioarele şi-şi înfige unghiile în umerii mei, mă mişc mai departe.

Ne mişcăm amândoi, lent, atent, până când plăcerea mă face să închid ochii. Ne strângem în braţe şi furtuna de emoţii ne copleşeşte. După aceea îi iau trupul în braţe. Are faţa îngropată în scobitura gâtului meu. Inimile noastre bat puternic una lângă alta, într-un ritm perfect sincronizat. O iubesc pe fata asta. Atât de mult!

— Vaughn? murmur înainte de a aţipi.

— Hm? spune ea ameţită.

— Astăzi a fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

În clipa în care rostesc aceste cuvinte, mă simt un pic stânjenit. Am spus ceva jalnic? Îmi ţin respiraţia cât timp aştept răspunsul ei.

— Super! Mă bucur.

Mă sărută tandru pe piept, apoi adormim înlănţuiţi.

34

EA

@OakleyFord bună

@OakleyFord Te iubim. Te iubim. Te iubim.

@OakleyFord dă-mi follow

@OakleyFord Am desenat asta pentru tine

@OakleyFord Am cumpărat bilete la primul concert din turneu! Ne putem întâlni, te rog?

@OakleyFord Când mai vii la Dallas?

@OakleyFord E ziua mea de naştere! Poţi să-mi scrii. Te rog! e tot ce-mi doresc.

@OakleyFord Te iubesc

@OakleyFord De-abia aştept turneul!

@OakleyFord cum fac rost de 4 bilete VIP la turneul tău?

@OakleyFord xxxxoooo

@OakleyFord părăseşte-o pe fata aia, nu e destul de bună pt tn

@OakleyFord @mrsoakleyford e o profitoare

@OakleyFord @weirdmagicalone şi-a părăsit iubitul ca să fie cu oak #cetârfuliţă #duteacasă

Închid Twitterul şi mă întreb dacă aş avea voie să şterg de tot contul. Zilele astea nu e nimic pozitiv acolo. Căpătasem obiceiul să nu mai citesc, dar, din nu ştiu ce motiv, după ce mi-am verificat mesajele, am deschis aplicaţia şi am citit nu doar feedul meu, ci şi pe cel al lui Oakley. Mare greşeală!

— Pui tu ceva la cale, spune Oak.

Alung orice gând despre Twitter şi-i zâmbesc.

— Ceva grozav!

Oak mă bate la cap de câteva săptămâni să-i zic ce am vorbit cu maică-sa prin SMS-urile pe care ni le-am trimis una celeilalte. L-am dus cu vorba promiţându-i că va afla... în curând.

Uneori, copilul răsfăţat din Oak răzbate la suprafaţă. Nu-i place să împartă nimic şi n-are prea multă răbdare. E obişnuit să primească tot ce vrea, oricând vrea.

Cu excepţia virginităţii mele. A avut răbdare cu mine, dar m-am bucurat să renunţ la ea. A fost ceva de nedescris. Indiferent câte adjective mă poate învăţa Oak, nu există niciunul care să descrie felul în care m-a făcut să mă simt.

La început a durut, dar el a aşteptat, şoptindu-mi cât de minunată sunt şi cât de bine îl fac să se simtă. Valabil şi pentru mine. Mă înfior doar când mă gândesc la asta. Mă îndrăgostesc foarte tare de el. Ştiu că nu l-am iubit pe W, pentru că ce simţeam atunci era doar flăcăruia unei lumânări prin comparaţie cu infernul pe care îl trezeşte Oak în mine.

Dar deşi are răbdare când vine vorba de lucrurile astea, în rest, tot ce vrea de la viaţă vrea imediat.

Ah, există nişte tenişi în serie limitată de... cât...? zece perechi? Nicio problemă, Oak, îţi trimitem şi ţie o pereche. Vrei să vină cineva să-i arăţi ce model vrei să fie talpa?

A trebuit să fiu atentă şi să nu mă arăt interesată de diverse lucruri. Mă uitam pe Instagram şi am găsit contul

unui fotograf de călătorii. Am pierdut, cred, vreo două ore uitându-mă la pozele lui. A doua zi m-am trezit cu o cameră foto la uşă şi cu un bilet pe care scria: „Vaughn, prietenul tău, Oakley, m-a întrebat ce aparat am folosit. I-am spus că, dacă eşti începătoare, ăsta ţi-ar plăcea cel mai mult. Este o adevărată comoară”.

Când m-am plâns la Oak, el mi-a răspuns:

— Va trebui să ai ceva de făcut când vei fi cu mine în turneu.

Şi n-are niciun sens să te cerţi cu el. Sunt momente în care, pur şi simplu, refuză să asculte şi faza cu camera foto e unul dintre exemple. La fel ca şi perechea de Vans noi şi imaculaţi, o geantă de care am pomenit o dată, în treacăt, şi nişte sandale aurii pe care le-am admirat într-o vitrină.

Nu sunt singura care a primit bunătăţi. Shane şi Spencer s-au ales cu adidaşi noi şi cu permise de intrare într-un parc exclusivist de skating, plus câteva lecţii individuale cu un tip pe care eu nu l-am recunoscut, dar pe care gemenii îl ştiau... şi, pentru prima oară în viaţa lui, Spencer n-a fost capabil să vorbească atunci când l-au întâlnit. Paisley a primit o minunată geantă Prada, de un roşu-purpuriu.

Am protestat, dar ea a spus că el îşi permite aceste lucruri la banii pe care-i are. Presupun că e adevărat. Totuşi, mă abţin în preajma lui. N-am nevoie de mai multe cadouri-surpriză. Să sperăm că, după ce va începe turneul, va fi prea ocupat cu probele de sunet şi cu repetiţiile ca să-mi mai cumpere mie lucruri.

Încă nu-mi vine să cred că vrea să merg cu el. La început m-am împotrivit, dar, după cum spuneam, e inutil să te cerţi cu Oakley Ford. Mâine-dimineaţă pleacă la New York, prima oprire din turneul internaţional. Eu îl voi urma câteva zile mai târziu, pentru că Paisley e într-o delegaţie, iar eu trebuie să stau acasă cu gemenii.

Să fiu sinceră, sunt un pic emoţionată. N-am mai călătorit niciodată fără familia mea şi nici nu ştiu ce o să fac eu în acest turneu. Nu sunt nici groupie, nici roadie şi nici n-am vreo legătură cu industria muzicii. Deocamdată, singura activitate din agenda mea e să-i fac poze lui Oak cu noua mea cameră foto. În afară de asta, cine ştie?

Pentru că Oak va împlini 20 de ani în prima săptămâna a turneului, o să-i organizăm diseară o petrecere-surpriză în avans, lucru pe care-l tot pun la cale pe ascuns cu mama lui de câteva săptămâni încoace.

— Nu-mi plac surprizele.

Se trage de masca împotriva cearcănelor pe care am împrumutat-o de la Paisley.

— Nu ţi-au plăcut cele de care ai avut parte în trecut. Asta o să-ţi placă.

— De unde ştii?

Mă aplec şi-l sărut pe obraz.

— Pentru că e din partea mea.

— Ty, ajută-mă, frate. Ce se-ntâmplă aici?

Ty pufneşte temător, pe scaunul de şofer.

— Cred că glumeşti. Nu risc să le calc pe coadă pe surorile Bennett.

Se opreşte în faţa restaurantului pe care l-am rezervat pentru eveniment. Katrina a plătit, în mare parte, dar eu şi cu Paisley ne-am ocupat de decoraţiuni. Chiar şi gemenii ne-au ajutat să asamblăm nenumăratele casete şi casetofoane pe care le-am găsit pe la talciocuri şi magazine de antichităţi. Îmi ţin promisiunea de a-i organiza o petrecere pentru copii – ceva normal, pentru că până acum majoritatea petrecerilor lui au însemnat chestii luxoase, cum ar fi sculpturi în gheaţă şi cântăreţi faimoşi.

Ty şi cu mine îl conducem pe Oak la uşa din spate.

— Cinci trepte, îl instruieşte Ty.

— Am o presimţire rea, spune Oak. Instinctul îmi spune s-o iau la goană.

— Eşti sigur că nu-ţi spune că iubita ta o să te pocnească de n-o să te vezi dacă nu-ncetezi cu văicăreala? îl avertizez.

— Nu, dar mi-e atât de foame, încât e posibil să primesc mesaje contradictorii.

Mă prinde de mână şi mă trage lângă el.

— O să-ţi cumpăr ceva scandalos de scump ca să te pedepsesc.

Îl trag de ureche.

— Poate că ăsta e scopul. Să te fac să mă copleşeşti cu cadouri şi bunătăţi.

— Neah, tu eşti moartă după trupul meu. Ceea ce, apropo, e superficial din partea ta, dar încerc să mă obişnuiesc cu ideea.

— Obişnuieşte-te mai întâi cu asta, zic eu şi-i dau masca jos. Surpriză!

— Surprizăăăăă! ţipă cei 40 de oameni adunaţi în salonul privat.

E un amestec de persoane... prietenii mei, oamenii cu care lucrează Oak şi câţiva dintre amicii lui, adică cei despre care mi-a spus că-i sunt mai apropiaţi.

Oak se duce direct la Kinney Banks, un artist solo la ale cărui concerte a cântat odinioară în deschidere.

— Frate, când ai venit?

Cei doi se îmbrăţişează bărbăteşte.

— Azi-noapte. Iubita ta m-a contactat şi m-am gândit că n-am cum să ratez ziua de naştere a lui Oak, spune el, ridicând o eşarfă. Pentru că unde în altă parte aş putea să mă mai joc de-a baba-oarba?

Oak se întoarce spre mine şi-mi zâmbeşte larg.

— Instinctul m-a înşelat, spune el, luându-mă în braţe şi învârtindu-mă. Eşti cea mai tare, iubito!

— Ştiu.

Mă lasă jos, dar nu-mi dă drumul de tot. Facem împreună turul invitaţilor. King a venit împreună cu superba lui soţie. Membrii trupei – mai puţin Luke, care s-a evaporat definitiv

după sărutul la beţie. Oak a spus că orice individ care va profita de o fată beată nu e bine-venit în trupă. Am protestat, dar a fost de neînduplecat. Ty a vorbit şi el, spunând că Luke era o pacoste, deoarece Oak are foarte multe admiratoare tinere.

Când ajungem la Katrina, aceasta îşi strânge îndelung fiul în braţe, ceea ce e un moment emoţionant. Înainte să se despartă, îl prinde uşor de umeri.

— Uită-te la tine! 20 de ani. Nu-mi vine să cred!

— Arăţi splendid, mamă, îi spune el, iar ea se înroşeşte de bucurie.

— Carrie, Kiki, mulţumesc că aţi venit.

El le sărută pe obraji.

— N-am fi lipsit pentru nimic în lume, spune Carrie şi-i înmânează o cutiuţă de cadouri. N-am ştiut ce să-ţi luăm şi nici Vaughn nu prea ne-a ajutat.

Aruncă o privire spre mine. Ridic uşor din umeri. Nu e uşor să cumperi cadouri cuiva ca Oak.

— Sunt convins că e ceva senzaţional.

Rupe ambalajul şi scoate o cheie.

— Ce-i asta?

— Organizăm o petrecere de absolvire. Acelaşi grup ca mai devreme şi am vrea să te invităm şi pe tine, spune Kiki. Avem reguli stricte. Fără aparate foto. Fără să stesăm

vreun invitat cu atenţia noastră. Doar să ne distrăm cu toţii.

Oak îşi vâră cheia în buzunarul de spate.

— O să fiu acolo. Doar să-mi spuneţi ora şi locul.

— Te anunţă Vaughn.

Îl strâng de mână în timp ce ne îndreptăm spre masa cu mâncare.

— Mai crezi că e o surpriză neplăcută?

— Nu, te-ai descurcat bine, spune el, sărutându-mă. Foarte bine.

— Unde-i sărbătoritul? bubuie, din prag, un glas entuziast.

Oak ridică brusc capul. Toată plăcerea şi căldura de până atunci dispar într-o clipă.

— L-ai invitat pe tata?

— Da, ţi-am invitat toată familia.

Sunt un pic stresată de expresia lui. Când am propus să-l invităm pe tatăl lui Oak la petrecere, Katrina a şovăit, dar în cele din urmă şi-a revenit şi l-a contactat personal pe Dustin. Iar el a răspuns aproape imediat că va veni.

Mi-am imaginat, în mod prostesc, că tensiunea dintre Oak şi părinţii lui a avut legătură cu o mare neînţelegere, dar acum cred că e vorba despre cu totul altceva.

— Ah, iubito. Totuşi instinctul nu m-a înşelat.

Îmi dă drumul la mână şi se îndreaptă spre uşă. Ezit, apoi pornesc după el. Rahat! Dustin Ford şi-a adus cu el un anturaj numeros. Cred că sunt 15 oameni care aşteaptă în spatele lui. Trec pe lângă Paisley ca să-i vorbesc.

— Ăăă, mai putem comanda mâncare?

Se uită speriată spre grupul de nou-veniţi.

— Nu. Restaurantul a spus că nu ne poate pune la dispoziţie mai multă mâncare decât cea deja comandată. Am spus că vor fi 50 de persoane şi, sincer, nu credeam că vor veni toate. Când s-a mai întâmplat aşa ceva?

Dar până acum n-am mai organizat petreceri pentru celebrităţi. Toată lumea a venit. King. Paxton Hayes. Chiar şi Kinney Banks, care a venit cu avionul particular de la Chicago la LA ca să participe la eveniment.

Domnul Ford s-a oprit lângă măsuţa cu mâncare şi acum cercetează din priviri mulţimea. Lângă perete, îi văd pe Carrie şi pe Kiki şi pe ceilalţi prieteni ai mei care se holbează vrăjiţi la ei. Nu-i pot condamna că sunt fascinaţi. Dustin Ford e megafaimos. Revista People l-a desemnat, trei ani la rând, Cel Mai Sexy Bărbat În Viaţă. A câştigat un Oscar. Şi are două avioane particulare.

Ah, şi e absurd de atrăgător! Mi se pare straniu să remarc asta, având în vedere că e tatăl iubitului meu, dar e adevărat. Totul la el e cizelat şi scump, de parcă ar coborî de pe coperta unei reviste.

— Nu-mi vine să cred că băiatul meu a împlinit 20 de ani! exclamă Dustin, în timp ce Oak se apropie de el.

Îl îmbrăţişează călduros pe Oak, bătându-l pe spate.

— Unde zboară timpul?

— Hei, tată!

Chiar şi de la un metru şi jumătate distanţă, simt suspiciunea din glasul lui Oak.

— Frumos din partea ta că ai venit!

— Unde în altă parte aş putea fi?

Dustin îşi activează zâmbetul de un milion de dolari, dar eu observ că e adresat oamenilor din jur, nicidecum fiului său.

— Ce loc drăguţ! Mic şi intim. Unde-i mama ta?

— La bucătărie, răspunde Oak. Discută cu chef-ul.

Mă apropii de ei cu precauţie.

— Bună, spun stânjenită.

— Tată, ea e Vaughn.

Oak mă ia de mână şi mă trage mai în faţă. Dustin dă din cap.

— Ah, iubita despre care vorbeşte toată lumea, spune el, uitându-se cu subînţeles la fiul său. Mă-ntrebam când o să ne faci cunoştinţă.

Unul dintre asistenţii domnului Ford se apropie şi-i şopteşte ceva la ureche. Desluşesc cuvintele camere şi

afară şi operator foto. În mod evident, Oak spune aceleaşi cuvinte pe care le-aş fi spus şi eu.

— Sunt paparazzi afară? întreabă el.

Îmi înăbuş un pufnet de enervare. La naiba! Katrina şi cu mine am aranjat intenţionat totul cu identităţi false, ca presa să nu aibă habar de noi. Ne gândeam că la un moment dat se va afla, dar nu chiar de la început. Dustin ridică din umeri şi oftează, ca şi cum ar vrea să spună: „N-ai ce să faci”.

— Mi-e teamă că da, am încercat să scăpăm de ei pe drum, dar ne-au urmărit de la conac, spune şi se întoarce spre mine. Ţi-a povestit Oakley de conacul Brentwood? Mi-ar plăcea să ţi-l arăt cândva. Avem trei terenuri de tenis, piscină interioară şi exterioară şi o pistă de bowling la subsol.

— Ah!

Mă holbez la el, uluită. Pistă de bowling? La el în casă? De ce?

— Sună... foarte tare!

Din fericire, cineva ne întrerupe înainte ca el să apuce să-mi propună o zi anume pentru vizita la conacul lui cu pistă de bowling.

— Domnule Ford, murmură un glas şovăitor.

Sunt şocată să descopăr că glasul este al prietenei mele, Tracy. De când a început să murmure? Fata asta ştie doar să chiuie şi să urle.

— Cumva... aţi putea... pot să fac o poză cu dumneavoastră? reuşeşte să îngaime în cele din urmă.

Dinţii lui strălucitor de albi sclipesc când îşi activează zâmbetul celebru.

— Sigur, păpuşică, zice el chicotind, iar Tracy e gata să leşine. Vrei să facem un selfie?

Curajul lui Tracy îi face şi pe alţi câţiva prieteni de-ai mei să acţioneze şi, în scurt timp, tatăl lui Oak e asaltat de admiratori care-i spun cât de mult le plac filmele lui şi că e cel mai bun actor din toate timpurile şi-l întreabă dacă poate face un selfie şi cu ei.

Oak se îndepărtează fără niciun cuvânt şi, chiar când vreau să merg după el, mă abordează Jim Tolson.

— A fost ideea ta să-l inviţi pe Dustin? mormăie el, iar eu dau afirmativ din cap. Atunci sper că ai un plan să-l tragi pe Oak înapoi de pe marginea prăpastiei. Îşi urăşte tatăl. Şi tatăl lui îl urăşte pe el. Chestia asta nu are cum să se termine bine.

Apoi pleacă, lăsându-mă acolo singură, ca pe o fraieră.

Seara nu evoluează deloc mai bine. Deşi se presupune că e noaptea cea mare a lui Oak, Dustin Ford acaparează toată atenţia celor din jur. Le povesteşte invitaţilor diverse lucruri de pe platourile de filmare. Vorbeşte despre cum e să câştigi un Oscar. Ba chiar face reclamă viitorului său film, arătându-le tuturor un pic din trailer, pe telefonul lui.

Nici măcar o dată nu se referă la realizările lui Oakley şi nici nu-şi felicită fiul pentru munca la noul album. Pentru cineva venit din afară poate părea că e petrecerea lui Dustin Ford. Oakley e practic invizibil şi mi se rupe inima de durere de câte ori mă uit la el. Încearcă să-şi ascundă dezamăgirea de pe chip, dar durerea lui răzbate la suprafaţă. Chestia asta mă omoară.

Nu mai jucăm simpaticele jocuri ale copilăriei, aşa cum plănuisem eu. Par absurde, având în vedere copleşitoarea prezenţă elegantă a lui Dustin. Oak de-abia vorbeşte cu invitaţii, iar eu mă bucur când petrecerea se sparge, trei ore mai târziu.

— Du-te acasă sau la Oakley, mă îndeamnă Paisley. Fac eu curat pe-aici.

— Nu cred că vrea să discute cu mine.

De când a venit tatăl lui, s-a holbat doar la uşa din spate.

— Tatăl lui vrea să fie în centrul atenţiei, spune oftând sora mea. E probabil stânjenit şi trebuie să-i fii alături. Spune-i că totul e în regulă şi că-l iubeşti necondiţionat.

Înghit în sec, dar mă forţez să mă îndrept spre masa lui Oak.

— Vrei să ne cărăm?

— Sigur, răspunde el mohorât.

Îi fac semn lui Ty, care dă scurt din cap şi se furişează afară să aducă maşina. Îl prind de mână pe Oak şi-l conduc spre uşa din spate, unde mă opresc o fracţiune de secundă.

— Îmi pare rău, spun încet.

— Mda, face el ursuz.

E clar că n-are chef să vorbească – şi nici să asculte –, aşa că-l strâng mai tare de mână şi deschid uşa. În clipa în care ieşim, strada explodează de lumină şi gălăgie. Străfulgerările necontenite ale bliţurilor şi glasurile nerăbdătoare ale acelor vulturi care-l înconjoară mereu pe Oakley.

— Oakley! Te-ai împăcat cu tatăl tău?

— Cum a fost reuniunea de familie?

— Ce părere are Dusty despre noua ta prietenă?

— O iubesc la nebunie, bubuie vocea unui bărbat şi, brusc, Dustin în persoană apare în spatele nostru.

Aproape că sar speriată când îi simt braţul musculos pe umăr. Tatăl lui Oak mă strânge cu putere, apoi tipul mă pupă zgomotos pe obraz. Bliţurile înnebunesc. Aerul nopţii e străpuns de şi mai multe strigăte.

— Dusty! Cum a fost la petrecere?

— I-ai dat notă de trecere lui Vaughn?

— O să te duci la concertele din turneul lui Oakley, Dusty?

E un adevărat haos. Întrebările curg la nesfârşit, iar Oakley e din ce în ce mai supărat. În schimb, Dustin dezvăluie totul. Atrage toată atenţia, zâmbind la camere şi răspunzând la întrebări, ţinându-şi mâna pe umărul meu în

tot acest timp. De parcă am fi tată şi fiică, de parcă ar fi foarte fericit că am o relaţie cu fiul său.

— *Vaughn! E prima oară când îl întâlneşti pe Dusty?*

— *Vaughn! Cum e să fii primită într-o familie atât de distinsă?*

— Târfă! Jos labele de pe bărbatul meu!

Ultimul strigăt nu doar că mă prinde cu garda jos, dar provoacă şi o tăcere ciudată în rândul paparazzilor. Nu ştiu cine a ţipat, dar fata respectivă nu se mulţumeşte doar cu atât. Într-o fracţiune de secundă, ceva mă loveşte în cap, pe o parte. Un lichid mi se scurge pe faţă şi-mi intră în gură. E amar şi scârbos – un ou. Cineva a aruncat în mine cu un ou!

Sunt prea şocată ca să mă pot mişca. Din fericire, Oak preia controlul, trăgându-mă de lângă uşa din spate şi croindu-şi drum prin mulţime până când ieşim pe alee.

Ty ne aşteaptă în maşină, iar noi ne aruncăm pe bancheta din spate. Oak trânteşte portiera şi SUV-ul demarează în trombă, iar eu sunt speriată, în timp ce gălbenuşul încă mi se scurge pe gât, în bluză.

— Eşti bine? mă întreabă, în cele din urmă, Oak.

Glasul îi sună nefiresc.

Dau uşor din cap.

— Sunt... bine.

Scoate, nu ştiu de unde, un pachet de şerveţele. Nu spunem nicio vorbă, iar el îmi şterge oul de pe faţă. Sau cel puţin încearcă, dar nu reuşeşte să-l cureţe pe tot. Am pielea lipicioasă şi încă mi se scurge o dâră scârboasă între sâni.

Nici măcar nu ştiu de ce a aruncat tipa aia în mine cu ou.

— April a fost vreodată tratată aşa?

— Ouă nu, din câte-mi amintesc, spune el încet.

— Deci eu sunt specială, hm?

Nu-mi pot şterge amărăciunea din voce. Seara asta a fost un dezastru. Un dezastru total. Voiam cu disperare să fac ceva frumos pentru Oak, în schimb totul a luat o întorsătură la care nu m-aş fi aşteptat niciodată.

— Îmi pare atât de rău! şoptesc.

— Pentru că a aruncat cu ou în tine? zice el preocupat. Nu e vina ta. Unii fani sunt nebuni. N-o lua personal.

— Nu, spun eu, după care inspir profund. Îmi pare rău că l-am invitat pe tatăl tău. Credeam... credeam că ar fi drăguţ să fie toată lumea la petrecerea ta.

Cu o expresie tensionată, Oak aruncă şerveţelul ud pe jos.

— Ca să vezi ce copilărie de căcat am avut?

— Nu. Pentru că am crezut că vă puteţi reface relaţia, zic, chinuindu-mă să-i explic. Am făcut asta pentru tine.

Întoarce capul în cealaltă parte, ca să nu-i văd expresia de pe chip şi, când îmi răspunde, glasul îi e brutal, tăios.

— Nu. Ai făcut-o pentru tine. Nu te-ai gândit deloc la mine. Te-ai gândit că ţi-ar plăcea să-ţi recapeţi părinţii, dar părinţii mei nu sunt ca ai tăi, Vaughn. Tata e un bou îngâmfat. Iar mama e OK jumătate din timp... dar eu am fost crescut de bone.

— Mama ta credea că...

— Ah, mama? Sigur că da. Probabil că vrea să i-o mai tragă o dată bătrânul Dusty. Simte că îmbătrâneşte, aşa că are nevoie să i se aducă aminte că e încă tânără şi frumoasă.

— Îmi pare rău, şoptesc din nou. Când mama ta l-a sunat să-l invite, tipul a acceptat imediat. Părea atât de entuziasmat, încât am crezut că...

Îmi muşc buzele. Nu contează ce am crezut, pentru că m-am înşelat. E evident că Dustin Ford nu dă doi bani pe fiul său. A năvălit furtunos la petrecere, a eclipsat pe toată lumea, a stricat sărbătoarea şi apoi a plecat.

— Tata a venit pentru că are o agendă de bifat, spune plat Oakley. Mereu face aşa. Ca toată lumea din viaţa mea, spune el şi chipul frumos i se umple de tristeţe. Nu-i pasă deloc de mine. N-a putut să suporte când am primit discul de platină pentru primul meu album. Când am câştigat primul milion de dolari. Când am câştigat premiul Grammy. Şi apoi, când casa de discuri mi-a făcut oferta la care visează orice muzician, tatăl meu mi-a ordonat să nu semnez niciun contract. Tot spunea că nu are sens, financiar vorbind, şi că o să fiu îndatorat pentru totdeauna

casei de discuri. Dar Jim s-a uitat peste contract cu atenţie. În orice situaţie, eu ieşeam bine. Atât de bună era oferta. Iar tata nu voia s-o semnez. Nu pentru că avea grijă de mine, ci pentru că era gelos.

Îmi muşc interiorul obrazului. Doamne, cât de trist! Nici nu ştiu ce să mai spun.

Înghit în sec, amintindu-mi de ezitarea Katrinei când i-am spus că ar trebui să-l invităm şi pe Dusty. Dar am ignorat semnele de avertisment. Distanţa dintre Oak şi mama lui fusese rezultatul unei neînţelegeri stupide şi speram ca acest lucru să fie valabil şi în cazul tatălui său.

— Nu ştiam că a fost atât de rău, spun moale.

— Ţi-am spus că nu mă-nţeleg cu el. Credeai că nu am un motiv? Că sunt doar un răsfăţat căpos?

Îmi privesc mâinile. Nu-mi place expresia lui tristă şi acuzatoare.

— Doamne, face Oak, trecându-şi mâinile prin păr. M-am săturat de agendele tuturor. Şi m-am săturat ca toată lumea să vrea ceva de la mine. Ştii, dacă m-aş rătăci în mijlocul deşertului şi dacă aş fi pe moarte, iar un grup de fani m-ar găsi? Sincer, nu cred că m-ar salva. S-ar bate să-mi smulgă o bucată de îmbrăcăminte, şuviţe din păr, ca să le arate mai târziu prietenilor lor – uite, i-am luat tricoul lui Oakley Ford chiar înainte să dea ortul popii!

Privirea mea îngrijorată o întâlneşte în oglinda retrovizoare pe a lui Ty. Şi el e încruntat şi preocupat, dar nu scoate o vorbă. Nici eu nu scot. Dar îl iau pe Oak de mână, strângându-l.

— Totul se reduce la ce le pot oferi eu oamenilor, mormăie el. O şansă în lumea muzicii, pe scenă, bani. Toată lumea de-aici e prefăcută. E o lume de plastic, falsă, plină de indivizi care nu vor decât un singur lucru...

El continuă să vorbească, dar mintea mea repetă cuvintele lui, bani şi fals, şi brusc mă simt atât de vinovată, încât nu mai pot respira. De-asta am intrat în povestea asta, nu-i aşa? Pentru banii pe care-i primesc? Am 100 000 de dolari în bancă, graţie lui Oakley Ford, şi gândul ăsta mă face să-mi vină să vomit. E aceeaşi senzaţie răscolitoare pe care am avut-o când Paisley mi-a arătat ultimul cec primit.

Nu pare corect să accept bani ca să am o relaţie cu Oakley când chiar îmi doresc să am o relaţie cu el. Nu e corect faţă de el. Vreau să ştie că mă aflu în maşina asta, strângându-l de mână, pentru că-mi doresc asta cu disperare, nu pentru că sunt plătită s-o fac.

Brusc, oul uscat pe pielea mea este cea mai mică problemă din viaţa mea. Oak a tăcut. Ochii lui verzi şi tulburaţi privesc afară, pe geam, iar eu mă întreb dacă se gândeşte la acelaşi lucru ca mine. Că eu, iubita lui, sunt doar o altă persoană care „vrea” ceva de la el.

Nu mai pot face asta. Nu mai pot lua bani pentru relaţia mea falsă cu Oak, pentru că nu mai e falsă. Este reală. Dar cât timp continui să încasez aceste cecuri, în mintea lui Oak va exista mereu o urmă de îndoială. O parte din el se va întreba întotdeauna dacă sunt cu el pentru că asta vreau sau pentru că trebuie. Aproape că regret că am făcut sex cu el înainte de a-i spune că-l iubesc. Sper că nu simte că am făcut asta pentru că aşa trebuie. Ar fi îngrozitor. Mai rău de-atât! Ar fi devastator.

Când ajungem acasă, simt deja că înnebunesc. Ty opreşte maşina. Oak şi cu mine coborâm, dar de-abia la jumătatea aleii îmi dau seama că nu vine după mine.

— Vaughn, strigă el încet, iar eu mă întorc din drum.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu..., ezită el, privindu-mă în ochi. Nu cred c-ar trebui să vii cu mine în turneu.

Inima mi se opreşte-n loc.

— Pof... poftim?

Îşi împreunează mâinile, apoi şi le bagă în buzunare.

— Fata de mai devreme, care a aruncat cu oul..., zice el, clătinând din cap. Astea sunt porcăriile cu care vei avea de-a face zilnic dacă vii cu mine în turneu. Fanele mele te vor mânca de vie.

Mă încrunt.

— Nu păreai îngrijorat de toate astea când m-ai rugat să vin cu tine.

— Pentru că nu m-am gândit, mormăie el. Mi-am permis să uit de... de viaţa mea. De viaţa mea nenorocită, Vaughn, viaţa mea care nu-mi permite să merg la o nenorocită de petrecere fără să se transforme într-o furtună mediatică. Cea în care propriului meu tată îi pasă mai mult de imaginea lui decât de mine. Cea în care iubita mea e făcută târfă şi e atacată de o necunoscută pentru că am îndrăznit să am o iubită, alta decât pe ea.

— Ea? repet eu.

— Ea, ei, lumea-ntreagă, se răsteşte el. Toţi cred că le aparţin.

Nu le aparţii lor. Îmi aparţii mie.

Dar nu spun asta cu glas tare. Are o expresie sumbră, iar glasul îi e frânt.

— E mai bine dacă rămâi acasă, spune el tăios. N-ar trebui să suferi din cauza vieţii mele mizerabile. Nu meriţi dispreţul de care vei avea parte dacă vei veni cu mine.

Aş vrea să-l contrazic, dar privirea lui îmi spune că nu e momentul potrivit. Mai întâi trebuie să se calmeze. Pleacă la New York mâine-dimineaţă. Să sperăm că până atunci va uita de noaptea asta dezastruoasă, îşi va reveni şi-şi va da seama că vrea, de fapt, să merg cu el.

Oak crede că nu pot să mă descurc cu viaţa lui, dar se înşală. Nu-mi pasă nici dacă o tipă aruncă cu 100 de ouă în mine. Mă descurc. Pentru că Oak are nevoie de mine. N-ar trebui să treacă prin asta singur şi, atâta vreme cât suntem împreună, nici nu va trebui s-o facă.

— Hai să vorbim despre asta mâine, spun în cele din urmă. OK?

El dă aprobator din cap.

— OK. Dar... nu cred că mă voi răzgândi.

— O să vorbim despre asta mâine, repet eu, de data asta mai ferm.

Surâde vag, apoi se înclină spre mine şi mă sărută. Dar sărutul pe care mi-l dă nu are căldura de altădată.

— Noapte bună, Vaughn, şopteşte el.

— Noapte bună, Oak.

Îl privesc cum se îndepărtează şi stomacul mi se face ghem – sunt atât de nefericită!

35

EA

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 L-a înşelat pe Oakley?

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 E un gunoi. Ar trebui s-o arunce literalmente la tomberon

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 Îmi pare atâââât de rău pentru el. Încearcă şi el să iasă cu o fată normală şi ea îl înşală cu unul dintre membrii trupei.

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Am auzit că Luke nici nu participă la acest turneu. Ăsta e motivul. Deci cred că e adevărat.

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 E o ruşine pentru specia noastră. Hei@VeryVaughn eşti oribilă, dispari

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 El merită ceva mult mai bun. N-o să mai aibă niciodată o relaţie cu o admiratoare. @VeryVaughn ai stricat totul pentru toate fanele din lume.

Telefonul sună la 6:00 dimineaţa. Mormăi şi mă răsucesc în pat ca să văd cine e. Apoi mormăi din nou, pentru că e Claudia. Nu-mi vine să cred că-mi va ţine o predică despre petrecerea dezastruoasă de-aseară, înainte de a-mi bea cafeaua. Mă hotărăsc că poate să ţipe la mine şi mai târziu, dar telefonul începe imediat să-mi sune din nou. Pufnesc, dau cearşafurile la o parte şi răspund.

— E 6:00 dimineaţa, Claudia, în California nimeni nu se trezeşte atât de devreme, în afară de surferi şi de pescari.

— Şi PR-iştii care trebuie să cureţe mizeria lăsată de tine noaptea trecută, răspunde ea.

Are o voce foarte rece. Îmi iau laptopul. S-o fi întâmplat ceva cu Oakley azi-noapte? Era supărat, dar credeam că are nevoie de puţin timp să se liniştească.

— Ce ai păţit? Ce s-a întâmplat?

— Tu să-mi spui, se răsteşte Claudia. Dacă te-ai săturat să ieşi cu Oakley, de ce nu mi-ai spus mie sau lui Jim? Am fi găsit o cale de a stinge totul fără să-l târăşti pe Oakley în noroi.

— Despre ce vorbeşti?

Pur şi simplu, nu-mi cade fisa.

— Vorbesc despre faptul că ai decis să-mi înşeli în mod public clientul. Nu doar că ne-ai distrus povestea, dar ai şi profitat de Oakley.

— Poftim? Eu nu...

Ah, Doamne, a fost un singur sărut, în noaptea aceea în care W s-a despărţit de mine. La asta se referă oare?

— E vorba despre Luke? Pentru că i-am spus lui Oak...

— Nu ne interesează scuzele tale. Un curier îţi va livra astăzi ultimul cec. Eşti liberă să-ţi schimbi parolele de pe conturile tale de pe reţelele de socializare. Îţi aparţin.

— Dar, Claudia...

— Am terminat, spune ea şi închide telefonul.

Cu gura căscată, dau o căutare cu Oakley Ford. Primele câteva titluri îmi spun tot ce trebuie să aflu.

Ford a fost înşelat.

Gata cu Ford, urmează altul!

Mi se face rău de la stomac şi apăs pe primul link.

Noua iubită a lui Oakley Ford şi-a găsit dragostea – în braţele celui mai bun prieten al acestuia. Luke Sellin a fost basistul lui Oakley timp de cinci ani, dar nu se mulţumeşte cu rolul secundar. Vrea să fie solist. Azi-noapte, la Sweetheart Lounge, Luke a recunoscut că s-a combinat cu noua iubită a lui Oakley, Vaughn Bennett. Oakley n-a făcut niciun comentariu, dar fostul iubit al lui Vaughn, da. Vă amintiţi că Vaughn ieşea cu un student de la USC când a avansat la Oakley.

William Wilkerson ne-a declarat că cine înşală o dată va înşela mereu.

Meriţi mai mult de-atât, Oakley! Sună-ne, acum că eşti singur.

Nu trebuie să citesc comentariile. Ştiu deja ce scrie acolo. Formez repede numărul lui Oakley, dar sună o singură dată şi mă transferă spre mesageria vocală. Îi las un mesaj.

— Hei, eu sunt. Citesc bârfele din dimineaţa asta. Cum vrei să răspund? O să dăuneze turneului? Sună-mă!

Îi şi scriu acelaşi lucru.

Nu-mi răspunde, dar îmi spun că tace pentru că doarme. Oakley e alergic la trezitul devreme. 6:00 a.m. e o oră imposibilă pentru el.

Încerc să adorm la loc, dar mintea mi-a luat-o deja razna. Aşa că mă trezesc şi fac fursecuri cu ovăz. Apoi prăjiturele cu alune. Apoi brioşe cu lămâie.

Până când coboară Paisley, tot spaţiul din bucătărie e plin de tăvi şi de aluaturi.

— Văd că deja te-a sunat Claudia, spune Paisley, iar eu dau nefericită din cap.

— Şi Oakley nu m-a sunat, deşi probabil că s-a trezit până acum. Cred c-ar trebui să mă duc până la el. Pot lua maşina sau ai tu nevoie de ea?

Privirea i se îmblânzeşte şi-şi pune un braţ pe umerii mei.

— Scumpo, Oakley a plecat la New York acum o oră.

Mi se pune un nod în stomac.

— Poftim?

Ea îşi muşcă buzele.

—Ty mi-a scris când au ajuns la aeroport.

— Dar...

Verific telefonul, deşi m-am uitat la el în fiecare secundă liberă.

— Dar n-a spus nimic! I-am lăsat mesaje. L-am sunat.

Mă uit la ea ca să văd dacă ea ştie ce se petrece.

— Claudia spune că te-a blocat, recunoaşte Paisley. Apelurile tale intră direct în mesageria vocală. Mesajele tale dispar în eter.

Îmi evită privirea speriată.

— Nu mai vrea să audă de tine.

Mi se face rău. Îmi vine să vomit. Mă desprind din îmbrăţişarea ei şi mă retrag pleoştită lângă blat.

— Dar... de ce? mă înec eu vorbind. Chestia cu Luke s-a întâmplat înainte. Când era totul o prefăcătorie. Chiar după ce W s-a despărţit de mine, când eram proastă şi băusem prea mult şi l-am sărutat pe Luke, dar asta a fost tot. Nu i-am mai spus nici cinci vorbe de-atunci, îi zic şi mă duc spre ea ca să o prind de umăr. Sună-i şi spune-le!

Îmi aruncă o privire tristă.

— Nu pot. S-a terminat!

Îmi storc mintea, încercând să-mi dau seama ce am făcut ca să-l determin pe Oakley să reacţioneze astfel. Ştia deja de povestea cu Luke, deci nu poate fi asta. A fost oare petrecerea? Pentru că l-am invitat pe tatăl lui?

Ai făcut-o pentru tine. Nu te-ai gândit deloc la mine. Te-ai gândit că ţi-ar plăcea să-ţi recapeţi părinţii, dar părinţii mei nu sunt ca ai tăi, Vaughn.

Cuvintele lui Oakley mă bântuie, mă fac să mă simt ameţită. Ăsta să fie motivul? Crede că am acţionat egoist când am încercat să refac legătura dintre el şi tatăl său?

Sau poate că mă respinge intenţionat. Poate că s-a speriat atât de tare de incidentul cu admiratoarea lui, încât a decis că singura cale de a mă face să stau departe de turneul lui e să pună punct relaţiei?

Niciuna dintre variantele acestea nu are totuşi sens pentru mine. În acest moment, nimic nu are sens.

Înainte să mă cert cu Paisley, se aude soneria. Trec în goană pe lângă sora mea şi zbor până la intrare, sperând că Paisley se înşală şi la uşă e chiar Oakley. S-a răzgândit şi vrea să vin cu el la New York. A venit să mă ia. Ştiu eu.

Deschid uşa smucind-o, dar în loc de chipul frumos al lui Oak dau de un tip masiv care-mi întinde un plic.

— Tu eşti Vaughn Bennett?

Detectez oare dezgust în glasul lui? Sunt cumva în acest moment cea mai detestată persoană din LA? Dacă m-au bătut cu ouă când Oakley mă iubea, ce se va întâmpla acum, când mă urăşte? Mă cutremur la acest gând.

Curierul ia acest gest drept un semn de aprobare şi-mi dă o tabletă electronică.

— Semnează aici, te rog.

Semnez, simţindu-mă amorţită. El îmi smulge tableta din mână şi-mi trânteşte plicul în palma întinsă.

— N-ar fi trebuit să-l tragi în piept, îmi spune el dispreţuitor.

Dap, dezgust era în privirea lui. Îi trântesc uşa în nas.

Pe hol, sfâşii plicul şi din el cad mai multe hârtii. Mă cuprinde panica atunci când îmi dau seama că e contractul pe care l-am semnat după ce am căzut de acord să lucrez pentru Oakley – pe prima pagină e o ştampilă mare şi roşie pe care scrie „Anulat”. Alături e o scrisoare prin care mi se mulţumeşte pentru serviciile prestate, sunt sfătuită să mă supun contractului de confidenţialitate, altminteri toată viaţa mea va fi distrusă şi, în cele din urmă, mi se interzice

să mai păstrez legătura cu subiectul contractului, în caz contrar toate plăţile vor fi sistate. Din plic alunecă un cec şi cade pe podea.

Telefonul meu bâzâie. De data asta, când îl scot din buzunar, sunt mai puţin entuziastă decât mai devreme. Sunt amorţită. Şi şocată. Şi-mi vine atât de tare să plâng, încât îmi ard ochii.

Clipesc ca să alung lacrimile şi citesc mesajul de la Carrie.

Draga mea. Am văzut postarea de pe IG. Îmi pare rău. W e un bou. Şi Oak e un bou.

Mă căznesc din răsputeri să nu plâng şi deschid aplicaţia de Instagram. Mă uit în feedul lui Oak şi văd o poză cu el, stând pe scena de la Madison Square Garden. E cu spatele la cameră, dar se vede că are chitara prinsă de gât. Arena e pustie.

Singur şi iubind viaţa la nebunie. De-abia aştept să cânt diseară în NYC, scrie sub fotografie.

Mototolesc hârtiile în pumn şi plec, lăsând cecul cu cinci cifre zăcând pe jos în hol.

36

EA

— Ce părere ai avea dacă aş arunca nişte ouă în casa lui Oakley? o întreb pe Paisley, trei seri mai târziu, după râuri de lacrimi.

Stăm una lângă alta la chiuvetă, spălând vasele după cină.

— Te-ar concedia?

— Cred că da, dar numai dacă ne prind, zâmbeşte ea ghiduş. Mă bag.

— Neah, las-o baltă. Nu merită să riscăm.

Îi dau o farfurie lui Paisley ca s-o şteargă.

— Sincer? Cred că e cel mai jalnic moment din viaţa mea, recunosc eu. O fană furioasă a aruncat în mine cu un ou. Falsul meu iubit s-a despărţit de mine prin intermediul reprezentantei sale de PR, iar eu încă nu ştiu ce mama dracului să fac cu viaţa mea.

— E o poveste ca la Hollywood totuşi, subliniază ea.

— Atunci unde e reabilitarea mea? Unde începe? Sau trebuie să mă mai umilesc puţin?

Ea pune farfuria ştearsă în dulap, apoi mă întreabă:

— Chiar n-ai vorbit cu el deloc?

— Sigur că nu, spun şi îi arunc o privire tristă. Ai zis că m-a blocat.

Paisley se opreşte o clipă.

— Ty spune că e groaznic de nefericit.

Mă încrunt.

— Ty e nefericit?

Îşi şterge mâinile pe un prosop şi mi-l întinde şi mie.

— Nu. Oakley e nefericit.

— Şi ce dacă? Aşa şi trebuie, zic şi îi smulg iritată prosopul.

— Dacă sunteţi amândoi nefericiţi, ar trebui să faceţi ceva în privinţa asta.

— Cum ar fi? Să-l implor să mă primească înapoi? Las-o baltă! spun şi arunc prosopul pe masă. Ştii, a fost o tâmpenie de la bun început. Anul ăsta ar fi trebuit să mă duc la USC. De fapt, ar trebui să mă-nscriu la cursurile de vară. Să am un avans.

Ea dă din cap.

— Şi ce vei studia?

— Nu ştiu. O să mă hotărăsc când ajung acolo.

Paisley nu-mi răspunde, dar îmi aruncă acea privire. Cea care-mi spune că e mult mai înţeleaptă decât mine.

— Ce este? fac eu iritată. Ai vreo problemă cu asta?

— Nu, zice ea lejer, dar seriozitatea i se citeşte în ochi. Însă… Vaughn. Uite cum stă treaba. E perfect în regulă să nu vrei să te duci chiar acum la facultate. E-n regulă să nu ştii exact ce vrei să faci cu viaţa ta. N-ar trebui să devii profesoară doar pentru că aşa îi vei păstra vii în inima ta pe mama şi pe tata, pentru că oricum ei vor fi mereu

acolo, indiferent ce vei face. Şi, indiferent cât de sfâşiată e inima ta, ai primit ceva valoros din toată povestea asta.

— Bani?

Pe bune? La asta se referă? Pentru că banii nu par acum un lucru prea important.

— Nu. Ai văzut cu ochii tăi cum e când cineva face un lucru care-l pasionează. Tu nu faci asta, deşi ar trebui.

— Dar eu nu ştiu ce-mi place, zic, ridicând exasperată braţele în aer. Asta-i problema. Toată lumea ştie ce-şi doreşte de la viaţă. Tu îţi iubeşti meseria. Oak are muzica. Kiki voia să devină coafeză din clasa a patra. Când Carrie şi-a început cariera, întregul ei drum era deja scris în stele. Iar eu, în ciuda cursurilor mele pentru avansaţi, nu ştiu decât că nu ştiu ce să fac.

— OK.

— OK ce? întreb eu enervată.

— OK, începe de-acolo.

Exact cuvintele lui Oak. Îmi las mâinile pe lângă corp şi mă simt copleşită de o înfrângere ciudată.

— Asta a spus şi Oakley, mărturisesc eu.

Ea ridică din sprâncene.

— Uau! Tu, persoana care se preface tot timpul că e fericită şi plină de încredere, ţi-ai mărturisit nesiguranţele în faţa unui star pop de plastic? Cred că ţi-a plăcut mult de el.

Dau nefericită din cap.

— Mi-a plăcut. Îmi place şi acum.

Din pricina lacrimilor pe care tot încerc să mi le reţin, am un nod uriaş în gât.

— Ah, Paise, de ce nu mai vorbeşte cu mine?

— Nu ştiu, spune ea, prinzându-mă de mână. Dar există un mod simplu de a afla.

— Cum?

— Pleci cu avionul în următorul oraş unde va concerta. Cred că Miami?

— Nu vrea să fiu cu el, şoptesc eu.

— Atunci, îmi pare rău pentru el. Măcar se va termina aşa cum ar trebui, spune Paisley, ridicând din umeri. Mereu am crezut că trebuie să te desparţi de cineva faţă în faţă. Oakley a ales o cale laşă şi asta n-are cum să-ţi facă bine. Trebuie să afli de ce a făcut ce a făcut, altminteri n-o să depăşeşti niciodată momentul, zice ea şi dă din nou din umeri. Şi poate că atunci când îl vei vedeai şi-i vei auzi motivele, o veţi scoate cumva la capăt. Oricum ar fi, nu vei şti dacă nu te vei duce acolo.

— Ca să mă dea afară? Nu, mersi.

— Atunci rămâi şi prefă-te că eşti fericită. Sau, pentru prima oară în viaţa ta, ieşi din carapace! Asumă-ţi un risc!

— Aşa cum faci tu cu Ty, zic eu sarcastic.

— Exact aşa cum fac eu cu Ty.

Scoate telefonul şi-mi arată ultimul mesaj.

O să-mi găsesc o altă slujbă dacă asta ne desparte.

Mă legăn pe loc. Am fost atât de adâncită în propria dramă, încât nu mi-am dat seama că povestea de dragoste dintre Paisley şi Ty evoluează.

— Uau!

— Mda, uau! Vaughn, merită să suferi pentru bărbatul potrivit. Ai da la schimb toţi anii petrecuţi cu mama şi cu tata ca să nu înduri suferinţa pierderii lor?

Nu, dar emoţiile mă împiedică să răspund cu glas tare, aşa că mă mulţumesc să dau din cap.

— Nu-ţi mai fie frică de viaţă! Lasă iubirea să te poarte pe aripile ei. Preferi să te duci la Miami şi să te dea Oak afară sau să te-ntrebi tot restul vieţii tale ce-ar fi putut să se întâmple?

— Să mă duc la Miami, reuşesc să spun.

— Bravo!

Duce mâna la spate şi scoate o hârtie scoasă la imprimantă.

— Pentru că Ty şi cu mine ţi-am luat bilet la un avion particular care pleacă spre Miami peste trei ore. Poate că

nu ştii ce vrei să faci cu viitorul tău, dar măcar ştii alături de cine vrei să fii. Du-te şi fă-ţi bagajele!

37

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 concertul ăsta e atât de mişto

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 Mor aici

@OakleyFord Te iubesc

@OakleyFord eşti atât de frumos

@OakleyFord te rog dă-mi like. E ziua mea de naştere! Te roooog!!!!!

@OakleyFord eşti mortal

Peste 50 000 de fani strigă şi mă aşteaptă, şi ultimul lucru pe care doresc să-l fac e să dau piept cu ei. Vreau doar să mă închid în camera verde şi să nu mai ies niciodată de-acolo. Sau să fac cum face maică-mea, să-mi pun o perucă dementă şi ochelari de soare şi să ies de-acolo pe furiş.

Şi unde să mă duc?

Întrebarea asta chinuitoare mă face să mă crispez. Pentru că, pe bune, unde m-aş putea duce? Înapoi în LA? Înapoi la Vaughn, fata care nu vrea să fie cu mine?

Neah, mai bine aici, la New York. Măcar fanii vor să-mi fie alături. La naiba, şi-ar vinde şi copiii, şi-ar tăia un braţ, poate pe amândouă, doar ca să respire acelaşi aer cu mine.

Ciudat, şi eu aş face acelaşi lucru dacă ar însemna să respir acelaşi aer cu Vaughn.

Mi-e dor de ea.

Mi-e dor de remarcile ei sarcastice şi de hainele ei şi de râsul ei incredibil de molipsitor. Nici nu mă pot gândi la ea fără să simt că am încasat un pumn în burtă. Şi au trecut doar patru zile. Poate că într-o săptămână sau două, durerea nu va mai fi atât de intensă. Poate că rana va începe să se vindece şi atunci o să mi-o pot aminti fără să mă prăbuşesc.

Într-un fel, tot nu-mi vine să cred că totul s-a sfârşit. Sau că s-a despărţit de mine prin intermediul lui Jim.

Când managerul meu mi-a trântit contractul în faţă, în timp ce eram în sala de aşteptare a aeroportului Van Nuys, nu reuşeam nicicum să pricep despre ce e vorba. La început am crezut că e o glumă. Eram pe punctul de a o suna pe Vaughn ca să-mi cer scuze pentru cearta noastră şi s-o avertizez despre „scandalul cu înşelatul”. Claudia îmi trimisese linkurile, pe care le luasem în derâdere. Faza cu Luke nu era o noutate pentru mine. Nu-mi păsa dacă voia

să-şi dea drumul la gură în faţa presei. M-am gândit că nici lui Vaughn nu-i păsa.

Dar m-am înşelat. Jim a spus că Vaughn sunase în dimineaţa aceea şi îi spusese că nu mai vrea să facă asta. Că fusese umilită. Că stilul meu de viaţă era prea mult pentru ea.

I-am scris imediat. Nu mi-a răspuns. Am sunat-o. Nu mi-a răspuns. Şi apoi, după ore întregi de tăcere şi după o sută de mesaje trimise în gol, mi-a scris, într-un final. Fiecare cuvânt al acelui mesaj îmi este încă întipărit în minte.

Îmi pare rău, Oak, dar nu mai pot. E prea mult pentru mine.

Când ne-am cunoscut, i-am spus că nu multe fete îmi pot accepta stilul de viaţă. Şi i-am mai spus asta şi când ne-au încolţit paparazzi, de ziua mea. Am rugat-o să nu vină în turneu cu mine, pentru că ştiam ce va descoperi dacă va veni. Fane disperate, care vor să-i scoată ochii. Întrebări necontenite de la reporteri. Zvonuri şi acuzaţii aiuritoare din tabloide. Nu voiam să treacă prin asta.

Presupun că s-a decis că nici ea nu vrea să treacă prin asta.

A fost bătută cu ouă, pentru numele lui Dumnezeu. N-o pot învinovăţi că s-a evaporat.

Şi totuşi o învinovăţesc.

Ty mă întreabă ce am păţit şi-i spun să-şi vadă dracului de treburile lui. Apoi, pentru că am fost un dobitoc, îl evit. La naiba, evit pe toată lumea cât pot de mult.

Singura persoană care aş vrea să fie lângă mine este Vaughn.

Leacul pentru inima mea rănită e un strop de muzică bună. Nefericirea mea mi-a oferit întotdeauna inspiraţie pentru un nou cântec, iar pe cel de-acum l-am cântat toată săptămâna în camera de hotel. Îl cânt şi acum, în timp ce cineva bate la uşă şi apoi King intră fără să aştepte să fie invitat.

N-a putut veni la primele concerte ale turneului, la New York, dar din fericire a reuşit să ajungă la cele de la Miami. Până acum, turneul are un succes imens. În afară de asta, noul meu disc e pe locul întâi în topuri încă de la lansare. Fanilor le place la nebunie noul meu stil. Am primit mii de mesaje şi de e-mailuri de la oameni care spun că a meritat aşteptarea sută la sută. I-am trimis mai departe câteva dintre acele mesaje lui Jim, ca răspuns la replica lui „doi ani fără album şi toată lumea uită de tine!” Acest nou album a depăşit în vânzări albumul Ford, cel mai bine vândut până acum.

— Ce păcat că ai scris asta după ce am terminat albumul! spune King când aude ce cânt.

Aseară, după spectacol, m-a scos la un pahar, pentru că n-aveam niciun chef să mă duc la vreo petrecere şi, după aceea, am mai stat de vorbă la el în apartament, unde i-am cântat noua mea melodie. I-a plăcut la nebunie.

Încă îi place, se pare, pentru că o fluieră uşor.

— Cred că e cel mai tare lucru pe care l-ai făcut vreodată.

— Putem pune melodia asta pe următorul disc, spun şi îl privesc în ochi. Va mai exista vreun album sau mergi mai departe?

Îmi ţin respiraţia în aşteptarea răspunsului. Nimeni nu rămâne prea mult timp în viaţa mea. Întrebaţi-o pe Vaughn.

— Acum nu mai scapi de mine. Dar va trebui să mai aştepţi. Mai am de produs trei albume ale altor artişti.

— Dar întotdeauna o să-ţi faci timp pentru mine, nu-i aşa?

— Fix aşa, zâmbeşte el.

Zâmbesc şi eu, dar cam trist şi cam forţat. Însă apreciez tot ce a făcut pentru mine şi am grijă să-i spun asta.

— Mulţumesc că ai avut răbdare cu mine, frate, îi spun stânjenit. Că ai crezut că mă pot... maturiza, cred.

— Nicio problemă, spune el, ridicând din sprânceană. Doar că mi se pare că regresezi, puştiule. Stai aici şi jeleşti, când ai mii de fani care te aşteaptă, or, ăsta nu e un semn de maturizare.

Are dreptate. Las chitara jos şi sar în picioare. Sunt deja echipat în ţoalele de concert – jeanşi sfâşiaţi, tricoul mulat, părul îmi e perfect aranjat cu gel şi sunt puţin machiat cu rimel pentru că fetelor le place chestia asta. Că veni vorba despre fete, ştiu că sunt vreo 50 cu permise de culise

strânse deja afară, la uşă. Una dintre ele a încercat mai devreme să se strecoare înăuntru, dar Ty a oprit-o rapid.

Aseară erau la fel de multe fete forfotind în culise. Spre surprinderea mea, printre ele era şi April, dar, din fericire, nu era acolo pentru mine. De curând s-a combinat cu solistul vocal al trupei care cântă în deschiderea mea. E un grup în plină ascensiune, din California, şi cântă un soi de amestec surf/pop/punk/emo... de fapt, nu prea ştiu cum să le descriu stilul, dar muzica lor nu e rea deloc.

Nu ştiu dacă April şi tipul cu pricina au o relaţie reală sau e un alt aranjament de ochii presei, dar dacă totul e fals, atunci amândoi sunt nişte actori senzaţionali. Aseară nu se puteau dezlipi unul de celălalt.

E drăguţ s-o văd fericită. Dumnezeu mi-e martor că am necăjit-o, deşi refuz să-mi asum toată vina pentru asta. April cunoştea înţelegerea. N-ar fi trebuit să se îndrăgostească de mine.

Aşa cum eu m-am îndrăgostit acum de Vaughn.

Ce ironie! Mă aflu în situaţia lui April. Încă de la început, ştiam că Vaughn face asta pentru bani, cu toate astea mi-am permis să mă rătăcesc în această iluzie.

Dar... o parte din povestea asta trebuie să fi fost adevărată, nu-i aşa? Felul în care mă privea, felul în care mă săruta. Oare mi-am închipuit toate lucrurile astea?

Sun-o şi întreab-o!

Alung acest gând. Nup, nu sunt atât de jalnic. Refuz să fug după o fată care m-a părăsit.

— Trebuie să urci pe scenă. Promoterul începe să se agite, spune King, cu un zâmbet sec. Şi sunt destul de sigur că managerul îşi iese deja din fire.

Dau din cap şi îl urmez, ies pe uşă, dar mă opresc ca să trag aer în piept. Aud agitaţia de afară şi nu-mi doresc decât să mă retrag în singurătate. Dar nu pot. Asta e viaţa mea. Asta am visat dintotdeauna să fac. Ceea ce înseamnă că nu mă pot plânge ca un copilaş răzgâiat. Nu pot decât să urc pe scenă şi să cânt din toată inima.

Sau măcar să mă prefac că voi cânta din toată inima.

Căci sunt destul de sigur că inima mea a rămas în California, la Vaughn Bennett.

EA

Pulsul mi s-a accelerat în timp ce gonesc spre locul de desfăşurare a concertului. Zborul meu a întârziat 30 de minute din cauza unei probleme mecanice despre care n-am îndrăznit să întreb mai multe. Ultimul lucru care-mi lipsea era să aflu ce era în neregulă cu avionul în care trebuia să mă sui. Dar pilotul nu părea foarte îngrijorat şi, în cele din urmă, am decolat.

Trebuie să recunosc, e destul de mişto să zbori cu un avion privat. L-am împărţit cu un alt client de-ai lui Diamond, un compozitor care a vorbit cinci ore despre noul album al lui Oakley. L-am auzit vorbind despre „puritatea” versurilor şi m-am întristat. Mi-a reamintit de timpul petrecut la studio cu Oak, privindu-l cum lucrează alături de King. Privindu-l cum scrie şi rescrie şi trudeşte

pentru fiecare cuvânt. Întregul proces a fost... minunat. Încă nu ştiu ce vreau să fac cu viaţa mea, dar ştiu că vreau ce are Oak. Ceva care să mă captiveze în întregime. Ceva care să-mi placă atât de mult, încât să uit de mine. Oak este atât de norocos! Mă întreb dacă-şi dă seama de asta.

Pentru că zborul meu a aterizat cu o oră şi jumătate întârziere, concertul a început deja când ajung la arenă. Ty a aranjat ca un asistent să mă ducă la cabina lui Oakley, dar el e deja pe scenă şi m-am împăcat cu ideea că voi discuta cu el de-abia după spectacol.

Suntem la jumătatea coridorului aglomerat, când îl zăresc pe Ty. Ridică din sprâncene şi-mi zâmbeşte larg.

— Vaughn! strigă el. Paisley zicea că vii, dar n-am crezut-o până acum.

Mă uimeşte când mă îmbrăţişează cu toată puterea şi mă învârteşte. Observ că suntem scanaţi de priviri curioase, majoritatea sunt fete sumar îmbrăcate, cu şnururi de VIP la gât. Înghit în sec, întrebându-mă dacă vreuna dintre ele trecuse prin cabina lui Oakley. Dacă s-au dus ieri la petreceri şi dacă şi-au petrecut timpul cu el. Mă uit şi după April, dar n-o văd.

Dintr-odată mă simt emoţionată. Poate n-ar fi trebuit să vin. Poate că Paisley se înşală în legătură cu încheierea. Dacă Oakley se uită la mine şi-mi ordonă să dispar?

— Vrei să te duci în sală? mă întreabă Ty. Te pot duce în primul rând sau în zona VIP din faţa scenei.

Dau din cap. Nu cred că vreau să fiu înconjurată de admiratoarele înfocate ale lui Oak. O să-mi amintească de

faptul că nu sunt singura îndrăgostită de el. Că milioane de fane cred că Oak le aparţine.

Dar nici nu vreau să ratez spectacolul.

— Pot să stau pe o aripă? Aşa le spuneţi? Aripi?

Ty râde.

— Da, văd că prinzi limbajul. Vino-ncoace!

Ty mă ia de mână şi mă conduce pe coridor. Aici e cald ca-n iad şi transpir îngrozitor pe sub maiou. Şi sunt oameni pretutindeni. Cară echipamente, scriu pe table, urlă diverse ordine, vorbesc la staţie sau la mobil. E ca o casă de nebuni.

— Jim e aici? întreb cu precauţie.

N-am vorbit cu el de când mi-a trimis acasă, prin curieri, contractul suspendat.

— Nu, e încă în LA. Vine la restul concertelor de pe Coasta de Est. Probabil o să ne-ntâlnim cu el în Chicago.

Noi. Nu ştiu dacă ar trebui să-l corectez sau nu. Pur şi simplu, Ty presupune că o să vin şi la Chicago, dar totul depinde de reacţia lui Oak când mă va vedea. Sau de cum voi reacţiona eu când îl voi vedea. Oricât aş vrea să mi se arunce la picioare, să-şi ceară iertare pentru că a pus capăt relaţiei şi să mă implore să-l primesc înapoi, nu sunt sigură că pot face asta. S-a despărţit de mine prin intermediul managerilor, al contractelor şi al reţelelor de socializare, pentru numele lui Dumnezeu! E ceva de neiertat, nu-i aşa?

Pe măsură ce ne apropiem de capătul coridorului, încep să aud muzica. Inima îmi bate mai repede când recunosc inconfundabila voce a lui Oakley Ford, profundă, răguşită, minunată. Cântă una dintre melodiile ritmate pe care el şi King le-au înregistrat superentuziasmaţi. Nu e cântecul meu preferat de pe album, dar e cel pe care casa de discuri l-a ales ca prim single, iar publicului îi place la nebunie.

Ty deschide o uşă şi mă simt copleşită de muzică. Urcăm pe câteva trepte metalice. E întuneric şi habar n-am unde mergem, dar ştiu că suntem aproape de scenă pentru că muzica se aude din ce în ce mai tare. Aud trupa. Tobele. Chitara. Glasul lui Oak. Îmi place la nebunie vocea lui.

Mai facem câţiva paşi şi, brusc, văd scena. Sunt două seturi uriaşe de trepte care duc la un balcon de la nivelul al doilea. Balustrada e plină cu lumini care se aprind sincron cu ritmul melodiilor lui Oak. În spatele balconului e un ecran atât de mare, încât cred că-l văd şi astronauţii din spaţiu.

Apoi îl zăresc pe el în mijlocul scenei care ocupă stadionul dintr-o parte în cealaltă.

Inima mi se ridică în gât. E atât de frumos, că aproape mă doare să-l privesc. E transpirat din cauza luminii reflectoarelor şi a căldurii. Nu văd mulţimea, dar o aud – e un vuiet. Nu, e iubire. Toată iubirea pe care aceşti oameni, majoritatea străini o simt pentru Oakley şi care se îndreaptă spre el.

— Vaughn? strigă ascuţit cineva.

Recunosc această voce piţigăiată. Îi aparţine Claudiei, care stă la câţiva metri distanţă, alături de un bărbat cu un clipboard în mână. Mă întorc spre ea, fără să-mi scape că se albeşte la faţă când dă cu ochii de mine.

— Ce cauţi tu aici? mă întreabă ea, cu un glas atât de strident, încât cu greu mai aud muzica.

— Hei, Claudia, îi răspund, pe un ton sec.

Are un soi de disperare în ochi şi se uită ba la mine, ba la scenă. Vine spre mine şi se răsteşte:

— N-ar trebui să fii aici.

Ridic din umeri.

— De ce? Pentru că nu vrea să mă vadă? Mare păcat! Am câteva lucruri să-i spun.

— Dar...

Trec pe lângă ea şi mă apropii de scenă. Nu-mi pasă că Claudia e supărată că sunt aici. Paisley are dreptate. Trebuie să discut cu Oak. Trebuie să mă privească în ochi şi să-mi spună că totul s-a sfârşit.

Aud ultimele acorduri ale cântecului lui Oak. După ce termină, zâmbeşte larg spre public.

— V-a plăcut, hm? glumeşte el.

Strigătele asurzitoare se aud din tot stadionul. El se întoarce puţin, iar eu mormăi dezamăgită, pentru că acum îi văd doar ceafa. Aşa că înaintez şi răsuflu uşurată când îi desluşesc profilul. Glumeşte în continuare cu mulţimea,

spunându-le fanilor săi o poveste despre timpul petrecut la studio.

— Producătorul meu, Donovan King, îl cunoaşteţi, nu-i aşa? Mi-a aruncat cu un creion în cap în timpul înregistrărilor. Era să-mi scoată un ochi.

Lumea izbucneşte într-un hohot uriaş de râs. Simt vibraţia sub tălpi.

Ceva mă trage de braţ. Nu, cineva. E Claudia, care încearcă să mă smucească de lângă scenă. Îi arunc o privire criminală, iar ea îmi dă drumul imediat. Cu o figură resemnată, se dă înapoi şi începe să tasteze rapid pe telefon.

— Dar a meritat tot efortul, căci a ieşit ceva mult mai bun. Iată una dintre melodiile mai puţin cunoscute de pe album, dar vreau să-i daţi o şansă, bine? Aproape că mi-am sacrificat un ochi pentru ea.

Zâmbind în continuare, Oak pune chitara jos, apoi se îndreaptă spre asistentul de scenă care-i întinde o altă chitară.

Şi atunci mă zăreşte.

Rămâne cu gura căscată şi stă acolo o clipă, încremenit.

Se uită fix la mine.

Mă uit şi eu la el. Vreau să-i zâmbesc sau să-i fac cu mâna sau orice altceva, orice, dar ce naiba ar trebui să fac? E în toiul unui spectacol. Nu e ca şi cum ar putea să... O, Doamne Dumnezeule, ce face? Chiar vine spre mine?

Îl privesc uluită, iar el se opreşte şi spune rapid la microfon:

— Staţi o secundă, oameni buni!

Şi apoi – şi apoi! – Oakley Ford, în toiul concertului pe care-l susţine, străbate scena în goană, venind spre mine.

— Ce faci aici? mă întreabă când ajunge la mine.

Dâre de sudoare i se preling pe frunte şi pe gât. Luminile scenei îl înconjoară şi Oak pare mai puternic, mai strălucitor şi mai convingător ca oricând.

— Nu ştiu, mă bâlbâi eu.

Cât de tâmpită am fost să cred că tipul ăsta, care nu are alt scop în viaţă decât să-i inspire pe alţii, ar putea să vrea să fie cu mine? E Oakley Ford. Eu sunt Vaughn Bennett. Normal că s-a despărţit de mine.

— Lasă-mă să ghicesc! Ai venit să-mi vezi arsenalul.

Replica e rostită caustic, aproape ca o acuzaţie. Îmi umezesc buzele cu limba, trăgând de timp pentru că nu ştiu cum să reacţionez.

— Sau... stai puţin... poate că ai venit ca să-mi dai personal papucii.

Amărăciunea i se ghiceşte în privire.

— Atunci, puteai să nu te mai oboseşti să faci atâta drum. Am înţeles mesajul, Vaughn. Clar şi răspicat.

Mă simt copleşită de confuzie.

— Despre ce dracului vorbeşti?

El se încruntă la mine.

— Îţi baţi joc de mine?

Mă holbez la el şi simt cum încep să fierb de furie.

— Tu eşti cel care trebuie să-mi dea personal papucii. Eu sunt cea care am primit mesajul tău. Clar şi răspicat, repet eu.

Oak clipeşte nelămurit.

— Ce se petrece aici?

— Habar n-am! strig eu.

Stăm acolo o clipă şi-mi zăresc propria uimire oglindită în ochii lui. Mintea mea e cuprinsă de confuzie, aşa că inspir profund şi mă chinui să mă calmez ca să pot gândi.

— Mi-ai blocat numărul, asta e tot ce pot spune.

Pare de-a dreptul speriat.

— Nu, n-am făcut asta.

Ne uităm fix unul la celălalt.

— Te-ai despărţit de mine printr-un mesaj, spune el.

— Ba nu, nu e adevărat!

Din nou, ne privim fix. Apoi, ca şi cum ne-ar fi străfulgerat acelaşi gând oribil în acelaşi timp, ne întoarcem spre Claudia.

— Ce ai făcut? mârâie Oakley spre PR-ista lui.

Obrajii ei roşii şi mutra vinovată spun totul.

— Ce dracului! urlă Oakley.

Apoi inspiră profund ca să se calmeze, dar glasul îi e rece ca gheaţa când i se adresează din nou Claudiei.

— Mesajul de la Vaughn... cum ai făcut asta?

Claudia îşi lasă privirea în pământ, spre pantofii ei scumpi, cu tocuri înalte.

— I-am transferat numărul pe telefonul tău, într-un fişier swap. Amy l-a trimis.

— De ce? izbucnesc eu, holbându-mă la ea. De ce voiai să ne faci pe amândoi să credem că ne-am dat reciproc papucii?

— De ce crezi? răspunde ea, cu un glas periculos de ridicat. I-ai stricat imaginea, Vaughn! Tot efortul pe care l-am depus, tot timpul irosit ca să facem ca relaţia voastră să pară dulce şi pură... ai distrus totul cu o singură greşeală absurdă! L-ai înşelat cu basistul lui! spune ea respirând precipitat. Jim şi cu mine încercăm să reducem pagubele...

— Jim? o întrerupe Oak, cu o privire devastată. Şi el a fost părtaş la mizeria asta?

— Încercam să te protejăm, Oak, pufneşte Claudia. Trebuia ca fanii să se concentreze asupra turneului tău, nu asupra scandalului cu iubita. Am luat o decizie de PR.

— Să vă ia naiba cu PR-ul vostru! izbucneşte Oak, uitându-se urât la ea. Ai depăşit limitele, Claud. Amândoi le-aţi depăşit. Eşti norocoasă că nu te dau afară chiar acum.

Sinceră să fiu, nu ştiu de ce n-o dă afară. Nu-mi vine să cred că Jim şi Claudia au orchestrat o despărţire fără ştirea noastră. Nu-mi vine să cred că mi-am irosit patru zile blestemându-l pe Oak şi imaginându-mi cum să-l pedepsesc când, în tot acest timp, el credea că eu i-am dat lui papucii.

— Dispari de-aici, se răsteşte Oak la Claudia. Nu ştiu ce-mi vine să-ţi fac.

Pe faţa ei se citeşte şocul.

— Oakley, murmură ea.

— Vorbesc serios. O să discutăm despre toate astea mai târziu. Şi sună-l pe Jim, să se pregătească şi el.

Îşi trece mâinile prin părul dat cu gel, ciufulindu-l.

— Ai depăşit limitele, repetă el.

După un moment lung şi stânjenitor, Claudia se întoarce pe tocurile ei înalte şi dispare pe scări. Oak trage aer în piept şi se uită la mine.

— Nu ai vrut să ne despărţim..., spune el, cu o nuanţă de surprindere în glas.

— Nici tu nu ai vrut să ne despărţim, zic şi eu, la fel de surprinsă.

Ne privim. Sunt perfect conştientă de mulţimea de dincolo de scenă. Valurile de proteste şi ţipete îmi arată că oamenii devin nerăbdători. Dar Oakley nu dă niciun semn că ar vrea să se întoarcă pe scenă.

— Îmi pare rău că m-am purtat ca un cretin cu tine, după petrecere, spune el încet. Ştiu că ai încercat să faci ceva drăguţ pentru mine.

— Îmi cer scuze că l-am invitat pe tatăl tău, Oak. Nu credeam că se va comporta aşa.

— Ştiu, zice şi apoi tace, continuând să mă privească, emoţionat. Mi-a fost dor de tine. Atât de mult!

Şi, dintr-odată, îmi dau seama că am avut dreptate să vin aici. Ca să văd acest moment de fericire pe chipul lui, o fericire legată de mine. Nu contează ce vor scrie mâine tabloidele. Miile de postări răutăcioase de pe Twitter care spun că nu sunt destul de frumoasă, destul de deşteaptă, destul de talentată pentru Oakley Ford... toate sunt anulate de zâmbetul lui.

Poate că nu sunt capabilă să cânt la chitară sau cu vocea. Viitorul meu e nesigur. Habar nu am ce mă aşteaptă. Dar ştiu că vreau să dau piept cu viitorul, mână-n mână cu Oakley.

Îmi cobor palma pe umărul lui ca să-l prind de mână. Şi apoi, în faţa câtorva oameni pe care nu-i cunosc – inclusiv a unei tipe care cred că e jurnalistă, după furia cu care

tastează pe telefon – îi spun toate lucrurile pe care mi-a fost teamă să le rostesc.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Am fost nefericită fără tine..., adaug eu, înghiţind în sec. Şi...

Ahhh, de ce nu pot spune cuvintele astea?

— Şi ce? mă tachinează el.

Nu-mi uşurează deloc misiunea. Dar nu-i aşa că toate lucrurile valoroase merită câştigate cu efort? Oakley merită acest efort. Merită tot ce-i mai bun, iar el nici măcar nu ştie asta.

— Mă bucur că am încetat..., cobor eu glasul, pentru că e lume în jurul nostru... Mă bucur că am anulat contractul. Ai spus că în viaţa ta totul e fals... dar relaţia noastră nu e falsă, Oak. E adevărată. Suntem adevăraţi.

Zâmbeşte. În spatele lui, publicul e neliniştit. Îi aud numele scandat, pentru că mulţimea e derutată şi nu ştie ce se petrece. În acest moment şi eu sunt la fel, căutându-mi cuvintele ca să-i pot explica ce simt.

— Nu ştiu când s-a întâmplat asta, dar n-o să mă mai prefac, zic eu fără teamă. Nu mă pot preface că nu te iubesc. Că nu-mi faci inima să cânte. Că nu aştept să te văd în fiecare zi, că nu aştept să citesc mesajele de la tine, că nu aştept să-ţi aud vocea minunată când îmi spui iubito.

El surâde şi cred că şi eu zâmbesc. Poate că nu e atât de greu să fii deschis, la urma urmelor.

— Ştiu că m-aş descurca fără tine. Aş duce o viaţă cât se poate de bună. Dar eu nu vreau o viaţă bună. Vreau o

viaţă aiurită, entuziastă, fericită, tristă, plină de emoţii, zgomotoasă, alături de tine.

Fanii încep să ţipe la unison, ca şi cum ar fi o singură fiinţă. Toată lumea de pe scenă pare să-i audă, în afară de Oak. În întuneric, ochii lui strălucitori mă privesc fix, ameţitor.

— Atunci asta vei avea, iubito.

— Oak, fanii tăi... vor să te întorci pe scenă, îi şopteşte la ureche o tipă curajoasă.

— Haide! Cântă pentru mine, îl îndemn eu.

El şovăie, de parcă i-ar fi teamă să nu dispar.

— O să fiu aici, îl liniştesc eu.

— Promiţi?

— Pentru totdeauna.

Cu un zâmbet larg, se întoarce în fugă în mijlocul scenei, luând chitara din mâna unui roadie. Ty apare din spatele meu şi-mi pune o mână pe umăr.

— La naiba, fetiţo! Mă inspiri.

— Sper, îi spun eu, fără să-mi desprind privirea de la Oak. Pentru că dacă nu eşti la fel de curajos ca sora mea, înseamnă că n-o meriţi.

— Ai dreptate. Dar asta înseamnă că nu mai pot fi bodyguardul lui Oak. Conflict de interese.

— Eşti prietenul lui, nu-i aşa? Asta e tot ce-şi doreşte.

Mă uit cum Oak se aşază pe un taburet şi-şi aranjează microfonul. Ty mă strânge de umăr.

— Şi voi rămâne prietenul lui pentru totdeauna.

— Gândeşte-te... tu şi Oak puteţi fi de-acum în echipa câştigătoare la jocul scăriţei, dacă devii un Bennett.

— De ce crezi că renunţ la job? Detest să pierd.

Mă opresc brusc din râs când Oak începe să vorbească şi să atingă uşor coardele chitarei.

— După cum ştiţi, n-am mai scos un album de aproape trei ani şi nu pentru că nu puteam să fac muzică. Ci pentru că încercam să-mi găsesc vocea. Lumea noastră e plină de filtre, de Photoshop şi, mă rog... – ridică el din umeri – de falsuri.

Mai cântă câteva acorduri.

— Şi asta pentru că vrem ca toată lumea să ne creadă perfecţi. Problema este că nimeni nu e perfect şi dorinţa nestăvilită de a părea aşa ne reduce la tăcere. Adică, mie aşa mi s-a întâmplat. De-abia când nu mi-a mai fost teamă să-mi înfrunt defectele, am descoperit muzica din mine. Muzica pe care voiam cu adevărat s-o creez. Şi singurul motiv pentru care sunt astăzi aici, în faţa voastră, pe scenă, este că am întâlnit pe cineva care mi-a dat curajul să evadez din colivia mea închipuită şi să fiu, în sfârşit, eu însumi.

Acordurile chitarei se transformă într-o melodie, iar Oak începe să cânte. Nu l-am mai auzit niciodată cântând

această melodie... nici la studio, nici la sesiunile de improvizaţii făcute cu prietenii mei... dar recunosc versurile.

Au fost primele versuri pe care mi le-a cântat şi care mi-au dat fiori. Cele în care mărturisea că preferă să se ascundă până o să dea de fata care va face ca toate măştile să dispară. Cea care va transforma în adevăr tot ce e fals.

Oak cântă din toată inima lui... şi dintr-a mea.

38

EL

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 Acest cântec. Jur că am vărsat un râu de lacrimi

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 şi eu cred că l-a cântat pentru ea

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 l-a cântat pentru noi toţi

Nu-mi amintesc multe lucruri de la concert, după ce am cântat „When It’s Real”. Ştiu că toţi cei din public şi-au ridicat telefoanele. După aplauzele furtunoase care nu se mai opresc, îmi dau seama că le-a plăcut show-ul la nebunie.

Valurile de adoraţie care mă însoţesc de obicei când cobor de pe scenă zboară acum pe lângă mine, pentru că singura persoană a cărei părere contează stă acolo unde am lăsat-o.

Larson, unul dintre tehnicienii care au lucrat şi la turneul Ford, îmi întinde un prosop. Îmi sfâşii tricoul îmbibat de transpiraţie şi încep să mă şterg. Vaughn cască ochii, urmărindu-mi mâinile. Mă bucur ca un fraier când o văd atât de afectată şi mor de nerăbdare să aflu ce crede.

— Deci? o întreb.

— A fost incredibil!

Se uită la mine cu ochi atât de scânteietori, încât luminează toată scena.

— Dar acum sunt o alintată. O să vreau să stau aproape de scenă la toate concertele.

— Neah, trebuie să vezi spectacolul de pe scenă. Energia de acolo e senzaţională. Mulţumesc, Lars.

Îi arunc prosopul, iar el îmi dă un tricou curat. Nu prea vreau să-l port, pentru că aici sunt 50 de grade, deşi reflectoarele s-au stins, însă trebuie să trec pe lângă 100 de fani până ajung la cabina verde.

— Frumos concert, Oak, spune Darsh Sethi, unul dintre sponsorii turneului, bătându-mă pe braţ când trecem pe lângă el.

Nici nu tresar la atingerea lui nedorită, dar asta pentru că sunt concentrat la Vaughn. Ea se apropie şi mai mult de mine, vârându-şi un deget în gaica centurii de la jeanşii

mei. Nu-mi vine să cred că e aici. Şi, oricât de fericit sunt că o văd, sunt şi extrem de furios. Nu pe ea, ci pe oamenii care ar fi trebuit să mă susţină. Jim şi Claudia vor avea de-a face cu mine pe tema asta. Ce au făcut ei este greşit. Este inacceptabil. Au încercat să se joace cu viaţa mea. Şi cu a lui Vaughn.

Alţi câţiva oameni se opresc să mă felicite, să-mi strângă mâna şi să mă bată pe umeri. Mă salută inclusiv VIP-uri care au plătit o grămadă de bani pentru ca fiicele lor să-şi poată face o poză cu mine mai târziu.

În tot acest timp, Vaughn nu mă părăseşte nicio secundă. Mă întreb dacă ştie că ea mă ajută să trec prin toate astea. Probabil că nu, dar o să-i spun mai târziu.

Îmi ia 45 de minute să parcurg cei 50 de metri de la scenă la cabină.

— Ce urmează după asta? întreabă Vaughn.

O duc spre canapea, unde mă prăbuşesc. Un tehnician îmi aduce o sticlă de apă şi o întreabă pe Vaughn ce doreşte. O Coca Cola. Dau pe gât jumătate de sticlă înainte de a răspunde.

— Mai întâi, o să te sărut, apoi o să fac un duş. După duş, o să te mai sărut puţin. După ce-mi trag sufletul, am o sesiune de meet-and-greet cu câţiva fani. După ce termin, mergem la hotel şi te mai sărut puţin.

Ea roşeşte, râde şi roşeşte şi mai tare. E atât de adorabilă, încât nu-i mai pot rezista. Aşa că mă înclin şi o sărut. Îi simt buzele moi. Mă cuprinde de umeri. Mi-ar plăcea să fac

asta o noapte întreagă – să mă ţină în braţe şi să ne sărutăm.

Cineva – pe care o să-l concediez mai târziu – îşi drege glasul şi ne întrerupe.

— Scuze, frate, dar dacă vrei să scapi de-aici, ar trebui să te mişti.

O sărut pe Vaughn şi mai apăsat, până când ea se desprinde de mine.

— Nu plec nicăieri, spune, dându-mi părul transpirat la o parte de pe frunte. Avem mai târziu timp pentru... toate, adaugă, înroşindu-se când rosteşte acest cuvânt nevinovat. La urma urmei, avem două luni de turneu pe care ni le vom petrece împreună. O să călătoresc şi eu aşa cum mi-am dorit.

— Sunt aproape trei luni şi n-o să avem timp deloc. O să ratăm ţări întregi.

— Atunci o să-ntoarcem în LA şi mă poţi conduce până în sala de curs de la USC, zice ea, apoi strânge din buze. Dacă o să mă hotărăsc să mă duc.

— Bine.

O las să mă tragă în picioare.

— Ty, ce bine că te iubesc, frate, altfel te dădeam afară.

Ty râde şi mă loveşte cu putere pe spate.

— Prea târziu. Îmi dau demisia când se termină turneul.

— Poftim? Eu glumeam.

— Eu, nu. Paisley şi cu mine o să-ncepem să ne vedem de-adevăratelea – spune el, ridicând din sprâncene –, ceea ce înseamnă că nu mai pot lucra pentru tine. Conflict de interese, nu? Dar o să fiu pe-aici mai tot timpul. Vaughn spune că o să fim în echipa Bennett la toate competiţiile.

— Suntem nişte câştigători, spune veselă Vaughn. Şi tu vrei să fii mereu de partea învingătorilor.

— Ştiu, zâmbesc eu larg. De ce crezi că lupt să te păstrez?

— Pentru că mă iubeşti, spune ea, fără niciun strop de îngâmfare.

De emoţie, mi se pune un nod în gât.

— Te iubesc, ştii...

— Daaa... Asta am spus şi eu.

Izbucneşte în râs.

— Stai puţin... nu se presupune că eu ar trebui să fiu cel îngâmfat în relaţia asta?

— Nu sunt îngâmfată, mă contrazice ea. Sunt doar sigură că mă iubeşti. Şi încă sunt foarte supărată pe Jim şi Claudia pentru că m-au făcut să cred altceva.

— Şi eu, spun încruntat. Dar nu-ţi face griji. O să le fac un mare scandal din cauza asta.

— Bravo, spune ea, ridicând din sprânceană. Apropo, ar fi drăguţ să spui şi tu acele cuvinte.

— Ah, vrei cuvinte, hm?

Mă întorc lângă ea şi o iau în braţe. Îmi înclin capul, astfel încât gura mea îi atinge buzele. Toţi cei din cameră cred probabil că o voi săruta. Dar nu o sărut. Fac ceva mult mai important.

— Eşti singura persoană din viaţa mea care nu vrea nimic altceva decât pe mine şi asta e înspăimântător şi senzaţional în acelaşi timp. Să nu mă părăseşti niciodată. Te iubesc. Tu eşti inima mea.

O aud pe Vaughn respirând precipitat.

— Uau! OK. Ai rostit nişte cuvinte extraordinare.

Mă sărută dulce.

— Eşti al meu, Oakley Ford.

— Da. Sunt al tău.

Zâmbesc continuând să o sărut.

— Iar tu, Vaughn Bennett, eşti a mea.

Epilog

Starstalkerz.com

Dumnezeule! Membrii familiei Ford au fost văzuţi de nenumărate ori săptămâna asta! Poze, mai jos.

Ce am văzut: Katrina Ford şi-a luat liber de pe platourile unde filmează noua peliculă a lui Weisenberg, ca să-şi susţină fiul, la Chicago. Mândra mămică a stat în primul rând, alături de iubita lui Oakley şi amândouă au fost fotografiate încurajându-l cu disperare.

Ce am văzut: Oakley şi iubita lui lângă o maşină cu îngheţată în Portland, însoţiţi de fraţii gemeni ai lui Vaughn. Nu sunt adorabili?

Ce am văzut: Dustin Ford vorbeşte cu presa la premiera filmului War Hero, lăudând noul album al lui Oakley. „Nemaipomenit!” a explodat el.

Ce am văzut: Boston, oameni buni. Mâncau pizza lângă Beacon Hill – Oak, Vaughn, Paisley Bennett... şi tipul ăla... e fostul bodyguard al lui Oak care o ţine de mână pe cealaltă soră Bennett? Înseamnă că avem două cupluri de îndrăgostiţi?

Cuprins

1 EL

2 EA

3 EA

4 EA

5 EL

6 EA

7 EA

8 EL

9 EA

10 EL

11 EA

12 EL

13 EA

14 EA

15 EL

16 EL

17 EA

18 EL

19 EA

20 EA

21 EL

22 EL

23 EL

24 EL

25 EA

26 EA

27 EL

28 EL

29 EA

30 EL

31 EA

32 EA

33 EL

34 EA

35 EA

36 EA

37 EL

38 EL

Epilog